David Gunn
Death's Head

TRITONIC Grup Editorial
Str. Coacăzelor nr. 5, Bucureşti
e-mail: editura@tritonic.ro
tel./fax.: +40 21 242 73 77

www.tritonic.ro
www.tritonic.ro/blog

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GUNN, DAVID
Cap-de-mort / David Gunn ; trad.: Ana Belu. - Bucureşti : Tritonic, 2009
ISBN 978-973-733-407-7

I. Belu, Ana (trad.)
821.111-31=135.1

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactori: ALEX NICHIFOR
Corector: ALEXANDRA DOLEA
Bun de tipar: octombrie 2009
Tipărit în România

David Gunn

CAP-DE-MORT

Cartea I

Traducere din limba engleză de
Ana Belu

t...
TRITONIC

Îmbrăcat elegant, ingenios şi discret, **David Gunn** a fost detaşat în zone precum America Centrală, Estul Mijlociu şi Rusia (printre multe altele).

Venind dintr-o familie cu o bogată istorie în serviciul militar, se simte cel mai bine atunci când se află pe drum şi are tendinţa să nu locuiască prea mult timp într-un oraş anume.

Trăieşte, în prezent, în Marea Britanie.

Pentru că numele său real nu poate fi dezvăluit, David Gunn este un pseudonim.

PROLOG

Indigo Jaxx, general al Capului-de-Mort, își șterge sudoarea de pe frunte și își îndreaptă mânecile uniformei argintii cu negru. Se urăște pentru că face asta și știe că va trebui să facă pe cineva să sufere pentru momentul lui de slăbiciune. El este un general al Capului-de-Mort până la urmă.

– Înțelegi?

Ridicându-și capul, generalul Jaxx întâlnește ochii arzând într-ai lui.

– O da, spune el. Înțeleg.

– Să-l găsești, spune vocea.

Generalul dă din cap.

– El e un nimeni. Este important să ții minte asta.

Vocea a mai spus asta înainte. Este evident semnificativ. Și un răspuns este evident necesar.

– Aceștia pot fi dificil de găsit...

– Dar tu o să-l găsești?

– Da, domnule.

Alți funcționari îi dau lui OctoV o gamă largă de titluri. *Mare șef, împărat victorios, minte atotvăzătoare*... generalul Jaxx îi spune *domnule*. Până acum, OctoV nu s-a plâns. De fapt, generalul este destul de sigur că îi place.

– Și când îl găsesc, domnule?

– Îl aduci la mine.

– Viu sau mort?

Băiatul stând în fața generalului Jaxx zâmbește și un vânt rece traversează mintea generalului, spintecând ultimele fragmente de autocontrol. Toate întâlnirile sunt așa. Generalul știa că ofițerii se sinucid pentru că nu-i pot suporta prezența.

– Viu, evident, spune vocea. Îi vei testa loialitatea, rezistența, abilitatea de a executa ordine...

– Şi dacă pică testul, domnule?

– Vei pica şi tu!

– Eu nu o să – începe generalul Jaxx.

Dar e prea târziu.

Generalul realizează că stă singur. Ultima fulgerare a minții lui OctoV îi oferă generalului Jaxx un set de coordonate din şaisprezece cifre. Pe măsură ce generalul le verifică în baza de date din propria lui minte, el descoperă că planeta respectivă este una fără valoare, aflată la capătul exterior al spiralei.

Nici măcar nu ştia că este locuită.

PARTEA I

CAPITOLUL 1

Cuşca se deschide în partea din faţă, având ca balama la bază două inele din lanţuri. Deasupra, un lanţ mai gros şi o încuietoare cât pumnul ţin cuşca ferm închisă.

E aşezată lângă un zid de culoarea prafului, o poziţie aleasă astfel ca soarele deşertului să-i încingă chiriaşul. Ocazional un soldat mai aruncă o privire rapidă spre cuşcă în timpul marşului prin terenul de paradă, dar majoritatea oamenilor au grijă să se uite în altă parte.

Ghinionul este molipsitor.

– Scoate-l afară.

Vocea sergentului este feroce, aproape triumfătoare. Dând din cap la caporalii săi, el arată spre cuşcă, de parcă n-ar exista vreun dubiu despre ce vrea sergentul Fitz să spună.

El îi azvârle cheia celui mai mare dintre caporali.

În spatele Sergentului Fitz stă un băiat într-o uniformă impecabilă. El este noul nostru locotenent, proaspăt ieşit din transportatorul de trupe şi destul de evident îngrozit de ceea ce urmează să se întâmple.

În timp ce caporalul mai mic îşi pregăteşte puşca, cel mai mare se fâstâceşte să prindă cheia. De aproape, văd că este transpirat, degetele tremurându-i pe măsură ce se apropie de încuietoarea cuştii mele.

Fiecare îşi ţine respiraţia.

Trăgând de uşă, el sare într-o parte când aceasta cade pe jos, ridicând praful. Aş putea să-i fac să aştepte, dar de ce să-mi bat capul? În loc, mă năpustesc din cuşcă cu mâna cea bună îndreptată spre gâtul lui.

Omul se dă înapoi, instinctiv.

Prea târziu.

Am laringele lui între degetul mare şi arătător, şi este o treabă de-o clipă să-i zdrobesc traheea. De siguranță, îl lovesc cu fruntea în față, spargându-i nasul. Caporalul este deja mort, doar că e prea prost să se prindă.

– *Împuşcă-l...*

Ăsta este noul nostru locotenent. Cum mă aşteptam, toți îl ignoră. Chiar crede că sergentul Fitz o să-mi îngăduie o ieşire atât de uşoară din viață?

– Puneți-l la pământ, spune sergentul Fitz.

Întorcându-şi puşca, pentru a o folosi ca bâtă, celălalt caporal vine spre mine. Sunt dezbrăcat, am fost în cuşcă timp de cincisprezece zile şi Fitz mi-a deconectat jumătate din firele de la brațul artificial înainte de a mă încuia. Mi-e atât de sete, că probabil i-aş bea sângele dacă l-aş prinde destul de aproape...

Crede că mă poate doborî.

Rânjesc.

Şi asta e destul să-l facă să ezite.

Ghemuindu-mă, lovesc cu piciorul meu piciorul caporalului, mă rostogolesc spre corpul lui înainte să cadă şi ajung la gâtul lui în timp ce craniul atinge praful. Cotul meu face pentru acesta ce a făcut degetul mare şi arătătorul pentru celălalt. Moare cu o ultimă răsuflare, iar eu sunt înapoi pe picioare rânjind la sergentul Fitz înainte ca locotenentul să-şi scoată pistolul din toc.

– *Nu, domnule... lăsați-mă pe mine.* Cuvintele sunt departe de a fi un ordin.

Locotenentul îşi retrage mâna de lângă el.

Pentru un scurt moment de glorie pare că o să mă provoace chiar sergentul Fitz. Din păcate, gândul e prea departe de realitate, şi el face semn către doi noi recruți, apoi către alți doi.

Mă descurc cu toți patru?

Întrebarea nu prea are rost. Sunt copii în uniformă, părul retezat nu le ascunde bine frăgezimea fețelor şi frica din ochii lor. *Este sergentul atât de isteț?* mă întreb, în timp ce mă uit la recruți pregătindu-se de atac. Unul şi-a udat pantalonii, o ruşinoasă pată întunecată pe materialul de culoarea nisipului.

– Hai odată, mârâie sergentul.

Băieții se uită unul la altul.

Pe măsură ce se apropie, las mânia să se scurgă din corpul meu. E una să omori subofițeri şi ştiam destul despre cei doi caporali cât

să-i vreau spânzurați. Este cu totul altceva să omori copii, iar eu nu intenționez să încep acum.

Un bici din coadă de taur sfâșie pielea de la prima lovitură, spintecă mușchiul din cinci lovituri și despică spatele victimei până la os înainte de a trece la cifre duble. Oamenii încep să moară când numărul trece de cincisprezece și nimeni nu a trăit peste cincizeci.

E un lucru știut.

În Legiune cincizeci de bice sunt o sentință la moarte, și orice ofițer respectabil îi permite victimei să se sinucidă înainte să înceapă biciuirea. Dar sergentul Fitz nu este un ofițer respectabil. Vezi tu, el nu este un ofițer deloc. El este un subofițer iar ei sunt cei mai răi; ar trebui să știu, și eu am fost unul.

– Pauză de trei minute.

Să fii fript în cușcă nu este un mod plăcut de a muri. Mai am cincisprezece lovituri până la o moarte mai urâtă, legat dezbrăcat de un stâlp de biciuire, carnea de pe spatele meu cojindu-se ca hârtia sfâșiată, iar omul responsabil de starea mea tocmai i-a dat biciuitorului o pauză de apă.

– Vrei și tu? întreabă Fitz, ținând vasul în fața mea.

Normal că vreau, nu că aș avea de gând să recunosc.

– Ce păcat.

Sunt un om mare, cu o constituție solidă și menținut în formă de cerințele vieții de frontieră. Ca toți soldații fortărețelor din sudul Karbonne-ului, mi-am ars părul de pe corp prin atingeri scurte cu un lemn aprins. (Noi nu suntem *ferocși*. Nu avem în comun cu ei nici măcar caracteristici secundare.)

Deasupra mea, pe stâlpul de biciuire, este un trofeu; este probabil ultimul lucru pe care o să-l văd vreodată. Are colți și orbite înguste – pentru că ferocșii trebuie să-și protejeze ochii de lumina aspră a deșertului, și puține întinderi ale deșertului sunt mai aspre sau mai strălucitoare decât dunele din jurul Fortăreței Libidad.

Craniul a fost al unui mascul adult.

Dacă maxilarul butucănos nu te lămurește, creasta osoasă care înconjoară capul ca o margine de cască din frunte până în spatele gâtului o să te lămurească sigur.

O mulțime de povești se rotesc în jurul acestui craniu. Se pare că i-am omorât proprietarul în luptă corp la corp și i-am târât capul înapoi la Fortăreața Libidad ca dovadă. Rahaturi; mai mult, sunt

rahaturi periculoase. Nimeni nu se luptă corp la corp cu un ferox şi trăieşte. Am găsit craniul la treizeci de kilometri depărtare. Până acolo i-am luat urma unui dezertor la ordinele vechiului locotenent.

– Urmăreşte-l timp de o zi, mi-a spus. Apoi întoarce-te.

Amândoi ştiam ce a rămas nespus. Dacă nu găseşti un om până la sfârşitul zilei, el este mort oricum, omorât de temperaturile scăzute de pe planeta asta în orele dinaintea răsăritului...

În afara razei mele vizuale, călăul ridică biciul. Ştiu asta datorită sunetului de sânge uscat dezlipit de pe gârbaci.

– Şi din nou, spune sergentul Fitz, şi eu mă încordez împotriva următoarelor cincisprezece lovituri.

Şaisprezece.

Şaptesprezece.

Optsprezece.

Nu ştiu cât pot să mai rezist. Şi apoi craniul rânjeşte. Osul se mişcă la fel ca şi carnea, dinți putrezi descoperiți şi ochii înguşti se îngustează mai mult, evident amuzat.

O să mor...

Gândul este un şoc pentru mine.

Nu-i aşa?

Feroxul tot rânjeşte. Maxilarul se curbează în sus într-un mod care sfidează fizica şi orice logică. *Nu încă*, spune. *Şi nu aici.*

Capitolul 2

Primul semn al unei incursiuni este atunci când o explozie lovește aerul. Santinela de la poartă se prăbușește cu o suliță în gât. O suliță scurtă, lansată folosind un tendon înfășurat în jurul axului dințat. Aproape sigur ca acel tendon să fi provenit de la un picior de om – majoritatea de acolo provin.

– La arme, strigă locotenentul.

Sergentul Fitz este mai pragmatic.

– Foc de voie! țipă el, execuția mea deja uitată.

Craniul de deasupra mea nu spune nimic. Pur și simplu rânjește.

Capabili să se miște rapid, și implacabili cu arc, pumnal sau suliță, ferocșii se luptă silențios după un plan predeterminat. Viteza și liniștea sunt o combinație mortală în deșert, unde sunetul poate străbate mile și o santinelă cu auzul bun este mai valoroasă decât una cu văzul bun.

Ferocșii năvălesc prin poartă într-un val.

Iar noi suntem măcelăriți; doar așa poate fi descrisă imaginea. Majoritatea celor din legiune sunt novici și abia recunosc un capăt al unei puști pulsatorii de celălalt.

Mă uit la un băiat, puțin mai în vârstă decât am fost eu când m-am înrolat, cum se lasă în genunchi și își ridică arma să țintească cu grijă. Trage chiar și o gura de aer și răsuflă ușor, așteptând ca inima să-i bată normal înainte de foc. Prima lovitură ar trebui să arunce în aer un ferox mascul și să omoare bestia din spate, dar uitase să apese maneta de preîncărcare a transformatorului.

Puștiul apasă pe trăgaci în repetate rânduri, scuturând din cap. Piedicile de siguranță erau distruse pentru că noii recruți tot uitau să le tragă, dar un recrut atât de necopt că uită să-și preîncarce arma nu are niciun viitor.

Moare cu o expresie de frustrare pe față. Tot nedumerit de ce nu îi merge puşca. I-aş spune, dar căluşul din gură mă împiedică.

– Retragerea, strigă o voce.

Este noul nostru locotenent, cu toți cei şaptesprezece ani ai lui şi încă atât de nou că puțini dintre noi ne-am sinchisit să-i aflăm numele. Acum nu mai este nevoie. Când se aruncă un ferox de pe un acoperiş în spatele lui, băiatul se întoarce şi feroxul scoate o gheară, deschizând o a doua gură în gâtul locotenentului.

Moare fără niciun sunet.

– Riddle s-a prăbuşit! strigă cineva.

Şi deci se pare că aflu numele băiatului până la urmă.

– Înapoi, înapoi!

Stați, vreau să strig. *Țineți ferm pozițiile şi veți avea parte de o moarte uşoară.*

Ferocşii sunt necruțători cu soldații care fug, la fel de nemiloşi ca şi dragul nostru conducător, şi soldații mor în jurul meu cu duzinele, în timp ce încearcă să se retragă spre zidul interior, care nu face decât să camufleze măcelul. Aerul este încins cu rahat şi intestine, împuțit de ferox nervos şi sânge de om pe nisip fierbinte. Muşte se aşează rapid pe corpurile strivite.

O să facă ouă, o să iasă larve şi deşertul o să ia înapoi ce nu trebuia să fie aici de la bun început. *Brigada a XV-a, Légion Étrangère.* Un ferox cade, unul tânăr, cu jumătate din armură arsă.

Singura bestie rănită până acum.

Par a fi ore până moare ultimul băiat. De fapt, probabil au trecut câteva minute şi ferocşii sunt miloşi, într-o formă care se spune că nu le stă în fire. Omoară repede şi curat, forțând fiecare cadet să cadă în genunchi, trăgându-le capul pe spate şi tăindu-le gâtul înainte să treacă mai departe.

Oricine spune că acestea sunt bestii fără minte nu ştie nimic.

Acum şapte ani când am construit Fortăreața Libidad bestiile nu ar fi tăiat gâtul unui om la fel cum nu l-ar fi tăiat pe burtă; ferocşii au armură pe gât şi stomac şi credeau că trebuie să avem şi noi.

Evident au descoperit că nu este aşa, pentru că mă uit la dovadă. O sută de tineri morți cu gâtul şi burta spintecată.

Şeful lor de trib este enorm.

Un mascul de trei metri înălțime, şi lat de un metru jumate, armura tărcată este ciobită şi crăpată, şi vârsta i-a încărunțit blana şi i-a întunecat ochii, dar când se îndreaptă spre mine ceilalți se retrag să-i facă loc.

Ghearele îmi apucă maxilarul şi mă îndreaptă cu fața spre el.

Asta este, mă gândesc, dar ghearele lui nu se încleştează.

În loc, ochi întunecoşi se uită în ai mei şi capul meu este sucit mai mult, să-i permită o vedere mai bună. Dând drumul maxilarului meu, îmi loveşte uşor brațul de metal, atent la sunetul pe care-l face. Proteza este nefinisată, cu toate pistoanele şi suturile şi tuburile cu inserții din oțel împletit care sunt de mult depăşite, dar arată mai bine decât ciotul rupt de dedesubt.

– Voi ați făcut asta, bolborosesc eu.

Ochi întunecați mă privesc.

– Nu chiar voi. Îmi îndrept privirea spre trofeul de deasupra mea. El.

Feroxul îmi urmăreşte privirea. Apoi cealaltă mână se îndreaptă spre carnea sfâşiată de pe spatele meu cufundându-şi degetul în sângele meu şi ducându-l la gură.

Secunde mai târziu, scuipă şi continuă să scuipe.

Aş fi putut să-i spun şi eu.

Sânge rău, spunea mereu tatăl meu.

Sub privirea celorlalți, masculul bătrân îşi cântăreşte opțiunile. Nu am niciun dubiu că moartea mea este în capul listei. Toți ceilalți oameni din Fortăreața Libidad sunt morți, sângele lor mânjind nisipul de pe terenul de paradă, putoarea intestinelor goale atât de puternică încât se întrece cu mirosul călăului meu.

Aştept, uitându-mă în ochii lui.

Este singurul meu jurământ.

Toată lumea face şi încalcă promisiuni şi toți avem parte de asta. Jurămintele sunt altfel. Cel puțin sunt acolo de unde vin eu; care este un tărâm atât de îndepărtat că dragul nostru conducător abia se sinchiseşte să-l includă în lista lui de cuceriri glorioase.

Jurământul meu este simplu.

Oricum va veni, o să privesc moartea în ochi. O să-mi iert fiecare promisiune încălcată şi datorie încă neplătită, dar dacă incalc jurământul ăsta, Dumnezeu nu o să mă ierte niciodată.

Aşa că ne uităm unul în ochii celuilalt, un şef de trib peste trei metri înălțime, şi eu, un fost-sergent legionar, în vârstă de douăzeci şi opt de ani, stând cât de drept îmi permite durerea.

Ce? întreabă.

Clipesc, fără să vreau.

Toată lumea mea este brusc redusă la o pereche de ochi întunecați şi o voce în capul meu. *Poate e de la durere*, îmi spun.

După cum se spune, cincisprezece bice pot ucide.

Dacă nu aveam abilitatea neobişnuită de a mă vindeca repede, ar fi putut să aştepte cadavrul meu să fie descoperit de ferocşi când au ajuns. Durerea este cumplită, atât de cumplită încât nu pot să mă concentrez la întrebarea bestiei.

– *Ce?*

Întrebarea este mai tare, de data asta.

Căluşul folosit la un stâlp de biciuire este crunt. Este cureaua victimei, strânsă destul de mult încât să împiedice vorbirea, dar nu destul de strânsă să înăbuşească gemetele, pentru că asta ar sabota scopul exercițiului.

Eliberează-mă, gandesc eu.

După o scurtă ezitare, bestia îmi taie căluşul cu gheara dintr-o singură mişcare. Este o lecție de precizie care demonstrează de ce o sută de băieți prea tineri să plece de acasă stau morți în praf în spatele meu.

– Soldat, spun eu, vrând să-i răspund la întrebare cât bestia mai este interesată.

Bestia scutură din cap.

– Om.

Se gândeşte, cu capul puțin înclinat într-o parte. Când rânjeşte, bestia îmi aminteşte de trofeul bătut în cuie deasupra mea. Şi, din nou, îl văd pe masculul de ferox îndreptându-şi privirea în sus. Nu îmi dau seama cât poate citi din gândurile mele, dar evident a prins destul.

Nu om, spune.

Ridic din umeri, ceea ce este stupid.

Observând că am tresărit, mai rânjeşte odată.

– Ticălos urât, spun eu.

Ghearele se strâng în jurul maxilarului meu, încleştându-se încet. Încă puțin şi ceva o să cedeze; la un om cu oase mai subțiri probabil s-ar fi rupt deja.

Ce? insistă el.

Să fii biciuit legat de un stâlp, înconjurat de cadavre şi în ghearele unei bestii care vrea să pună întrebări existențiale nu este un loc bun de a fi. În timp ce ghearele se apropie, îmi simt oasele maxilarului tensionate la limită, şi gândesc *Ce am de pierdut...?*

– Nu înțeleg întrebarea ta. Când ai dubii, bazează-te pe prostie, pentru că merge de fiecare dată.

Pe masură ce strânsoarea se relaxează şi privirea devine mai puţin feroce, masculul se întoarce spre alt ferox, mai tânăr şi pe jumătate cât el. Aş fi zis că e femelă, dacă nu ar fi marginea craniului şi o înşiruire de semne tribale pe pieptul armurii.

Cele două bestii se holbează una la alta.

Şi apoi şeful de trib se retrage, făcând semn cu o mână, de parcă să zică, *E al tău.*

Perfect, gândesc eu. *Măcelarit de piticul tribului.*

Dar tânărul nu loveşte. În schimb, mă prinde de faţă şi îmi întoarce capul dintr-o parte în alta, şi apoi în sus şi-n jos, parcă verificându-mi articulaţiile. În final, bestia îmi întoarce craniul dincolo de capacitatea tendoanelor de a suporta şi eu tresar. La care bestia face un pas înapoi, evident nelămurită...

– Gâtul meu nu se îndoaie atât de mult, spun eu. Dobitocu' dracu'.

Rânjind, tânărul îşi arată colţii evident amuzat.

Ce? spune.

– Om.

Amuzamentul dispare şi în capul meu apare imaginea unei creaturi legată dezbrăcată de un stâlp, sânge uscându-se ca o mantie pe spate şi fese. Osul sfărâmat se vindecă deja şi rănile de pe spate au început să se închidă. S-a căcat pe el, ceea ce nu-mi amintesc, şi pare mai mic decât mă aşteptam, prea puţin important printre jumătate de duzină de ferocşi care...

Mă străfulgeră două idei.

Unu la mână, mai puţin de jumătate de duzină pot distruge o fortăreaţă întreagă şi, doi la mână, pentru prima dată, mă gândesc la bestiile astea ca...

– *Cine*, spun eu.

Tânărul se uită la mine.

În mintea mea îşi rederulează imaginea soldatului rănit.

– Eu, spun eu, apoi îmi amintesc că ferocşii nu au simţul identităţii individuale. Aparent, bestiile se referă la ele însele la persoana a treia, ca *el*. Deşi cum poate susţine un om că ar fi descoperit asta sau a avut timp s-o scrie înainte să fie rupt în bucăţi însângerate, Dumnezeu ştie.

– Sven, spun. Eu sunt Sven.

Bestia pare că gustă cuvântul în mintea ei. După un moment dă din cap şi ceilalţi fac la fel. Toţi deodată, se întorc şi se reped spre o spărtură din zid pe care abia dacă am observat-o înainte.

– Veniți înapoi...

– Nu plecați...

Când rugămintea eşuează mă rezum la înjurături şi le fac pe brute în toate felurile de la dobitoci dați dracu' până la ciudați şi molâi laşi. Şi ei se tot îndepărtează de mine şi de măcelul pe care l-au lăsat în urmă. Un grup silențios de ferocşi bălăbănindu-se încoace şi-ncolo, începând deja să se integreze perfect cu nisipurile de după spărtura din zidul fortăreței.

– Omorâți-mă, strig eu.

Bestia din urmă se întoarce şi pentru un moment mi se opreşte inima, dar apoi începe să bată din nou şi cel mai mic dintre bestii se întoarce şi se grăbeşte după ceilalți.

Capitolul 3

Ferocşii se întorc înainte de miezul nopţii.

Ei, măcar cel mai mic se întoarce. Intră alene în fortăreaţă prin gaura din zid şi se mişcă precum o umbră pe terenul de paradă, făcându-şi loc aproape cu graţie printre grămezile de morţi. Ignorându-mă, se întinde spre craniul de pe stâlpul de deasupra capului meu şi încearcă să-l desprindă.

– Pot să te ajut.

Cuvintele mele îl fac pe tânăr să tresară şi asta îmi spune că ferocşii pot să audă, în afara cazului în care este pur şi simplu surprins să mă găsească încă viu. Întorcându-mi capul spre cele două luni el se holbează adânc în ochii mei.

După o secundă îşi lasă ghearele pe lângă corp, evident dezamăgit.

O întrebare a fost pusă şi eu nu am dat un răspuns. Mai îngrijorător, nici nu am auzit întrebarea.

De ce? mă întreb. *De ce ai putut să auzi data trecută?*

Pentru că frica a deschis o cale? Posibil, dar frica este controlată de sistemul limbic şi corpul meu este prea îngheţat de frig să simtă mai mult decât resemnare.

Mă uit urât la ferox, şi văd că mă ignoră din nou. Dacă nu îl compari cu ceilalţi, pare imens, dinţii recent formaţi şi foarte ascuţiţi, armura lucioasă de tinereţe. Şi ghearele sunt feroce dar neîndemânatice, în timp ce se chinuie cu trofeul încă bătut în cuie de stâlp.

El te poate omorî, îmi reamintesc. *Îţi poate scoate maţele şi le poate împrăştia în nisip.* Dar sunt doar vorbe, incapabile să reproducă senzaţia reală de frică.

– Eliberează-mă, spun eu.

Din nou, o urmă de interes. Doar că, de data asta, dispare la fel de repede cum a apărut. Am nevoie de o cale să reînnod legătura dintre noi.

Dacă nu frică... atunci durere?

În timp ce se întinde spre craniu, mă îndrept cu mâinile, nu să-l ajut ci să-mi înțep baza degetului mare de gheara lui de jos. Înainte ca bestia să poată reacționa, îmi trag în jos încheietura mâinii şi simt cum se rupe carnea şi numai două cuvinte îmi vin în minte.

De ce?

– Trebuie vorbit, îi spun. Singura cale.

Se uită la mine cu interes. *Ce?* întreabă.

Încerc să nu oftez.

– Sven, spun eu.

Bestia întoarce capul spre cadavrele împrăştiate pe terenul de paradă în jurul nostru. Urâți la lumina lunii, încep deja să înghețe pe măsură ce noaptea le ia şi bruma de căldură care le-a mai rămas. *Sven?*

Scutur din cap, îmi dau seama cât de ridicol este şi spun, *Nu*, tare, în gând.

Nu Sven?

– Nu, spun eu. Nu Sven.

Ezită pentru un moment şi nu spune nimic când mă întind iar şi îmi agăț încheietura, mai tare de data asta. Gândul la cuvinte dispărând înainte să se încheie conversația este mai mult decât pot să suport.

Captiv, spune el.

Sunt? Asta înseamnă că mă ia prizonier?

Inamicii îl capurează pe Sven. Spune asta ca o afirmație, una care nu lasă loc de discuție. Şi imediat ce îmi dau seama ce vrea să spună râd.

– Da, aprob eu. Inamicii îl capturează pe Sven.

Şi, Dumnezeu ştie, în cei douăzeci şi opt de ani din viața mea scurtă şi până acum brutală puțini inamici au fost mai cranceni decât sergentul Fitz, care acum stă întins cu fața spre stele cu o suliță în inimă.

– Lasă-mă să te ajut, sugerez.

Ochii tânărului trec de la trofeu la mâinile mele şi rupe fuhiile cu aceeaşi uşurință cum ar putea un copil să rupă un fir de ață. Am puțin de pierdut, îmi țin încheieturile în față, şi aştept în timp

ce el îşi agaţă ghearele de cătuşele de metal şi trage până când se desprind de balama.

Ajutor, insistă, în timp ce eu încep să mă îndepărtez.

– Am nevoie de ceva mai întâi.

Mă urmăreşte până la uşa depozitului de arme. E bine că face asta, pentru că uşa este făcută dintr-o ceramică aerată care este puţin mai grea decât spuma, dar este mult mai dură decât pare.

– Poţi să spargi asta?

Ochi întunecaţi îi întâlnesc pe ai mei, înlocuind mânia cu amuzament. *Normal că pot*, spune o voce în capul meu, doar că nu e chiar o voce, mai degrabă o urmă de gând care sfâşie liniştea; şi amuzamentul nu este chiar în ochii lui, e mai degrabă...

Doamne, mă gândesc. *Am început să atribui sentimente la mirosul urâtului nenorocit.*

Atunci tânărul se întoarce, părând dezorientat, şi decid să am grijă ce gândesc.

– Uşă, sugerez.

Punându-şi mâinile pe uşă, împinge. Pentru că nu se întâmplă nimic, mai împinge odată. Apoi îşi îngustează buzele şi se împinge în uşă cu umerii. Ceva scârţâie, şi am o presimţire neplăcută că sunt oasele lui.

În cele din urmă, îşi înfige ghearele în uşă lângă balamale, bănuind corect că aşa e cel mai bine. Încuietoarea este strălucitoare şi semi-inteligentă, neîndoielnic prea deşteaptă să fie păcălită prin a pretinde că este o urgenţă. Balamalele, în schimb, sunt reduse la o performanţă suficientă doar să evite uciderea constructorului.

Este o muncă mai grea decât se aşteaptă. Cinci minute întregi irosite, iar eu stau tremurând şi abia conştient şi el sapă încet cu ghearele în suprafaţa lucioasă a uşii, făcându-şi loc spre materialul moale de dedesubt.

Ajutor, spune el.

Şi în timp ce mă pregătesc să spun că nu o să fiu de niciun folos, îmi dau seama că şi-a înfipt ghearele în uşă şi desprinde o balama. Icnete puternice ies din gâtul lui, şi eu ştiu că orice găsim trebuie să merite efortul lui.

Săbii, cu sutele.

Ce au dictatorii nebuni cu cavaleria? Nu avem şei şi dunele sunt cu totul nepotrivite pentru caii grei, dar tot avem săbii cu miile. De asemenea, avem destule puşti pulsatorii, ultimul model, suficiente

să transformăm un deşert de nisip în sticlă. Acestea sunt încuiate, fără ţevi sau baterii, şi un lanţ trece prin fiecare inel al trăgaciului. După modul în care privirea tânărului trece peste ele nu le recunoaşte ca arme.

Mai bine.

Desigur, cu ţevile montate, armele tot ar trebui să fie încărcate şi scoase din lanţ. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mai evident mi se pare că noului locotenent îi era predestinat să moară, a meritat chiar. Doar că nu era nevoie să tragă după el un grup de băieţi jumătate pe antrenaţi, dar de vreme ce asta era şi el...

Într-un colţ este o cutie veche acoperită de praf, şi agăţată de zid cu o explozie de pânze de păianjen care conţine totul de la muşte mumificate până la corpul deshidratat al păianjenului. *Trusă medicală* scrie pe latura cutiei. *Gol*, informează o etichetă roşie lipită de capac.

Cuţitul este în locul în care l-am lăsat cu cinci ani în urmă.

– Nu vrem să ajungă în mâinile nimănui, mi-a spus vechiul locotenent, pe tonul lui caracteristic, care nu mă lămurea dacă vorbea serios, sau cerea exact opusul. Poate că vroia să spună: *Ai grijă să ajungă în mâinile care trebuie.*

Ar fi fost capabil de asta.

Alţi ofiţeri mor de la răni din luptă sau cauzate de ei înşişi. Locotenentul Bonafont a suferit de un caz grav de plictiseală. Un caz atât de grav, că într-o zi i s-a oprit inima pur şi simplu.

Poate că un cuţit laser în mâinile unui recrut nostalgic i-ar fi asigurat destulă distracţie să îl ţină în viaţă. În acest caz, am eşuat; dar apoi ticălosul bătrân ne-a dezamăgit pe toţi când a dat ortul popii şi ne-a lăsat în grija unui copil care face un stagiu la datorie de şase luni.

– Am reuşit, spun eu.

Stâlpul de biciuire se dărâmă precum se topeşte grăsimea la soare. Tai în partea de jos, spintecând lemnul până ajung la o ţepuşă de oţel. După aceea, este uşor să iei craniul. Încă vreo două tăieturi, o smucitură din încheietură şi trofeul se desprinde. Sunt înarmat din nou, bineînţeles. Mă întreb dacă feroxul îşi dă seama.

– Poftim.

Craniul are o gaură de cui în vârf, dar tot arată bine pentru ceva care a fost în bătaia vântului din deşert timp de aproape cinci ani. Tratez obiectul cu respect. Nu pot să ştiu dacă ferocşii practică vreo

formă de venerație ancestrală şi nu vreau să-mi sabotez şansele de supraviețuire acum.

Nu, spune el vag.

Întorcând arma, ating lama de dosul mâinii şi aud cum vocea devine mai clară.

Îl cari tu.

CAPITOLUL 4

După trei zile şi cincizeci de kilometri întâlnesc prima femeie pe care am văzut-o în cinci ani. Aş vrea să cred că m-ar fi impresionat chiar şi dacă nu ar fi fost dezbrăcată, cu toate că e greu să spui ce vârstă are, pentru că e mânjită de praf şi are părul atât de lung că îi trece de umeri şi îi ascunde partea de sus a corpului.

Şi nu sunt lipsit de bun simţ. Când o văd pentru prima dată, este întuneric şi eu sunt obosit şi ea fuge dintr-o parte în alta a unei peşteri în patru labe, cu sânii atârnând în jos, ca ţâţele unui lup de deşert.

Om? Tânărul ferox este intrigat de interesul meu.

Dau din cap.

Ne-au fost unite destinele pe durata traversării deşertului, iar eu am reuşit să aflu semnificaţia a cel puţin cinci mirosuri de bază, în timp ce tânărul îşi dă seama că modul în care dau din cap semnifică unul din două lucruri.

Arată spre mine. *Nu om.*

Nu-mi vine să-l contrazic, de vreme ce impresia tânărului că eu nu sunt ca ea pare să fie unul din motivele pentru care mă ţine în viaţă.

– Sven, aprob eu.

Arătând spre fată, care a încremenit sub privirea lui, feroxul îmi spune că ea e a mea, dar întâi trebuie să-i cunosc pe cei bătrâni. Este inevitabil, presupun. Totul este legat de trib la ferocşi, şi tradiţia pare să intervină în lege. De fapt, ambele concepte sunt reprezentate de un singur gând în mintea tânărului.

Ideea de bătrâni te duce cu gândul la o întrunire solemnă, probabil în jurul unui foc de tabără. Ei, cel puţin asta îmi inspiră

mie. Realitatea este mai simplă şi mult mai plictisitoare. Tânărul mă duce printr-un labirint enorm de tuneluri şi peşteri, oprindu-se doar să-i spună fiecărui mascul pe care-l întâlneşte: *Nu om*.

Nu, aprobă ei.

Şi apoi unul dintre pui, atât de tânăr că armura este încă moale, îmi aduce fata. *Om*, spune el, şi încep să înțeleg problema.

Fata are cincisprezece ani, poate puțin mai mult. După modul în care cicatrice vechi de bice îi traversează coastele pare că ar fi mers în patru labe toată viața. Poate să stea în picioare şi să se cațere şi să se strecoare prin crăpături în stâncă prin care mie nu-mi încap umerii, dar nu ştie să vorbească şi când îi ridic părul întunecat de pe față, nu văd în expresia ei decât îngrijorarea şi mânia apăsătoare la care te aştepți de la un animal ținut în cuşcă.

Întreb cum o cheamă.

Întreb ce vârstă are.

Întreb cum a ajuns să trăiască cu ferocşi în inima deşertului.

După un timp, dezamăgit şi obosit, încep să cer insistent răspunsuri până la limita imposibilului. De ce este dragul nostru conducator atât de imbecil? Ce ține stelele separate? Este Dumnezeu conectat la mințile noastre? Dacă este aşa, cine l-a conectat? Lucrurile care dau mult de gândit în baruri de legionari de prin tot imperiul.

Într-un tunel plin de condens săpat pe fața unei stânci de lângă un râu secat de mult, o sută cincizeci de kilometri mai adânc în deşert decât ar fi trebuit să ajungă orice om, mă pierd timp de o săptămână în întrebări şi gânduri legate de moarte.

Ea stă, se uită, şi după un timp îmi aduce apă.

– Mulțumesc, spun eu.

Expresia de pe fața ei sugerează că nu distinge acest cuvânt de zgomotele pe care le fac când mă enervez şi plâng şi jelesc pentru o sută de copii ai căror nume nu m-am sinchisit să le învăț niciodată.

În apărarea mea, ofer măcelul lor, o excursie prin deşert care mi-a săpat răni sângerânde pe picioare, şi faptul că prima femeie pe care o întâlnesc în cinci ani – şi, foarte probabil, ultima persoană pe care o s-o văd vreodată – este puțin mai mult decât o fantomă față de ceea ce cred eu că sunt oamenii.

Întrebări legate de tribul, mama şi frații ei nu aduc niciun răspuns. Un legionar învață repede dialecte, cum am putea să nu

învățăm? Noi luăm gunoaie dintr-o cincime din brațul spiralei și le oferim imunitate de la toate infracțiunile precedente, în afară de trădare, în schimbul morții sigure, locul și timpul fiind la alegerea Legiunii.

Limbă comună, limbă de oraș, cuvinte îndepărtate…

Încerc până și cuvinte din vocabularul călătorilor și din cultul mașinăriilor, dar fata nu recunoaște niciunul, iar eu sunt un om care știe să ceară o curvă sau o băutură în cincisprezece limbi diferite.

Am început să le dau dreptate ferocșilor. Dacă ea e om, atunci eu nu sunt.

Și nici băieții acum morți din fortăreață, cu toate că ferocșii nu au de unde să știe asta. Nici femeile pe care le-am întâlnit în Karbonne. Nici sora mea, care în amintirile mele ține o familie, bazându-se pe hotărâre pură și curaj, când nu mai sunt bani și o planetă întreagă ajunge la sărăcie și haos.

Oricum, se vede că fata este frumoasă pe sub muedărie. Așadar îi dau un nume, cu toate că nu sunt sigur că înțelege că prin *Anna* mă refer la ea. Totuși, începe să recunoască tonul repede. Anna împarte hrana cu mine, mă urmărește ca o umbră și nu se mai ferește când sunt la distanță mică de ea.

Nu e mare lucru, dar e destul

Lucrurile se vor îmbunătăți, îmi spun. *O să învețe să vorbească.* Și între timp, dacă vreau să vorbesc cu cineva îl caut pe tânăr și vorbesc cu el despre trib și deșert și ce a fost înainte. Tribul este bătrân, o mie de șefi dacă pot să-l cred pe tânăr; bătrân, venerabil și în mod sigur teritoriul este de drept al lor. Ei nu au trăit decât în peșteri; iar legea lor spune – destul de clar – că nu trebuie să se schimbe nimic.

Dar Sven este schimbare.

Mă întreabă de tribul meu, apoi pleacă și stă supărat cu zilele din cauza răspunsurilor mele. Noi zburăm, îi spun eu, printre stele și printre luni. Acolo se află civilizații întregi, istoria lor scrisă în luminile pâlpâind care traversează cerul în fiecare noapte.

Mulți Sven, spune el.

Oftez.

Acum înțelege oftatul, la fel ca și lacrimile și datul din cap vertical și orizontal. La rândul meu, pot să identific șapte mirosuri diferite și câteva gesturi. Cuțitul laser nu mai este o armă ci a devenit metoda de comunicare. Un ritual ciudat al lui Sven, care

implică atingerea razei de lumină pe spatele mâinii până când cuvintele devin destul de clare ca să le audă un ferox.

Ne întoarcem la Fortul Libidad înainte de toiul verii. Tânărul nu îmi spune de ce, dar ştiu că îmi este cerută prezenţa. Se apropie jumătatea anului şi a început să bată vântul şi hrana se împuţinează deja. Animalele mor când vine căldura şi ferocşii refuză să mănânce carne stricată.

Dimineaţa următoare, spune el.

Deci următoarea dimineaţă ne găseşte pregătiţi.

Chiar şi şeful lor de trib face călătoria, cu faţa acoperită contra vântului şi o sută cincizeci de kilometri de nisip fin. Mergem într-un singur şir, călcând pe urmele lui. De cele mai multe ori vântul acoperă amprentele piciorului, dar în timp ce traversăm pe marginea uscată a unei oaze mă uit în urmă şi văd că lăsăm un singur set de urme, deşi adânci şi ciudate datorită faptului că nu pot întotdeauna să-mi potrivesc pasul cu şeful de trib.

Fortul este abandonat.

Şi putoarea dinăuntru este îngrozitoare. Carnea a căzut de pe oase şi a putrezit în bucăţele împrăştiate de vânt pe sub scheleţii jumătate vizibili. În timp, căldura o să descompună ce a mai rămas, sau o să deshidrateze, dar nu încă.

Uşă, spune tânărul.

Aşa că dau din cap.

Ziduri, adaugă. Comunicăm aproape fără efort.

– Ce e cu zidurile?

Ca uşile? întreabă.

– Dacă sunt zidurile ca uşile?

Căldura, vântul şi faptul că sunt aproape singurul din speţa mea încep să mă afecteze.

Uşă, repetă el, mai ferm. O duzină de ferocşi formează un cerc în jurul nostru, privind îndeaproape. Sunt de două ori mai multe bestii decât au fost pentru ambuscadă, deci asta trebuie să fie important. În plus, şeful de trib îşi pierde răbdarea, clătinându-şi capul încet dintr-o parte în alta.

– Care uşă? întreb eu.

Este întrebarea corectă.

Tânărul nu-şi aminteşte decât uşa de la depozitul de arme. De vreme ce nimic altceva nu i-a stat în cale, nimic altceva nu contează. Deci mergem spre depozitul de arme, cu ceilalţi în urma noastră într-o procesiune tăcută.

Puştile pulsatorii sunt la locul lor, dezmembrate până la corp, baterie şi ţeavă şi înlănţuite prin inelul trăgaciului. Destule arme să porneşti o revoluţie. Un morman de săbii de cavalerie sunt la îndemâna oricui la fel ca înainte.

Luăm, spune el.

– Ce?

Totul.

Pentru un moment intru în panică. Fără arme, bestiile astea sunt îndeajuns de periculoase. Gândul la un trib întreg de ferocşi înarmaţi cu arme pulsatorii este mai mult decât înspăimântător. Cât pe ce să fac ceva prostesc, dar îmi dau seama de greşeală. Pentru tânăr puştile dezmembrate sunt doar o grămadă în dezordine.

El vrea depozitul de arme. Cel puţin, îi vrea uşa şi zidurile. Ne ia trei zile să împărţim clădirea în bucăţi transportabile. Când sugerez că bucăţile mai mici sunt mai uşor de transportat, tânărul zâmbeşte doar. O scurtă dezvăluire a colţilor face să pară că o să izbucnească în râs sau în bestialitate pură, de vreme ce prima opţiune nu este imposibilă la un ferox, şi a doua este cea mai probabilă în aproape orice situaţie.

Muncă, spune el.

Muncesc.

Şi când tăiatul este gata împărţim bucăţile de cărat între noi. Ei, eu car o uşă, care este cea mai uşoară dintre bucăţile din care a fost făcut depozitul de arme. Cărăm încărcătura o sută cincizeci de kilometri şi durează şapte zile, consumând puţina energie care ne-a mai rămas.

Transpir, îmi târăsc picioarele şi nu reuşesc să calc pe urmele liderului. Ferocşii încetinesc, lăsându-mă să trag aer cu neregularitate din deşertul fierbinte. Când am terminat de vomitat un pârâu acru subţire, ceea ce este tot ce am în stomac, tânărul mă ridică pe picioare şi marşul începe din nou.

– Spune-mi de ce, zic eu, de la unul la altul.

Răspunsurile lor sunt ciudate, indirecte.

Mă tai mai adânc, şi mă ard mai tare, dar cuvintele lor oscilează în continuare pe lângă înţeles.

Flacără de foc, spune tânărul, dar nu înseamnă nimic pentru mine.

Bucăţile acelea, care arată zdrenţuite când le rupem de zidurile depozitului de arme. se potrivesc perfect la intrarea în labirintul

principal, după o cotitură a tunelului în spatele acesteia şi într-o spărtură unde se îngustează pereții o sută de paşi după aceasta.

Nu sunt puse destul de aproape să rămână înțepenite; se potrivesc perfect, fiecare denivelare din perete împerecheată cu o curbură din placa de ceramică. Nu este nevoie de mortar, pentru că fiecare tunel se îngustează exact în punctul dorit. Ferocşii clădesc pur şi simplu plăcile de ceramică şi folosesc forța brută şi îngustarea naturală să fixeze fiecare placă la locul ei. Numai faptul că văd mă convinge să cred că e posibil. Şi, chiar şi aşa, pe măsură ce îi descriu Annei ce se întâmplă, mă întreb dacă ce spun este într-adevăr adevărat.

Gata, spune tânărul.

Pare mai fericit decât l-am văzut de săptămâni.

Mănâncă, dormi, fă-te puternic. Acum aşteptăm.

Tânărul pleacă, şi când îl văd din nou este încolăcit pe marginea unui bazin de piatră, lăsând un şiroi subțire de apă să-i treacă prin blană. Sforăie, zgomotos.

Capitolul 5

Un vânt fierbinte se strecoară în ansamblul de peşteri în amurg, intrând prin spărturi în stâncă şi hornuri abrupte care se înalţă spre vârfurile stâncilor. Cu toată căldura, vântul este o binecuvântare. Peşterile noastre încep să pută a ferox încins, balegă şi prea multe bestii încropind o existenţă într-un spaţiu prea mic.

Pe măsură ce temperatura creşte masculii îşi solicită propriile domenii, întorcându-se la femele doar pentru sex.

Găsesc o peşteră mică pentru mine. De vreme ce niciunul dintre adulţi nu contestă, şi majoritatea au devenit prietenoşi de când am ajuns în tabăra lor, cu craniul unui vechi şef de trib după mine, terenul pe care am pus mâna este evident acceptabil. La urma urmei, locuiesc în labirint şi mănânc ce mănâncă şi ei, ceea ce în unele săptămâni este foarte puţin...

A fost un băiat, îmi spun ei, un bărbat, şi o femeie mai în vârstă. Toţi au fost găsiţi cutreierând prin deşert. Feroce, aproape la fel de fioroşi ca ferocşii; Anna a rămas. Ceilalţi s-au dus, dar nimeni nu vrea să-mi spună unde.

Anna = Om, spun ei. *Om = Anna.*

Cred că este o afirmaţie. După un timp, îmi dau seama că este o întrebare.

Uitându-mă în ochii fetei nu descopăr nimic. Cred că este sălbatică, om ca mine, dar sălbăticită sau poate doar mai sălbatică. Acum încep să mă întreb dacă suntem aceeaşi specie. S-au întâmplat lucruri ciudate în primele zile de colonizare, când oamenii încă mai erau schimbaţi să se potrivească cu planetele, mai degrabă decât să fie schimbate planetele să se potrivească cu oamenii.

Totuşi, îi dau resturi de mâncare fetei sălbatice, care devine mai prietenoasă şi se încolăceşte în jurul meu de câte ori mă vede.

Ce se întâmplă mai departe este inevitabil.

Într-o dimineaţă Anna vine mai devreme, cu o şopârlă moartă în mână. Este evident foarte mulţumită de ea însăşi, pe bună dreptate. Zâmbeşte când îi spun numele. Se poate să fie din cauza tonului vocii mele, cu toate că îmi spun că nu este aşa. Îşi ridică privirea, şi zâmbeşte.

Zâmbetul meu declanşează un rânjet pe faţa ei.

Mâncăm şopârla împreună, reducând-o la oase şi franjuri sfâşiate de piele argintie, şi apoi spun:

– Hai să te curăţăm.

Ea zâmbeşte în continuare iar eu vorbesc în continuare, cu vocea joasă şi liniştitoare în timp ce îi tai părul cu cuţitul laser, lăsând o încurcătură de cârlionţi murdari în jurul ei. Părul de la subraţ primeşte acelaşi tratament. O unduire de lamă deasupra pielii şi un miros înţepător de cheratină arsă şi e gata.

Noi nu suntem ferocşi.

Cu toate că, uneori, pare că suntem.

În cele mai adânci scobituri din ansamblul de peşteri îi arăt Annei un şuvoi de apă care se scurge de după un zid gri şi umple un bazin care pare la fel de bătrân ca şi planeta. Vin aici de săptămâni, răcorindu-mă de vântul fierbinte şi spălând cele mai rele dintre mirosurile peşterii.

– Haide, spun eu.

Ţipă de şocul contactului cu apa, dar nu cu adevărat şi oricum eu am intrat primul şi apa nu e chiar aşa de rece. După ce m-am curăţat pe mine, curăţ ce pare să fie murdărie adunată într-o viaţă pe fata din faţa mea. Pielea ei este roz, fără îndoială mai palidă decât a mea.

Când o stropesc pe fată ca să o clătesc, mă stropeşte şi ea. Râdem, ne luptăm într-o manieră leneşă şi apoi îi curăţ nisipul de pe scalp. Mare parte din murdăria din părul ei este prea încâlcită să iasă, dar la nivelul ăsta Anna este probabil mai curată decât a fost vreodată, şi să termin treaba este ultimul lucru la care mă gândesc.

După viteza cu care Anna mă înhaţă, unul dintre genunchii ei încă târându-se în apa din bazin, trebuie să se fi întrebat de ce mi-a luat atât de mult timp.

Majoritatea oamenilor care vorbesc despre sex cu animale nu l-au încercat; şi dacă au încercat, probabil sunt închişi unde le e

locul. Asta este diferit. Anna arată ca un om, dar se poartă ca un animal, până la punctul în care își înfige dinții în gâtul meu și se zvârcolește până la țipete adevărate, nu sunt sigur ce anume este.

Atât de puternice sunt strigătele ei reflectate de pereții peșterii în ecouri că mă aștept ca Tânărul să apară, nerăbdător să afle sursa agitației. Doar că probabil știe deja, pentru că ferocșii sunt deschiși față de sex, care este cu totul ierarhic la ei și în mare parte legat de putere și prestigiu.

Vorbesc despre masculi, evident. Mă îndoiesc că le întreabă cineva pe femelele tribului ce preferințe au. Eu și Anna ne împerechem la nesfârșit în următoarele săptămâni și continuăm să ne împerechem pe măsură ce ansamblul de peșteri se încălzește și mâncarea se împuținează.

Ferocșii devin leneși și prost dispuși. Un mascul tânăr este omorât. Tânărul spune că a fost o provocare la luptă cu un bătrân, dar toată lumea știe că lupta a fost pentru mâncare. Scot mațele oricărei prăzi pe care o găsesc vânătorii, folosind cuțitul laser să toc vânat proaspăt în bucăți brute. Nimeni nu se îngrijorează de carnea tăiată, ei vor doar mâncare rapid.

Pe măsură ce căldura crește, situația hranei se înrăutățește. Șeful ia cel mai mult, femelele mănâncă firimituri și puii se hrănesc cu insecte din pământ. Trebuia să mă aștept la ce avea să urmeze, amândoi trebuia să ne așteptăm...

– Vino.

– Eu? întreb, surprins.

Tânărul dă din cap.

Când îmi spune că este nevoie de mine într-o expediție de vânătoare sunt mai mult decât nedumerit. Pentru început, sunt mai încet decât el și mai puțin capabil să mă mișc silențios, și sunt deja slăbit de situația neprielnică; dar cinci grupuri pleacă în seara aceea, și dacă Tânărul vrea ca eu să vânez cu el atunci o să vânez cu el.

Mâncăm bine în noaptea aceea. Și abia mai târziu, cu mâinile pline de rămășițe pentru Anna, îmi dau seama că ea a dispărut. Ceilalți sunt neliniștiți în jurul meu, nu vor să mă ajute să o caut, așa că îl caut pe Tânăr.

– Unde e Anna? întreb, deja înfricoșat de răspuns.

Plecată, spune el.

– Unde?

Este o conversație destul de stupidă.

Noi am mâncat, spune el. *Tu ai mâncat. Acum ea nu mai e. Dacă vânătoarea nu se îmbunătățește, o să începem să mâncăm puii.*

Am nimerit doar un pumn, înainte ca dosul palmei lui să mă arunce într-un zid al peșterii. Când mă ridic pe picioare, cu cuțitul laser în mână, alți doi ferocși stau lângă el.

Provocare? întreabă unul.

Nu provocare, răspund eu.

Ferocșii se feresc de mine după aceea. Se uită cu coada ochiului, încordându-se când cotesc în tunel ca să-i întâlnesc. Am trecut de la a fi un membru al tribului la a fi o problemă. Simt mirosul ezitării în blana lor, o furie stăpânită care îi face să îmi întoarcă spatele.

Mânia mea este mai deschisă, mai puțin înțeleaptă.

Bazinul în care ne-am spălat este aproape gol, dar folosesc ce apă a mai rămas să-mi spăl gura; apoi iau pietriș și îmi curăț degetele care le-am înfipt în bucăți de carne prăjită la focul din seara aceea. Și dorm încovoiat în jurul unui vid întunecat care este mânia mea, până când cineva mă scutură în primele ore ale dimineții. Este tânărul, mixtura de mirosuri pe care o emană fiind prea complicată pentru mine să o traduc.

Mă ridică. *Om?* întreabă.

În spatele lui, ferocșii se vânzolesc într-un pasaj.

– Nu om, răspund.

Tânărul își permite să pară sceptic și intestinele mele se agită, nu de la ce am mâncat dar de la ce e posibil să urmeze. Îmi ține fața în laba lui aspră de la uzură și o seceră galbenă de gheară este vizibilă la capătul razei mele vizuale.

Vorbim mai târziu, spune el.

Dau din cap.

O sută cincizeci de kilometri dincolo de graniță, blocat într-un sistem de peșteri subterane cu ferocși, în toiul unei veri atât de calduroasă că apa din cel mai adânc bazin din peșteri va fi redusă la umezeală și nimic... Sunt în locul greșit, la timpul greșit, și asta trebuie să fi fost istoria celor douăzeci și opt de ani ai mei până acum.

Dorm singur, mănânc singur.

Făcând asta reduc consumul de hrană la firimituri și sacrific tovărășia pe care mi-o pot aduce ceilalți. Este singurul mod de a-mi ține mânia în frâu.

Cuțitul laser rămâne nefolosit.

Puii care m-au considerat la un moment dat un obiect interesant încep să se zburlească dacă mă apropii, ca şi cum ar cunoaşte gândurile bătrânilor lor. Armura moale se încordează, capetele sunt ridicate şi dinţii pe jumătate crescuţi sunt dezgoliţi, aşa că dau din cap şi zâmbesc şi mă apuc să număr zilele până când toiul verii se va termina, pentru că nu poate să mai dureze mult căldura asta.

Până la urmă, cât îi poate lua unei mici planete jerpelite să ajungă la înclinarea superficială a orbitei sale solare?

CAPITOLUL 6

Flacără de foc este corect...

Când atacul soseşte, nu este împotriva mea şi nu vine de la trib, ci de afară. Încă mă întreb de unde a ştiut Tânărul ce se va întâmpla. Pot ferocşii să vadă viitorul? Sau este răspunsul mai simplu, şi veştile circulă în abundenţă prin lumea lui la fel de repede ca prin a noastră?

– Cap-de-Mort.

Strigătul este amplificat.

O voce umană amplificată electronic într-o adevărată armă. Sursa ei poate fi la o sută de paşi depărtare sau mai mult, dar încă mă doare capul de la explozia bruscă de zgomot.

– Predaţi-vă acum.

Cuvintele sunt spuse doar de formă. Nu se cere şi nu se oferă cruţare.

Deasupra şi dedesubt, din laterale, prin fisuri în piatră, tuneluri şi hornuri naturale, atacul pare să vină din toate direcţiile în acelaşi timp.

Capul-de-Mort curăţă ansamblul de peşteri cu aruncătoare de flăcări, folosind gurile joase de ventilaţie să inunde tabăra principală cu gaz, pe care îl aprind. Şi flăcări de foc se revarsă de deasupra, lipicioase şi împuţite, aprinzând orice ating şi curgând necontenit la vale spre cavernele în care se ascund femelele şi puii.

Ce a fost fierbinte înainte, devine un infern.

Focul se ondulează contra stâncii, şi întunecimea peşterilor devine o profană lumină parţială, cu ferocşi în flăcări ca nişte lumânări mobile. Mor luptându-se, pentru că aşa merg lucrurile.

Instinctul mă împinge în ce a rămas din bazinul meu cu apă, şi bunul simţ mă ţine acolo, faţa mea abia ieşită la suprafaţă pe

măsură ce oxigenul din aer arde şi plămânii mei încep să se înece. Oricine îți spune că nu simte frică în luptă este un mincinos. Frica te ține în viață, concentrându-ți mintea astfel încât să ştii că ce eşti pe cale să faci nu este un joc copilăresc.

Asta este tabăra mea, ăştia sunt oamenii mei. Poate de aia sunt atât de îngrozit.

Tânărul moare la fel cum a trăit, în linişte; dar îi aud moartea în cap, chiar şi fără un cuțit cu care să-i invit gândurile, şi țipetele lui nu sunt mai puțin înfricoşătoare pentru că sunt tăcute.

Sunt înghesuit în bazinul meu, la capătul unui tunel adânc, ghemuindu-mă în apă când un Cap-de-Mort apare. Ridicându-şi puşca pulsatorie, omul priveşte de-a lungul țevii şi începe să-şi încordeze degetul pe trăgaci.

Doar instinctul mă salvează.

Aruncându-mă într-o parte, țip din toți rărunchii înainte să apuce să mai tragă odată.

– Om!

Soldatul ezită, şi această ezitare îmi salvează viața. Îşi ridică vizorul, buzele mişcându-se deja pe măsură ce relatează veştile comandantului său sau altcuiva de la suprafață.

– Om, îl aud că spune.

Un trosnet de electricitate statică.

– Nume? cere el.

Îmi ia cam o secundă să mi-l amintesc.

Oricine este la celălalt capăt devine în mod evident nerăbdător, pentru că soldatul din fața mea deschide gura chiar atunci când îmi amintesc.

– Sven, îi spun eu. Ex-sergent Légion Étrangère.

Legea Legiunii îmi cere să îi spun că am fost odată sergent. Este un mod de a identifica rapid scandalagii.

– Unde ai luptat?

Numele Fortului Libidad îmi iese din gură printre dinți. Încep să regret cât de tare când îşi ridică puşca pentru a doua oară; dar este un gest inconştient şi nimic nu sugerează că simte altceva în afară de şoc.

Transmite numele meu şi ultima informație superiorului lui invizibil, care revine prompt cu altă întrebare.

– Cum ai ajuns aici?

Cum, într-adevăr.

Am mers zile întregi alături de un ferox care a decis să mă țină ca animal de casă... Într-un fel, pare să fie răspunsul greșit, așa că am ales altul.

– Capturat.

– Și te-au lăsat să trăiești? Întrebarea vine în mod evident de la el, pentru că nu este destul timp să vină de la suprafață.

Dau din cap.

– Doar tu? întreabă omul. Tu ai fost singurul capturat?

– Singurul de la fortăreață, spun eu. Dar era o fată aici când am ajuns eu.

– A murit?

– Au mâncat-o ferocșii, îi spun eu.

Am mâncat-o eu.

Și mă trezesc în genunchi, vomitând din nou.

– Poți să mergi? întreabă el.

Mă uit la el. Ceva nu mă lasă să spun, *Normal că pot să merg.* În loc, îmi limitez reacția la o încuviințare din cap. Și când se întoarce cu spatele, mă târăsc dezbrăcat din bazinul meu de apă și îl urmez spre o scară din funie care pare că atârnă în aer. Dispare în întunericul ușor luminat de deasupra, iar eu îmi dau seama că este încă noapte afară și pot să văd stele în cercul conturat de gura îndepărtată a hornului.

Un motor minuscul ridică marginile scării, iar el face o buclă din propria sa curea, o prinde pe sub umerii mei și fixează catarama de un cârlig. Sunt tras în sus înainte să-mi dau seama că a activat mașinăria.

– Ce naiba e aia? întreabă el, în timp ce trecem pe lângă secțiuni de ceramică îndesate de-a lungul intrărilor în tuneluri la jumătatea drumului în sus. Lumina de la cască joacă de-a lungul pereților hornului. Se pare că nu a observat baricadele improvizate când a coborât.

– Ceramică ranforsată, îi spun eu.

Mă orbește lumina când întoarce capul.

Bolborosind ceva, omul își înclină capul. Și apoi repetă ce a spus inițial.

– Ceramică? verifică el, uitându-se la mine.

– Da, spun eu. Furată de la fortăreață.

Omul bolborosește în microfonul de la gât.

– Așa o să fac, spune el în final. Ne îndreptăm spre ieșire acum.

Mâini mă ajută să trec peste margine şi eu mă holbez la cerul plin de stele. O privelişte pe care n-am mai văzut-o de la excursia de vânătoare, când Tânărul m-a păcălit să mă îndepărtez de peşteri ca să o poată omorî pe Anna – din partea unui ferox asta este aproape compasiune.

– Poţi să stai în picioare?

Ce e cu ofiţerii şi întrebările idioate?

– Normal că pot să stau în picioare, încep să spun, apoi îmi dau seama că nu pot şi înghit restul propoziţiei oricum. Bocancii din faţa mea aparţin unui colonel al Capului-de-Mort. Mic, privire ascuţită cu ochelari în ramă de sârmă, el poartă una dintre uniformele cele mai uşor de recunoscut din imperiu.

Ştii care e. Este neagră, cu dungi argintii la umeri, epolet argintiu îngust şi bare argintii pe guler. Un craniu se holbează de la fiecare nasture. Un pumnal minuscul atârnă de un lanţ de argint în partea stângă a şoldului lui, la fel de fiţos ca şi ochelarii, care au lentile fumurii.

Alte regimente de cavalerie se bazează pe broderie aurie, mantii purpurii, cusături maro şi chiar noduri în nuanţe greţoase de verde. Toţi arată ca nişte portari la bordele prea scumpe.

Nu şi cei din Capul-de-Mort. Nimeni care a văzut vreodată uniforma aceea nu o poate confunda cu altceva. Şi, în puţin probabila eventualitate în care o confunzi, oamenii înfăşuraţi în aroganţa ei subapreciată sunt de obicei foarte fericiţi să-ţi corecteze eroarea.

Un sergent mă smuceşte de la pământ şi mă ţine ridicat în faţa ofiţerului. Colonelul zâmbeşte, şi asta m-a făcut să vreau să mă scuz şi să plec. După o clipă face semn că sergentul poate să mă lase jos.

– Ceramică? spune colonelul. Eşti sigur?

– Da, domnule.

– Ceramică ranforsată furnizată de armată... ?

Dau din cap din nou, de vreme ce am dat din cap şi prima dată, în timp ce am lătrat răspunsul.

– Da, domnule.

Omul ăsta e prost? spune privirea lui. *Dacă nu, atunci cu ce-mi fac eu de lucru aici?* Nu pare genul care să accepte cu bunăvoinţă oboseala de după luptă.

– Şi de unde iau ferocşii ceramică? întreabă el, cu vocea joasă.

– De la Fortul Libidad, îi spun eu.

– Înțeleg, spune el. Şi au cărat-o aici? Tot drumul de-a lungul deşertului?

M-am plictisit de datul din cap.

– Ați văzut Fortul Libidad? întreb eu. În jurul meu, jumătate de duzină de ofițeri devin tensionați.

– Şi dacă am văzut-o?

– Mă gândesc, spun eu încet, întrebându-mă cum să termin o propoziție pe care n-ar fi trebuit să o încep de la bun început, că poate ați observat depozitul de arme?

– L-am observat? spune colonelul, întorcându-se spre un maior. Maiorul pare agitat, se poate să şi fie. Alți ofițeri se retrag discret, evident îngrijorați de perspectiva de a fi implicați în întrebare.

– Ați observat cadavrele, domnule.

– Toată lumea a observat cadavrele, spune colonelul. Ar fi greu să nu le observi, ținând cont de numărul lo. Spune-mi... Ce am observat la depozitul de arme?

– Îmi cer scuze domnule, recunoaşte maiorul intr-un final. Nu sunt sigur.

– Nu există, spun eu.

Ambii ofițeri se întorc spre mine; dar numai colonelul zâmbeşte, şi este zâmbetul unei pisici care a văzut o pradă deosebit de interesantă.

– Nu există? Vocea lui este joasă şi are un ton neobişnuit de rezonabil, întotdeauna un semn rău la un ofițer senior.

– L-au tăiat, îi spun eu, deja plictisit de conversație. Parte din mine ştie că trăiesc periculos, dar şocul că am scăpat de ferocşi mi s-a urcat la cap, şi uşurarea că sunt din nou printre semeni mă face să sper la un comportament care nu le stă în fire celor ca mine.

– Şi apoi, spun eu, l-au cărat prin deşert. Nu o bucățică, ci toată nenorocita de chestie. Motivul pentru care nu ați văzut un depozit de arme este că nu mai este unul de văzut. A fost peticit în tunelurile lor şi acoperit cu nămol, pietriş şi rahat asortat...

Turui, dar nu pare să se supere nimeni.

– De unde ştii asta? cere colonelul.

– Am fost acolo.

Cei doi ofițeri se privesc unul pe celălalt.

– Ai mers cu ei înapoi la fortăreață?

Asta nu e o întrebare bună. Da, sunt un trădător. Nu, sunt un mincinos...

– M-au luat, spun eu. Nu e ca şi cum mi-au spus de ce.

O privire dură, apoi cei doi ofiţeri se privesc unul pe altul din nou. Am trecut de la a fi trădător sau mincinos la a fi nebun. Din cele trei opţiuni, este probabil cea mai bună. Aşadar de ce să stric impresia?

Anumite obiceiuri sunt greu de pierdut, bănuiesc.

– Am învăţat cum să comunic cu ei.

Asta chiar le atrage atenţia.

– Este adevărat... Dând la o parte un medic, în repezeala mea să mă ridic şi să fac ce spun să pară convingător, mă împleticesc în genunchi. Un tub este deja în încheietura mea iar medicul pare că încearcă să îmi înfigă încă unul în nas, fără un motiv evident.

– Lasă-ne, cere colonelul, făcând semn să se îndepărteze medicul.

Din privirea pe care i-o aruncă colonelul maiorului, este evident că se întreabă dacă să-l alunge şi pe el. În final ofiţerul senior ridică din umeri şi-l lasă să stea.

– Ştii la fel de bine ca mine, ferocşii nu vorbesc.

Maiorul s-a gândit în mod evident la altceva. Practic sare de pe un picior pe altul.

– Acest om le-a construit baricadele, îi spune colonelului. Ferocşii nu au nivelul acela de îndemânare.

Să ajuţi inamicul este o infracţiune capitală. Pe aici, aproape totul este.

– Au tăiat-o cu ghearele, îi spun eu. O sută cincizeci de kilometri depărtare de tabăra lor, au decupat ceramica ranforsată după memorie, fiecare bucată potrivindu-se perfect după aceea.

Orice se pregăteşte maiorul să spună este întrerupt de o singură privire de la colonel.

– Vrei să spui că sunt inteligenţi?

Mă gândesc la asta.

– Poate că nu într-o formă pe care o înţelegem noi, spun eu. Dar sunt organizaţi şi plănuiesc lucrurile dinainte.

– Şi tu ai vorbit cu ei?

– Da, deseori.

Colonelul dă mâna cu mine, ceea ce este atât de atipic pentru un ofiţer senior că sunt imediat suspicios. Îmi urează de bine şi spune că probabil o să mă mai vadă. Câteva ore mai târziu, maiorul se întoarce să-mi spună că am fost judecat fără prezenţa mea, am

fost găsit vinovat de dezertare şi condamnat la moarte. De vreme ce sunt programat să mor la răsăritul soarelui, maiorul sugerează să-mi petrec ce a mai rămas din noapte făcând pace cu Dumnezeul adoptat de mizerabilii de pe planeta mea.

Capitolul 7

O dată cu dimineața vin șase soldați în uniforma de luptă a elitei Capului-de-Mort. Țin puști pulsatorii la piept și poartă ochelari întunecați sub vizoarele ridicate. O șmecherie, de vreme ce este atât de puțină lumină.

– Tu, spun ei. Vino cu noi. Trebuie să fie vreo tabără de pregătire pe undeva care îi învață pe oamenii ăștia cum să vorbească.

Doi soldați ai Capului-de-Mort mă scot din celula mea, care este de fapt spațiul de bagaje al unui aparat de zbor. Este un loc încins, lipicios și foarte neplăcut pentru a-mi petrece ultimele câteva ore din viață.

Maiorul așteaptă la locul ales, tropăind înainte și-napoi de frustrare, de parcă moartea mea este doar a altă neplăcere care-l ține departe de micul dejun.

– Țineți-l acolo, ordonă el.

Soldații Capului-de-Mort sunt mult prea serioși ca să-și dea ochii peste cap la prostia unui ofițer senior, dar dacă și-i i-ar da, acum ar fi momentul pentru asta. Un zid natural este format dintr-un afloriment de piatră de nisip, deci e destul de evident unde trebuie să stau.

Când un soldat încearcă să mă lege la ochi, încep să mă zbat. Dumnezeu știe de ce am făcut jurământul ăla idiot, dar să promit că o să-mi înfrunt moartea cu ochii deschiși părea o decizie bună la momentul respectiv.

– Las-o, spune maiorul, aparent plictisit. Am pierdut destul timp.

Stau unde mi se spune să stau.

Cu un gest neașteptat de respect, sergentul îmi scoate cătușele și mă lasă să-mi înfrunt moartea liber și nelegat.

– Nu încerca să fugi, îmi spune el.

– Soldații Legiunii nu fug niciodată, răspund eu. Noi ținem piept și murim.

Privirea care mi-o aruncă este aproape duioasă. Și brusc pare mai important ca niciodată să mor onorabil.

Așadar, când își ridică puștile și ochesc de-a lungul țevilor, mă holbez și eu. Capul meu este ridicat și corpul meu atât de încordat că brațele și picioarele nu îmi tremură.

– Încărcați, spune maiorul.

Sergentul dă din cap, răspunsul lui instinctiv, și mă uit cum își încordează degetul pe trăgaci. El va trage primul și restul vor urma la o fracțiune de secundă după el. Așa lucrează Capul-de-Mort, și Legiunea la fel...

În afara cazului în care se dă foc liber, a trage înainte de subofițerul tău este o ofensă capitală, la fel ca și a minți sub jurământ, a trăda și a lovi un ofițer senior. Și dacă nu ar fi existat fostul meu locotenent cu interpretările lui excentrice ale acestor reguli, aș fi fost mort de mult.

Având în vedere situația, am fost doar retrogradat de la sergent la soldat pentru că *am vrut să lovesc un ofițer senior*. De fapt, l-am lovit, dar locotenentul a decis că *dorința* i s-a părut jignitoare.

Când degetul sergentului ajunge să tensioneze trăgaciul, el își fixează ochii într-ai mei; trebuie să ai boașe pentru asta, îți trebuie mult curaj să te uiți în ochii cuiva în timp ce îi iei viața. De aceea a ucide este o treaba pentru tineri, iar bătrânii sunt cei care îi trimit s-o facă.

Dau din cap, ca să arăt că sunt gata.

Iar el zâmbește.

Este o împușcătură curată, o lovitură la piept. Abia am timp să înregistrez evenimentul înainte ca alte cinci puști pulsatorii să tragă simultan și mă înghite întunericul.

Nu te trezești... Asta este primul meu gând. *Nu te trezești după ce cineva trage în tine cu o pușcă pulsatorie.* În principal din cauză că nu rămâne destul din tine ca să te mai trezești.

Următorul meu gând este: *Doamne, asta a durut.*

Chiar și amintirea mâinii smulse de un ferox muribund s-a estompat în comparație cu o durere care se așează în pieptul meu și îmi obligă plămânii să se lupte pentru fiecare răsuflare. Toți nervii din corpul meu se simt ca pe foc.

– Setate la putere scăzută, spune cineva.

Când ochii reuşesc să se adapteze într-un final, îmi dau seama că vocea aparţine colonelului, care stă la capătul patului, curăţând un pistol care pare făcut mai ales din sticlă.

De vreme ce am fost împuşcat în mijlocul deşertului, unde paturile sunt puţine şi rare, ajung la concluzia că trebuie să fiu în altă parte.

Putere scăzută?

– Prostii, spun eu.

În afara razei mele vizuale, cineva râde.

– Am modificat transformatoarele, spune colonelul. O modificare mică, dar îmi aparţine.

– De ce? întreb eu.

Iar râsul acela.

– Ai avut dreptate, spune vocea. Dacă n-aş ştii, aş zice că ofiţerul superior se simte uşurat.

– Poţi să pleci, adaugă vocea, şi colonelul aproape ţâşneşte din cameră. Eu aştept şi vocea aşteaptă şi după un timp oftează.

– Un legionar?

Dau din cap, şi apoi, în cazul în care nu a fost de ajuns, adaug:

– Domnule.

Logica mea este că oricine poate scoate un colonel Cap-de-Mort afară dintr-o cameră merită tot respectul posibil. Nu-mi dau seama câtă dreptate am până când vocea devine un om la marginea câmpului meu vizual, doar în negru şi argintiu. Şi omul se dovedeşte a fi generalul Indigo Jaxx.

Ştiu cine este. Toată lumea ştie cine este. Generalul a prevenit de unul singur un atac asupra dragului nostru conducător, aruncându-se în faţa unei femei crizate, al cărei fiu a fost omorât în estul spiralei.

– Ai fost sergent?

– Da, domnule.

– De ce ai fost retrogradat?

– Am lovit un ofiţer.

Se uită la mine, gândindu-se.

– Eu nu asta am auzit, spune el. Hai să încercăm din nou. De ce ai fost retrogradat?

– Nesupunere.

– De ce tip?

Clipesc... Majoritatea ofiţerilor nici nu ştiu că sunt mai multe tipuri.

– Am refuzat un ordin, îi spun eu. Apoi l-am pocnit pe locotenent înainte să poată da ordinul altcuiva.

Generalul Jaxx oftează.

– Şi care a fost ordinul?

– Să-l împuşc pe locotenent, să împuşc tot restul lumii şi apoi să mă împuşc pe mine.

– Asta nu s-a întâmplat, spune generalul.

– Nu, domnule.

– De ce, întreabă generalul Jaxx, ar fi dat un asemenea ordin? Dacă ar fi dat, ceea ce nu a făcut.

– Era beat, domnule. Şi plictisit.

– Asta a fost la Fortul Libidad?

– Da, domnule. Plictiseala l-a omorât până la urmă.

– Şi apoi ferocşii i-au omorât pe toţi ceilalţi.

Dau din cap.

– În afară de tine, spune el, uitându-se în continuare la mine.

Am ajuns la miezul problemei. Înţelegem amândoi asta, iar eu sunt cel surprins, pentru că nu m-am gândit niciodată că sunt îndeajuns de important ca să fiu o problemă, cel puţin nu pentru cineva peste gradul de locotenent.

– Colonelul Nuevo vrea să te omoare, spune generalul. Asta ar fi soluţia corectă. Norocul tău este că maiorul Silva are câteodată propria lui opinie.

Mergând spre fereastră, generalul Jaxx se uită la o privelişte pe care eu nu pot s-o văd. Nu am cum să ştiu dacă sunt în Karbonne sau chiar pe aceeaşi planetă. Temperatura în camera asta e controlată şi ziduri de sticlă neagră mă separă de orice este afară. În plus, sunt legat de pat cu o frânghie peste piept şi încă una peste genunchi, dar destul de jos să prevină mişcarea picioarelor. Sunt, totuşi, cu siguranţă încă în viaţă, şi asta e mai mult decât am dreptul să cer.

– Nu te putem trimite înapoi la Legiune, spune el. Ştii cum e. Un singur om rămas după ce o fortăreaţă întreagă a fost măcelărită. Nicio brigadă nu te-ar accepta... Ezită, apoi îşi modifică cuvintele. Ei, spune el, nicio brigadă nu te-ar lua şi te-ar lăsa să trăieşti. Deci trebuie să ne gândim la altceva. Ai vreo idee în legătură cu asta?

Nu mă gândesc să mă întreb de ce se complică un general să discute ceva cu un ex-Legionar ex-sergent.

– Nu-mi pasă unde merg, spun eu. Atâta timp cât nu este înapoi în deşert.

– Sătul de soare, nu-i aşa?
– Da, domnule.
– Bine, spune el. Las-o pe mine. O să văd ce putem face.

CAPITOLUL 8

– Alinierea, ordonă un caporal, deci execut.

Port o uniformă de milițian, demodată de cel puțin zece ani, şi o idee prea mică. Poate că îl amuză pe general să mă vadă arătând atât de jerpelit pe lângă oamenii lui în uniforme negru cu argintiu. Iar eu călătoresc cu suita lui, cu toate că e mai corect să spui că eu călătoresc cu bagajele.

Părăsim Karbonne-ul într-un avion de luptă negru lucios care ia mult prea mulți pasageri față de câți ar trebui, având în vedere profilul lui alungit. O oră mai târziu, ajungem la o navă mamă, plasată pe orbita înaltă deasupra planetei. De ce a rămas nava mamă pe orbita înaltă nimeni nu ştie. Au rămas mult prea puțini oameni cu arme pe suprafața acestei lumi ca să poată doborî mai mult decât un simplu zmeu.

Sunt chemat din nou două zile mai târziu. Întâlnirea mea cu generalul este scurtă. Pur şi simplu dă din cap spre sergentul care a condus echipa execuției mele, apoi dă din cap spre mine.

– Horse te va avea în grijă, spune el.

Sergentul dă din cap.

– Da, domnule, spune el. O să ne înțelegem bine.

Este destul de evident că vorbeşte cu generalul.

– Liberi! spune generalul Jaxx.

Şi aşa plecăm.

– Îi place de tine, spune sergentul. Foarte bine. Dacă era după colonelul Nuevo, ai fi mort.

– Dacă era după mine, mârâi eu în răspuns, el ar fi mocirlă pe fundul unei găleți.

Sergentul zâmbeşte la mine, un rânjet asemănător cu al unui cap de mort care se potriveşte cu nasturii argintii şi emblema de pe şapcă.

– Ai mai fost pe o navă-mamă-jeg până acum?

Pufnetul meu explică totul.

Am traversat de la o planetă la alta în transportoare de trupe de nivel inferior, înconjurat de genul de recruți care vomită dacă sunt obligați să traverseze o baltă, şi am aterizat cu o capsulă de transport, cu ani în urmă când am achiziționat sistemul acesta de la Iluminați, fie ca metalicele lor capete să ia foc... Navele-mamă, crucişătoarele de linie şi avioanele de luptă de mare înălțime nu sunt căile tipice de transport în Legiune.

– Dă-mi voie să-ți prezint împrejurimile.

Cum se mai întâmplă, nu mi-a arătat prea mult. Un lift ne coboară optsprezece niveluri şi ieşim în inima zonei de recreere. Dacă ceva atât de curat poate fi astfel descris. Ziduri din sticlă neagră şi fântâni din sticlă neagră. Un rând de mese în fața unei cafenele, strâns apropiate, pentru că holul pe care mergem nu este foarte lat.

O femeie bine îmbrăcată cu doi copii mici stă la una dintre mese. Bărbatul aşezat în fața ei este ridicol de elegant şi bea ceva cețos şi verde dintr-un pahar subțire. O Cruce de Obsidian atârnă de la gulerul lui şi împletituri argintii se revarsă pe o parte a pieptului lui. Poartă uniforma de locotenent a Capului-de-Mort de parcă ar fi o formă deosebit de amuzantă de îmbrăcăminte elegantă.

Priveşte absent spre sergentul de lângă mine şi sergentul îi captează atenția. O încuviințare politicoasă din cap, şi este evident că am primit ordinul să trecem mai departe.

– Hai să găsim un bar, spun eu.

Horse râde.

– OK, spune el. Generalul câştigă.

Mă fâstâcesc.

– A spus că până aici o să ajungi... În timp ce sergentul se uită în jurul lui, mă înetreb ce vede. Pentru mine este o lume nouă, una în care ofițerii Capului-de-Mort şi subofițerii lenevesc pe coridoare, cu jachetele negru cu argintiu atârnând liber pe umerii lor. O lume în care barmanii zâmbesc şi curvele sunt politicoase, în loc să ceară să fie plătite în avans.

Pe măsură ce ne îndepărtăm de calea principală, cu marchizele şi mesele din ceramică, aerul se schimbă uşor şi ofițerii devin o raritate. Nu sunt soldați aici, dar este o mare varietate de subofițeri. Acum aerul miroase a bere şi sex şi transpirație, dar numai puțin. Doar cât e nevoie să pară împrejurimile reale.

– Din partea casei, spune Horse.
– Ce anume?
– Totul, spune el, arătând spre baruri pe ambele părți ale pasajului. Orice. Generalul a spus să punem totul în contul lui.
Ochii mi se deschid larg.
– Este o glumă, spune Horse. Crezi că cineva cu mintea la cap ar face asta... Își îngroapă cuvintele, evident îngrozit că trebuie să explice ceva atât de evident. Ce vrei mai întâi?
Să mă fut, să mă îmbăt.
Răspunsurile evidente. Doar că eu vreau mai mult decât atât, sau poate că vreau mai puțin. Oricum, sigur implică să rămân îndeajuns de treaz încât să-mi amintesc totul când mă trezesc mâine.
– Vreau o bere, spun eu. O bere rece... Și apoi vreau o curvă pentru noaptea asta, într-un pat, poate într-un loc cu baie.
Horse zâmbește.
– Am cunoscut bărbați, spune el, care ar fi vrut zece curve și cea mai bună șampanie a generalului.
– Și eu am cunoscut bărbați, îi spun eu, care ar da la schimb nava asta întreagă pentru un pahar de apă curată.
– A fost greu?
Dau din cap.
– Da, aprob eu. Chiar și înainte să atace ferocșii. Suntem în Legiune. Dacă carnea este ieftină, o s-o mâncăm. Dacă berea este apoasă, o s-o bem. Iar dacă armele sunt demodate și transformatoarele de energie dau erori, o să luptăm cu ele oricum.
Doi caporali s-au oprit să asculte, dar o privire din partea lui Horse îi trimite pe drumul lor. Nu mă simt în largul meu pe nava asta. Mâna mea artificială este ruginită și a trebuit să rup manșeta ca să potrivesc cămașa. Bocancii mei sunt atât de uzați că o talpă se dezlipește de la călcâi. Este greu să crezi că prezența mea aici nu e o glumă.
– Suntem trupe de sacrificiu, spun eu, cu amărăciune. Nu pretindem că suntem altceva.
– Și crezi că noi pretindem?
– Nu, spun eu. Nu asta am vrut să spun. Voi sunteți elită, noi suntem luptători. Nimeni cu mintea la cap nu s-ar aștepta ca Înaltul Comandament să ne trateze la fel... Ridicând din umeri, mă uit în jurul meu și fac semn din cap spre cel mai apropiat bar. M-am răzgândit cu privire la beție.

– Ăsta e bun.
– Ştiu eu unul mai bun.
Mai mergem încă zece minute de-a lungul unui coridor, apoi facem dreapta şi coborâm un nivel, mergând aceeaşi perioadă de timp din nou. În timp ce mergem, îmi număr paşii şi încerc să aproximez diametrul navei din distanţa parcursă.
Este mare; orice îţi permite să mergi o mie de paşi în aceeaşi direcţie e mare. Şi după ce mai mergem o mie de paşi, mai mult sau mai puţin în aceeaşi direcţie, realizez că asta nu este o navă aşa cum o ştiu eu.
Am făcut asta în peşteri, aşa am descifrat ierarhiile la ferocşi. Toţi masculii ferocşilor revendică teren, şi cu cât mai bătrân este masculul cu atât mai mult teritoriu cere. Şi cel mai ciudat lucru pe care l-am descoperit a fost că tinerelul a fost adjunctul, ceea ce le-a confirmat inteligenţa pentru mine. Nimeni care l-ar fi văzut pe şeful lor de trib nu s-ar fi îndoit că el a fost cel mai puternic şi mortal, dar tânărul? El ar fi pierdut o luptă cu oricare dintre ceilalţi, şi totuşi spaţiul pe care l-a revendicat era mai mare decât al lor.
– La ce te gândeşti?
– La ferocşi.
Horse ezită, priveşte în jur şi ezită din nou. Nu este comportamentul la care te aştepţi de la un sergent al Capului-de-Mort, în special nu de la unul care a primit Crucea de Obsidian. Nu am observat înainte, dar poartă panglica micuţă de mătase împachetată în gaura nasturelui de la jacheta lui.
– Spune, îi zic eu.
– Ce s-a întâmplat de fapt?
– Au venit ferocşii, spun eu. Au măcelărit pe toată lumea în afară de mine.
Există dubiu în expresia lui. De parcă ştie că nu-i spun tot adevărul.
– Poate că aşa glumesc ei, adaug eu. Poate că aveau doar o zi bună. Am întrebat o dată, dar n-am înţeles răspunsul.
– Ai întrebat... ?
– Ferocşii vorbesc... Ştiu că generalul nu mă crede, dar este adevărat.
– Cine ştie ce crede generalul, spune Horse, şi ăsta e sfârşitul conversaţiei noastre.
La o uşă mică fixată într-un zid negru lucios, se opreşte. Aproape inevitabil, inelul pentru ciocănit, mânerul, balamalele şi masca gravată în centrul uşii de obsidian sunt toate capete de morţi.

Femeia care îi răspunde îmi aruncă o privire şi deschide gura să protesteze.

– Ordinele generalului, spune Horse.

Aşa că ea îşi închide gura şi se dă într-o parte. Un hol îngust conduce spre bar. Tejgheaua este sculptată dintr-o singură bucată de marmură neagră, piele neagră încadrează pereţii şi gresie neagră acoperă podeaua. Uitându-mă în jur, mă întreb dacă asta e băşcălie şi realizez, în timp ce o duzină de feţe serioase se întorc să ne salute, că este orice în afară de băşcălie.

– Bun venit în clubul subofiţerilor, spune Horse.

– El este un sub? Întrebarea vine de la un om cu jumătate de faţă înlocuită de metal, şi ochi ca de gheaţă. Horse îi aruncă o privire, înainte să reuşesc să răspund.

Omul se uită în altă parte.

Berea mea e rece şi atât de diferită de oricare alta din câte am băut că-mi vine greu să cred că e aceeaşi băutură. Asta e dulce şi catifelată, pe când celelalte erau acre şi amare. Mă înţeapă pe gât şi mi se scurge în stomac, umplându-mi intestinele cu o căldură lentă.

Cineva râde.

– Unde l-ai găsit? întreabă altul, cu înţeles clar: *Cine e ţăranul ăsta, ce caută în barul nostru?*

– Nu eu, spune Horse. Generalul l-a găsit.

Ne lasă în pace după asta. Când mi se termină berea, Horse îmi oferă încă una. Dar m-am răzgândit din nou. O bere este tot ce îmi îngădui.

– Dacă eşti sigur?

Dau din cap.

– Fetele sunt la etajul superior, îmi spune el, indicând din cap spre o scară în spirală care dispare printr-o gaură în tavan. O să te aştept aici.

– Tu nu vrei…?

Zâmbeşte.

– Totul este nou pentru tine. Eu sunt aici de treisprezece luni.

Apoi înţelege, ridică din umeri şi evident îşi aminteşte cuvintele mele legate de diferenţa între Cap-de-Mort şi Legiune. În acel moment aproape că îmi place de tip. Cu toate că ştiu că mă va omorî la un singur cuvânt din partea superiorilor.

– Distracţie plăcută, spune el.

Capitolul 9

O duzină de fete se aliniază în funcție de înălțime. Poartă puțin mai mult decât zâmbete și destul păr pe corp încât să demonstreze că nimeni de pe aici nu-și face prea multe griji că seamănă cu ferocșii. Ca vârstă oscilează între ultimii ani ai adolescenței și puțin peste treizeci, și ca aspect de la acceptabil de atractive până la atât de frumoase că-mi vine să urlu.

O ignor pe cea mai frumoasă. N-o să avem despre ce să vorbim și pare delicată, genul de fată care ar fi speriată de cicatricele pe care le-ar găsi pe spatele meu. O ignor pe cea mai în vârstă și pe cea mai tânără din principiu. Una va fi amărâtă, cealaltă ursuză, iar eu nu am nevoie de agitație.

În final o aleg pe cea din mijloc, la propriu.

La mijlocul liniei, la mijloc din punct de vedere al aspectului, înălțimii și vârstei.

Numele ei este Caliente, cel puțin este numele pe care mi-l spune ea.

– Eu sunt Sven, îi spun eu. Trebuie să găsim o cameră?

Pare jenată că sunt în stare să pun o întrebare atât de tembelă de față cu restul fetelor.

– Avem camere, spune ea. Poate că vrei să alegi una?

Când mă conduce, sunt bucuros să o urmez; nu doar pentru că are șoldurile late și fesele bombate, și pătrunde destulă lumină printre coapsele ei pe măsură ce urcă scările cât să-mi permită să văd ce primesc.

Cine și-a imaginat că paturile pot fi de atâtea forme și mărimi?

Camera pe care o alegem este mai mică decât celelalte, mai puțin decorată. Este ultima pe care mi-a arătat-o și ea pare surprinsă și încurajată de decizia mea.

– Poți citi un om după camera pe care o alege?

Ridică din umeri la întrebarea mea, și când revin asupra ei, decide să-mi dea un răspuns sincer.

– De cele mai multe ori.

– Şi camera asta ce spune?

– Că pui prea multe întrebări.

Zâmbesc, și renunț la subiect. Fiecare profesie are secretele ei. De ce să fie profesia ei diferită? Vreau să întreb cum a ajuns Caliente la profesia asta, dacă a ales-o, de când este pe navă. Dar faptul că n-am știut că nu se plătește pentru cameră separat m-a făcut precaut.

– Ce vrei?

– Ce îmi oferi?

Caliente zâmbește trist.

– Orice, spune ea de parcă ar fi trebuit să fie evident.

Bănuiesc că așa îmi răspunde la întrebarea legată de alegerea profesiei.

– Vreau o baie, îi spun eu. Şi să vorbim și să dormim și să facem restul lucrurilor între timp.

Şi așa se întâmplă.

Nu mușcă sau urlă și nu ne luptăm pentru resturi de mâncare când terminăm, și pentru asta sunt recunoscător. În schimb Caliente stă deasupra mea, cu sânii revărsându-se printre degetele mele și sfârcurile tari sub palmele mele, și vorbește despre nimicuri, până când mișcările lente ale coapselor ei îmi îndepărtează nevoia de conversație.

– Ia ce vrei, spune ea într-un târziu.

Este întuneric în cameră. O singură bătaie din palme va aprinde lumina și un pocnet din degete o va reduce din nou. Caliente are un truc: pocnind din degete și atingând mijlociul de degetul mare, micro-ajustează luminozitatea astfel încât schimbarea este aproape imperceptibilă.

Cunoaște multe trucuri, cu toate că doar unul are legătură cu ajustarea luminii. Atât de multe trucuri, de fapt, că încep rapid să-mi dau seama cât de multe nu știu despre sex și ce le mulțumește pe femei.

– Vorbesc serios.

O bătaie din palmele mele aprinde lumina și ea o reduce la un nivel mai delicat, zâmbind să îmi arate că știe că nu am intenționat să o fac atât de puternică.

– Ce? spun eu, văzând ceva în ochii ei.

Priveşte în gol, şi rămâne aşa în timp ce mă ridic pe pat şi mă întind spre ea ca să o mângâi pe față cu mâna mea bună. Fără să vrea, se uită la mine şi văd milă.

– Când ai misiunea? întreabă ea.

Ce misiune?

Mă rezum la scuza tradițională, iar ea îşi cere scuze şi eu încerc să-i spun că nu e nevoie înainte să reuşesc să termin de spus că este confidențial şi nu am voie să vorbesc despre asta.

Reducem iar lumina şi eu cobor pe trupul ei. Îi despart coapsele să-mi îngrop fața între picioarele ei şi îmi întind limba adânc înăuntru. Caliente are gust de sare şi săpun şi încă ceva, care îmi dau seama că e gustul meu.

Respiră adânc şi corpul ei începe să se încordeze, coapsele ei strânse în jurul craniului meu. Şi apoi îşi întinde mâna şi mă prinde de cap şi îmi apasă gura puternic de ea. Are degetele încâlcite în părul meu şi eu am umezeala ei sub limbă. Simt gust de sânge de la buzele mele unde se lovesc de os.

– Nu te opri.

Cererea ei este arzătoare.

Deci fac ce mi se spune, înghițind sânge şi sare şi esența mea, şi rămân aşa până când degetele ei se împleticesc în părul meu, coapsele ei se ridică o ultimă dată şi se împinge spre mine, suspinând.

Este pentru prima dată pentru amândouă, să fac sex oral şi femeia să aibă orgasm cu adevărat, dar am grijă să nu-i spun asta lui Caliente. Şi vechiul meu locotenent precedent mi-a spus – cu toate că nu ştiu dacă e adevărat – că în minutele de după eliberare muşchii anusului unei femei se relaxează. Aşadar, dacă un bărbat are asemenea preferințe... (Mi-a spus multe lucruri. Nu toate potrivite pentru cei doisprezece ani ai mei de atunci.)

Caliente nu spune nimic când o întorc invers ci doar zâmbeşte în semi-întuneric când pun o pernă sub coapsele ei ca să o ridic puțin. Parcă a ştiut de la început că o să ajungem la asta. Transpirația se prelinge pe coloana ei şi îi trece printre omoplați.

Când o ling ea tremură.

– Îmi cer scuze de mâna mea, spun eu.

– E în regulă.

– Pot să o dau jos, îi spun. Dar probabil va arăta mai rău.

– Serios, spune ea. E bine.

Aşa că scuip în palmă, susţinându-mă pe braţ, şi duc degetele spre fesele ei, introducând un deget înăuntru.

– În sertar, spune ea. Săculeţul roz.

Este un fel de lubrifiant, aşa că folosesc asta în loc; distribuindu-l în jurul ei şi pe mine până când îmi spune că e de ajuns. Şi apoi intru în ea şi stau aşa, destul cât să numeri până la o mie, până când mă întreabă Caliente dacă sunt ok.

– Sunt bine, spun eu.

Câteodată nevoia este mai complicată decât ar trebui să fie.

Fata mă lasă să stau până dimineaţă, îşi împarte micul dejun cu mine când îşi dă seama că nu am niciun plan şi mă ajută să fac duş, uitându-se cum mă chinui să încap înapoi în uniforma prea mică cu insignele tăiate. Dacă mai are întrebări, le ţine pentru ea.

Capitolul 10

Paradisul se află la capătul spiralei de sud. Nu mă întreba cum au decis astrologii care braț al spiralei este nord și care sud. A fost decis cu ani înainte să mă nasc sau ca oamenii să deducă numărul sistemelor locuibile care există într-o singură galaxie. Câteva sute de ani în urmă, de fapt; mult înainte ca nebunii noștri rezidenți să înceapă să se contrazică cu privire la ce aparține cui.

Bineînțeles, pe atunci, ideea de a muta pur și simplu o planetă nelocuibilă pe o orbită care să o facă locuibilă era încă nouă și nimeni nu înțelegea bine fizica procesului, care este relativ simplă.

Scriindu-i unui văr, un prinț pe nume Arhimede se lăuda că poate muta lumi întregi cu uneltele potrivite. A avut dreptate, doar că era cu câteva mii de ani prea devreme. Trebuie să-i mulțumesc vechiului meu locotenent pentru această informație, la fel ca și pentru cea mai mare parte a lucrurilor pe care le cunosc.

Sub mine o planetă se rotește încet, o fantomatică sferă albă cu un soare palid foarte departe. O privesc pe fereastra unui transportor de trupe care a fost transformat într-o navă de condamnați. Asta constă în principal în scoaterea tuturor zidurilor și desființarea oricărui lucru care poate asigura o urmă de confort.

Suntem prinși cu o bară lungă de metal, așezați pe bănci de metal. Și filtrele de la ferestre arată de parcă nu mai filtrează lumina de particule radioactive de ani de zile.

– Paradis?

Femeia de lângă mine încuviințează din cap.

Se pare că sunt blestemat de ofițeri care se laudă că au simțul umorului. Pe măsură ce nava de condamnați se apropie, văd o uriașă întindere de nori extinzându-se dinspre ambii poli și întâlnindu-se la mijloc. Suntem încă prea sus ca să se vadă sate sau orașe.

Întorcându-mă spre femeie, pun întrebarea evidentă.

– Furtuni?

Ea scutură din cap.

– Suprafața de gheață! spune ea. Kilometri întregi.

– *Cap de gheață!* fac eu.

O duzină de exilați își îndreaptă privirile spre mine.

– Nu tu, îi spun femeii. Generalul.

– Care general? întreabă un bărbat.

Și femeia scutură din cap preventiv.

– Jaxx, spun eu. Generalul Indigo Jaxx, futu-i.

Se aud șușoteli de-a lungul șirurilor, și-mi dau seama că și alții au tras cu urechea.

– Îl cunoști personal, nu-i așa? întreabă un bărbat, câteva scaune mai încolo. Are unul dintre zâmbetele acelea de șobolan pe care le întâlnești la pești, chiar înainte să încerce să te ardă la bani.

Îi arunc o privire dură, și el este cel care își întoarce privirea. Când verific din nou, este roșu la față și își roade buza de jos. Mi-am făcut un dușman și nici nu am aterizat.

– Ce animale sălbatice sunt aici? întreb eu.

Omul cu fața de șobolan râde, cu răutate.

– Animale? spune el. Ăsta e Paradisul, ultima destinație pentru toată lumea de pe nava asta. Râde din nou, apoi se holbează în jos spre picioare și-mi dau seama că se străduiește să nu plângă.

– Ei, adaugă, puțin mai târziu. Destinația finală pentru cei care călătoresc pe locurile ieftine.

– Este o planetă de gheață, îmi spune femeia. Totul trebuie importat. Pe la început se importa inclusiv oxigenul. Acum îl sparg din gheață. Folosesc surplusul de hidrogen drept combustibil... Și sunt zvonuri că morții ajung să fie materia primă pentru batoanele de proteine.

Un om înjură.

Și ea ridică din umeri.

– Vă spun doar ce am auzit.

Femeia este de aproximativ aceeași vârstă cu sora mea. Cincisprezece ani buni mai bătrână decât mine, cu o față obosită și ochi amărâți și o voce plată ca a unei persoane în pragul disperării. Ar putea chiar să fie sora mea, cu credința ei în certitudini pentru a ține viața în frâu, dar accentul ei elegant o trădează. E la fel ca și al locotenentului drăguțel care a murit în atacul asupra fortăreței.

– Nu eşti o infractoare de rând, spun eu.

Se uită la mine, aproape amuzată în ciuda împrejurimilor.

– Tu eşti? întreabă ea.

Câțiva dintre ceilalți zâmbesc şi pentru un moment se luminează atmosfera.

– Suntem exilați, adaugă ea. Paradisul este o planetă de exilați. Nimeni de aici nu e un infractor de rând.

Îşi dă seama de ceva. *Cum am putut să nu ştiu asta.*

– Şi tu? întreabă ea. Mai mulți oameni par să aştepte răspunsul meu.

– O, eu sunt destul de obişnuit, le spun eu. Şi un criminal.

– Şi ce cauți aici?

– Locul greşit/ momentul greşit...

– Care înseamnă ce? cere un om de pe cealaltă parte a rândului. A fost destul de prietenos până acum.

– Am supraviețuit unui masacru, spun eu, cuvintele mele ca fapt divers. Un trib de ferocşi ne-a atacat şi a măcelărit pe toată lumea în afară de mine. Nu prea ştiu de ce...

– *Doar că ştii.*

Asemănarea este uluitoare. Femeia vorbeşte exact ca sora mea.

– Eram legat de un stâlp de biciuire, îi spun eu. Dezbrăcat, cu spatele sfâşiat în cea mai mare parte. Bănuiesc că ferocşii şi-au imaginat că soldații Legiunii sunt şi inamicii mei.

– Eşti în Legiune?

Dau din cap.

– Da, spun eu. Cincisprezece ani.

Ea se întoarce cu spatele.

– Legiunea i-a omorât părinții, spune bărbatul blond de lângă ea.

– Şi pe ai mei, îi spun eu.

Femeia se întoarce înapoi. Aşa că îi răspund la întrebare înainte să o pună.

– Am doişpe ani, fără casă şi familie. Un locotenent îmi oferă mâncare, haine şi un loc în care să dorm. Tot ce trebuie să fac în schimb este...

– Să omori oameni, spune femeia.

Petrecem restul coborârii în linişte.

În timp ce mă uit în jur, îmi dau seama că ceilalți se întreabă ce fel de monstru se află printre ei. Creatura asta, cu un braț de metal

şi haine zdrenţăroase, o cicatrice pe faţă şi o încheietură atât de groasă încât cătuşa intră în carne.

La rândul meu, mă întreb cât timp o să dureze până când fiecare din ei se va schimba. Condamnaţii de acolo se poate să-şi fi început viaţa de exilaţi, fiind politicoşi şi rafinaţi în vorbire. Dar circumstanţele schimbă pe toată lumea, circumstanţele şi foamea şi sărăcia şi nevoile...

Omul poate atribui o duzină de cuvinte frumoase celei mai elementare dintre nevoi.

– Bun venit în Paradis, anunţă omul cu faţă de şobolan, când nava noastră ajunge în final pe suprafaţa planetei şi paznicii au început să umble printre rânduri, deschizând cătuşe în drumul lor. Asta te include şi pe tine. Zâmbeşte trist spre mine.

Nu răspund sau întorc privirea sau orice altceva ar atrage atenţia asupra mea. Doar privesc, în timp ce un paznic îl pocneşte pe om în gură, îl smuceşte din scaun şi îl trânteşte înapoi atât de tare încât când craniul loveşte zidul din spatele lui, toată lumea din încăpere aude sunetul de os în contact cu metal.

Deschizând gura să ţipe, femeia de lângă mine se opreşte când îi pun mâna la gură şi o ţin acolo, câştigând o încuviinţare duşmănoasă din cap de la un paznic.

Vorbeşte numai când ţi se vorbeşte. Nimeni din grupul ăsta nu are nici cea mai vagă idee.

– Nu vorbiţi, spun eu.

Foarte încet, îmi ia mâna de la gură şi cu toate că îşi şterge buzele cu dosul palmei şi arată de parcă e pe cale să i se facă rău, face ce îi sugerez şi tace.

– Şi tu, îi spun prietenului ei.

Se ţin aproape de mine după aia. Monstruozitatea mea, cunoştinţele mele despre cum funcţionează lumea asta au devenit calităţi. *Liberali tipici*, îmi spun. Până şi faţă-de-şobolan se ţine după noi, cu sângele curgând din gura spartă. Ţine ceva înfăşurat într-un material aproape de piept.

– Dacă se poate mânca, spun eu, mănânc-o. Dacă nu, şi e destul de mică, atunci înghite-o până mai ai timp.

Mă priveşte cu ochii îngustaţi.

– Să o îndeşi în fund nu ajunge, îi spun eu. O să ne percheziţioneze. Şi dacă avem noroc se vor limita la o percheziţie corporală.

– Şi dacă nu avem noroc? întreabă femeia, vocea ei acidă.

– O afurisită de scanare integrală. Poate o operație la întâmplare, să impună punctul de vedere. Orice ai ascuns sub mușchii pieptului sau cusut de intestine va fi găsit.

Este evident din expresia feței ei că nu știa că poți ascunde obiecte sub straturi de mușchi sau în partea superioară a intestinului. Sunt amatori. Opinia mea personală este că nimeni nu ar trebui să înceapă o revoluție decât dacă are vreo șansă de câștig. Grupul ăsta, las-o baltă!

– Alinierea.

Ne aliniem, și observ că majoritatea celorlalți face orice face femeia. Și de vreme ce ea mă copiază pe mine, mă trezesc conducând un rând de papițoi ale căror mișcări greoaie le reflectă pe ale mele.

După ce ne-au pus să ne dezbrăcăm, gardienii ne așează lângă hainele noastre, cât timp așteptăm să ne percheziționeze corporal. Totul se face la vedere, mixt ca să asigure gradul maxim de umilință și prizonierii să își știe locul.

Suntem șaisprezece în grup. Doisprezece bărbați și patru femei. Bărbații sunt mai tineri decât femeile, majoritatea de vârsta mea sau ceva mai tineri. Una dintre femei e de-o vârstă cu noi, restul sunt cel puțin cincisprezece ani mai bătrâne. Asta spune ceva despre revoluționari.

– Se spune că femeile mor în general de bună voie, zice o voce de lângă mine.

Mă uit și văd de pe navă.

– Având în vedere cum sunt tratate după capturare, spune ea, este o alegere rațională... Zâmbește văzând șocul meu. Citesc fețele oamenilor. Este unul din lucrurile cu care mă ocup.

– Și tu? întreb, gândindu-mă cum să formulez întrebarea.

– Dacă am fost violată? Dacă a permis OctoV vreunuia dintre grupurile lui de adolescenți nenorociți să-și practice obiceiurile de tortură pe mine? Scutură din cap. Am ieșit pe cauțiune aproape înainte să fiu arestată. Familia mea a refuzat să mă lase să merg oriunde fără bodyguarzi. Au angajat cei mai buni avocați care există...

– Și judecătorii tot te-au găsit vinovată.

– O nu, spune ea, cu tristețe. Am fost declarată nevinovată. Dar tot am fost închisă.

Este prima la percheziția corporală, în fața unui prieten și a paisprezece străini. Și suportă pentru că nu are de ales. Ceva se

schimbă deja în ochii ei. Eu urmez, prietenul ei după mine. Pare că se stabileşte o ierarhie.

Un om slab stă dezbrăcat în mijlocul unui grup de gardieni batjocoritori. La ordinul caporalului lor se ghemuieşte până când fesele aproape ating gresia rece, apoi îşi ridică fundul şi pupă pământul aşa cum i se ordonă. Degete se înfig în el şi el țipă. Când îi permit să se ridice el plânge.

– Este barbar, spune femeia.

– Intenționat.

Se holbează la mine, furioasă. De parcă ar spune, *Mi-am dat seama.*

– Eu sunt Sven.

– Mercenarul.

– Ex-sergent în Legiune...

Pentru o clipă, se pregăteşte să mă contrazică. Apoi ridică din umeri.

– Ai dreptate, îmi spune. Ăsta nu e momentul pentru semantică.

Probabil se vede întrebarea în ochii mei.

– Ce înseamnă de fapt cuvintele. Îmi întinde mâna. Eu sunt Debro Wildeside.

– Sven, repet eu.

– Care e al doilea nume?

Mă holbez la ea. Este o întrebare bună. Din câte ştiu, nu am unul...

– Ştii povestea lui Sven Tveskoeg?

Familia mea nu era adepta poveştilor. Aşa că scutur din cap, întrebându-mă ce legătură are asta cu mine. Femeia asta e dusă. De fapt, uitându-mă prin țarcul de exilați, în care peste jumătate din noi ne îmbrăcăm din nou şi restul stau dezbrăcați aşteptându-şi rândul, îmi dau seama că toți suntem puțin duşi.

Mătăhăloşi, unii urâți. Suntem aproape normali la cât de duşi.

– Era un rege, spune Debro, când vede că mi-a captat atenția din nou. În vremurile vechi.

– Care planetă?

Cea mai mare parte din galaxia cunoscută este condusă de Uniunea Liberă. Dragul nostru conducător conduce aproape tot restul, sau cel puțin aşa ni se spune. Iluminații şi Înălțații sunt de părere că ocupă mai mult, dar să spui asta e trădare. Singurele lumi care încă au regi sunt cele nefolositoare. Prinți ai prundişului şi

stâncilor, îi numea sora mea. Avea opinii clare despre acei oameni, ceea ce nu l-a oprit pe unul dintre ei să angajeze o legiune pentru şase luni şi să reducă trei planete din sistemul nostru la cenuşă.

– Care planetă? spune Debro. Cea inițială...

– Farlight?

Oftează.

– Pământul, spune ea, aranjându-şi bluza.

Râd fără să vreau.

– Pământul este o legendă, îi spun eu. Poveşti de adormit copiii. Nu ştiu multe, dar chiar şi eu ştiu asta.

Ea scutură din cap.

– A existat. Mult mai reală decât o mare parte din prostiile considerate istorie, în ziua de azi...

– *Debro*. Cuvântul este o atenționare.

– Ştii că e adevărat.

– Eu sunt Anton, spune prietenul ei. S-a îmbrăcat cu spatele la ea. În afara cazului în care ea era cu spatele la el.

Dăm mâna.

– Fostul meu soț, spune ea, aproape cu drag.

Îmbrăcat în cârpe, arată ca o insectă pe băț înfăşurată în plastic ieftin. De vreme ce nu pare genul care se îmbracă aşa, cineva trebuie să-i fi furat hainele undeva de-a lungul drumului.

– Şi tu ai fost condamnat?

Privirea pe care i-o aruncă lui Debro este ciudată. Este de parcă îi cere permisiune pentru ceva.

– Avem o fiică, sub vârsta majoratului. Ştii legea.

Destul de evident, n-o ştiu.

– Legal este încă legată de mama ei. De vreme ce mama ei este aici Aptitude ar trebui să fie tot aici... Ezită. Familia mea a negociat cu OctoV. Împăratul a fost de acord să mă lase pe mine să-i iau locul. De dragul vremurilor vechi.

Anton vorbeşte despre OctoV de parcă este doar un alt om.

– L-ai cunoscut?

– Tatăl meu şi bunicul lui au fost prieteni.

Asta explică de ce Debro este încă în viață. Cu toate că, mă gândesc, ar putea la fel de bine să explice de ce ar fi moartă, dacă ăsta ar fi fost cazul.

– Cine o are în grijă pe fiica voastră?

Din nou privirea aceea.

– Vărul meu, spune Debro în final. Thomassi a fost singurul care s-a oferit.

Este evident că se ascunde un secret în spatele privirilor pe care şi le aruncă unul altuia şi sub tăcerea cu care îşi încheie Debro propoziţia.

– V-aţi certat cu ceilalţi?

– Nu prea, spune Anton. S-ar fi oferit mama mea. La fel şi fratele meu. Le-a fost prea frică să-l supere pe senator...

Care trebuie să fie vărul, bănuiesc. Orice altceva ar mai fi spus Anton este pierdut când ultima dintre noile prizoniere se ridică din poziţia ghemuită, cu capul ridicat în ciuda lacrimilor din ochii ei. Este cea mai tânără dintre femei, iar gardienii au păstrat-o pentru la urmă. Când trece pe lângă caporal, bolboroseşte ceva.

Este o greşeală cumplită.

O bâtă în stomac, o lovitură între picioare şi este la pământ din nou, rostogolindu-se dintr-o parte în alta în propria ei urină.

– Tu, spune caporalul. Ridică-i hainele.

Anton face ce i se cere.

– Şi tu, îmi ordonă. Ia-o cu tine.

Mă prezint.

– Da, domnule.

Răspunsul lui este un zâmbet acru.

– Dezbracă-te, ordonă el.

Cel mai prudent este să ascult fără să pun întrebări.

– Întoarce-te.

Aşteptând lovitura, mai aştept puţin, dar omul re-examinează cicatricele de pe spatele meu.

– Un bici sjambok?

– Da, domnule.

– Mă mir că ai supravieţuit.

– Da, domnule. Şi eu.

– Îmbracă-te, îmi spune. Mergând spre fată, îşi bagă piciorul sub coastele ei şi o întoarce pe spate, încruntându-se la mizerie.

– Şi ia-ţi gunoiul cu tine.

CAPITOLUL 11

Gheața are opt kilometri grosime... Este atât de densă că nimeni nu va reuşi vreodată să spargă atât de adânc. De fapt, este numai gheață şi oricine îşi imaginează stâncă adevărată undeva sub toată apa asta înghețată nu înțelege nimic despre spațiu. Pentru că Paradisul este o cometă uriaşă prinsă în câmpul de gravitație al unei stele inconvenabil plasată.

Numărul de păreri diferite este egal cu numărul de prizonieri din grupul nostru. Gardienii au cu siguranță propriile lor teorii, dar ei nu sunt au de gând să le împartă cu noi.

În afară de terenul de aterizare, care se deschide ca să permită intrarea navelor vizitatoare, complexul este în totalitate subteran. Aşa se păstrează mai uşor puțina căldură care ezistă. Exilații sunt ținuți la ultimul nivel, gardienii la nivelul următor şi guvernatorul deasupra. În teorie căldura generată de exilați se va ridica şi-i va încălzi pe gardieni, care îl vor încălzi pe guvernator şi pe familia lui.

La un moment dat probabil că aşa a funcționat. Dar faptul că închisoarea este condusă acum de prizonierii ei înseamnă noi tunele săpate şi resursele sunt redirecționate, aşadar ultimul nivel este acum ca o stea de mare gigantică ce se extinde veşnic.

Gardienii şi guvernatorul tot au spațiile lor deasupra nivelului cu formă de stea de mare. Din păcate, brațele lui sunt săpate atât de adânc sub pelicula de gheață, încât centrul nu le poate controla şi sunt create regate independente, date din generație în generație. În acelaşi timp, sunt construite mici principate, deseori sculptate direct în gheață. Acestea tind să nu apară pe niciuna din hărțile existente.

Debro s-a documentat bine. Mă întreb dacă cunoaşterea transformă lucrurile în bine sau în rău.

– Bine, băieți... Ne ocupăm noi de acum. Cuvintele sunt pline de aroganță, o provocare pe față către gardieni, care se încruntă dar își mușcă limbile.

Omul din fața lor râde.

Înalt și fără un ochi, își poartă barba împletită și răsucită cu sârmă de cupru. - Eu sunt Ladro, se prezintă el. Eu conduc secțiunea asta. Va trebui să țineți minte lucrul ăsta... Ea ce a pățit?

Se uită la mine.

– A vorbit fără adresare.

– Şi el?

– La fel, spune omul cu față de şobolan, care poartă sânge uscat de parcă ar fi propria lui barbă.

– Vei învăța.

– Am învățat, spune el.

Ladro zâmbeşte. Nu este un zâmbet amabil şi mă întreb dacă noul prizonier își dă seama că tocmai a vorbit fără adresare, din nou. Dar omul cu față de şobolan are dreptate, chiar învață. Pentru că nu mai are lucrul pe care-l strângea atât de tare la piept şi ambele mâini îi sunt acum goale şi atârnă liber pe lângă corp.

– Inelul, îi spun lui Debro. Înghite-l.

Pare şocată.

– Acum, sâsâi eu. Suntem pe cale să fim taxați. O să-l pierzi dacă nu-l înghiți.

Ezitând, își scoate inelul cu sigiliu de pe degetul mic.

– Fă-o.

În timp ce ea ezită în continuare, îi înhaț inelul din mână şi îl înghit, cu câtă discreție pot. Când privesc înainte, Anton rânjeşte.

– Întoarceți-vă buzunarele, ordonă Ladro. Țineți palmele deschise în fața voastră. N-o să mă complic să vă caut până la piele, pentru că s-au ocupat gardienii de asta deja.

Facem ce ni se spune.

– Uitați cum o să fie. O să-mi dați mie tot ce v-a mai rămas. Dacă refuzați, o să le rup brațele ambilor oameni între care stați.

– Nu poți face asta, încearcă un om să spună; nu reuşeşte să termine propoziția.

– Luați-l.

Cineva îl ia.

– Bine, spune Ladro. Întoarceți-vă buzunarele şi arătați-mi mâinile.

Mergând de-a lungul liniei, se opreşte ocazional să-şi bage mâinile în jacheta unei femei sau să verifice dacă buzunarele întoarse ale unui bărbat chiar sunt întoarse de tot.

Cam una din trei persoane are ceva. Sunt multe verighete, şi un bărbat are un mic ceas elegant care ar părea să facă mult mai mult decât să indice ora. Ladro se opreşte când ajunge la mine şi rămâne cu gura căscată la ce am în palma mâinii mele masive.

Cred că am exagerat, dar uimirea îl împiedică să se gândească prea mult la motivul pentru care nu m-am străduit să-l țin ascuns mai mult timp.

– De unde dracu' ai luat ăla?

– L-am furat.

Ridică micul pumnal Cap-de-Mort şi şi-l întoarce în mână. Este scurt, cu tăiş dublu, o lamă făcută mai degrabă pentru tăiat decât înjunghiat adânc. Fiind de la Capul-de-Mort, este decorat minimal şi teaca este aproape simplă.

Îi aparține lui Horse, al cărui nume adevărat este sergentul Hito, dădaca mea pe nava mamă a generalului Jaxx. Bănuiesc că ştie când i l-am luat. L-a pus pe margine într-un bar, s-a uitat la ceva în altă direcție şi părea că nu observă că a dispărut când s-a întors.

– Ai furat ăsta?

Dau din cap.

– Unde?

– Într-un bar de la un sergent Cap-de-Mort.

Ladro se gândeşte la asta, decide că e plauzibil.

– Şi cum l-ai trecut de gardieni?

– L-am înghițit. Mă uit la el. Doar că l-am vomitat o idee prea repede.

Rânjeşte.

– Ce păcat, spune el, punând cuțitul în buzunar. Nu poți câştiga totul.

Ar trebui să vezi ce altceva am înghițit.

Şi nu mă refer la inelul lui Debro, oricum... Dar tac din gură şi aştept să treacă mai departe. După ce termină, indică cu degetul un coridor.

– Mergeți până nu mai aveți unde şi ați ajuns.

Suntem pe cale să aflăm unde vom locui. După privirile de pe fețele celor mai mulți dintre nou veniți sunt deja destul de zdruncinați de locul în care se află; mă îndoiesc că este vreunul dintre ei pregătit pentru ce urmează.

– Stați, spune Ladro, brusc mărinimos. Dacă vă oprește cineva, spuneți-le că ați fost deja taxați, *de către mine*. Evident consideră asta factor decisiv. Niciun obiect nu a fost omis. Putem fi lăsați în pace fără grijă.

– Cât de departe? șoptește Debro.

– Un kilometru, spun eu. Doi.

Ar putea fi mai mult, mult mai mult. Mă întreb de unde se așteaptă să știu eu. O sută de pași de la întâlnirea cu Ladro, îi opresc și pun două dintre femei să o îmbrace pe fata care deja nu mai e într-o stare pentru mers. Debro supraveghează și se așează între fată și o mână de bărbați care vor doar să vadă mai bine.

– Debro o să se bage în bucluc, spune Anton.

Pare îngrijorat.

– Posibil. Debro ar putea fi acceptată ca mamă în gașcă sau ar putea fi respinsă; este prea devreme să poți prevedea care dintre variante o să fie.

– Poți s-o protejezi?

Zâmbetul meu îl face să se uite în altă parte.

– Pot să te plătesc, spune el hotărât.

– Cu ce?

– Aur, spune Anton. Blănuri, carne uscată de vânat, cristale ilegale, proprietăți. Ce vrei, noi comercializăm. Primești răsplata imediat cum ieșim de aici.

– Nimeni nu iese de aici, îi spun eu. Ăsta nu e genul de loc din care oamenii scapă. Ridic o mână, oprindu-l. Fata rănită este acum îmbrăcată și Debro o mângâie pe față, spunând ceva încurajator. Vreau să spun asta înainte să se întoarcă Debro și să mergem mai departe.

– Este datoria ta să ai grijă de ea, îl avertizez pe Anton. Dar o să fac ce pot. Cădem de acord și când îmi ridic privirea o văd pe Debro uitându-se la noi, cu un zâmbet ciudat pe față.

– Haideți, spun eu. Mergeți în continuare.

Tavanul tunelului este jos și pereții sunt încadrați de ceramică; este crăpat în unele locuri, și în cel puțin trei locuri a fost făcută o gaură în structură și un tunel mai mic se pierde în întuneric.

– Este mai cald decât mă așteptam, spune Debro.

– N-o să dureze, îi spun eu, apoi zâmbesc, încercând să reduc duritatea cuvintelor mele. Ei nu înțeleg încă nimic din ce li s-a spus.

– Țineți pasul cu mine, le spun lui Anton și Debro, și cumva asta înseamnă că o moștenesc și pe fată și pe omul cu față de șobolan, al cărui nume se dovedește a fi Phibs. Deține o tipografie pe o planetă atât de primitivă că nici nu este legată la rețea. Susține că ar fi tipărit literatură interzisă la comandă, pentru bani. Și nu înțelege de ce a trebuit să ajungă în Paradis.

– Ai noroc, spun eu.

Se uită la mine.

– Cunoști oameni grei, ca Debro sau Anton? îl întreb eu. Nu, ești aici pentru că autoritățile nu au putut fi convinse să te omoare. Și motivul pentru care nu s-au deranjat este pentru că făceai asta pentru bani. Faptul că ești un avar afurisit ți-a salvat viața.

– Știi ceva, spune Phibs, nu ești așa grozav cum pari.

Îl pocnesc, dar nu foarte tare.

Tunelul devine mai rece și mai îngust pe măsură ce înaintăm în întuneric. Fire luminoase ciudate spânzură de tavan. Par a fi fungice, cu toate că Debro încearcă să-și amintească dacă ciupercile rezistă la temperatura asta. În același timp tremură. Probabil din cauză că i-a dat haina fetei care merge în spatele nostru. Anton se tot uită în spate să se asigure că e bine, dar interesul lui pare să fie patern.

– Poftim, spun eu, dându-i lui Debro haina mea.

Se uită la Anton, care zâmbește.

– Este doar generos, spune Anton.

Debro nu pare convinsă.

– Ar trebui să-ți spun, zice ea, sunt celibatară de cincisprezece ani.

Râsul meu este atât de zgomotos că un băiat își scoate capul pe una din spărturile din tunel să vadă ce se întâmplă. Se uită o dată la mine și dispare.

– Ce? întreabă Debro, cu o voce aproape ofensată.

– Ar fi ca și cum aș face sex cu sora mea, îi spun eu. Și trebuie să o cunoști ca să-ți dai seama cât de înfricoșătoare ar fi ideea. Ea e mai mult genul meu... Dau din cap în direcția fetei, cu păr lung și negru și caracteristici atât de delicate că arată de parcă o ia vântul pe sus.

– Ea e genul tuturor, spune Anton, câștigând o privire amenințătoare de la Debro.

– Vorbesc serios, spune el. O să creeze bucluc.

Debro se uită la el.

– Ai văzut cum s-a uitat Ladro la ea. Ai văzut interesul lui Sven. Nu este un bărbat în grupul ăsta care nu a verificat-o din priviri. O să fie nasol.

– Ce sugerezi să facem? întreabă Debro.

– Nu ştiu, spune Anton. Ce putem face?

– S-o dăm la schimb, sugerez eu. Acum, cât valoarează mult.

Debro scutură din cap.

– Noi… Nu… Dăm… Pe… Nimeni… La… Schimb. Este atât de supărată că nici nu se poate uita în direcția mea.

– Şi dacă mor oameni?

Atunci mă înfruntă.

Oftez, mă gândesc la ce cuvinte vreau să folosesc.

Anton şi Debro au fost ascultați de oameni toată viața lor. Dacă m-a ascultat cineva pe mine a fost datorită gradelor de pe braț, şi când am rămas fără ele am fost redus la tăcere.

– O să moară oameni încercând s-o protejeze, spun eu. Şi cei care rămână o să fie revoltați şi o să vrea de la ea lucrul de care o protejează. Am trecut prin asta.

– Chiar şi aşa, Anton ridică din umeri. Nu putem să renunțăm la ea pur şi simplu.

– Putem face rost de mâncare, îi spun eu. Poate de pături şi medicamente.

– Nu, spune Debro. Ea rămâne.

– De ce?

– Pentru că, spune Debro, aşa e bine.

Mă gândesc la cuvintele lui Debro pe măsură ce înaintăm în tunel. Spărturile nefinisate din tunel devin mai frecvente, ciuperca luminoasă mai rară. Temperatura scade cu aproximativ un grad la fiecare o sută de paşi, şi deja aburii de la respirație rămân în jurul fețelor noastre ca fumul. Nu avem hrană, avem puține lucruri şi prea puțin ca să ne țină de cald.

În Legiune protejezi ce-ți aparține. Cererea lui Debro este o versiune a fenomenului, dar a extins grupul pentru a include pe oricine are nevoie de ajutor, inclusive oameni pe care abia i-a cunoscut.

Este o idee foarte proastă. Doar că nu-mi dau seama cum să-i spun asta.

Pe măsură ce devine mai frig grupul din spatele nostru devine mai tăcut. Oamenii încep să se întrebe cât de mult o să mai degradeze situația. Nu au nici cea mai vagă idee. Deşi, când tunelul se

schimbă, schimbarea este atât de spectaculoasă că până şi Phibs uită să fie mizerabil. Zidul de ceramică pur şi simplu se opreşte şi păşim într-un tub de ceață albă înghețată, cu o mie de coaste translucide în locul structurii. O coloană vertebrală primitivă traversează întunericul deasupra capetelor noastre.

– Imposibil, spune Debro.

Anton scutură din cap.

– Este aici, spune el, punând mâna pe una din coastele înghețate, şi opintindu-se când trebuie să şi-o desprindă.

– Deci Paradisul are animale sălbatice, spun eu.

– Aşa s-ar părea.

Tonul lui Anton pare-n dorul lelii, şi începe să meargă în continuare înainte ca noi să terminăm de privit. Este un om ciudat, şi e greu să-ți dai seama dacă îi place de Debro sau o urăşte.

– Ce e? întreabă Debro.

– Este un vierme.

– Viermii nu au coaste.

Privesc în jurul nostru.

– Ăsta are, îi spun eu.

Capitolul 12

La o sută, poate două sute de paşi în adâncul viermelui, un om într-un tunel lateral întreține un foc arzând. Fumul este înțepător şi orice-ar fi ceea ce găteşte miroase rânced. Mă interesează ce a găsit să ardă; Anton este mai interesat de sursa de hrană...

– Bună, spune Anton, aplecându-şi capul ca să încapă în vizuină. Sunt nou aici.

Ochi duri se holbează la el, şi apoi se îndreaptă către locul în care stau eu la intrare. Omul are barbă, îmbrăcat într-o duzină de straturi diferite de zdrențe, şi îşi îndreaptă mâna către bocanc în momentul în care Anton intră în lumea lui. Un cuțit, presupun. Probabil făcut de el şi nefinisat, ca şi adăpostul.

Este un singuratic. I-am mai văzut cu toții.

– Nu, spune Anton, scuturând din cap. Nu sunt aici ca să creez probleme. Vreau doar să ştiu de unde ai hrana.

Zâmbetul vechiului locuitor dezvăluie dinți sparți.

– Ei? Răbdarea mea nu se ridică la standardele lui Anton.

– Zid, spune omul, înainte să întețească focul din nou. Cea mai mare parte a cenuşei pare amestecată cu os aşa că am găsit răspunsul.

– Mâncăm viermele, îi spun lui Debro.

Phibs pare indispus.

– Vorbesc serios... este înghețat şi uriaş. Trebuie să fie ceva bun în oase, şi carnea ar putea fi uscată şi folosită mai târziu. Fata se uită la mine cu groază. Expresia lui Debro nu este cu mult mai bună. Aşa că le pun să le transmită celorlalți şi merg mai departe. Când nu mai am unde să mă duc şi viermele face loc unui zid de gheață pură, ştiu că am ajuns.

– O să murim, anunță Phibs, când mă prinde din urmă. Se uită la noua noastră locuință, care a fost vechea locuință a cuiva, până când persoana respectivă evident s-a mutat în altă lume. O peşteră a fost cioplită direct în gheață şi un morman de rahat înghețat şi gheață galbenă decorează un colț. Tot ce poți spune despre aranjament este că măcar din cauza temperaturilor sub zero rahatul nu miroase.

O bucată de pânză zdrențuită este îngrămădită într-un colț. Este ruptă şi murdară, dar e mai bine decât nimic şi unii dintre bărbați poartă mai mult de un strat de haine. Cel puțin una dintre femei are o mantie. Debro poartă chiar jacheta mea.

– Am nevoie de asta înapoi, îi spun eu.

Lângă mine, Anton se stăpâneşte.

Phibs înțelege deja.

– Trebuie să facem o uşă, spune el. Să ținem înăuntru câtă căldură putem, nu?

Debro se strecoară afară din jacheta mea iar eu observ costumul negru şi scump de dedesubt. Nimeni nu i-a furat hainele lui Debro până acum. Mi se pare un lucru interesant.

– Şi jacheta ta, îi spun altei femei.

Se uită la mine.

– Şi a ta.

Omul de lângă ea îşi încleştează mâinile în jurul jachetei.

– Sau ce? cere el.

– Îți sparg craniul de zid şi ți-o iau.

În spatele meu, Debro oftează.

– Cred că o să ajungi la concluzia că vorbeşte serios, spune ea, uitându-se la om, care se dezbracă de jachetă într-o linişte apăsătoare. O secundă mai târziu, femeia face la fel.

Colectăm hainele de rezervă – Debro, Anton, Phibs, fata şi eu. Numele ei este Rebecca, dar nu aflu asta decât după ce terminăm de sortat jachetele şi paltoanele după mărime. Este agitată în preajma mea, poate din cauză că a auzit sugestia mea să o dăm la schimb.

Şi apoi, imediat ce Debro a găsit ceva cu care să acopere uşa, care s-a dovedit să fie cârpa pe care am găsit-o la început, o las să redistribuie haine în funcție de nevoi, şi mă duc spre mormanul de rahat înghețat, făcându-mă să vomit şi prinzând cuțitul laser înainte să cadă pe jos.

O răsucire rapidă pe mâner şi apare lama. M3-ul e albastru cobalt, în setarea originală, şi permite utilizatorului să vadă ce

face. La setarea cea mai fină, lama este în totalitate invizibilă şi cu atât mai înfricoşătoare pentru asta.

– La naiba, spune cineva.

Dar lucrez deja.

Rocă de nisip, gheață sau carbon, nu este mare diferență între ele ca materiale de construcție şi toate sunt mai bune decât chirpiciul îmbibat în urină. Tai bloc după bloc de gheață până când am destule cărămizi să construiesc un zid. Cortina zdrențuroasă are rol de camuflaj, ascunzând munca mea de toată lumea de afară.

Făcând semn către ceilalți să se dea înapoi, tai intrarea în peşteră în formă de pătrat, lăsând o suprafață pe care cărămizile de gheață să se potrivească. Apoi car blocurile, câte trei, şi le pun la locul lor. Merge mai repede decât să arăt cuiva cum se face.

Când este gata avem o intrare destul de îngustă să fie păzită de unul sau doi oameni, dacă sunt în formă.

– Vom fi atacați la noapte.

– De cine? întreabă Debro.

Ridic din umeri.

– Oricine ajunge aici mai întâi.

Noul zid ține căldura înăuntru şi pânza ține afară cea mai mare parte din frig şi până într-o oră avem o temperatură în care oamenii pot trăi. Cuțitul meu laser, înfipt cu mânerul în zid, furnizează lumină.

– Tu şi tu stați de pază. Aleg doi oameni la nimereală. Apoi voi doi. Voi schimbul următor.

– Şi tu? întreabă Anton.

– Eu o să stau treaz toată noaptea.

– Pentru că noaptea asta e cea mai periculoasă?

Dau din cap.

– Atunci o să stau şi eu cu tine. Îmi observă privirea şi zâmbeşte. Pot să mă lupt, îmi spune el. Am făcut asta ca profesie.

– Miliție?

– Gardă la palat. Crede-mă, pregătirea a fost dură. Şi înainte să întrebi ce s-a întâmplat, am cunoscut-o pe Debro... Familia ei a fost furioasă.

Da, gândesc eu. *Pariez.*

La primele ore ale dimineții, Phibs ridică capul, ca un şobolan în căutare.

– Afară, şopteşte el, mulți oameni. Înainte ca eu sau Anton să putem răspunde, Phibs ridică o mână, indicând către noi şi cei doi din grup care stau de pază să nu ne mişcăm.

– O duzină, anunță el în final. Două grupuri, căpitani diferiți.

Trebuie să-mi fi observat îndoiala.

– Îmbunătățire acustică, spune el. Foarte utilă în afacerea mea.

Tipăriturile? vreau să spun, dar am alte motive de nelinişte.

– Mă duc eu, spun, îndreptându-mă spre pânză.

– Ia-ți cuțitul, sugerează Phibs.

– Nu, scutură Anton din cap. E prea devreme să arătăm ce avem.

– Atunci ia-l pe al meu, spune Phibs, dându-mi un cuțit grosolan cu mâner şi teacă rotunjite, ideal pentru înfulecat sau eliminat. Nu e la fel de impresionant ca al tău, spune el, privind spre locul în care luminează cuțitul meu. Dar e eficient.

Este Ladro, cu alți patru, toți îmbrăcați în jachete călduroase. Jumătate de duzină de acoliți se aglomerează în spatele lui, îmbrăcați în zdrențe.

– Impresionant, spune el, indicând din cap spre cuțitul meu. Cu toate că eu aş fi făcut o cacealma cu ăsta şi l-aş fi păstrat pe celălalt. Este foarte echilibrat. Ține stiletul meu furat de la Capul-de-Mort, uşor şi cu foarte mult profesionalism, între arătător şi degetul mare. Ladro are dreptate cu privire la ceea ce e important. A nimerit-o la fix, după cum se arată lucrurile.

– Mă bucur că-ți place, spun eu.

– Şi o să iau şi fata, spune Ladro. Renunță la ea şi poți scăpa nevătămat. Este foarte sigur pe el, un om atât de obişnuit să primească ceea ce vrea că evident nu i-a trecut prin minte că lucrurile se pot schimba.

– Mă tem că nu, spun eu. Rămâne cu noi.

Cineva chicoteşte.

Aşa că mă dau din intrare şi îi simt pe Anton şi Phibs că ies după mine. Cu cei doi paznici înăuntru ar trebui să putem ține piept pentru o vreme.

– O s-o iau oricum, spune Ladro. Renunțați la ea acum şi o să ne purtăm frumos cu ea.

Din nou, chicoteala.

– Refuzați, spune el. Şi o s-o facem să plătească.

– Nu înțelegi, îi spun eu. Nu renunțăm la ea.

Se repede la mine atunci, iute şi şiret. Cuțitul din mâna lui, stiletul meu, se îndreaptă spre gâtul meu şi eu mă feresc. Este o fentă şi urmează atacul real, care implică intenția de a lovi cu piciorul genunchiul meu drept. Există o duzină de căi despre cum ar putea decurge conflictul şi fiecare oferă un rezultat uşor diferit pentru grupul nostru.

Mă hotărăsc să fiu şi eu iute şi şiret; ştiind, în timp ce iau decizia, că Debro n-o să fie de acord şi întrebându-mă de ce îmi pasă.

Răsucindu-mă, las lovitura lui să treacă de mine şi cuțitul lui mă nimereşte în umăr. În timp ce Ladro rânjeşte, învârt cuțitul meu – ei, cuțitul lui Phibs –cu tăişul chiar la dreapta pumnului meu, şi împing tare muchia de-a lungul gâtului lui Ladro.

Se dă înapoi, iar eu rotesc lama, despicând în sus de la scrot până la stern, eliberându-i intestinele. Împuțeala fierbinte de rahat umple coridorul.

Dobor alți doi. O crestătură adâncă la unul, retezându-i jugulara. Pe celălalt îl omor apucându-l de cap şi răsucind până când se rup oasele. Amândoi sunt din brigada zdrențăroasă. Aşa adunăm mai puține probleme de lungă durată.

– Plecați, le spun celorlalți.

Ochi ostili ne privesc. O torță aprinsă este ținută sus, de parcă cineva încearcă să vadă mai bine.

– Sunt morți, spune Anton. Şi aşa o să fiți şi voi dacă nu vă cărați. Vocea lui este feroce, politețea lui obişnuită înlăturată. Ăsta este Anton cel care trebuie să-l fi cunoscut Debro, cel care lucra ca gardă la palat.

– O să ne întoarcem.

– O să vă aşteptăm! răspunde Anton vocii.

Pleacă cu amenințări şi înjurături, târând corpul lui Ladro şi ale zdrențăroşilor după ei.

– A fost necesar? întreabă Debro.

Nu, vreau să spun, *nu a fost... Am fi putut renunța la fată cum am sugerat.*

– Am făcut alegerea, spune Anton. Acum trăim cu alegerea. Asta este versiunea lui pentru acelaşi lucru.

Debro vrea să spună ceva, dar se întoarce cu spatele şi, când o văd din nou, o linişteşte pe Rebecca, aceasta plângând şi susținând că e numai vina ei.

– Nu, o aud pe Debro spunând. Bărbații sunt de vină.

Anton oftează.

– L-am pierdut pe Phibs, spune el, aproximativ cinci minute mai târziu; ceva ce eu am observat deja.

– Dă-i timp, spun eu. O să se întoarcă.

Şi asta face, târând mâncare şi gunoi bun pentru foc învelit într-o pătură furată.

– M-am gândit, ne spune el, că în timp ce sunt ocupaţi aş putea să văd ce găsesc.

– Cine? întreabă Anton.

– Următorul grup. Priveşte spre mine. Vorbesc deja despre alt atac. Răzbunare pentru cei morţi.

– Cum este tabăra lor? întreb eu.

Zâmbeşte.

– Mai călduroasă decât asta, spune el. Este în vierme. Ei, are intrare în vierme printr-o gaură în piele. Poate de două ori cât asta. Au chiar şi o saltea.

– Îl luăm mâine noapte.

Anton îmi aruncă o privire încruntată.

– Este mai călduroasă, primul motiv. Şi dacă nu-i atacăm noi, or să ne atace ei, al doilea motiv. Cât despre al treilea, spun eu, noi am început asta şi or să ne măcelărească dacă renunţăm acum.

Capitolul 13

Pentru acțiune, ne pregătim două zile, și atacăm când suntem gata. Petrec cele patruzeci și opt de ore dinainte decupând cu trudă blocuri de gheață ca să fac un tunel în jurul viermelui pe exterior până în spatele taberei lor.

Nu decupatul este obositor, ci căratul blocurilor în liniște totală. Phibs mă ajută, cu toate că fuge din front când vine vorba de atac. Asta nu este neapărat o problemă, pentru că vreau ca el și toți ceilalți să stea în coridor, unde tabăra zdrențăroșilor intră în corpul viermelui.

Este timpul să-i umplem de sânge.

– Știi ce faci? îl întreb pe Anton.

El dă din cap.

– Bun, acordă-mi trei minute.

Zâmbește, apoi începe să numere, adăugând sutimi după fiecare secundă ca să facă intervalul de timp mai exact. Peste șaizeci de secunde o să conducă pe toată lumea în coridor, o să înainteze o sută de pași cât de silențios cu putință și o să-i aranjeze într-un semicerc la intrarea în următoarea tabără. O să folosesc timpul ăsta să parcurg tunelul meu și să decupez o ultimă secțiune de cărămizi de gheață.

– O sută șaptezeci și opt... O sută șaptezeci și nouă... O sută optzeci...

Dărâmând zidul, arunc stiletul Cap-de-Mort spre prima persoană pe care o văd, spintecându-i fața de la ochi până la gât și adăugând o rană nouă la colecția lui. Este unul dintre oamenii din atacul precedent.

Cade pe spate, așa că îi deschid intestinele idiotului care îi ia locul. Atacatorul meu este obosit și flămând, se luptă la fel de negli-

jent cum moare. Cadavrele de la bătaia precedentă sunt îngrămădite într-un colț; câteva eviscerate, altele reduse la oase și o găleată de măruntaie.

Primul meu gând este că oamenii ăștia nu sunt cu nimic mai buni decât ferocșii. Apoi îmi dau seama că nu-și mănâncă morții, ci doar extrag din cadavre seul și grăsimea. Luminile uleioase de pe ziduri indică succesul lor.

O femeie mă atacă așa că mă feresc. Când mă atacă din nou, îi blochez cuțitul cu brațul și o opresc cu o singură împunsătură în gât, scuturând-o s-o eliberez din propriul meu cuțit. Deschide gura să țipe și moare fără să spună un cuvânt. Când ceilalți se retrag în coridor, o explozie bruscă de zgomot sugerează că Phibs, Anton și restul sunt gata și așteaptă.

Lupta este brutală, dar așa trebuie să fie.

În intervalul de cinci secunde Anton rupe picioarele a trei oameni folosind aceeași lovitură laterală cu piciorul, apoi ia un al patrulea prin surprindere, apucându-l de încheieturi și folosindu-i impulsul să-l arunce într-un zid, dislocându-i brațul de la umăr. O lovitură cu piciorul la țeastă îl omoară.

– Exercițiu, spune Anton, văzând că dau din cap.

Cât despre Phibs, el este peste tot, ferindu-se de lovituri și strecurându-se nevăzut. Un pumn la gât, o lovitură la bile, dacă e posibil un atac prin spate. Se luptă murdar, și este deosebit de mândru de asta. Și se oprește, de fiecare dată, pentru a goli buzunare sau a fura orice obiect care îi stârnește interesul. În intervalul a zece minute punem stăpânire pe tabăra lor și tot ce este în ea, cu toate că Phibs bombăne înnegurat că trebuie să care înapoi ce a furat cu două zile în urmă.

– Taie blocuri de gheață, îi spun lui Anton, azvârlindu-i cuțitul laser. Sigilează tunelul pe care l-am făcut în cazul în care supraviețuitorii încearcă să-l folosească în același scop.

El dă din cap, evident amuzat că primește ordine.

– Și tu? întreabă Debro.

– Mă duc să vorbesc cu cei din următoarea tabără.

– Fii bun de data asta, spune Phibs.

Debro se încruntă.

Avertismentul meu în următoarea tabără este dur. L-am omorât pe Ladro, și am preluat tabăra care i-a ajutat oamenii. Dacă ne lasă în pace îi lăsăm și noi în pace. Dacă nu, nu vom fi responsabili.

Este un discurs arogant.

Pe măsură ce merg înapoi de-a lungul coridorului bizar şi mă întreb ce alimentează firele luminoase care cresc sub enorma coloană vertebrală a viermelui, calculez că după insultă o să le ia o săptămână sau mai mult să se enerveze destul încât să ne atace. Greşesc; le ia mai puţin de trei zile.

– Afară, spune Phibs. Oameni.

Anton se ridică în picioare şi eu întind mâna spre cuţitul laser înainte ca Debro şi Rebecca să se fi trezit.

– Ai grijă de ea, spune Anton.

Fosta lui soţie dă din cap.

Fie că îi place sau nu – şi se pare că îi place – Rebecca a fost adoptată de doi adulţi care caută să umple un gol în vieţile lor. Dacă aş fi genul de om care să aibă o fiică pe Farlight, probabil şi eu că aş adopta puştoaica.

– Sunteţi gata? întreb eu.

Toată lumea dă din cap.

Asta e politica, realizez, înţelegând în final ceva care mi-a scăpat. Cu asta se ocupă OctoV. Spune un lucru şi vrea să însemne altceva. Face ceva care pare că intenţionează să ducă la un rezultat şi rezultatul este întru totul altul. Nu este atât de complicat cum am crezut.

Aproape după ceas, trei zile după ce îi previn să ne lase în pace, oamenii din următoarea tabără îşi încep atacul... Sunt mai bine înarmaţi, mai bine îmbrăcaţi şi mai bine hrăniţi decât cei din gaşca precedentă pe care am înfrânt-o. Dar noi suntem proaspăt veniţi, suntem organizaţi şi forţa fizică cu care am venit mai are până să se risipească.

De asemenea, sunt agitaţi. Nu e un lucru bun la soldaţi.

Omorâm mai puţini decât în prima luptă. Nu este nevoie de excese. Moartea lui Ladro şi reputaţia noastră se răspândeşte. Pierdem trei oameni la cei cinci ai lor, obţinem un copil pe care aparent l-au furat de la altă tabără numai câteva zile în urmă, şi câştigăm dreptul să trăim chiar în dreptul tunelului de ceramică.

Următoarea tabără se predă fără luptă. Tabăra de după asta oferă să facă schimb de locuri înainte să apucăm să facem zgomot de război. Ne-am mutat de cinci ori în mai puţin de nouăsprezece zile, ne-am înmulţit cu o duzină de oameni, am pierdut o jumătate de duzină dintr-ai noştri şi am făcut rost de-a lungul drumului de haine, arme, vreascuri şi mâncare.

Oamenii au început să ne plătească taxe.

Tabăra de după ăsta este vechea bază a lui Ladro, iar eu decid să îl vizitez de unul singur. Anton şi Debro vor să rămânem unde suntem. Şi majoritatea dintre ceilalţi sunt de aceeaşi părere; dar nu aşa funcţionează războiul, cel puţin nu în lumea mea. Legiunea are reguli. Revendici teren şi apoi continui să revendici teren până când pierderile nu-ţi permit să mai avansezi.

– Las-o baltă, sugerează Debro.

– Nu pot.

Oftează, priveşte spre Anton.

– Încearcă tu să te înţelegi cu el.

Anton scutură din cap.

– Reguli diferite, spune el.

Mă duc singur, cu stiletul Cap-de-Mort ţinut la vedere în mână şi cuţitul laser ascuns pe după curea. Nimeni în afara taberei noastre nu ştie de el şi nimeni nu va ştii, în afara cazului în care este inevitabil.

Aşadar defilez pe un coridor cucerit de grupul nostru numai câteva săptămâni în urmă. Pături se mişcă puţin când singuratici şi familii mă cercetează din vizuinele lor. Taberele mă interesează pe mine, adăposturile construite în jurul unui foc central, cu locuitori destul de organizaţi încât să ţină de pază şi să lucreze prin rotaţie, chiar dacă rotaţia spune că cei slabi fac toată treaba. Pentru fiecare asemenea tabără, coridorul are o duzină de vizuini, locuite de oameni care se învelesc în gunoi şi speră să fie lăsaţi în pace să trăiască ce le-a mai rămas din viaţă.

Îi ignor şi ei mă ignoră mulţumiţi.

– Alo? Sunt Sven. Am venit să vorbim.

Să bat la uşă este politicos. Şi de vreme ce este prima tabără pe care am văzut-o în Paradis care are uşă, savurez momentul – să fii în Legiune îţi aduce bucurii simple.

Primesc numai linişte, linişte totală.

Aşa că bat la uşă din nou, şi continui să bat.

– Of pentru Dumnezeu, spune cineva. Intră.

Cu cuţitul într-o mână şi cu ce sper eu să fie o expresie mortală corespunzătoare pe faţă împing uşa şi încremenesc…

– Bună ziua, spune o voce. Mă întrebam ce te-a întârziat.

Este colonelul de la Capul-de-Mort, stând într-un fotoliu într-o peşteră îngheţată altminteri cu totul părăsită. Fotoliul a fost adus

odată cu el fără îndoială, la fel ca şi sticla de vodcă şi cele două păhărele.

– A fost o glumă, spune colonelul Nuevo.

Îmi dau seama că stau deja în poziție de drepți.

– Generalul este impresionat, adaugă el. Trei săptămâni şi ai format deja o echipă, ai cucerit vreo cinci tabere, ai omorât un conducător şi ai început să îngrijorezi oamenii.

Dau din cap.

– Ai putea măcar, spune el, să pari îngâmfat. Deschizând o tabacheră de argint, scoate o țigară neagră lungă şi o aprinde cu o brichetă de fildeş, oferindu-mi apoi şi mie.

– Nu mulțumesc, domnule.

– De ce nu?

– Face rău, spun eu.

Se uită la cuțitul din mâna mea şi zâmbeşte.

– M-ai făcut să-mi pierd mălaiul pe o lună, spune el, pe un ton nici măcar supărat.

– Chiar aşa, domnule?

– Generalul a spus că o să reuşeşti în trei săptămâni. Eu am spus cinci. Ia-ți lucrurile, spune el. Plecăm de aici.

CAPITOLUL 14

Am stat în Paradis mai puțin de o lună, și totuși, este mai greu să plec decât mi-am imaginat. Phibs o să ajungă sus, sau o să fie consilierul de încredere al cuiva care ajunge sus. O să adune o mică avere, sau orice altceva îl preocupă pe Phibs să adune.

O să devină bogat, o să adune susținători. Oamenii or să meargă la el pentru medicamente și cuțite și mâncare, pentru că tot timpul este cineva care dispune de lucrurile astea, contra cost.

Anton și Debro sunt altfel.

Nu au decât idealurile lor, și acestea se crapă, se pătează și se sparg. Unii oameni nu sunt capabili să trăiască cu răul pricinuit de așa ceva. Eu știu. Locotenentul Bonafont este în amintirea mea un tactician genial, un învățător înnăscut și un conducător capabil. Ceea ce este probabil motivul pentru care a ajuns să facă menajul într-o fortăreață de doi bani la sute de kilometri la sud de un oraș care este oraș numai după nume.

La început era ca Anton. Înțeleg asta acum. Vocea lui este în amintirea mea educată, politicoasă, bine crescută... Tot ce nu voi fi eu vreodată.

Asta mă face să mă gândesc. De ce și-a pierdut el timpul cu mine? Pentru că niciun ofițer din Legiune, nici măcar unul care conduce o amărâtă de fortăreață în mijlocul pustietății, nu e obligat să-și bată capul cu un fugar de doisprezece ani, o rămășiță accidentală de la o după-amiază de măcel cotidian.

Și totuși Locotenentul Bonafont a făcut asta.

M-a învățat cum să țin un cuțit și cum să folosesc o pușcă pulsatorie. M-a învățat cum să iau urma și cum să interpretez vremea. Am învățat cum să citesc cerul și cum să-mi dau seama după

pietrişul de sub picioarele mele dacă a mers cineva pe ruta respectivă înaintea mea. Şi m-a învăţat alte lucruri, care îmi păreau fără importanţă.

Să nu mănânc cu degetele. Cum să-mi păstrez cumpătul. De ce trebuie să beau un pahar de apă curată înainte să mă culc beat.

Poate că datoria pe care o am faţă de Locotenentul Bonafont mă face să revin la datoria pe care o am faţă de Debro şi Anton, pentru că sunt îngrijorat pentru ei. Cel mai mult sunt îngrijorat că Debro nu o să-i permită lui Anton să fie suficient de nemilos ca să menţină lucrurile pe care le-am obţinut. Şi pe măsură ce merg de-a lungul coridorului, cu un cuţit atârnând în continuare liber pe-o parte, gândurile mele ar trebui să fie la duşul care mi-a fost promis, hainele noi şi întâlnirea mea cu generalul...

Regret că am eşuat să îl conving pe colonelul Nuevo că ceilalţi ar trebui să vină cu mine, ca parte esenţială a echipei mele.

Nici nu vrea să audă.

Cu toate că îl ia pe Phibs în considerare, ceea ce este o adevărată surpriză. Îl ia pe Phibs în considerare, dar nu şi pe Debro şi Anton. Şi aşa îl condamn pe un om care nici nu ştie că are o a doua şansă la nicio şansă până la urmă, pentru că vreau ca Phibs să îl ajute pe Anton, cel puţin pe termen scurt.

Încep să înţeleg politica mai bine decât mă aşteptam.

– Ei? întreabă Debro.

Stă aşezată într-un colţ al noii noastre baze, mângâind părul copilului pe care l-am luat de-a lungul drumului şi vorbind într-una cu micuţa fată. Nu am nici cea mai vagă idee ce spune, dar Debro vorbeşte neobosit şi încet şi dulce, într-un fel în care nu am văzut-o niciodată să vorbească cu un adult, nici măcar cu Rebecca.

– Ce au spus? întreabă Anton.

Mă uit la tabără, îl văd pe Phibs privind dintr-un colţ şi dau din cap; o secundă mai târziu arăt spre Debro şi Anton şi ies afară. Phibs vine primul, Anton următorul şi apoi Debro. În spatele ei aud plânsul din ce în ce mai tare al unui copil.

– Ce vârstă? întreb.

– N-am idee, spune Debro. Aici este aproape imposibil să-ţi dai seama.

– Plănuieşti să ai grijă de ea?

– Bineînţeles că o să am grijă de ea, spune ea supărată. Scuturând din cap, de parcă există lucruri ascunse pe care nu le voi înţelege niciodată.

– Ce s-a întâmplat? întreabă Phibs. Avem probleme?

Scutur din cap.

– Tabăra este deja părăsită, le spun eu. Cineva v-a lăsat un fotoliu, o sticlă de vodcă şi două pahare.

Ochii lui Anton se deschid larg.

– Ce se întâmplă? spune Debro, faţa ei brusc serioasă. Dintre toţi, ea este întotdeauna cea care citeşte semnele. Un adevărat găsitor de urme.

Trag aer adânc, mă uit în jurul meu la pereţii de ceramică şi la uşa nefinisată care au fost pentru scurt timp lumea mea.

– Plec, spune eu.

Phibs deschide gura, dar nu iese niciun cuvânt.

– Nu pleacă nimeni, spune Anton.

– Ce vor de la tine? întreabă Debro.

Uitându-mă la femeia pe care am împrumutat-o pentru scurt timp ca soră, trebuie să recunosc că nu ştiu.

– Cine a venit? întreabă ea.

– Un colonel, spun eu. Cap-de-Mort.

– Şi tu îl cunoşti pe omul ăsta?

Vocea lui Debro este aproape afirmativă. De parcă răspunsul la întrebarea asta este deja evident. Care într-un fel este. Oamenii nu sunt scoşi din Paradis după poftă. Cu toate că se pare că am fost trimis aici exact după o asemenea poftă.

– Colonelul ăsta, spune Anton, lucrează pentru generalul Jaxx?

Dau din cap.

– Şi unde te duci acum?

Gânduri traversează pe faţa lui. Un anumit raţionament poate fi observat. Nu este crud, sau convingător, doar foarte intens şi foarte, foarte serios. În timp ce ezit să răspund, îmi dau seama că şi el şi Debro aşteaptă să vadă ce spun.

Şi Phibs, dar nu în acelaşi fel.

El are doar un interes.

– Oraşul Farlight, spun eu, şi atunci îmi dau seama. În secunda aceea înţeleg ce vor şi ce pot eu să fac pentru ei. Ştiu chiar înainte să mă întrebe Debro. *Îşi face puţini prieteni,* a dezvăluit primul şi singurul test psihologic atunci când am intrat în Legiune. *Este cu totul devotat faţă de aceştia...*

O s-o protejez pe fiica lor. O să fac orice îmi cer Debro şi Anton... Le spun asta şi le dau cuvântul meu de onoare. Este un jurământ de

Legiune, care te leagă până la moarte, şi în ciuda urii nesfârşite pe care o poartă Debro pentru armată mă pupă pe ambii obraji şi îmi spune că rugăciunile ei o să mă țină pe drumul cel bun.

Capitolul 15

– Îmi aduci ceva de băut?

Fata dezbrăcată priveşte în sus de la ecranul ei, pe care o femeie din trib imposibil de frumoasă îşi ia la revedere de la un legionar, un tip dur cu un zâmbet înăbuşit care i-ar câştiga duşmănia oricui din viaţa reală.

Mă întreb ce rol a ales Caliente şi de ce nu îşi conectează jocul pur şi simplu la mintea ei la fel ca toată lumea de pe navă.

– Sigur, îi spun eu. Vodcă e bine?

Zâmbeşte.

– Ce joci?

– E nou, spune ea. Chiar ordonat.

Vodca este servită deja răcită, cu gheaţă. Ador automatul de băuturi din camera ei. Aşteptând să-mi facă loc pe scaun lângă ea, mă mai uit o dată la jocul ei; mie mi s-a părut destul de banal.

– Ce e frumos la el?

– Are reguli.

Mă uit la Caliente şi îmi aduc aminte de ce am ales-o tot pe ea şi data trecută. Sâni plini, dar nu prea grei, şi şolduri care pot fi apucate. Scaunul este prea mic pentru amândoi. Aşa că o ridic şi o aşez în poala mea.

– Toate jocurile au reguli, spun eu.

Are o expresie vag neîncrezătoare. De parcă vrea să mă contrazică, dar nu e sigură că îndrăzneşte. În schimb se foieşte frumos. Ceea ce, dacă nu îmi pătează uniforma pe dinăuntru, o să mi-o păteze pe dinafară oricum.

– Aşteaptă.

O ridic, doar cât să pot să-mi desfac pantalonii.

– Acum poţi să te întorci, îi spun eu.

Este a treia zi de când m-am urcat pe nava mamă a generalului şi am făcut duş, mi s-a făcut rost de o uniformă şi sunt cazat la Caliente în cameră de cincizeci şi şase de ore.

Se întoarce. Mecanic la început, apoi cu mai mult interes când realizează că mă stârneşte.

– Jocurile alea, zic, aducându-mi aminte că locotenentul mi-a spus odată că trebuie întotdeauna să faci conversaţie cu fetele de la bordel.

– Majoritatea nu au reguli, îmi spune ea.

– Serios?

– Ei, nu cele pe care le joc eu.

– Ce se întâmplă?

– Joci până te plictiseşti. Sau până se complică lucrurile.

– Şi apoi? întreb eu, ajustându-i ritmul puţin, astfel încât fesele şi interiorul coapselor se freacă de mine mai încet când îşi roteşte şoldurile. Dacă nu mă înşel, a început să se umezească.

Caliente ezită.

– Nu te opri, îi spun eu. Vreau doar să ştiu ce se întâmplă dacă se complică lucrurile.

– Închizi jocul şi îl începi iar.

– A, da... Jocurile oferite celor din Legiune sunt mai simple. Mergi la luptă, mori, pe drum colectezi jetoane pentru bordel şi medalii. Poţi chiar să încerci să obţii o promovare, în lumea jocului evident, dar nu am înţeles niciodată motivul.

Ne foim în linişte o perioadă, dacă poţi numi respiraţia grea linişte. Apoi o ridic pe Caliente o ultimă dată şi o cobor pe mine. Este strâmtă, mai implicată decât data trecută, doar dacă poziţia permite o penetrare mai adâncă.

– Este mai mare? întreabă ea.

Scutur din cap.

– Nu, spun eu. Totul este la fel proporţionat.

Mai face o dată pentru un jeton pe care mi l-a dat sergentul Hito, şi încă o dată pentru nimic şi se pregăteşte să mai facă şi a treia dată când bătăi la uşă ne anunţă că sergentul nu mai are răbdare să "dădăcească indivizi loviţi de amoc", după cum spune el.

Greşeşte. Am văzut astfel de inşi. Nu avem absolut nimic în comun. Pentru început, eu nu sunt un nenorocit de marsupial.

– Eşti căutat.

– Sunt căutat aici înăuntru, îmi vine să răspund. În schimb, o ridic pe Caliente de pe mine, o lovesc o dată peste fund şi

zâmbesc când protestează. Palma pe care o ţinteşte spre mine abia îmi atinge faţa.

– Ajunge, spune sergentul. Pare că vorbeşte serios. Ea poate să plece, adaugă el, cu voce tare în ciuda uşii dintre noi.

– Ea a plecat deja, spune Caliente, făcând un gest invizibil cu degetul spre el, înainte să mă sărute uşor pe buze şi să dispară în cabina duşului dând din fundul înroşit, rânjind obraznic şi cu un prosop alb pe ea.

– Să te fut! face sergentul.

– Ce?

– Ai putea măcar să te acoperi.

Îmi ia ceva timp să-mi dau seama ce vrea să spună. După ce mi-am tras fermoarul, mă uit după haină.

– Asta înseamnă că generalul este gata să mă vadă?

De trei zile nu fac nimic mai mult decât sex cu Caliente şi duşuri. Am aşteptat să fiu chemat la general de atât de mult timp că am început să mă îndoiesc că ştie că sunt pe navă. Doar că, evident ştie, pentru că e periculos pentru toată lumea dacă eu sunt pe navă iar el nu ştie. Toată lumea vorbeşte deschis despre firea nemiloasă şi furia viscerală a generalului. Dar par să le creadă calităţi.

Eu nu sunt atât de sigur. Părerea mea este că furia nu-şi are locul în luptă, decât la soldaţi. Ofiţerii trebuie să fie neclintit de calmi. După cum am spus, vechiul meu locotenent era un idealist.

În mod evident, nu menţionez teoria lui. Doar mă cazez timp de trei zile într-o cameră deasupra clubului sergenţilor. Majoritatea sergenţilor nu ascund că mă displac oricum, şi mă acceptă doar pentru că Hito are un statut superior lor şi se ştie că generalul are un interes.

– Ce? spune sergentul Hito. Să te vadă pe tine? Arătând aşa?

Un alt lucru despre Legiune: noi nu ne batem capul prea mult cu îmbrăcămintea regulamentară şi standardele personale. Cei din Cap-de-Mort, pe de altă parte, arată de parcă au ieşit toţi din aceeaşi oală. Bineînţeles, în afara cazului în care, a nu-ţi păsa de îmbrăcămintea regulamentară este valabil doar în unităţile Legiunii în care am servit eu. *Fortăreţe de frontieră. Misiuni de sinucidere. Unităţile care pier.*

– La ce te gândeşti?

Mă holbez la sergentul Hito. Este o întrebare atât de neadecvată venind de la un sergent. Poate de la o femeie... Dacă vrea să facă conversaţie.

– Vorbesc serios.

– La cât de ordonați sunteți voi.

– O să înveți.

Nu este necesar un răspuns.

– Şi cu asta vorbesc serios. O să te înveți. Este posibil să-ți ceară chiar generalul... Şi brațul ăla, spune el. De ce?

Nu înțeleg întrebarea.

După ce o repetă şi adaugă ceva legat de brațul artificial fiind expirat de peste cincizeci de ani şi în mare parte rupt, îmi dau seama ce vrea să spună. *De ce nu am unul mai bun?*

– Costă, îi spun eu, pe un ton rece. Şi ăsta costă.

Aşa că mă întreabă care e costul şi eu îi spun. Şi ceva din ochii mei îl opreşte din râs, cu toate că se uită instinctiv spre uşa pe care a ieşit Caliente.

– Ok, spun eu. Şi ea e costisitoare.

Şi frumoasă, experimentată şi inteligentă. Şi probabil că nu exista un legionar în partea asta a spiralei care nu şi-ar da brațul adevărat, lăsând la o parte o proteză mizerabilă, ca să o aibă pe ea. Dar nu sunt pe cale să-i spun asta lui Horse.

– Ştii cât costă ea?

Costă de două ori mai mult decât a costat brațul meu de metal. Am avut-o pe Caliente de cel puțin şapte ori în ultimele trei zile, fără să le socotesc pe cele gratuite, ceea ce înseamnă că l-am încălțat pe general cu o notă de plată echivalentă cu paisprezece brațe mecanice. Mă întreb dacă o să-l deranjeze şi decid că nu mă interesează. Câți bani au oamenii ăştia? Şi de ce îşi permit să-şi pună mintea cu restul lumii?

Doar că nu mai am doisprezece ani şi am avut conversația asta cu locotenentul meu. Numai că pe atunci vorbeam despre sergenți şi nu-mi dădusem încă seama că locotenentul putea să se joace de-a dumnezeu şi cu viețile lor.

– Putem să-ți facem rost de alt braț, spune sergentul Hito.

– Nu-mi trebuie, spun eu indignat.

Fața lui se înăspreşte.

– Nu te juca, spune el. Este o mişcare proastă. Oamenii care se joacă în preajma generalului Jaxx mor repede.

Şi acolo conversația este menită să se încheie, doar că nu pot să renunț.

– Tu nu ai o armă preferată? îl întreb eu.

Priveşte în sus, cu ochii duri, apoi îşi dă seama.

– Asta e arma ta?

– Este una din ele.

– O să-ți găsim ceva mai bun, spune el. Nu doar nou, mai bun...

Şi coborâm la careul sergenților, unde o duzină de fețe ostile mă privesc traversând camera şi privesc în continuare până se închide uşa în spatele nostru şi mergem de-a lungul unui coridor spre un lift.

– Nu ar strica să spui *bună ziua.*

– Ei nu spun, zic eu, şi lângă mine îl aud pe Horse trăgând aer adânc.

– Tu eşti străinul, îmi explică el. Este camera lor, clubul lor. Nimeni nu primeşte acces la clubul sergenților în afară de sergenți. Chiar şi ofițerii trebuie să fie invitați.

– Deci eu de ce am acces?

– Pentru că aşa vrea generalul.

– De ce?

Sergentul Hito este pe cale să spună că nimeni nu pune la îndoială ce vrea generalul. Una dintre reflexele acelea întipărite pe care le avem toți în loc de gândire. Dar nu spune. Alături de mine, el ezită, se gândeşte.

– Ai trăit printre ferocşi.

Dau din cap.

– Nimeni nu a mai făcut asta. Şi pretinzi că poți să comunici cu ei.

– Pot, îi spun eu. Ei, puteam. Poate că mergea doar cu aceia.

– Şi poate că erai înnebunit de foame şi oboseală, şi ai pierdut controlul asupra gândurilor şi ți-ai imaginat doar. Asta crede colonelul Nuevo.

– Tinerelul şi cu mine am comunicat, spun eu cu fermitate. Câteodată era greu să-l înțeleg. Când eram legat de stâlpul de biciuire a trebuit să mă taie ca să-l înțeleg.

– Şi apoi este argumentul ăsta, spune sergentul.

– Stâlpul de biciuire?

– Şi ăsta. Scanările medicale arată şaptesprezece lovituri într-o singură bătaie. Nimeni nu supraviețuieşte la nivelul ăsta de abuz.

– Eu am supraviețuit.

– Aşa se pare. Dar asta îl şi îngrijorează pe colonel – pot spune asta pentru că a spus-o şi el deja, şi mi-a zis că i-a zis generalului.

Aştept ca sergentul Hito să-şi atingă punctul de vedere şi mă întreb dacă e conştient ce imagine îşi face refuzând să-şi asume răspunderea. Se poate să caracterizeze Capul-de-Mort ca un tot. *Negarea răspunderii personale.* Sunt mândru de asta. Sună ca ceva ce ar fi spus vechiul locotenent; poate că a spus, dacă mă gândesc mai bine.

– Te-ai tăiat ca să nu înnebuneşti? În timp ce erai ținut prizonier de ferocşi. Am înțeles bine?

– Am făcut asta ca să comunic cu ei.

Ieşind din lift, sergentul face semn că ascultă. Doi oameni în uniforme inferioare se dau la o parte. Uniformele sunt complicate. Sergenții arată mai grandioşi decât locotenenții şi uniforma colonelului este şi mai simplă. Din ce-mi amintesc despre generalul Jaxx, uniforma lui este cu totul simplă. În afară de Crucea de Obsidian care atârnă la gâtul lui şi cranii de argint ca nasturi la gulerul tunicii nimic nu indică faptul că el îi întrece pe toți.

Oamenii care se dau la o parte probabil sunt caporali. Unul îmi aruncă o privire şi apoi se uită repede în altă parte.

– Ce spuneai… ?

– Durerea măreşte capacitatea de a-i auzi pe ferocşi.

– Susții în continuare ce ei *pot* să vorbească?

– Numai aici, spun eu, bătând uşor pe o parte a capului.

– Sunt telepați? spune el, adăugând: Vorbesc cu gândul? în cazul în care cuvântul este prea ciudat.

– Da, chiar aşa este.

– Şi tu poți să le auzi gândurile?

Ridic din umeri.

– Puteam să aud gândurile unui trib. Dacă alte triburi vorbesc diferit?

– Gândul este gând, spune el.

Capitolul 16

Camera în care mă conduce este mică şi prăfuită, ceea ce este cu totul surprinzător, de vreme ce marea parte a navei este deosebit de curată şi pare să fie întreţinută de o armată nevăzută de curăţitori care ori sunt invizibili ori sunt atât de mici încât lucrează la nivel microscopic.

Nava are un design uniform. Pereţii sunt negri şi lucioşi, obsidian sau sticlă. Podelele sunt de asemenea negre, făcute din ceva ce pare a fi marmură. Sunt montate lumini în pardoseli care creează trasee când este întuneric în navă, ceea ce se întâmplă timp de opt ore din fiecare douăzeci şi patru.

Aerul este curat, temperatura este plăcută şi toată lumea pare că ştie exact ce face. Dacă aş fi în locul generalului nu aş mai pune piciorul pe altă planetă. Când îi spun asta lui Horse – tot aşa îi spun Sergentului Hito – zâmbeşte şi dă din cap în semn de aprobare de parcă tocmai am trecut un test.

– Ţi-am adus un cadou, spune el. Se adresează unei femei bătrâne care stă în spatele unei tejghele.

– Ce avem aici? cere ea.

– Un fost legionar.

– Nu am întrebat *cine*, răspunde ea, mai tăios decât este nevoie. Am întrebat *ce*.

– Este om, spune sergentul, vocea lui plină de amuzament. Se pare că se cunosc de mult timp. Poţi face teste.

– Toţi suntem oameni, dragule, spune ea. Sau nu ţi-a spus dragul nostru conducător?

– *Madie*...

– Ştiu. Toate creaturile din imperiu sunt oameni, chiar şi cele care nu sunt. Sunt noile reguli.

– Au fost de o sută de ani.

– Exact, spune ea. Probabil că următorul împărat o să le schimbe. Şi apoi nu va mai rămâne nici urmă de probleme...

– *Dezbracă-te*, spune sergentul, şi îmi ia o secundă să-mi dau seama că se referă la mine.

– Doamne, spune ea. Nu puteai să-l speli întâi?

– A fost la bordelul sergenţilor.

– Nu-mi spune... Foloseşte aia, îmi ordonă, arătând spre un compartiment. Este un tub oval, făcut din sticlă, cu un panou de atingere fixat într-o consolă neagră lucioasă. Nu există legendă de instrucţiuni pentru butoane. Alegând unul la întâmplare, îl ating o dată şi apoi din nou pentru că nu are niciun efect.

Câteva secunde mai târziu sunt pe podea cu mâinile încleştate la ochi, orbit de o lumină mai puternică decât am văzut vreodată în deşertul din sudul Karbonne-ului, şi sergentul stă deasupra mea, înjurând.

– Ce s-a întâmplat?

– Sunt orb fir-ar să fie, îi spun eu, încercând să mă ridic şi împiedicându-mă de propriile mele picioare.

Două perechi de mâini mă ajută.

– Nu-mi spune, spune femeia. Te-ai uitat la lumină?

– N-am ştiut că o să fie o lumină. Nu mi-a spus nimeni.

Pare mai serioasă când vorbeşte din nou.

– Cât timp te-ai uitat?

– O secundă.

– Eşti sigur?

– Cel mult, spun eu. Am fost în destule deşerturi şi destule lupte ca să ştiu că lumina orbeşte. Deja îi disting conturul, uitându-se atent la faţa mea. Probabil am reacţionat din reflex înainte să se deterioreze ceva.

– Sunt bine.

– Nu, nu eşti, spune sergentul. Trebuie să te ducem în aripa medicală urgent.

– Sunt bine, repet eu. Uite, deja vă văd pe amândoi.

Degete mă apucă de faţă şi mă răsucesc dintr-o parte în alta. Este femeia, şi are o încleştare de oţel. Faţa ei se apropie de a mea şi simt un miros înţepător când se holbează în ochii mei, uitându-se atât de atent încât pare că încearcă să vadă până în spate.

– Futu-i, spune ea. Se vindecă singur.

Dispar după un morman şi se întorc cu o atitudine hotărâtă.
– Am vrea să facem nişte teste, spune femeia.
– Să vă demonstrez ceea ce ştiţi deja?
Sergentul Hito rânjeşte.
Deja îmi imaginez. Ea vrea să îi poată spune generalului Jaxx ce a descoperit, fără să trebuiască să îi spună cum a descoperit, aproape orbindu-l pe noul lui animal de casă.
– Bine, spun eu, socotind că probabil îi datorez asta sergentului. Şi duşul a îndepărtat împuţeala de ferox, ceva ce nici hoinăreala în Paradis nu a reuşit.
Când femeia mă aşează în faţa unui calculator, sergentul Hito începe să se plimbe de-a lungul unui rând de proteze de braţ, scuturând din cap la fiecare câţiva paşi. La capătului rândului, se întoarce şi începe din nou.
– Nimic destul de mare.
– Creşte-i unul, spune femeia. Cu nivelul ăsta de vindecare nu o să ai niciun fel de problemă.
– El vrea unul de metal. Sergentul se uită la mine. Aşa e, nu?
– Spune-i că nu poate.
– Problema, spune sergentul, este că probabil că poate.
– A, spune ea. Interes personal, nu?
Pentru o secundă sergentul arată de parcă şi-ar dori să nu fi început conversaţia asta, dar eu nu ascult cu atenţie, pentru că stau în faţa unui calculator care nu pare să facă altceva decât să înfigă ace în mine şi să mă taie uşor cu lame. Şi orice descoperă calculatorul, face mult zgomot şi aprinde duzine de luminiţe şi huruie.
Poate că aşa a fost fabricat să facă.
– Ai dreptate, spune ea în final. Este om.
– Şi?
– Zero virgulă opt la sută altceva.
Tonul ei blând îl face pe sergent să ridice privirea.
– Ce?
Ea ridică din umeri, eliberându-mi braţul cel bun de o sumedenie de curele inutile. Aplică un strat de ceva care miroase a alcool şi deja mi se vindecă pielea.
– Trebuie să fie o adaptare utilă, spune ea în cele din urmă.
– Poţi spune şi asta.
Ceva din tonul meu îi face pe amândoi să se întoarcă.
– Nu există întrerupere, îi spun eu. Corpul pur şi simplu nu se opreşte. Nicio durere nu este prea mare. Puţine răni prea grave.

Ziua în care am pierdut brațul contra unui ferox am mers cincizeci de kilometri înapoi la fortăreață.

– Un ferox a făcut asta?

– Un copil, spun eu. Probabil un bebeluş.

– Ce făceai?

– Îl decapitam pe tatăl lui.

Femeia priveşte spre sergentul Hito. Privirea ei spune, *De ce l-ai adus pe nebunul ăsta aici?* Deci încep să explic că adultul era deja mort. Ei, aproape mort, şi de bătrânețe nu de arme. Dar e prea târziu. Văd în ochii ei ce am văzut în ochii noilor recruți până când am renunțat să mai vorbesc cu ei. Ceva între frică şi admirație.

– Bine, spune ea. Văd de ce l-ar vrea generalul. De ce-ți place brațul pe care-l ai?

– Este puternic.

Femeia oftează, şi mă plictisesc aşa de tare să mă gândesc la ea ca *femeia*, că o întreb cum o cheamă şi întreb politicos.

– Madeleine, spune ea.

– Este un nume frumos, spun eu, la care sergentul ridică sprâncenele, dar eu vorbesc serios. Nu fac conversație cu o curvă. Este un nume frumos.

– Foarte vechi, spune ea. De pe vremea Pământului.

Mă uit la ea.

– Ştii, spun eu, eşti a doua persoană care menționează Pământul în ultima vreme.

– Cine a fost cealaltă?

– Un prizonier de pe Paradis.

– Nu vreau să ştiu, spune ea către sergentul Hito. Nu-i aşa?

Sergentul scutură din cap.

– A existat Pământul?

– De ce crezi că nu a existat?

Ridic din umeri, încercând să-mi amintesc.

– Ceva ce a spus sora mea, spun eu în final. Legat de Pământ fiind o invenție ca să explice de ce lucrurile erau odată mult mai simple în galaxie... Tot timpul spunea lucruri de genul ăsta şi nu i-am acordat prea multă atenție niciodată, dar tot timpul am presupus că e adevărat.

– Asta e herezie, spune Madeleine încet. Ar trebui să uiți teoriile astea legate de Pământ în prezența generalului.

Dau din cap, zâmbesc ca să arăt că am înțeles şi îi urmez deja sfatul. Ea nu zâmbeşte înapoi.

– Vremuri rele, spune ea. Mulți oameni au murit.
– Știu, îi spun eu. Bănuiesc că sunt predestinat să fiu unul din ei.
Sergentul zâmbește și o înghiontește pe Madeleine ca să-i atragă din nou atenția la brațele artificiale. Dar ea și-a pierdut entuziasmul așadar cred că are ceva istorie personală.
– O să-i facem unul, spune ea în final.
– Ce?
– Doar pentru că nimeni nu a mai făcut asta de zeci de ani… Ridică din umeri, hotărâtă. Avem uneltele. Avem mai multe modele decât cunoaște oricine. Dă-mi brațul lui fals.
Când desprind brațul, ea chiar se uită în altă parte.
– Trebuia să-l fi văzut înainte.
– Cine a făcut operația?
– Vechiul meu locotenent.
– Doamne, spune sergentul Hito. Te-ai gândi că a avut o trusă medicală.
Mă gândesc să-i spun că rezervele medicale pentru câmpul de luptă erau goale când le-am primit, că oricum prea puțini din Legiune pot citi destul cât să înțeleagă instrucțiuni scrise oricum, și majoritatea ofițerilor buni pot face lucruri cu un cuțit încins care depășesc posibilitățile cutiilor de metal, dar decid să renunț.
– Era beat, spun eu. Dar tot mi-a salvat viața.
– Ți-ai salvat-o singur, spune Madeleine. Când ți-ai ridicat brațul și l-ai cărat cincizeci de kilometri înapoi la fortăreață.
Dau din cap, pentru că nu pare momentul potrivit să menționez că am plecat fără braț, știind că este inutil. După ce mi-am legat rana, am decis să iau capul de ferox în schimb.
– O să reparăm asta întâi, spune ea.
Și așa și face, cu o precizie rece care mă impresionează la culme. Oriunde a învățat lucrurile astea, știe exact ce face.
– Cum vrei să fie la capăt?
– Brațul meu nou?
– Ciotul.
În cele din urmă, pentru că durează atât de mult să înțeleg întrebarea, îmi dă ceva care arată ca o carapace aurie de țestoasă. Începe cărnos și se schimbă în ceva similar cu coarnele de bivol. Ostentativ, scoate un pumnal laser micuț din sertarul de la biroul ei și crestează rapid o serie de semne pe suprafața obiectului.
– L-ai însemnat, spune Horse, părând surprins.

Ea dă din cap.

– Primul lucru pe care-l fac şi-mi place de ani de zile... Ştii pentru ce-l vrea bătrânul?

Sergentul se încruntă şi ea râde.

– Nu mă refer la misiunea exactă. Ei, poate la genul de misiune.

El ezită. Am impresia că dacă nu eram în acea cameră ar fi mai deschis.

– Infiltrare şi extragere, spune el. Doar că poţi să elimini partea cu extragerea.

– Posibil să fie deghizat?

Locotenentul se uită la ea şi apoi se uită cu înţeles la mine. Privirea lui întreabă, *Cum te aştepţi să deghizez asta?* Şi pentru prima data mă întreb ce vede el aşa de ciudat la mine. În Legiune făceai cunoştinţă cu toate tipurile, asta e ideea. Pe nimeni nu deranjează limba pe care o vorbeşti, ce culoare au ochii tăi, dacă forma craniului tău este puţin diferită de cea a persoanei de lângă tine.

Sunt înalt şi destul de solid, dar lăsând la o parte cicatricele de pe spatele meu şi faptul că-mi lipseşte un braţ, nu am avut motive să mă consider diferit. Puţin mai puternic, poate; am ceva mai multă voinţă să duc totul până la capăt. Dar asta e legat doar de forţa mai mare de care dispun.

După decoraţiunea cu carapacea de ţestoasă la ciot nu am de gând să obiectez la nimic din ce zice Madeleine. Cu toate că, până la urmă, renunţă să mai facă sugestii şi face ce vrea ea oricum. E în regulă, pentru că am văzut fierari şi armurieri la cea mai înaltă performanţă şi niciunul nu ajunge la nivelul de concentrare la care ajunge ea când face braţul meu nou.

Cel vechi este aşezat pe un stand, care se închide cumva şi apoi braţul este scanat. Se uită la o placă fotografică de pe biroul ei şi apoi ţâţâie, merge spre rândul de braţe prăfuite şi mai ţâţâie puţin, cu toate că a spus deja că nu le va folosi pe acelea.

– Îşi face idei, spune sergentul. Las-o în pace.

Dau din cap.

În cele din urmă, braţul pe care-l creează este impresionant pentru că este foarte neaşteptat. Braţul vechi, cel pe care mi l-a cumpărat locotenentul, este butucănos şi evident, în totalitate acoperit de plăci de oţel şi pistoni, cu împletituri de metal făcute de degete neîndemânatice.

Braţul construit de Madeleine este exact ca braţul meu adevărat. Doar că e făcut din metal negru. De la distanţă ar putea fi confundat

cu carne, dar de aproape devine evident că pielea nu este naturală. Spun *metal*, pentru că suprafața răsună când este lovită, dar cotul se îndoaie ca la un braț adevărat fără să fie nevoie de plăci suprapuse și încheietura se rotește de parcă ar avea oase și tendoane dedesubt.

– Îți place?

Dau din cap.

– Nu vrei să-l semnezi?

Madeleine zâmbește.

– Am mai făcut unul, spune ea. Nu pot să pretind că este original. Vrei să fac ceva pentru spatele tău?

Scutur din cap.

– De ce nu? întreabă sergentul Hito.

– Unele lecții e mai bine să le ții minte.

Privește către femeie. Ea zâmbește și oftează. O femeie bătrână cu o ocupație ciudată pe o navă cum nu am mai văzut niciodată. Pare că m-am rătăcit pe o altă lume, fără să știu că am fost invitat. Acum, devin agitat. Știu asta pentru că o durere profundă similară cu foamea mi-a cuprins stomacul. Sentimentul pe care-l am chiar înainte de luptă.

– Ce faci în legătură cu armura?

– Asta e decizia generalului.

– Dar o să fie în uniformă?

Este un joc între cei doi. Ceva între șeptică și șah. O alianță clădită pe ironii. Iar eu descopăr din ce în ce mai multe lucruri despre sergent și mă întreb de ce îmi permite să aflu atâtea.

– O să-i fac eu una, spune ea. Dacă nu-i convine bătrânului, o să renunțăm la ea.

– Bine, spune Hito. Dă-i armura clasică neagră.

– Emblema, gradul, compania?

Sergentul Hito scutură din cap.

– Fără identificatori, spune el.

Capitolul 17

Sunt percheziționat înainte să mi se permită să-l văd pe generalul Jaxx. Un grup de patru ofițeri se apropie și mă verifică. De vreme ce am fost deja scanat din cap până în picioare, știu că asta e tradiție, parte dintr-un ritual care trebuie făcut înainte să fi pus față în față cu un general al Capului-de-Mort.

– Arme?

Scutur din cap.

– Va trebui să scoți brațul ăla.

În spatele meu, sergentul Hito se pregătește să obiecteze, foarte politicos. Toți cei patru oameni îl depășesc în funcție.

– Însuși generalul... Se retrag în momentul în care sergentul precizează că generalul Jaxx vrea să vadă ultima creație a colonelului Madeleine.

– Tu stai aici, spune unul.

Sergentul pare că vrea să obiecteze și cu privire la asta, dar face ce i se spune și eu intru singur în camera de lucru a generalului. Este același om. Înalt ca întotdeauna. Doar că acum poartă o jachetă de casă cu pantaloni pană; amândouă decorate cu o singură dungă tubulară argintie.

Fără uniformă, singurul semn că el conduce un regiment este inelul de argint cu sigiliu de la mâna stângă. Un craniu care rânjește, gură care sfidează și ochi care tachinează lumea.

– Sven, spune el.

Aștept; este tot ce pot să fac.

– Avem o treabă pentru tine. Una ideală pentru talentele tale.

Care talente? Vreau să întreb, dar nu spun nimic.

– Ce știi despre Farlight?

– Nimic, domnule.

Dă din cap.

– Chiar mai bine. Mergând spre un bufet, toarnă o băutură dintr-o carafă în două pahare. Nu îmi spune ce e băutura sau nu mă întreabă dacă vreau, dar de vreme ce soarbe primul din paharul lui şi apoi îl dă pe tot pe gât, urmat de un oftat evident de satisfacţie, fac şi eu la fel.

– *Single malt*, spune el. O veche băutură de pe Pământ. Ezită, zâmbind puţin. Ştii ceva despre Pământ?

– Foarte puţin, spun eu.

– Dar despre sfârşitul lui?

Este una din zilele alea în care trebuie să-mi menţin faţa fără expresie. Orice ştiu, sau în cazul ăsta ce nu ştiu, pare mai prudent să ţin pentru mine.

– Puţin peste şase sute de ani în urmă singularitatea şi-a înghiţit proprii copii... Face pauză. Sau poate că şi-a mâncat proprii părinţi. Experţii se contrazic... Nu ai nici cea mai vagă idee despre ce vorbesc, nu-i aşa?

Scutur din cap.

El zâmbeşte.

– Nu pot să-ţi spun, spune el, cât de fericit mă face asta.

Treaba este simplă. Trebuie să ajung pe Farlight, să caut un trădător, al cărui nume îl voi afla când ajung, şi să-l omor pe el, gărzile lui de corp şi toată familia lui. Dacă palatul lui ia foc în acelaşi timp ar fi şi mai bine.

– O să negăm, evident, că am auzit de tine dacă eşuezi.

– Şi dacă reuşesc?

– Vei fi iniţiat în Capul-de-Mort, vei trece printr-o pregătire de rigoare şi vei lupta în expediţia în care trebuie să lupte orice nou venit. După care, vei lucra pentru mine şi numai pentru mine.

Aşteaptă.

Ar trebui să-i mulţumesc?

După un moment, zâmbeşte.

– Îmi place de tine, spune el. Oamenii spun că eşti un animal. Greşesc. Animalele nu gândesc. Ei, nu aşa ca tine. Văd că o să lucrăm bine împreună.

S-ar putea să gândesc, dar evident nu destul de repede. Îmi ia o secundă sau două să-mi dau seama că mi-a sugerat că este momentul să plec...

Capitolul 18

Farlight este vast. O plăcintă de oraş prins în craterul unui vulcan mort de mult timp. Este stratificat de istorie, ca un fel de omletă exotică. Pentru început, străzile simple au o jumătate de duzină de nume diferite; în timp ce bulevardele se termină abrupt şi pieţele mari au pierdut lupte cu atacuri virale în urma cărora jumătate din clădiri arată ca ceara topită.

Palate sunt răspândite în centru şi cartiere sărăcăcioase sunt căţărate pe coasta craterului vulcanic, până când marginile devin prea abrupte pentru clădirile normale, unde sunt doar colibe pe suporturi de lemn şi barăci din spumă tare agăţate de stâncă. După câteva sute de paşi până şi acestea dispar şi marginile craterului pot fi identificate ca ceea ce sunt.

Văd toate astea în timpul în care o veche navă de mărfuri zboară peste oraş la o înălţime de care sunt surprins că este permisă de împărat. Când menţionez asta, un membru al echipajului rânjeşte.

– Cineva supărat, probabil.

– Cine?

– Suntem plătiţi să zburăm jos peste Bulevardul Mazimo. Deci se presupune că vom ruina prânzul elegant al cuiva. Râde. Bănuiesc că au omis să treacă pe cineva pe lista lor de invitaţi.

Bătându-mă pe umăr, Carl îmi oferă jumătate din ce a mai rămas din cârnatul lui, care pare să fie făcut din carne râncedă, amestecată cu destul usturoi să camufleze o împuţeală cu alta.

O descriere suficient de bună a politicii pe Farlight.

Îi mulţumesc, spun că am mâncat deja.

Carl este căpitanul navei – ne-am cunoscut iniţial într-un bar de pe orbita înaltă. Un loc pe care nu l-am mai vizitat, în mod evident, dar l-am recunoscut imediat. Un şir de separeuri în spate indică felaţii

în grabă şi frenezii în picioare, sprijinit de perete. Primesc aceeaşi privire de la o duzină de bărbaţi diferiţi, care se uită după sticleţi, foste neveste şi vânători de datorii. Un barman iese de după tejgheaua lui în momentul în care declanşez un scaner montat în uşă.

– Fără arme, spune el.

– Nu port arme.

– Ai fost scanat.

– Bine. Nu intenţionez să le folosesc.

Deschide gura din nou.

– Aş putea, însă, să mă răzgândesc.

Madama râde.

– Dă-i ceva de băut, spune ea, deci am intrat.

Carl se îndreaptă spre mine să mă întrebe de unde am luat haina. Analizez întrebarea de sensuri ascunse şi mă întreb dacă nu există un înţeles codificat, dar omul vorbeşte serios. Este mândru că se îmbracă bine şi vrea una la fel.

– A fost a unui sergent al Capului-de-Mort.

Pare surprins.

– Stai liniştit, spun eu. Nu o va vrea înapoi. Asta e destul de adevărat. Sergentul Hito a luat-o de la magazie, proprietarul precedent neavând nevoie de ea. Ţi-o dau ţie, spun eu. Dacă mă duci pe Farlight.

– Există o navă de transport, îmi spune el. Pleacă din oră în oră.

Este rândul meu să mă uit la el.

– Căptuşeală de mătase de rezistenţă, spun eu. Înveliş exterior semi-cameleon, funcţionează la lumina soarelui şi cu pudră de sodiu. Infinit mai eficient decât cameleonul întreg, care e mult prea evident. Nu fac decât să repet ce mi-a spus sergentul Hito, dar sună convingător, iar eu vreau să scap de haină. Poate sunt suspicios, dar îl suspectez pe generalul Jaxx că a plantat un emiţător pe undeva.

Carl a acceptat schimbul şi eu am făcut rost de transport...

– Eşti sigur că nu ţi-e foame?

– Destul de sigur, spun eu, cu un gest de refuz către oferta lui de salam rânced. Deci Carl se duce să facă ce anume face el pe *Trillion Doi Zero Trei*, ceea ce pare să fie foarte puţin. La scurt timp după ce aterizăm, se uită împrejur repede, verifică dacă rampa de la ieşirea cambuzei este liberă şi dă din cap cu înţeles.

Îmi strânge scurt mâna şi mă alungă din viaţa lui, cu haina mea încă pe spatele lui şi cu gura plină de salam jumătate mestecat în gură.

Zona de aterizare este un câmp vast de nave ancorate. Un gard înalt de oțel îl înconjoară, și după aspectul șifonat al unor nave sosite mai recent, mă gândesc că gardul există atât ca să țină echipajele înăuntru, cât și ca să țină restul orașului afară. Nu mă oprește nimeni când mă strecor printre două vase uriașe în formă de transcontainer și trec pe sub un al treilea. Oamenii vin și pleacă, un bărbat râde undeva și un băiat mic stă pe o cutie ridicată uitându-se la un robot păianjen cu cinci picioare cum repară neglijent un runner.

Chiar și la Fortăreața Libidad vedeam runnere. Sunt plutitoarele acelea micuțe de doi oameni care abia se ridică deasupra capului, dar care se pot descurca pe orice fel de teren. Mă întreb la ce e bună un runner aici și înțeleg, când apare tatăl băiatului, că nava este folosită pentru a naviga pe zona de aterizare și băiatul este fiul unui încărcător.

– Ce cauți aici?

– Mă uit, spun eu, ceea ce pare destul de rezonabil.

Tatăl băiatului se încruntă.

– Robotul păianjen e dat dracu', îi spun eu.

Se încruntă din nou, poate la cuvintele mele, poate la accentul meu sau poate că pur și simplu nu-i convine când oamenii atrag atenția la ce e evident.

– Ce e mai important, îl întreb, să termini sudura sau să funcționeze robotul cum trebuie?

– Nimeni nu poate repara roboți, spune el, dar văd că se gândește la întrebarea mea. Robot, decide el în final.

Apropiindu-mă de insecta metalică de mărimea pumnului, o apuc cât este încă atentă la sudură, o întorc și îi rup alte două picioare, înainte să o arunc pe jos. Când omul se pregătește să țipe de nervi ridic o mână ca să-l fac să tacă, iau o bucată de fier dintr-un skip jumătate plin și o fac bucăți mici, folosind degetele de la noul braț artificial.

Dau drumul firimiturilor lângă robotul păianjen amețit.

Nu se întâmplă nimic.

Numărând invers de la zece, ajung la zero și mă întind spre robot din nou, când decide că este deja destul de distrus, mulțumesc, și începe să mănânce ca și cum mica lui viață mecanică depinde de asta.

– Trei ore, spun eu. Poate patru. Dă-i mai mult de mâncare în următoarele câteva zile, până când își revine de tot. Deja vedem că

robotului încep să-i crească trei noi picioare, să le înlocuiască pe cele două pe care i le-am furat eu şi pe cel care-i lipsea dinainte.

– La naiba, spune el. Unde ai învățat să faci asta?

– Pe altă lume, spun eu. De la un inginer. Acela este un vechi robot de luptă, construit să funcționeze până ajunge la stricăciuni de cincizeci la sută, şi apoi să înceapă reparații de urgență. Data viitoare când îți mai face unul probleme, mototoleşte-l puțin. De obicei merge.

Omul se uită la mine, şi apoi priveşte în jurul lui.

– Fost în armată?

Dau din cap.

– Şi tu?

Nu e nevoie să răspundă, se vede deja în ochii lui.

– Ai coborât de pe una din nave?

O privire spre *Trillion Doi Zero Trei* îi răspunde la întrebare.

– Cauți de lucru?

– Întotdeauna.

Omul zâmbeşte obosit.

– Da, spune el. Am trecut şi eu prin asta... Ia-o prin poarta de est şi o să găseşti un rând de case dărăpănate. Cere o cameră cu plata pe săptămână şi refuză să faci un depozit, şi nu plăti mai mult de două credite. Cântăreşte din priviri jacheta pe care mi-a găsit-o Carl, după ce a acceptat să mă transporte la prețul hainei mele.

– Ai două credite?

– Da.

– Bun, spune el. După ce rezolvi asta, întoarce-te şi întreabă de Per Olson. Sunt prieten cu şeful de echipă. E posibil să avem ceva de lucru pentru tine.

– Mulțumesc, spun eu, ştiind că nu o să-l mai văd niciodată în viața mea.

Capitolul 19

A fi profesionist înseamnă să mă întorc şi să îl omor şi pe bărbat şi pe băiatul lui. Dar din acelaşi motiv ar trebui să-l omor şi pe Carl, şi poate şi pe ceilalţi indivizi din primul bar, pentru că şi ei ar putea să mă identifice...

Tot timpul am trăit cu impresia că lăsând în urmă un şir de morţi este un mod foarte prost de a rămâne neobservat. Este mult mai bine dacă Per Olson crede că i-am urmat sfatul cu casele dărăpănate, dar am găsit ceva mai bun de lucru pe drum.

În timp ce o iau spre est, vasele cargo devin din ce în ce mai înghesuite. Încep să mă întreb cum sunt asemenea nave pregătite de zburat şi îmi dau seama repede că nu sunt. O mulţime de roboţi păianjen se târăsc pe carcasele sparte. În timp ce creaturile merg, mestecă şi dezmembrează, luând orice pare util, schimbând ceva în altceva. Asta fac roboţii păienjen, asta au făcut roboţii întotdeauna din câte se ştie.

Continui să merg până ajung la un şir de cinci case dărăpănate, un bar, un fel de cantină şi un bordel. Toate sunt făcute din blocuri de fibră, răşină epoxi şi acoperişuri peticite de metal. Arată de parcă au fost puse ca adăposturi temporare cât timp zona de aterizare era în construcţie şi nu au mai fost dărâmate.

– Cinci credite, spune primul.

Luând decizia să mă scutesc de negociere merg la următoarea uşă.

– Trei.

– Două, ofer eu.

Fata din spatele tejghelei priveşte pe sub margine, ceea ce probabil funcţionează încă la aproximativ cincizeci la sută din clienţi şi scutură din cap.

– Două şi jumătate, îmi spune ea. Cea mai bună ofertă a mea. Îşi îndreaptă spatele. Să ştii, adaugă ea, că asta include totul.

– Inclusiv pe tine?

Se pregăteşte să fie jignită, apoi se uită din nou la mine şi îşi flutură genele în loc.

– Categoric nu. Dar putem să discutăm asta separat dacă vrei.

Numele ei este Lisa. Îmi dă camera pe două credite.

Apoi urmează cele mai rele trei zile din viaţa mea. Pentru un soldat controlul este totul. Lumea poate să se ducă dracului în grabă şi lupta poate fi pierdută cu mult înainte să înceapă, dar tot ai nevoie de control asupra ta şi a fricilor şi emoţiilor tale.

Sergentul Hito m-a avertizat ce o să se întâmple. Mi-a spus chiar că o să dureze şaptezeci şi două de ore şi că ar trebui să ţin minte asta când decid că nu pot să mai suport. Şi are dreptate; durează exact atât, aproape până la ultimul minut.

Nimic din ce spune, totuşi, nu descrie nici pe departe cum se simte de fapt.

Deschizând un pacheţel din foiţă de metal, extrag o bucată de pieliţă subţire şi o desfac după instrucţiuni, aruncând-o în bazinul care reprezintă singura mea sursă de apă curată din noua mea cameră. Mă aşez să aştept cele cincisprezece minute aşa cum mi s-a spus.

După cinci minute, pieliţa se transformă într-un tub gol şi nişte urme de linii sângerii încep să se răspândească de-a lungul ei în timp ce se umflă. Încă cinci minute şi încep să se vadă mici ondulaţii pe suprafaţa ei, pe măsură ce se zvârcoleşte ca o omidă care încearcă să se târască.

Mi se face rău deja.

Când au trecut cele cincisprezece minute stomacul meu este ca un nod tare şi târâtorul încearcă să se caţere afară din bazin.

Este un *Aculeus accipio.*

Este ilegal să îi ţii şi să îi creşti oriunde în imperiu se pedepseşte cu moartea. Se spune – ei, sergentul Hito spune – că pe alte sisteme sunt folosiţi de oraşe întregi şi nu li se pare nimic ciudat în asta. Dar se vedea pe faţa lui că are dubii când a spus-o.

Dacă am de gând să fac asta, trebuie s-o fac repede. Ridicând târâtorul înainte să poată scăpa, deschid gura şi înghit, simţind cum mă zgârie cârlige minuscule pe gâtlej înainte să fie măcar la jumătatea drumului în jos.

Mă înec; reflexul este instinctiv.

Se luptă cu reflexul, cârligele intră mai mult în marginile gâtului meu. Acum sunt în genunchi, vomitând. Obişnuinţa mă face să mă târăsc spre toaletă, până când gura mea a trecut de margine. Forţându-mi intestinele, îmi încordez muşchii de sub mână, şi stomacul meu se relaxează în final şi dă drumul conţinutului.

Pe măsură ce vomit, voma se ridică în gâtul meu şi trece prin târâtor în drum spre ieşire. *Açuleus-ul* dă din picioare şi se zbate, dar face asta de emoţie. Asta a aşteptat. Este viu şi şi-a găsit o gazdă.

Scuipând, simt că se încordează târâtorul şi reflexul îmi provoacă o stare de vomă care îmi goleşte stomacul, şi apoi îl mai goleşte o dată, până când nu mai ştiu şi nu-mi mai pasă de unde vine lichidul şi mâncarea deja digerată. După trei crize de vomă, stomacul meu este gol şi după şapte mi-am golit partea superioară a intestinelor şi scuip bilă, care îşi face drum prin praful care înconjoară vasul de toaletă.

Diareea începe la scurt timp după.

Trezindu-mă ca să aflu că am impregnat aşternuturile, mă rostogolesc jos din pat, trăgând aşternuturile după mine, şi le spăl în bazin până când dispare rahatul. Şi salteaua este pătată, aşa că o şterg, mai degrabă întinzând mizeria decât curăţând-o. Creierul meu îşi foloseşte ultimele resurse şi răzui covertura de bumbac cu cuţitul de luptă, fără să-mi pese dacă lama ia şi din material atâta timp cât scapă salteaua de mizerie.

Când am terminat cu răzuitul, frec pata cu o faţă de pernă udă până când materialul arată la fel de bine ca orice alt petic. Întorcând salteaua, agăţ cearceaful ud de un fasung de bec şi întind un prosop murdar pe saltea ca aşternut. Şi apoi cad inconştient pentru următoarele cinci ore.

Prosopul este murdar, dar salteaua este curată.

Aşadar spăl prosopul şi mă simt prea obosit să mai fac altceva decât să-l azvârl înapoi pe pat şi adorm din nou. O stare de vomă mă trezeşte din nou şi văd sânge în vasul de toaletă. Aud muzică în capul meu de genul acela ciudat pe care-l ascultă femeile câteodată, valuri şi vânt şi sunete naturale. După un timp îmi dau seama că fizicul meu îmi cântă, dar mai este ceva în plus.

O muzică reală, excentrică şi stridentă şi ciudat de seducătoare, cu un ecou neaşteptat. Aud propriile mele gânduri, dar sunt întâr-

ziate cu o fracțiune de secundă. O cascadă de temeri şi amintiri pe care nu am cum...

să le opresc

Mă doare gâtul, şi când tuşesc târâtorul se agită puțin, apoi se linişteşte.

Vomit din nou, un lichid acru ceva mai dens decât berea, dar este aproape din obişnuință deja, şi ştiu că data viitoare o să pot să opresc reflexul şi gustul din gâtul meu. Ori târâtorul este mai subțire, s-a afundat mai adânc în gâtlejul meu sau deja mă...

obişnuiesc cu asta

Prosopul este curat pentru prima dată în zile întregi.

Ochii mei sunt pustii şi obrajii nebărbieriți, stomacul se înghesiue în coaste unde febra a consumat grăsimea pe care o aveam din constituție. Muşchii mei arată ca nişte cable încâlcite pe sub pielea palidă. Sunt destul de sigur că ochii mei şi-au schimbat culoarea dar asta trebuie să fie...

imposibil

Pe măsură ce gândurile mele se sincronizează, simt cum se încetineşte muzica din capul meu şi sunetele propriului meu corp se retrag în fundal. În locul lor este un mare vid. Mă văd ca ceea ce sunt, un soldat naiv depăşit de situație într-un oraş necunoscut cu o misiune încă nedezvăluită.

Este un gând foarte înfricoşător.

Doar că nu este.

Deja iau notă de brațul meu, de puterea corpului meu, de mintea care abia a fost deprinsă cu gândirea în primii douăzeci şi opt de ani de viață. Potențialul este acolo, pot să-l folosesc.

O să-l folosesc.

Şovăind spre fereastră mă uit la marginile Farlight-ului. În fața mea văd câmpul de aterizare Bosworth şi după acela curțile Emsworth, cățărate pe coastele inferioare a craterului. Deasupra lor este Lacuna Calinda, o spintecătură săpată de timp şi fluxuri ciudate în marginea vasului stâncos.

De unde ştiu lucrurile astea?

Nu ştiu, dar accept că le cunosc. Şi când mă întorc să mă uit la altă secțiune a oraşului exterior, realitatea se aşează la locul ei şi istoria se derulează până înainte de obiecte în formă fizică. Astea sunt gândurile mele şi abia pot să le controlez, dar informația este extrasă din altă parte.

Sigur nu aşa trebuie să funcționeze. Târâtorul trebuie să permită accesul unei conexiuni neurale de nivel redus ca să pot trimite şi primi mesaje, furişându-le peste chiar cele mai sofisticate sisteme de supraveghere. Un agent al generalului ar trebui să țină legătura, legătură mentală, dar nu cred că el este acest gol uriaş şi inteligența asta vastă care îmi umple capul.

Eşti al meu acum.

Asculți?

Dând la o parte vidul, mă clatin înapoi spre oglindă. Nu m-a interesat niciodată aspectul meu fizic prea mult. Am parte de genul de fete de care au parte legionarii, care sunt în principal cele pe care nu le vor alți bărbați. Este o realitate dură, dar apoi este o lume dură şi am uitat de câte ori mi-a spus asta sora mea când am fost copil; şi tot ce am auzit şi am văzut de atunci sugerează că este adevărat.

Nu trebuie să fie.

– Cine eşti? cer eu în final.

Vocea râde. *Tu cine crezi?* spune. *Sunt OctoV, împăratul tău.* Ceva în tonul vocii mă face să înghit în sec, şi durerea îmi umple gâtul imediat.

– Nu înțeleg.

Puțini dintre voi înțeleg.

– Dintre noi?

Vocea dă din cap, aşa absurd cum sună. Pot să aud vocea, dar numai în cap şi ce aud este mai mult gând decât vorbă. Primesc fracțiuni, nuanțele pe care le-ar transpune un interlocutor în cuvintele care sunt de fapt spuse, dar este mai degrabă un indiciu de cum ar trebui să sune.

Fracțiuni, nuanțe, indicii, de unde vin termenii ăştia?

Nu te subestima, spune vocea. *Oricum, le-ai auzit de la tutorele tău când erai copil.*

– Ce trebuie să fac?

Să-ți faci datoria.

– Ai de gând să-mi spui ce anume este datoria mea?

Altcineva o să-ți spună. Trebuie să faci treaba pe care te trimite generalul s-o faci. Pentru că dacă nu o faci el va aranja să fii omorât şi asta ar fi supărător. Aşa că fă ce faci şi fii cine eşti. Vom vorbi mai târziu.

– Când? întreb eu, pe măsură ce vocea dispare.

Cam peste o zi, o săptămână, o lună, câțiva ani. Este dificil să fii precis. Necesitatea este atât de fluidă la nivelul ăsta.

Şi apoi vocea a dispărut, iar eu sunt singur din nou. Impulsul să vomit a dispărut de asemenea, şi a fost înlocuit de o nevoie să văd oraşul ăsta şi să îmi fac datoria. Examinez cu atenție gândurile astea, îngrijorat că ar putea să aparțină altcuiva, dar par să fie într-adevăr ale mele.

O bătaie la uşă mă face să mă rotesc şi am cuțitul laser în mână înainte chiar să fiu conştient de asta. Lisa stă acolo, cu ochii larg deschişi şi dezgustată. Poate din cauză că sunt dezbrăcat, că am cuțitul în mână, sau de faptul că unul din brațele mele este făcut din metal negru. Poate fi doar din cauza împuțelii sau aspectului camerei mele.

– A venit cineva să te vadă.

– Cineva?

– Un bărbat, spune ea. A tot aşteptat.

– De cât timp?

– Aproximativ trei ore.

– De ce nu mi-ai spus mai devreme?

De data asta ochii ei se îndreaptă cu siguranță spre cuțitul din mâna mea.

– Ți-am spus, spune ea. Ai amenințat să omori prima persoană care intră în camera asta.

– Mă gândeam la alte lucruri, spun eu.

Este o teamă pe fața ei care arată urât.

Nu este atât de tânără cum ar vrea să fie, dar tot este mult mai tânără decât mine şi asta e viața ei şi aici locuieşte, şi probabil va locui aici întotdeauna. Trebuie să învăț să mă descurc cu genul ăsta de lucruri.

– Scuze, spun eu. Trac de luptă. S-a terminat acum.

Se uită în camera mea şi i se încrețeşte nasul.

– Da. Pute. O să curăț şi o să mă curăț şi pe mine şi apoi mă duc să beau o bere. Poate ai vrea să vii cu mine?

– Trac de luptă? întreabă ea, nici acceptând şi nici refuzând oferta mea.

Dau din cap, cu o atitudine umilă.

– Ai fost soldat. Unde?

– Fortul Karbonne, o mică planetă mizerabilă într-un mic sistem solar mizerabil atât de îndepărtat, că nici nu ai auzit de cea mai apropiată stea.

Am dreptate, n-a auzit.

– Eşti foarte departe de casă.

– Da, foarte departe.

Ceva din ochii mei o face să-mi accepte invitaţia iniţială de a bea ceva împreună.

– Dar va trebui să te cureţi. Vocea ei este ezitantă, pentru că este îngrijorată să nu mă jignească iar eu zâmbesc, realizând că trebuie să arăt într-adevăr groaznic dacă nu sunt vrednic de o ieşire la o curte din capătul Farlight-ului.

– Trimite-l pe individ, îi spun eu.

– Eu sunt Charles deCharge, spune el.

Este mic şi vânjos, o versiune subnutrită a lui Phibs. Când intră în camera mea deja îi sare privirea de la un colţ la altul, de parcă ar căuta inamici neaşteptaţi.

– Ar fi trebuit să-ţi fi înghiţit viermele până acum.

– Ce anume?

– *Aculeus accipio*... Ţi-a fost dat unul.

– Este la locul lui, spun eu deschizând gura. Vrei să arunci o privire?

Se dă înapoi, cu o expresie nulă pe măsură ce se concentrează de zor. Un ecou foarte vag al unui gând apare în capul meu. Este o şoaptă în comparaţie cu vacarmul de mai devreme. Nu am aproape niciun fel de emoţie şi cu siguranţă nimic asemănător cu nuanţa, dar este acolo.

– Te-am prins, spune deCharge.

– Da.

– Ţi-a fost greu? Aruncă o privire la camera mea, vede aşternuturile puse la uscat şi prosoapele ude şi îşi dă seama cât de absurdă este întrebarea.

– Mă auzi? întreabă.

Şi întrebarea lui este în propriul meu cap, aşa că încuviinţez.

– Bun, spune el. Asta este misiunea ta.

Vorbeşte repede, nerăbdător să scape de întâlnirea faţă în faţă, pentru că asemenea întâlniri sunt evident o raritate pentru el.

– Acum cinci săptămâni Senatorul Debro Wildeside a fost disgraţiată datorită unui complot pornit de vărul ei, Senatorul Thomassi. Ea este exilată, la fel ca şi fostul ei soţ, Anton Urbana, care i-a luat locul fiicei lor, Aptitude... Ai înţeles până aici?

Dau din cap, încercând să-mi menţin faţa neutră.

– După cum permite tradiţia şi cum a sperat Thomassi, Debro Wildeside a aranjat ca toată averea ei să meargă la Aptitude, care este acum în grija lui Thomassi. Senatorul plănuieşte să se căsătorească cu fata. Dacă se întâmplă asta va crea cea mai mare casă de comerţ care a existat vreodată în imperiul ăsta. Datoria ta este să împiedici acest lucru.

– Senatorul Thomassi moare?

– Bineînţeles, îmi spune el. Începi cu Thomassi şi termini cu fata. Nu cruţa pe nimeni şi dă foc la casă. Fă-o la noapte.

Înţeleg în final de ce ar prefera deCharge să facă întâlnirea asta de la distanţă. A fost informat că pot fi periculos. Şi cineva se joacă cu mine, în afara cazului în care se joacă cu Debro şi Anton. Oricum este neplăcut. Fă cunoştinţă cu familia, omoară-le copilul…

Capitolul 20

Vine dimineața şi casa lui Thomassi este tot în picioare, şi este chiar o casă elegantă. O vilă de cinci etaje cu grădini proprii, cu porți de oțel şi copaci care arată de parcă au fost crescuți din sămânță. Vila este aşezată în cel mai bun loc de pe Bulevardul Mazimo, una dintre cele mai scumpe străzi din Farlight; la cam cincisprezece minute depărtare de mers pe jos de complexul palatului central.

Dar toate astea vin mai târziu, mult mai târziu – cam la douăsprezece ore după ce decid că trebuie să mă spăl, să cumpăr nişte arme şi să îi fac cinste Lisei cu băutura aia...

Fac duş cu apă rece, ceea ce este de aşteptat când te scufunzi la marginea câmpului de aterizare din Bosworth în umbra Lacunei Calinda. Nu mă deranjează, pentru că oraşul este fierbinte şi umed, aerul de noapte dens de la hidrocarburi şi ascuțit de la ozonul din atelierele de decupaj care înconjoară câmpul de aterizare de jos.

Când am terminat duşul, sunt prea curat pentru hainele mele vechi. Aşa că mă strecor în pantaloni, iau credit-cipul pe care l-a lăsat deCharge pe o margine în drum spre ieşire şi mă duc să caut un centru comercial ieftin. Ceea ce găsesc de fapt este o prăvălie, cam la două străzi înainte de Golden Memories, care se dovedeşte a fi numele bordelului la care stau.

– Asta e tot ce ai?

Se uită la fisa mea de credit.

Dau din cap.

– Cât e pe ea?

Ridic din umeri şi asta spune totul.

Femeia bătrână scoate un zâmbet crispat şi îmi spune că cea mai bună ofertă pe care mi-o face este de şaizeci de cenți la fiecare

credit dacă mă aştept să-mi spele un cip furat şi de asemenea îmi vinde haine care nu trădează faptul că tocmai am venit de pe altă planetă, şi probabil că am încălcat contractul când am coborât de pe navă.

– Nu este furat, îi spun eu.

Sprâncenele ei sunt albe, la fel ca şi părul. Îmi aminteşte de fantoma unei bufniţe cu expresia ei exagerată de neîncredere.

– L-am primit.

Râde.

– Sigur, spune ea. Cât de tare a trebuit să-l pocneşti înainte?

Ne înţelegem la şaptezeci şi cinci de cenţi, iar ea ia tot cardul şi promite să-mi dea ce rămâne în bani, după ce cumpăr ce îmi trebuie, cu condiţia ca ceea ce rămâne să nu depăşească douăzeci şi cinci la sută din suma iniţială de pe cip.

Ceva îmi spune că a mai făcut asta.

– Ce poartă lumea?

Femeia se uită la mine.

– Care lume?

– Lumea ca mine...

Iau o haină de piele, prea grea pentru aerul fierbinte de noapte. Este o copie ieftină a celei care a luat-o Carl ca plată pentru a mă lua pasager pe nava lui. Cele două bluze pe care mi le oferă sunt negre; vopseaua lor este de calitate proastă şi ambele arată de parcă o să se destrame după vreo două spălări. Când fac o faţă urâtă, femeia îmi spune să mă uit mai îndeaproape.

Sunt ex-militare, polimer de rezistenţă combinat cu pânză de păianjen. Culoarea este mizerabilă pentru că vopseaua nu se prinde bine de polimer şi pânză, dar materialul este destul de gros să încetinească lame şi să se răsucească în jurul gloanţelor, făcându-le mai uşor de extras.

M-a băgat în categoria mercenarilor, cineva care jefuieşte copii bogaţi ca să o scoată la capăt cu două slujbe. Nu este o poveste de acoperire nepotrivită pentru un om cu temperamentul meu. Face de asemenea să-mi fie mai uşor să pun ultima întrebare, cu toate că pun alta mai întâi.

– Cât a mai rămas pe cip?

Se gândeşte să mintă. Se răzgândeşte.

– Trei mii opt credite.

Văzând şocul din ochii mei, femeia se încruntă. Ar fi putut să mintă oricum, pentru că evident nu aveam nici cea mai vagă idee de cât era pe cip.

– Trebuie să fi fost un prieten bun, spune ea cu amărăciune.

Mă holbez la ea.

– Să-ţi dea ăsta.

Ne fixăm din priviri şi ea se uită în altă parte.

– Nu am cum să-ţi dau atât de mult în bani, îmi spune ea. Ţi-am spus de la început.

– Îmi trebuie un pistol, spun eu. Ceva bun. Mai poţi lua alte două mii cinci sute... Vreau ultimii cinci sute în bani. Bancnote mici. Mă întreb ce am zis ca s-o fac să râdă.

– Eşti în Farlight, spune femeia. Nimeni nu acceptă hârtii.

Se pare că inflaţia lasă banii fără valoare, şi OctoV îşi plăteşte trupele în credite, şi deci acum chiar şi cipurile de credit trebuie să fie marcate cu aur de bănci particulare – cel puţin aşa e în Farlight. Ignoranţa mea o convinge pe femeie că sunt de undeva departe, din afara sistemului.

Apoi cântăreşte şansele ca cineva atât de departe să ajungă atât de adânc în centru fără un sprijin de proporţii, şi începe să se întrebe dacă ar trebui să-şi facă de lucru cu mine până la urmă. Am trecut de la a fi un mercenar fără slujbă la a fi ceva mai periculos.

– Un pistol, îi spun eu, făcându-mi vocea dură.

Ea dă din cap. Lăcomia, şi gândul la creditele pe care le poate lua, îi înfrânge frica.

– Aşteaptă aici, spune ea. Mă întorc în cinci minute.

Mai degrabă o oră.

*

– Am crezut că ai uitat... Lisa este pleoştită în spatele tejghelei la Golden Memories, părul ei periat îngrijit şi apoi ciufulit din nou, acolo unde a tras de el iritată de căldură şi de faptul că am făcut-o să aştepte.

– A trebuit să fac rost de asta, spun eu, dându-mi haina la o parte.

Ochii ei se deschid larg când vede tocul de la subraţ şi lungimea pistolului pe care-l ţine. Ceva mai mic ar fi fost bun, dar ăsta e aproape nou şi l-au luat cu destule încărcătoare ca să am nevoie de un al doilea toc pe partea cealaltă, doar pentru muniţie.

– Nu ai de gând să ieşi în oraş cu ăla?

– De ce? Crezi că e o idee rea?

Aşa crede, dar eu îl iau oricum. Pentru început, vreau să ştiu dacă se observă pe sub haină, şi apoi este emoţia. Pentru ea, nu pentru mine. Eu am purtat arme ascunse cea mai mare parte a vieţii mele.

Bem la o cantină la două clădiri depărtare. Un loc care serveşte oamenii din şantierul de dezasamblare şi terenul de aterizare. În partea asta a oraşului este chiar un loc select. Toţi bărbaţii se uită la noi şi majoritatea o cunosc pe Lisa după nume, dacă poţi să judeci după puzderia de adresări de genul *ce faci* şi *salut* şi *bună*.

Ochi mă examinează, iau în calcul îmbrăcămintea mea şi modul în care mă mişc. Dacă observă cineva arma ascunsă, cel puţin nu se vede pe faţa lui. Aş spune pe faţa lui sau a ei, dar Lisa este singura femeie din cantină, în afară de o fată care ar putea fi sora ei geamănă, iar ea serveşte bere din spatele tejghelei.

Carl este într-un colţ îndepărtat, cu doi oameni de pe *Trilion Doi Zero Trei*. Privirea lui mă examinează ceva mai rapid decât privirile celorlalţi.

– Cine este prietenul tău? Întrebarea vine de la fata care seamănă cu Lisa.

– Este din afara planetei.

– Lisa, spune fata, zâmbind, toată lumea este din afara planetei.

– Nu, Lisa scutură din cap. Adică el este din afara-afara planetei.

Fata din spatele barului mă examinează cu interes.

– Ai venit să-ţi cauţi de lucru...?

– Am de lucru, îi spun eu.

Lisa se uită la mine cu interes.

– Ai de gând să-mi spui ce anume? Asta este barmaniţa din nou.

Zâmbesc cât pot de frumos.

– Crede-mă, spun eu, chiar nu vrei să ştii.

Când fata deschide gura, Lisa o priveşte sfidător. Aşa că fata îşi închide gura din nou.

– Fă cunoştinţă cu verişoara mea, spune Lisa. Angelique.

Angelique dă mâna cu mine, cu toate că gestul i se pare caraghios.

– De unde eşti? Şi înainte să pot răspunde, se preface că se încruntă la Lisa. Asta am voie să întreb, nu?

Într-un fel sau altul ajungem toţi în pat cam la o oră după ce se închide barul. Este patul lui Angelique, deci probabil că Lisa nu

vrea să mă ducă în camera ei de la Golden Memories, nu că îmi pasă mie al cui pat îl folosim. Lisa şi Angelique sunt tinere, sunt blonde şi în mod evident au renunțat amândouă de mult la inhibiții, în ideea că ar fi avut inhibiții de la bun început.

Ne futem, dormim, ele beau *cachaca* şi eu beau o bere, până când verişoarele sunt tolănite într-o încurcătură de membre dezbrăcate pe o saltea murdară, iar eu stau la o fereastră uitându-mă cum soarele răsare peste capitala lumii mele.

Undeva acolo este o fată nu cu mult mai tânără decât acestea două. Ar trebui să fie moartă, pentru că ar fi trebuit să o omor. Faptul că asta nu s-a întâmplat îl îngrijorează evident pe deCharge, pentru că îi simt vocea făcându-şi loc în colțul minții mele.

Ce? întreb eu.

Mă asaltează voci, mult prea multe voci, şi eu cad în genunchi. Când mă uit în încăpere fetele încă dorm, dar soarele este ceva mai sus pe cer. Domnul deCharge este în harababura din capul meu, vocea lui mai insistentă decât celelalte.

Unde eşti? spune el.

Bolnav, îi spun eu.

Vocea lui vine de departe, pălită de îngrijorare şi furie. Numai intervalul de timp de când îmi solicită atenția îmi permite să ştiu că este supărat.

Cum adică bolnav?

Îi trimit o amintire de când vomitam, atât de reală şi intensă că aproape îl simt cum se retrage, ca să scape de groaza ei cumplită.

La naiba, spune el.

Da, aprob eu. Şi apoi pun o întrebare care mă îngrijorează. *Cum scap de vierme?*

Nu scapi, îmi spune el, dar întrebând îl liniştesc. Domnul deCharge crede că sunt îngrijorat de faptul că viermele meu nu funcționează cum trebuie şi mă face să vomit... Ei, aşa ştie el.

Unde eşti acum?

Ceva mă împiedică să-i spun că sunt în camera mea. *Afară la o plimbare. Tu unde eşti?*

Te aştept pe tine.

Dau din cap şi scot din buzunar trei monede grase de argint. Da, acolo credeam şi eu că e. O monedă o pun pe partea Lisei de pat, alta pe partea lui Angelique şi ultima în pantoful Lisei. Va şti să nu spună nimic despre aceea.

„Cumpără o rochie," mâzgălesc pe o bucată de hârtie.

Şi apoi ies de acolo, scanând strada din priviri să văd dacă m-a aşteptat cineva. Câini şi o găină, o pisică pe un acoperiş înalt şi o şopârlă cu coada ruptă mestecând o muscă la jumătatea unui zid murdar. Este încă devreme şi eu trebuie să fiu în altă parte.

Mă auzi?

Vag, spun eu. *E dezordonat. Nu-mi vine să cred că aşa trebuie să fie.*

Nu trebuie.

Şi nu pot să-l scot?

Nu, îmi spune, pe un ton încrezător din cauza întrebărilor mele repetate. *Va trebui să te descurci cu ăla.* Mă ascultă înjurând şi este de acord că un vierme cu probleme nu este ideal.

Sunt pe drum înapoi, îi spun eu.

Ezită.

În afara cazului în care vrei să mă duc direct acolo?

Unde?

La vila Thomassi.

Aproape că îl aud luptându-se cu întrebările şi în spatele neliniştii lui sunt alte voci, un amestec de întrebări directe şi fragmente de gânduri. Este ca şi cum ai asculta o staţie militară de radio prost reglată cu toată lumea vorbind în acelaşi timp. Asta cumva nu îmi pare în regulă.

Vocile, îi spun eu, înainte să aibă timp să răspundă la întrebarea precedentă. *Ar trebui să le pot auzi?*

Şi este rândul lui să înjure. *Auzi alte voci?*

Sute, spun eu. *Este ca o durere de cap permanentă. Este unul din lucrurile care îmi provoacă greaţa...* Asta e o minciună, evident, dar este o minciună bună.

POŢI SĂ LE OPREŞTI...

Un vânt aproape că mă dărâmă. Când a trecut, sunt lipit de un perete şi privit de un băiat nedumerit, care ţine strâns o bucată ruptă de pâine. Văzând că mă uit şi eu la el, copilul pleacă înainte să pot fura micul dejun al familiei lui.

Eşti acolo? întreabă deCharge. *Te-am pierdut pentru un moment.*

Da, îi spun eu. *Sunt încă aici.*

Pot să îl opresc?

Vocile devin mai puternice în capul meu când mă gândesc la ele, şi apoi dispar, lăsând linişte şi vocea omuleţului care a venit să mă

vadă noaptea dinainte. Îl dezactivez pe el de tot, şi apoi îl activez din nou. O sută de voci, o voce, nicio voce. Totul este posibil. Îl aud pe deCharge bine acum, cu tot cu nuanțe.

Ce s-a întâmplat? întreabă el.

Nu ştiu. Cu toate că ştiu. OctoV tocmai şi-a luat o pauză de la cucerirea vreunei părți din galaxia cunoscută ca să-mi arate mie cum să dau volumul mai încet din butoane şi cursoare care nici nu ştiam că există.

Te-am prins, spune omul.

Da...

Cum se simte?

Limpede, îi spun eu. *De parcă am fi în aceeaşi cameră.*

Este evident că se simte uşurat. *Şi vocile?*

Au dispărut. Nu te aud decât pe tine acum.

La naiba, spune el, apoi repetă, şi pentru prima dată înțeleg cât de îngrijorat a fost, cât de speriat pentru el însuşi, cât şi pentru mine. *Este prima dată când s-a întâmplat asta*, îmi spune el. *Nici n-am ştiu că viermii pot avea defecțiuni.* Crede că suntem conectați printr-o nenorocire, aşa că îi arunc încă o firimitură, ceva care să explice defecțiunea.

Biologia mea este diferită, îi spun eu. *Mă vindec singur. Bănuiesc că organismul meu a luptat contra viermelui, probabil de asta nu a funcționat cum trebuie, dar totul este în ordine acum.*

Partea cu biologia poate fi verificată, şi ştiu sigur că cineva o să spună că e aşa; ar face bine, pentru că nu o să îl iert pe general pentru experianța cu târâtorul pentru ceva timp, dacă o să-l iert vreodată…

Aşteaptă, îmi spune deCharge, *cât verific ce trebuie să facem acum.*

Scutur din cap, privit doar de pisica neagră, care este ocupată cu ce a mai rămas din şopârla cu coada ruptă. Pe măsură ce capul şopârlei dispare în gâtlejul pisicii, îmi amintesc că deCharge nu poate să mă vadă, şi îmi dau seama că probabil aşteaptă în continuare să răspund.

Nu, spun eu, *mă apuc de treabă.*

Aşteaptă, îmi spune el, dar eu am întrerupt deja conexiunea.

Istoria este ca o furtună de nisip. Nu-mi aduc aminte cine mi-a spus asta. Dar trebuie să ai grijă unde stai să te gândeşti la aşa ceva, pentru că centrul liniştit este de multe ori mai periculos decât marginea zgomotoasă.

Capitolul 21

Sunt într-un bar la marginea pieței Zabo când primesc vestea unei slujbe de-o zi; un bar preferat de foşti soldați. O duzină de bărbați se ridică deodată.

Slujba este disponibilă pentru că am sunat înainte să îl previn pe Senatorul Thomassi că o facțiune rivală intenționează să îi tulbure nunta. Probabil că oamenii lui încă încearcă să depisteze apelul meu.

Trebuie să ne adunăm în fața vilei Thomassi; plata va fi bună, dar numai profesioniştii pot să se înscrie.

– Unde ai lucrat? întreabă un om cu față dură, când îmi vine într-un final rândul. El este şeful securității pentru familia Thomassi, un fost-legionar după cum se mişcă.

– Este confidențial.

Şeful securității lui Thomassi se uită la mine.

– Va trebui să găseşti un răspuns mai bun.

Pumnalul de la Capul-de-Mort este în mâna mea înainte ca el să apuce să clipească. În cealaltă mână am cuțitul laser, cu toate că el nu-şi dă seama ce e decât când tai o bucată de ceramică din poarta de lângă el.

– Chiar contează?

Privirea lui trece de la un cuțit la altul, ochii deschizându-se larg.

– Este adevărat?

– Care dintre ele?

– Pumnalul.

Dau din cap, îl întorc în mână şi i-l ofer cu mânerul înainte. Îl ia cu grijă, de parcă mânerul ar putea fi otrăvit.

– Chiar este al tău? întreabă el, şi apoi îmi spune onorariul înainte să apuc să răspund.

Să îngrozeşti cu o uniformă neagră şi o emblemă care rânjeşte, şi lasă restul în seama imaginației. Este un şiretlic bun dacă îți iese. Numai sugestia că am aparținut de Capul-de-Mort este de ajuns ca să-mi asigure locul.

Deci acum sunt în fața unei catedrale împodobite, încercând să nu mă topesc de căldură în timp ce mi se scurge sudoarea pe coaste înăuntrul hainei de piele şi un grup de copii jerpeliți se strâng să vadă spectacolul. Sunt atraşi de un runner ornat şi muzica de înăuntru, şi de armele din mâinile bărbaților cu priviri aspre aliniați în jurul meu.

Aş putea să o fac aici, când Thomassi şi Aptitude ies din catedrală, dar aş fi măcelărit în câteva secunde iar uşa este prea îngustă să-mi permită să țintesc pe toată lumea.

Şi mai este şi cealaltă problemă.

Drăguța de Aptitude.

Să mă gândesc la ea în clişee nu uşurează situația. Până la sfârşitul zilei voi fi dezamăgit pe cineva; şi pregătirea aplicată de Legiune este de aşa natură că eu ştiu, oricum iese, că nu îmi permit să dau greş. Este cel mai urât eşec, *eşecul care îi dezamăgeşte pe alții*.

Vechiul proverb este gravat în capul meu, lustruit şi strălucitor, dar este inutil pentru că încă nu ştiu cui îi datorez de fapt.

Aptitude Wildeside arată exact ca mama ei.

Aceiaşi ochi întunecați ca şi Debro şi aceeaşi privire intensă; oasele obrajilor sunt înalte şi buzele pline: să mă uit la ea este ca şi cum aş vedea-o pe Debro tânără din nou. Este îmbrăcată în alb, aşa cum trebuie să fie o mireasă, şi părul este prins sus, împletit şi aranjat în jurul craniului într-un model complicat prins cu agrafe.

Este tânără, doar că nu atât de tânără precum sugerează lipsa ei de experiență.

Şi este frumoasă.

Un corp perfect şi o față perfectă, probabil potrivită cu o minte ageră şi curioasă. Rochia ei este scumpă, bijuteriile neprețuite. Sunt diamante de mărimea ouălor de prepeliță în mânerul evantaiului pe care îl ține, în timp ce iese clipind la lumina soarelui şi este condusă spre vehiculul ei de nuntă.

Nu sunt sigur ce fel de runner este, pentru că este acoperit de ghirlande şi fundițe, dar din câte văd vehiculul este nou. Iar şoferul îl ține absolut nemişcat, astfel că abia se leagănă când coboară o treaptă şi Aptitude se urcă în spate, zâmbind cât poate de frumos.

Ochii ei privesc spre fața mea și apoi sunt uitat.

Doar unul dintr-o duzină de oameni care au fost chemați în ultimul moment să asigure protecție. *Din precauție*, spune Senatorul Thomassi către Aptitude, fără să specifice față de ce. Sunt acolo când îi spune, la fel de invizibil pentru el ca și pentru ea.

Ne aliniem pe ambele părți ale vehiculului, care merge cu o viteză care ne permite să o protejăm. Până aici, în runner a fost doar Aptitude; acum este și Aptitude și Senatorul, care o ține strâns de mână. Aptitude are lacrimi în ochi, și nu par să fie lacrimi de fericire.

Vălul este ridicat de pe fața ei și ochii ei cercetează străzile de parcă este ultima dată când o să le vadă.

Trebuia să fac asta noaptea trecută.

Ar fi fost mai curat și plăcut pentru copilă să o scutesc de trauma de a se vedea căsătorită cu un om care a trăit mai mult decât trei neveste și este îndeajuns de bătrân să-i fie bunic, dacă nu și mai bătrân. Clanurile nobile din Farlight trăiesc mai mult decât oamenii de rând. Ei, ceea ce numesc eu oameni de rând, pe care cei din familia Thomassi probabil nici nu îi numesc oameni...

– Vrei să fi plătit sau să mai faci un schimb?

Sunt tentat să mai fac un schimb. Este o metodă bună să ajung în Vila Thomassi, poate prea bună, și ceva mă previne să nu mă încurc. Așa că încasez banii, care ajung la o mână de monede de argint, și merg înapoi la barul unde am primit la început vestea despre slujbă. Majoritatea dintre ceilalți mă urmează.

O parte din noi comandă beri și doi bărbați urcă pe scări cu o fată cu pielea închisă la culoare. Ceilalți încep să plece când întunericul se strecoară în piața enormă. Se aude muzică de la o cafenea vecină. Așa că proprietarul răspunde și el cu ceva muzică.

În mod evident, melodiile se amestecă.

O femeie slabă gătește miel în curtea din spatele barului, grăsimea căzând în flăcări și impregnând aerul cu miros de carne friptă.

Mă tot uit după vestita eleganță a Farlight-ului și nu o găsesc. Piața Zabo este vastă. Atât de vastă, de altfel, că încape toată Fortăreața Libidad într-un colț și abia dacă ocupă un sfert din spațiu. N-aș fi surprins dacă ar încăpea și tot orașul Karbonne în Piața Zabo.

– Este ceva afară?

Este unul dintre bărbați. Se uită la mine cum privesc spre piață.

– Mă gândesc doar cât de mare este.

– Eşti nou aici?

Caut o provocare în cuvintele lui, dar întrebarea este exact asta, o simplă întrebare. Aşa că dau din cap, iar el îmi spune că numele lui e Pietro, şi el locuieşte în Farlight de cinci ani, şi i-a luat ceva timp să se obişnuiască cu zgomotul şi aglomeraţia. Pietro mă avertizează că sunt hoţi de buzunare şi şarlatani, şi îmi spune să am grijă cu oamenii care vor să-mi fie prieteni. Zâmbeşte când spune asta, şi se oferă să-mi cumpere încă o bere, lăsându-mă să mă întreb dacă îşi dă seama de incoerenţa cuvintelor lui.

Incoerenţa?

Lovindu-mă de cuvântul ăsta mă încrunt. Explicând repede că-mi aminteam de un vechi sergent, cădem de acord amândoi că aceştia sunt idioţi şi mai bine uităm de ei. Apoi eu cumpăr încă un rând de beri, cu toate că nu am terminat încă berea pe care mi-a cumpărat-o el, şi Pietro spune că se duce sus să vadă dacă prietenii lui au terminat cu fata cu pielea închisă la culoare.

Întreabă dacă sunt interesat să trag o tură.

Aşa că îi mulţumesc pentru ofertă, şi îi spun că am lucruri de făcut.

Capitolul 22

Piața Zabo este întunecată. O dungă de lumină se formează de la cafenele şi cantinele care o înconjoară, iar mijlocul ei negru se întinde sub picioarele mele. Vila Thomassi este la marginea îndepărtată, trei străzi înapoi şi ascunsă în spatele unor porți de fier forjat şi a unei bolte dese de copaci. I-am memorat aşezarea pentru acest moment.

Un om vine la poartă când o zgudui. Este unul dintre puținii care au rămas pentru a doua tură şi eu vreau să-mi cer scuze şi să spun că nu e nimic personal, dar deja îl pun la pământ, iar marginea laserului a cauterizat rana de la gâtul lui, închizându-i marginile.

Târându-l aproape, ridic *cheile* de la cureaua lui.

Te întreb.

Chei grele de alamă, cu capete curios tăiate care se dovedesc a fi blazonul familiei Thomassi. Ştiu asta, pentru că acelaşi blazon este gravat pe stâlpii de la poartă şi turnată în oțel pe barele de fie forjat ale porții.

Există încredere şi există aroganță; şi apoi există prostie oarbă, care este mai apropiată de primele două decât îşi închipuie oamenii. Familia Thomassi are sistem de monitorizare, dar ochii le sunt reprezentați de o singură cameră discret aşezată într-un copac de o parte a intrării, astfel încât să nu strice aspectul porților.

Până când camera ajunge la mine am trecut de poartă, omul mort este într-o tufă iar eu port jacheta lui şi stau la locul lui. Camera trece de mine şi apoi se opreşte, fixându-se pe ceva din stradă.

O armă, cinci încărcătoare, un pumnal şi un cuțit laser, plus pistolul pe care tocmai l-am luat de la omul din tufă. Să-i omor pe oamenii lui Thomassi nu va fi o problemă; să dau foc la vilă după aia este posibil să necesite ceva mai multă ingenuitate.

Aud paşi pe nisip în spatele meu.

– Totul e bine?

Fracţiunea de secundă care îi ia omului să-şi dea seama că nu mă recunoaşte este tot timpul de care am nevoie să-i înfig un ţep pe sub bărbie şi în creier. Şocul moare pe măsură ce lumina îi părăseşte ochii, iar eu îl aşez uşor pe pământ.

Aceştia sunt foşti soldaţi, oameni care sunt plătiţi să facă faţă morţii. De fapt, ei sunt eu în altă viaţă; poate de aceea îmi vine greu să-i omor pe neaşteptate.

Revino-ţi, îmi spun.

Şeful securităţii lui Thomassi urmează şi uciderea lui se dovedeşte uşoară; la fel şi să-i arunc corpul în umbra de lângă scările principale. O cameră de la portic mă surprinde, dar nu sună nicio alarmă. Camera ajunge doar la capătul drumului, apoi începe să meargă înapoi, trecând de mine a doua oară. Ori programul este inutil ori familia are un om la celălalt capăt, caz în care protecţia lor este şi mai inutilă.

Trei trepte, o privire rapidă în spatele meu şi am intrat pe uşa din faţă.

Un miros bogat şi năucitor de flori umple holul. Tapiţerii enorme acoperă un zid. Un corp greu de iluminat atârnă deasupra capului meu, ţinând o duzină de lumânări. Este susţinut de un lanţ gros şi controlat de un troliu aparent ruginit dintr-un colţ îndepărtat. Dacă troliul este ruginit, atunci aşa e făcut să fie, pentru că tot restul lucrurilor din hol sunt perfect menţinute.

Aşa arată banii.

Un portret enorm al unui ofiţer cu aspect eroic se holbează la mine. Pieptul lui este împânzit de medalii şi un ordin de merit atârnă de o panglică la gâtul lui. Îmi ia o secundă să-mi dau seama că omul este Senatorul Thomassi, şi nava argintie din spatele lui este un crucişător intern de luptă. Moment în care mă cuprind nervii, pentru că omul este la fel de mult soldat ca şi Aptitude, iar ea măcar nu se preface.

Mânia şi muzica mă fac să traversez holul. O muzică cu totul diferită de cea din Piaţa Zabo. Asta e elegantă şi formată în principal din pauze între note. Îmi umple mintea şi îmi găsesc picioarele făcând paşi pe ritmul ei, opririle bruşte şi mersul în lateral mă fac să rânjesc, mânia uitată.

Am un pistol în mână.

Cincizeci de oameni mă aşteaptă după uşa aceea.

Învârtindu-mă într-o parte, intru în sufrageria Senatorului Thomassi şi scanez masa. Thomassi moare înainte să realizeze că nu sunt unul din oamenii lui. Ambele gărzi de corp cad, fără să-şi scoată pistoalele. Primul moare şi creierul lui redecorează un zid din spatele lui, al doilea moare încercând să ţipe printr-o gaură din gât.

Aptitude doar stă acolo.

Asta e momentul care contează, trebuie să înţelegi asta.

Tot ce sunt sau ce trebuie să fiu stă într-o singură împuşcătură, când fata se întoarce şi cade pe gresie.

– Criminalule, ţipă o femeie.

Dau din cap.

Trei dintre musculoşii angajaţi de Thomassi mor în intervalul a trei focuri, ultimul aruncându-se în spatele unui scaun de lemn, doar ca să fie omorât de o furtună de aşchii. Nu ştiu unde a găsit bătrâna pistolul, dar e o armă meseriaşă.

– Petrecerea s-a terminat, ţip eu.

Cum nimeni nu mişcă, descarc un încărcător în tavan. Ipsos cade ca zăpada şi sufrageria se goleşte. Un gardian cu un pistol îşi scoate capul pe după uşă şi pierde o jumătate din craniu, căutând încă sursa focului de armă.

Glonţ penetrant învelit în ceramică, cu vârf de polimer şi inel de expansiune din oţel, este de neîntrecut. Gloanţele ajung la un nivel de răspândire de trei sute la sută, încă menţinându-şi nouăzeci şi şapte la sută din greutate la cincizeci de paşi; ceea ce trebuie să merite fiecare credit din banii altcuiva.

O poşetă minusculă vişinie se găseşte lângă majoritatea servicilor de masă. Câteva au fost luate de oaspeţi care fug, restul abandonate. Când verific, fiecare poşetă conţine zece monede de aur. Mulţumindu-i oricărui Zeu în care a crezut familia Thomassi pentru că i-a sensibilizat la respectarea tradiţiei, bag totul în buzunar, cu decizia că merită să car surplusul de greutate.

Mai rămâne să ard vila.

Turnând brandy, vodcă şi ceva dulce şi lipicios pe masă, răstorn o candelă ornamentată de argint şi privesc cum flăcări albastre îşi fac drum pe o faţă de masă din pânză albă. Pentru noroc, stropesc cu vodcă o tapiţerie pătată cu creier, dar nu prea a rămas destul să facă o diferenţă.

Altă faţă, alt om mort.

Luând-o pe Aptitude de talie, o ridic pe umăr şi mă duc spre holul cu scările întinse de marmură. Orice subofiţer din lume o să-ţi spună, nu urca scări într-un incendiu şi niciodată nu te retrage pe acoperişul casei, în afara cazului în care cineva cu un elicopter te aşteaptă acolo. Dar am cercetat tavanul când am intrat, şi cel puţin trei copaci ating acoperişul vilei, cu încă cinci la distanţă de un salt.

Ce urmează este neplăcut. O femeie stă la capătul de sus al scărilor. Are un pistol şi îl ţine în faţa ei, ţintit fix la faţa mea. Are în jur de douăzeci de ani, cu ochii limpezi şi hotărâtă. Poate îşi muşcă buza, dar mâinile ei sunt perfect nemişcate şi arată de parcă a mai umblat cu arme.

Deci nu face parte din familie.

– Stai pe loc, spune ea.

Scutur din cap.

Am renunţat la haină şi am un pistol în fiecare mână, şi braţul de metal luceşte în puţina lumină de la un candelabrul de deasupra. Tocuri atârnă sub ambele mâini şi ţepii de aruncat sunt vizibili; este evident ce sunt.

Dar femeia este curajoasă. Ea doar stă acolo, îşi ridică pistolul încă puţin şi începe să-şi strângă degetul pe trăgaci. Când face asta, îi dau drumul lui Aptitude iar femeia îşi pierde concentrarea când capul lui Aptitude se loveşte de o treaptă de marmură.

Ea tot trage.

Şi trage bine, dar nu destul.

Chiar dacă sunt în genunchi, aruncat pe spate şi ceva s-a rupt în umărul meu, dar încă sunt în viaţă şi ochii gărzii sunt pe Aptitude. A rămas încremenită de şocul rănii de la craniul copilei şi de substanţa neagră şi lipicioasă de pe cosiţa elaborată a lui Aptitude. Când îşi îndreaptă atenţia asupra mea din nou eu sunt în picioare, şi pistolul meu este fixat la capul ei.

– Aruncă-l, îi spun eu.

– Nu, spune ea, ridicând propria ei armă.

– O să te omor.

Ea ridică din umeri, cât se poate de intens. Un gest care spune, *Nu-mi pasă* şi *Du-te dracu'*, şi *Poate mori încercând.*

Cade cu o secundă înainte să apese pe trăgaci. Bucăţi de acoperiş cad când ultima ei împuşcătură sparge un trandafir din ipsos de pe tavan şi dezvăluie grinda de deasupra. Pistolul ei este încărcat cu muniţie alternativă şi explozibilă. Îmi pare bine că n-am ştiut asta.

Ridicând pistolul ei, aflu că este un SIG *diabolo*, construit pentru o mână mult mai mare decât a ei. Mie mi se potriveşte perfect.

"Armează şi încarcă," scrie pe SIG.

Mă uit la el.

"Procesez informaţie nouă. Genotip echivalent uman. Statut CM clasa 3, depăşit..."

Atunci îmi dau seama că nu pe haină a pus generalul micul locator, ci pe mine; şi am statut de membru onorabil al Capului-de-Mort, chiar dacă e de cel mai jos nivel. Încă încerc să înţeleg cum se potriveşte asta cu faptul că m-a ameninţat să mă renege dacă misiunea eşuează, când un zid se dărâmă şi mă readuce în prezent.

Două gărzi de securitate se îndreaptă spre scări de la etajul inferior.

– Aţi ratat, le spun eu.

O a doua împuşcătură îl nimereşte pe primul gardian pentru mine, iar el cade cu un glonţ în cap, fragmente de os aproape orbindu-l pe omul din spate. Ştergându-şi faţa, al doilea om ajunge exact la timp să vadă piesa SIG din mâna mea. Locul în care stătea se transformă într-o minge de foc. Pistolul meu tocmai a irosit un incendiar iar eu sunt şocat, pentru că poţi angaja o brigadă a Legiunii timp de o săptămână pentru preţul unei cutii de asemenea muniţie.

– Exagerat, spun eu.

– E mort, nu-i aşa? SIG-ul pare mai nervos decât mine.

Pentru un moment mă gândesc să renunţ la el. Doar că pistoalele inteligente trebuie să fie valoroase, şi cu toate că am mai auzit de ele aproape am crezut că sunt un mit.

– Doi oameni, mă avertizează. Urcă scările.

Decid să păstrez pistolul.

Am omorât deja mai mulţi oameni într-o jumătate de oră decât am omorât cu vreo altă ocazie în cei douăzeci şi opt de ani din viaţa mea, şi adaug încă doi pe listă, înainte să o ridic pe Aptitude pe umăr din nou, şi apoi ezit. Femeia de la picioarele mele este aproximativ de înălţimea lui Aptitude, mai în vârstă cu câţiva ani şi cu expresia feţei mai dură chiar şi la moarte, dar asemănător construită.

Ea este răspunsul la o problemă pe care nu ştiam că o am.

Sub haine are armură de corp. Este subţire şi mulată şi pare scumpă. Timp de o secundă, sunt tentat să o iau, dar gândul că trebuie să dezbrac un cadavru îmi întoarce stomacul pe dos şi

închizătoarea pare complicată, iar eu m-am convins să renunț la armură când realizez că făcând asta sabotez tot ce încerc să obțin.

Armura de corp se desface din spate.

Este subțire şi pare să fie făcută din mătase răsucită care reacționează în funcție de tratament: dacă o zgârii destul de tare probabil o să te taie la mână. Culoarea se setează cu ce ai pe dedesubt. Când dezbrac cadavrul armura devine transparentă şi apoi adoptă culoarea alb cu negru a gresiei.

Tocmai desfăceam nasturii cămăşii lui Aptitude când ea deschide ochii. O fracțiune de secundă mai târziu, deschide gura să țipe, şi încearcă să mă muşte de mână când îi acopăr fața.

– Taci, îi spun lui Aptitude.

Se luptă atât de tare să se rostogolească de sub mine că renunț să mă port frumos şi îi pun pistolul la cap.

– Încerc să te salvez.

Aptitude scuipă.

– Dezbracă-te, îi spun eu.

Ştie o mulțime de cuvinte urâte pentru cineva atât de bine crescut.

– Schimbă-te în asta. Îi arunc armura de corp, apoi hainele pe care le purta femeia moartă. Să le vadă este de ajuns ca Aptitude să adopte o expresie crispată. Mai sunt puține secunde până la colaps, şi astea sunt secunde pe care nu le putem irosi.

– Schimbă-te, îi spun eu.

Ea se uită la femeia moartă, apoi la hainele din mâinile ei. Pistoalele mele îi captează pe jumătate atenția lui Aptitude, dar sunt prea multe întrebări şi niciun răspuns evident. Afară pe stradă se aud sirene şi un elicopter zboară deasupra şi nici asta nu e bine. Trebuie să scăpăm neobservați, fără camere şi în special fără martori.

– Aptitude, spun eu.

Se uită la mine, întrebându-se de ce îi spun pe nume.

– M-a trimis mama ta...

Nu este adevărat, dar nu este tocmai o minciună.

– Poți să mă crezi sau nu, îi spun, încerc să-ți salvez viața.

Privirea ei se îndreaptă spre femeia moartă, iar eu îmi dau seama că vrea să spună că nu mă crede de niciun fel. Dar, de ce este în viață dacă eu vreau să o omor? Şi de ce m-aş complica să o menționez pe mama ei?

– Ascultă, spun eu.

Ea aşteaptă.

– Am întâlnit-o pe mama ta pe Paradis, şi pe Anton...

– Îl ştii pe tata?

– Înalt bărbat, a fost soldat. O iubeşte pe mama ta, chiar dacă au divorțat şi ea îl cam scoate din sărite câteodată.

Aptitude plânge.

– Sunt încă în viață?

– Da, spun eu. Amândoi. Trebuie să te scoatem de aici.

– Dar ai omorât-o pe Sophie.

Privirea mea se îndreaptă către femeia moartă.

– Garda ta de corp?

Copila dă din cap.

– Sophie.

– Sophie a încercat să mă omoare. A murit făcându-şi datoria... Poate că asta înseamnă mai mult pentru mine decât înseamnă pentru Aptitude, pentru că nu pare să o consoleze prea mult.

– Schimbă-ți hainele, îi spun lui Aptitude. Te rog. Fă-o acum.

– Întoarce-te cu spatele, ordonă ea.

– Deja m-am întors.

La capătul scărilor flăcări încep deja să mănânce portretul Senatorului Thomassi; asta e bine într-un fel şi rău într-altul. Focul ne separă de hol şi ne protejează pentru moment, dar în acelaşi timp nu ne permite să trecem pe acolo.

– Ai terminat? întreb, privind în spate şi văd un fragment de umăr dezbrăcat. Armura de corp foşneşte pe măsură ce se mulează pe noul proprietar şi începe să adopte culoarea pielii ei.

– Hei, spune Aptitude. Nu ai voie să te uiți.

– Nu mă uit.

Copila se uită urât la mine.

– Eşti gata cu asta? o întreb.

Ea dă din cap, încercând să încapă într-o jachetă de luptă care nu i se potriveşte prea bine. Pantalonii sunt mai buni.

– Şi bocancii.

Aptitude face ce i se spune.

Durează mai mult decât aş fi vrut să o îmbrac pe Sophie în rochia de nuntă a lui Aptitude. Cu toate că trebuie să o îmbrac în cămaşa de mătase mai întâi.

– Nu eu am ales îmbrăcămintea, spune Aptitude.

– Senatorul?

Ea dă din cap, fața atent impasivă. Asta e o fată care s-a obișnuit să-și ascundă emoțiile.

– Întoarce-te, îi spun.

Glonțul meu trece prin capul gărzii moarte de corp, aruncându-i în aer jumătate din craniu și împrăștiind jeleu lipicios de-a lungul gresiei sparte. Când Aptitude încearcă să se uite, o îndrept în altă direcție și scot brățările de aur de pe încheieturile lui Aptitude și un inel de pe deget. Este greu să-i pun inelul pe deget, dar brățările merg destul de ușor.

Focul urcă scările acum, ajutat de obiecte agățate de zid, balustrade de lemn poleit și forța brută a flăcărilor.

– Ce este acolo sus? o întreb pe Aptitude.

– Dormitoare.

– Și după ele?

– Sectorul servitorilor... Podurile. Niște cămări.

Urcăm scările în liniște. Între timp, privirea lui Aptitude trece de la fața mea la flăcările din spatele ei. Îi este greu să-și dea seama care este adevăratul pericol. Când se uită la mine din nou, realizez că este din cauză că înjur.

– Ce? cere ea.

– Mă gândesc doar.

În mare parte la cum dracu' ar trebui să o scot pe copilă de aici. Ce am? Un pistol care vorbește, o colecție de arme proaste, un târâtor ciudat în gât și voci care se înghesuie pentru răspunsuri într-un colț al minții mele.

Un gând mă oprește, la mijlocul pasului.

Unde sunt hărțile?

Când întrebarea se strecoară în mintea mea se strecoară și planurile pe etaje ale Vilei Thomassi. O clipire și mă uit la harta unei zone la vest de Piața Zabo, altă clipire și Farlight este răspândit sub mine, trecând de la o fotografie din aer la o suprapunere transparentă. Viermele îmi transmite informații mai repede decât pot să le percep. Trecând harta la detalii amănunțite, încerc să înțeleg planurile casei.

– Ce este acolo? cer eu, indicând un coridor. În planuri se vede un jgheab. Pare să ducă la un subsol. Marele avantaj este că ne va duce de la flăcările care cresc până jos la răcoare.

– O veche spălătorie.

– O luăm pe acolo.

Aptitude arată de parcă se pregăteşte să protesteze, ceea ce e bine, pentru că înseamnă că se gândeşte deja la noi ca o echipă. Pe termen scurt poate, dar Aptitude nu mai caută să scape de mine cu prima ocazie.

– Câți ani ai?

– De ce?

– Mă întrebam doar.

Pentru o secundă, pare că o să refuze să-mi spună. Nu că ar conta de fapt, sunt doar curios.

– Cincisprezece.

Am omorât o jumătate de duzină de oameni până atunci, m-am îmbătat, m-am regulat, am făcut febra curvelor şi am fost biciuit pentru prostie. Dar aia a fost atunci şi asta este acum şi suntem oameni foarte diferiți, nu doar pentru că ea e fată dar şi pentru că lumile noastre sunt lumi care nu sunt făcute să se întâlnească.

– Sven, îi spun eu.

Se uită la mâna mea întinsă, apoi bunele maniere se lasă văzute.

– Eu sunt domnişoara Aptitude Tezuka Wildeside, spune ea, dând mâna cu degetele mele pătate cu sânge.

Vezi ce vreau să spun?

CAPITOLUL 23

Dimineața ne prinde șchiopătând prin terenul de aterizare de la Bosworth. O dâră de fum negru se ridică spre cer în spatele nostru, abia vizibil acum când soarele a început să răsară. Nimeni nu pare să se grăbească să stingă focul, cu toate că două elicoptere zboară deasupra şi nave cargo grase se abat din curs să se apropie de loc.

Aptitude este încă furioasă pentru că am aruncat-o în jgheab când a refuzat să sară, şi încă o doare capul acolo pe partea craniului unde am lovit-o. A fost o plimbare lungă şi o dor picioarele, la fel ca tot restul corpului. Umărul meu nu e în stare bună, dar durerea scade. Câteodată uit că alți oameni nu se vindecă automat.

Caut un băiat mic şi un robot păianjen proaspăt metamorfozat. Când îl găsesc, stă lângă aripa unui avion teleghidat ruginit, în timp ce păianjenul lui roade aripa în ceva care seamănă cu firişoare de fier. Acestea cad într-o găleată de plastic pe care băiatul o mută din când în când în funcție de cum se aşează robotul.

– Ce mai faci?

– Bine. Îşi ridică privirea, încearcă să-şi dea seama dacă mă cunoaşte şi apoi privirea lui se îndreaptă spre robot iar eu ştiu că m-a recunoscut. Ea cine e?

– O prietenă, spun eu. S-a lovit într-o căzătură.

Copilul înclină capul într-o parte, luând în considerare craniul însângerat al lui Aptitude.

– Mie îmi seamănă a glonț.

Eu râd şi Aptitude se uită la noi.

– Tatăl tău este pe aici?

– Afară în spate, spune băiatul. Ți-aş arăta, dar nu am voie să plec de aici.

Per Olson stă lângă o bobină Casmir stricată, şi din când în când îşi suge dinţii şi se plimbă în jurul inimii distuse a unui crucişător. Este o aglomeraţie de metale preţioase şi cristale. Tot ce trebuie să facă este să extragă ce este valoros fără să se distrugă pe el şi un cerc de cinci sute de metri în jurul lui.

– Probleme? spun eu.

Îşi ridică privirea de la o placă portabilă, verifică ceva pe ecranul ei şi apoi se uită din nou la Aptitude.

– Se pare că ar trebui să te întreb acelaşi lucru.

– Noi avem nevoie de un doctor.

– Noi?

– Ea are.

Per dă din cap, şi când îşi suge dinţii nu este din cauza bobinei Casmir. Instrucţiunile pe care ni le dă sunt exacte. Trebuie să folosesc numele lui. Cel mai bine ar fi să-i înfăşor capul în ceva înainte să o duc în umbra Lacunei Calinda. Va trebui să plătesc cu aur.

Ezită.

– Ai bani?

– Da. Nu mă întreabă cât sau de unde, şi îmi dau seama că-mi place de omul ăsta. Este autentic. Tot ce am făcut a fost să-i repar robotul păianjen, dar el este gata să o împrumute pe Aptitude dacă nu am destul pentru un doctor.

Încurajat, se uită la noi când plecăm.

Doctorul este tânăr, agitat şi dependent. Se prezintă cu numele de Josh3 şi pare amuzat când Aptitude vrea să dea mâna cu el. Operaţia este dură, cu multă aparatură improvizată şi bucăţi goale de cristale de memorie, printre care una cât pumnul legată de un cititor de plăci cu fibră de sticlă. Ferestrele sunt acoperite cu foaie de gudron şi protejate de bare proaspăt sudate.

Îi dau cel mult o lună înainte ca găştile sau poliţia să-l scoată afară. Amândouă vor vrea bani contra protecţie şi niciuna nu va putea să-l salveze de cealaltă. Farlight începe să semene cu Karbonne, doar că mai mare. Dar Josh3 este aici acum, şi moneda de aur pe care o ţin este destul ca să-i captez atenţia.

– Rană urâtă, spune el.

– Nu chiar atât de urâtă, îi spun eu.

Josh3 pare că ar vrea să mă contrazică.

– Fă ce poţi, spune Aptitude. Dar vreau să rămân conştientă.

Pare că ar vrea să se contrazică şi cu asta.

Chiar este fiica lui Debro. Fața ei este palidă, mai mult decât va fi a mea vreodată. Ochii ei sunt larg deschiși și gura ei se îngustează de durere când Josh3 ridică marginile rănii cu un cârlig de ceramică, dar nu se clintește și își înghite durerea când el curăță osul sfărmat și îi coase marginile cu copci.

– Mama ta ar fi mândră de tine.

Am vrut să fie un compliment. Nu am vrut în niciun caz s-o fac să plângă.

Craniul cusut și eșarfa de cap ascunzând locul unde părul i-a fost tăiat, Aptitude merge alături de mine dimineața devreme prin Lacuna Calinda. Ăsta e un oraș ciudat: iahturi scumpe pescuiesc leneșe cu plasa la orizont, dar majoritatea clădirilor din jurul nostru sunt din rocă de spumă sau blocuri de fibră și câteva sunt chiar din lemn. Motociclete ieftine împânzesc alei cu o ceață deasă de hidrocarburi și am văzut chiar și o pereche de măgari, încărcați cu coșuri.

Farfurii de satelit sunt împrăștiate ca ciupercile la cornișele celor mai multe case. Este încă devreme, dar aerul pute deja de rahat proaspăt de câine și dejecții umane. Este puțină de apă în orașul ăsta, cel puțin aici spre margine.

– Doamne, spune Aptitude.

– Nu știai că există locuri din astea?

Ea scutură din cap și apoi tresare de durere. Ochii ei lucesc de la analgezice, dar Josh3 s-a ținut de cuvânt și a lăsat-o conștientă pe durata întregii operații. Umărul meu este de asemenea vindecat, nu că ar fi fost grav de la bun început... Un os rupt, vindecându-se neobosit în timp ce Josh3 tăia ca să ajungă înăuntru.

– Unde mergem?

– Într-un loc sigur...

Aptitude se holbează la mine așa că o așez pe un zid scund și îi spun câteva adevăruri, începând cu faptul că un număr de oameni importanți o vor moartă și că o să ne omoare pe amândoi dacă află vreodată că nu este moartă. Nu specific identitatea oamenilor respectivi, și faptul că Aptitude nu are niciun dubiu că asta e adevărat spune ceva despre politica statului Farlight.

– Și mama mea este vie?

– Da, spun eu.

– Promiți?

– Promit.

Se coboară de pe zid, leagă eşarfa mai strâns în jurul capului şi se agață de brațul meu.

– Presupun, spune ea, că ar trebui să mergem.

Golden Memories este aproape gol, lucru pentru care sunt recunoscător. Se prăjeşte şuncă în bucătării şi vine miros de gunoi de la un coş de afară. Încep să recunosc mirosurile de bază din oraşul ăsta, cel puțin din zonele pe care le cunosc. Şi îmi place mirosul de mâncare pe care îl recunosc. Când distrugeam cina de nuntă a lui Aptitude, abia reuşeam să disting ce e mâncare şi ce e decor.

Lisa rânjeşte când intru în bucătărie, o vede pe Aptitude în spatele meu şi începe să se încrunte. Este un mod bun de a trata problema asta şi un mod rău, şi dacă aş ştii care e care aş alege modul bun, dar Lisa este încă o străină, după ce am împărțit o dată un pat.

Aşa că decid să spun adevărul.

– Am nevoie de ajutorul tău.

Şi Aptitude şi Lisa se uită la mine. Ca să complicăm lucrurile şi mai mult, Angelique iese dintr-o cămară şi vine să i se alăture verişoarei ei.

– Cine este ea? cere ea.

– Fiica unui prieten...

– Un prieten?

Pun pistoalele pe tejghea, unul după altul. Nu este o amenințare; doar am nevoie ca ele să ştie cine sunt. La vederea ultimei arme, ochii Lisei se deschid larg.

– Este...

– Da, spun eu, ilegal.

Angelique rânjeşte.

M-ar putea vinde la poliție şi ar obține probabil un preț bun. Negociem acum. Tocmai le-am spus că vor primi ceva care valorează mai mult. Pe moment probabil că îşi imaginează că este unul din pistoale.

Scot monede de aur din buzunar.

Ochi larg deschişi.

– Zece Octo, spun eu, aveți grijă de ea... Încă zece, o lăsați să lucreze la bar până mă întorc eu. Pun un total de douăzeci de monede pe tejghea. Este vorba de mult mai mult decât câştigă ele într-o lună, legal sau altfel.

– Şi asta? întreabă Lisa, uitându-se la ultima grămadă.

Copila îmi ia camera. Nu e ca şi cum Golden Memories are mulți clienți adevărați. Şi la o sută de credite pentru un singur Octo, tocmai i-am cumpărat lui Aptitude camera pentru mult timp. Regulile sunt clare: lucrează în spatele barului, nimeni nu încearcă să o forțeze să se dea pe spate şi ia masa cu Lisa şi Angelique.

– Învață să te integrezi, spun eu, imediat ce suntem singuri într-o cameră care e pe cale să devină a ei. Uită-te la celelalte şi fă ce fac şi ele.

Este o copilă bună, dar văd în ochii ei că este îngrijorată.

– Asta e viața ta acum.

– Viața mea?

– Poate pentru totdeauna...

Lacuna Calinda se vede de la geam, şi marginea stâncoasă a craterului se vede întunecoasă în contralumină, într-un oraş de cocioabe dubioase urcate pe teren mai abrupt decât ți-ai imagina că este posibil să construieşti. Sunt lucruri pe care vreau să le spun. Lucruri pe care aş fi vrut să mi le spună locotenentul, printre lucrurile pe care mi le-a spus.

Este greu să găseşti cuvintele potrivite.

Iar ea este neliniştită să fie singură în cameră cu mine, ceea ce nu mă surprinde considerând că i-am ucis soțul, garda de corp şi majoritatea luptătorilor angajați la nunta ei; dar este o conversație pe care trebuie s-o avem. Chiar dacă rolul lui Aptitude este să stea în linişte şi rolul meu constă în cuvinte care îmi este aproape imposibil să le spun.

– Mama ta nu se mai întoarce.

Probabil este calea greşită de a începe.

– Are propria ei tabără în Paradis. Anton este cu ea. A devenit cineva.

– Cineva?

– O persoană care contează.

Fata vrea să-mi spună că Debro Wildeside a contat tot timpul. Normal că Debro a contat, dar eu nu asta spun.

– Oamenii se schimbă în închisoare, îi spun eu. Mai mult decât se schimbă în cele mai multe locuri. Devin altcineva. Mama ta este excepția. Chiar cred că o să rămână la fel.

– Şi îl are pe Tata.

Dau din cap.

– Chiar îi cunoşti?

– Da, spun eu. Am nimerit în aceeaşi navă de transport. Am împărțit o tabără. Am trecut prin câteva lupte împotriva altor tabere împreună. Ei, eu şi cu tatăl tău am făcut asta. Am fixat limitele, astfel încât alții să se învețe să ne lase în pace.

– De ce ți s-a permis să pleci?

– Ca să te omor pe tine... Trag aer adânc în piept. Doar că, i-am promis deja mamei tale că o să am grijă de tine dacă pot, şi am făcut promisiunea aceea înainte să mi se dea misiunea.

– Nu o să ai probleme?

Întrebarea ei mă face să zâmbesc.

– Ai grijă, îi spun eu, şi nu va ştii nimeni niciodată. Senatorul este mort. Vila lui este dărăpănată. Iar tu... Ei, tu eşti deja moartă pe scări, nu-i aşa?

Aptitude dă din cap, cu îndoială.

CAPITOLUL 24

OctoV are treispzece ani, părul lui cade în valuri peste umerii subțiri şi ochii lui sunt limpezi şi fixați pe viitor. A avut treisprezece ani pe tot parcursul vieții mele şi probabil că tot treisprezece ani va avea şi când crucea ieftină de metal de la mormântul meu va fi mâncată de rugină. De ce îi place aşa de mult vârsta aceea e greu de aflat.

Nimeni nu a îndrăznit să întrebe.

Poate că el crede că un împărat copil este intrinsec mai eroic, sau poate că într-adevăr nu are simțul timpului uman. Probabil nu e o idee bună să speculezi.

Oricum, oraşul ăsta e plin de statui ale unui copil deştept în uniformă. Poartă o mantie de cavalerie, haine de lucru, ochelari de pilot şi câteodată ține un sceptru sau un baston. În cea mai celebră statuie dintre toate, poartă uniforma fără formă a unui astronaut, din zilele dinainte să redescopere Octovianii stilul.

Trebuie să fie intenționat.

Cei săraci ating statuile lui pentru noroc, lăsând mâinile şi picioarele lui OctoV fine şi lucioase de la uzură, în timp ce restul este de acel verde ciudat pe care îl are bronzul învechit. Farlight este un oraş al statuilor. Senatorii poartă robe şi generalii uniforme, zei cu aspect nobil şi femei dezbrăcate - mai multe femei dezbrăcate decât poți să-ți imaginezi.

Toate sunt făcute din bronz, toate ridicol de frumoase, majoritatea cu sâni plini şi şolduri late... Mame spălându-şi părul, hrănind copii, şezând contemplativ sau compunând poezii, fete cu arcuri sau tolbe, cu aripi, ținând buchete de flori la inimă.

Subiectul nu pare să conteze, atâta timp cât sunt dezbrăcate; ceea ce îți spune probabil mai multe despre locuitorii din Farlight

decât o duzină de plăci de informații. Sunt într-un parc lângă o statuie a unei fete care se spală pe picioare într-un pârâu de bronz. Pârâul are ondulații și cea mai vagă sugestie a curgerii. Fata are păr cârlionțat, șolduri subțiri și picioare îngrijit încrucișate, ca să poată să ajungă la glezne.

Serenitate, anunță o etichetă.

Poate în Farlight; oriunde altundeva, dacă ar sta așa pe malul unui râu ar avea nevoie de gardieni ca să țină departe grupurile de oameni.

Domnul deCharge întârzie.

Cel puțin cred că mesajul este al lui. Era o oră în mesaj (acum cinci minute) și un loc, aici lângă statuia *Serenitate*. În timp ce aștept, o femeie bătrână vine și dă din cap la fata de bronz, și un băiat lasă firimituri de pâine la picioarele ei, și o copilă de jumătatea vârstei lui Aptitude rupe floarea de la o tufă de bougainvillea și o aruncă în apa de bronz, ca și cum ar crede că pârâul este adevărat.

Evident, Serenitate are alt nume.

Unul cunoscut doar de...

Săraca, cred, când instinctul mă împinge de pe bancă și aerul se ondulează. O săgeată de carbon trece prin spațiul unde a fost capul meu, apoi se sparge în fragmente când lovește statuia din spate.

O ramură se rupe.

Asta am auzit. Șaisprezece ani de pregătire de luptă întrece câteva zile în orașul ăsta ciudat și neglijent. În timp ce aștept, întins pe jos, încerc să-mi dau seama dacă sunt doi atacatori și dacă unul din ei este ocupat furișându-se în spatele meu, cu un pistol cu gaze în mână.

Este o alegere ciudată pentru o armă, doar că o pușcă pulsatorie ar putea să topească fata de bronz, și asta ar provoca cu siguranță mai multe probleme decât un soldat mort într-un parc public, deci poate că decizia a fost făcută logic până la urmă.

– Poți să te ridici acum.

Vocea îmi este cunoscută. Amuzată, cu totul mulțumită de sine.

Rostogolindu-mă, extrag un țep de aruncat din teacă și îl azvârl în direcția în care cred eu că ar trebui să fie vocea. Cineva înjură.

– Ajunge, spune vocea.

Acum am un pistol în mână, și când silueta în uniformă răsucește țepul meu dintr-un copac de conifer în spatele căruia se ascundea, mă las în genunchi și țintesc spre capul lui.

– Ţintit, anunţă SIG *diabolo.*

Maiorul Silva se albeşte la faţă.

– Ţintit... Pistolul îşi pierde răbdarea.

– Ai trecut, spune maiorul. Ăsta a fost testul final.

– Aşteaptă, îi spun pistolului.

Maiorul are aceeaşi siluetă de om activ. Modestia lui este un artificiu cum a fost tot timpul; şi pare să fie singur, ceea ce mă impresionează.

– Poţi să laşi ăla jos, spune el.

Mă uit la SIG şi apoi scutur din cap.

– Unde e deCharge?

– Mort.

– Tu l-ai omorât?

Maiorul Silva dă din cap.

– El ţi-a dat viermele, care era defect... Omul îi creşte – îi *creştea.*

– Şi nu pot să scap de prostie?

Scutură din cap.

Ceva interesant îmi vine în minte.

– Deci nu puteţi băga altul? Înţelege importanţa situaţiei, sau poate că doar vede pe faţa mea că mă simt uşurarat. Am fost împuşcat, am avut oase rupte şi am trecut prin bătăi din partea Sergentului Fitz care m-au lăsat abia capabil să mă târăsc pe jos, dar nimic nu se apropie de lupta corpului meu cu viermele.

– Nu, spune el. Nu putem.

Pe durata scurtei conversaţii, pistolul meu este lăsat jos, cu toate că degetul de pe trăgaci este tot băgat prin siguranţă, şi dioda de glonţ-încărcat de pe mâner rămâne roşie.

– De unde ai luat ăla?

– L-am luat de la garda de corp a lui Aptitude Wildeside.

– N-ar trebui să funcţioneze la tine.

– Ei, funcţionează, spun eu. Şi îl păstrez. Ridic puţin ţeava, numai în cazul în care trebuie să-mi impun punctul de vedere.

Maiorul oftează.

– Nu poţi pur şi simplu să ameninţi ofiţeri ai Capului-de-Mort la tot pasul.

– Ba da, spun eu. Pot.

– Eşti înconjurat, îmi spune el. Am o duzină de lunetişti în jur.

– Căcat.

– Eşti gata să-ţi asumi riscul?

– Da.

La asta, maiorul rânjeşte.

– Eşti bun, spune el. Colonelul Nuevo a spus că o să fii... O să dezmembrez ăsta, bine?

După ce şi-a desfăcut pistolul cu gaze într-o duzină de bucăţi, aruncă carcasa, ţeava şi cilindrul de aer într-un coş şi desface un săculeţ de argint plin cu un praf roşu închis, pe care îl împrăştie deasupra. Secunde mai târziu se vede o lumină şi pistolul este cuprins de o pătură de flăcări albe. Este cuprins şi coşul, dar vandalismul întâmplător nu este în capul listei de griji a Maiorului Silva.

– În mod normal, îmi spune el, te-aş băga la pregătire. Şase luni la Academie şi apoi un sezon la datorie; dar la sugestia colonelului, o să trecem peste Academie.

Îmi ia o secundă să înţeleg ce spune.

– Pleci în trei ore... Maiorul Silva îmi observă privirea. Prezintă-te la comandamentul Cap-de-Mort din Piaţa Casaubon. Or să-ţi dea o uniformă. Dacă întreabă cineva, spune că ai permisiunea mea să porţi ăla.

Se referă la SIG *diabolo*.

Mergem împreună până la marginea parcului, o pereche destul de ciudată să atragă priviri de la cei pe lângă care trecem, cu toate că privirile sunt discrete.

La stradă, maiorul ezită. După cum am spus, este un artificiu. Toată diferenţa, ironia şi umorul sec există pentru că uniforma pe care o poartă le permite existenţa. Omul acesta este un ucigaş, exact ca mine, dar el este un ucigaş cu bunele maniere şi cu un croitor bun, sau orice folosesc oamenii ca el să le facă uniformele.

– Apropo, spune el, bine lucrat.

Vreau să mă întorc la Golden Memories, să-mi iau rămas bun de la Aptitude. Să nu mai zic de Lisa şi Angelique, cu toate că mă gândesc la cu totul alt gen de rămas bun pentru noi. În loc, găsesc o cabină publică de conferinţe video şi introduc un credit, conectându-mă la cabina publică de la Golden Memories. Cineva răspunde după a treizeci şi opta sonerie.

– Ce?

– Da, spun eu. Şi mie îmi pare bine să te aud.

– Sven?

E Lisa.

– Totul e bine?

Aude îngrijorarea din vocea mea.

– Sigur, spune ea. Totul în ordine. Verişoara mea de la ţară şi Angelique au plecat la cumpărături. Dar pot lua un mesaj, dacă de aia ai sunat.

Verişoara mea?

Rânjesc ca un idiot la ecran, reflecţia mea suprapusă pe faţa Lisei, ca o imagine fantomă. Poate că aranjamentul ăsta o să meargă până la urmă.

– Salut-o pe copilă din partea mea. Spune-i că o să mă întorc în curând, şi ai grijă de tine, bine?

– Te întorci în curând?

– Am de lucru, spun eu.

– În afara planetei?

– Aşa se pare. A, şi Lisa. Ezit, uitându-mă la ea cum aşteaptă să găsesc cuvintele potrivite. Doar, îţi mulţumesc, bine? Pentru tot...

Întrerupe conexiunea, dar nu înainte să-mi arate zâmbetul ei.

Comandamentul din Piaţa Casaubon are vedere la o fântână prăfuită şi un dreptunghi mic de iarbă uscată. Balustrade de fier forjat înconjoară iarba pe toate cele patru margini, ca şi cum ar proteja-o de cei care ar vrea să-i calce frumuseţea - doar că frumuseţea lipseşte şi la fel şi mulţimile. Piaţa este aproape goală, singurii ocupanţi sunt doi tipi ai Capului-de-Mort în uniformă care stau de-o parte şi de alta a unei uşi pictată în negru.

Farlight este oraşul cel mai mare al lui OctoV, capitala lui. Este mai mare decât oricare dintre oraşele Înălţaţilor, sau aşa ni se spune. Cu toate că nu atât de mare cât habitatele lor orbitale, pentru că nimic nu este atât de mare - ei, nimic care face parte din viaţa mea.

Cine ştie ce au cei de la U/Liberă? Lăsând la o parte geniul, arta deosebită şi toate lucrurile pe care noi nu le avem...

Şi totuşi, să fii în Farlight este ca şi cum ai fi prins în centrul unei grămezi de mecanisme de ceas stricate. Este straniu, poate mai mult decât straniu. Uitându-mă la piaţa abandonată şi la iarba distrusă şi la clădirile jerpelite, mă gândesc că trebuie să fie intenţionat.

OctoV spune ceva. Mă întreb doar dacă mai înţelege cineva în afară de OctoV ce înseamnă.

– Halt.

Pare mai prudent să fac ce mi se spune.

– Sunt aşteptat.

Gărzile de la uşă se uită de la unul la altul.

– Nume? cere unul din ei.

– Sven.

– Sven şi mai cum?

În buzunarul meu SIG-ul se pregăteşte. Un tremur scurt când carcasa se armează şi se încarcă. Cipul de luptă s-a conectat la emoţiile mele, ceea ce ar trebui să mă îngrijoreze de-a binelea, dar de fapt mă înveseleşte.

– Ei?

Un nume îmi vine spontan. Este unul pe care l-a menţionat Debro, când am fost trimişi pe Paradis.

– Sven Tveskoeg, le spun eu. Este un vechi nume de pe Pământ.

Se întreabă dacă glumesc cu ei.

Apoi se aude un scârţâit, şi un om pe care-l recunosc stă în uşa deschisă. Ambele gărzi trec în poziţie de drepţi când văd uniforma colonelului Nuevo.

– Sven, spune el, ce cauţi tu aici?

– Încerc să intru, îi spun eu, fără să îţi omor bătăuşii de jucărie.

Zâmbetul lui este slab.

– Aceştia sunt cei mai buni din regiment.

Ar trebui să răspund în mod evident, dar las tăcerea să răspundă pentru mine, şi colonelul oftează.

– Maiorul mi-a spus că o să vii.

– Serios, spun eu. Asta a fost înainte sau după ce a încercat să treacă o săgeată de carbon prin craniul meu?

Colonelul Nuevo decide că este timpul să discutăm înăuntru.

Surpriza cea mare este când ajung să-mi iau uniforma. Asta se întâmplă la urmă, după un examen medical, un al doilea examen medical care să verifice dacă rezultatele de la primul sunt bune, şi un test psihometric, care este anulat la jumătate, când o femeie cu aspect intens se ridică de la birou, se apropie şi îmi închide ecranul.

– Este mai bine, spune ea, să nu avem asta în evidenţă.

Îi spune asta şi colonelului Nuevo când apare la sfârşitul şedinţei.

– Aşa e, spune el. Ar trebui să-l echipăm.

Mă aştept la un intendent, o etajeră de uniforme, un rând de căşti, grămezi de puşti într-un colţ. Asta primeşti în Legiune. În loc de asta primesc un om bătrân care îmi spune să mă dezbrac şi să stau în mijlocul camerei.

Chiar şi colonelul Nuevo se retrage pentru partea asta.

Lasere se joacă pe corpul meu, din toate cele patru colţuri ale camerei. Se aprinde lumina şi bătrânul iese de după ecranul lui cu o pereche de pantaloni, o bluză şi o jachetă atârnate pe braţ.

Zâmbeşte când vede că sunt surprins.

– Fabricatori, spune el. Păianjeni micro.

Când îmi întinde jacheta, mă fâstâcesc.

– Ai făcut o greşeală, spun eu, dând costumul înapoi. O dungă argintie pe fiecare parte a gulerului îmi dă gradul de locotenent secund şi o panglică de mătase băgată într-un buzunar mă proclamă deţinător al Crucii de Obsidian.

De clasa a treia, e adevărat. Dar tot Cruce de Obsidian este.

Bătrânul îşi verifică încheietura dreaptă, citind rapid un implant.

– Nu, spune el. Nu e nicio greşeală. Locotenent secund Sven Tveskoeg, Crucea de Obsidian, clasa a treia. Ridică din umeri, mă priveşte cum îmbrac jacheta şi mă invită să aleg un tip de toc pentru pistolul meu.

PARTEA 2

CAPITOLUL 25

Aripi-de-liliac de luptă, trecând tare şi repede peste copaci pipernicıţi, armele lor trag rafale în timp ce se coboară puţin peste nivelul pământului şi încearcă să omoare tot ce le iese în cale, ceea ce din întâmplare mă include şi pe mine.

Maşinăriile astea sunt rapide, groaznic de rapide, manevrând la viteze care trebuie să-i ducă pe piloţii lor la capătul inconştienţei cu fiecare looping şi viraj. Un soldat de lângă mine îşi ridică puşca pulsatorie şi ţinteşte.

Aripa-de-liliac îşi menţine poziţia şi omul e dus. Când carne arsă se amestecă cu noroiul de pe uniforma mea, mă rostogolesc în cel mai apropiat şanţ, şi văd aripa-de-liliac virând strâns ca să se întoarcă din nou.

– Om mare, şanţ mic, spune pistolul. Ca să vezi.

Aşa că ies din şanţ, şi mă rostogolesc în spatele resturilor unui vehicul cu roţi groase. Avem cam o mie de porcării din astea, şi sunt la fel de nefolositoare ca o călugăriţă într-un bordel.

Când aripa-de-liliac vine şuierând spre mine, ridic pistolul.

– Ţintit, spune.

– Rade-l.

SIG-ul face ce i se spune.

Făcând asta îşi iroseşte cincisprezece la sută din rezerva de energie. Când totul se termină o să găsesc epava, pentru că vreau să ştiu ce anume au pus Iluminaţii să piloteze chestiile astea, şi de ce atunci când trag în ele arma mea consumă din baterie.

Aripile-de-liliac sunt mici, prea mici pentru un om. Se zvoneşte că sunt conduse de capetele soldaţilor Înălţaţi care au murit. Dar zvonurile sunt de obicei greşite. Între timp mă gândesc ce să fac în continuare şi mă întreb cum naiba am ajuns aici.

De parcă aş putea să uit.

– Piesa de gură, spune un calculator.

Un tehnician îmi oferă un tub de respirație. Mi-l oferă politicos, fără să-mi atragă atenția că îi consum din pauza de prânz. O privire la soldatul de lângă mine îmi spune că tubul chiar este ce cred eu, aşa că îl bag în gură, încleştând dinții în jurul unei creste care este acolo pentru acest scop.

– Uşi, spune vocea.

Suntem pregătiți de maşinării, pentru că este mai eficient decât să foloseşti oameni; sau cel puțin aşa mi-a spus tehniciana, care îşi ține privirea în jos şi întoarce spatele întrebărilor mele imediat ce îi permite politețea.

Eu făceam oamenii să fie agitați înainte; acum contribuie şi ambalajul meu. Armură neagră de luptă, cască cu vizor negru, mănuşi negre... Şi craniul acela micuț şi delicat de pe partea din față a căştii, pentru cazul în care există cineva atât de prost să nu înțeleagă ce e evident.

Uşi de sticlă se închid deasupra capului meu şi toată lumea din jurul meu închide ochii. Câteva secunde mai târziu, capsula noastră de transport se umple de gel pentru şoc. De la plecare până la aterizare o să fim în cădere liberă, şi vreau să spun cădere liberă. Suntem de asemenea în afara zonei de comunicare, nu că asta contează. Odată lansată, nimic nu poate schimba traiectoria unei capsule de transport.

Ca tot restul capsulelor de transport lansate avem picioare de aterizare care să amortizeze cea mai mare parte a şocului, şi gelul are rol de sprijin.

Număr descrescător în gând.

Trei, doi, unu...

Mi s-a spus că plecarea este la jumătate de minut după geluire şi este de o precizie la secundă. Când mi se ridică corpul, gelul mă sprijină contra şocului şi mă ține în scaun. Douăzeci de oameni într-o capsulă, cinci sute de capsule într-o navă, douăzeci de nave într-o flotă. Asta înseamnă două sute de mii de oameni în cădere liberă spre Ilseville, capitala provinciei Sxio şi al doilea oraş al planetei de curând re-Înălțate şi Iluminate Maybe Here.

Misiunea noastră este să o re-dezÎnălțăm rapid.

Ilseville este un depozit de schimb pentru blănuri, ambră şi o rară şi fabulos de complexă piele de aligatori de apă rece, care sunt întru totul altceva de fapt, dar seamănă destul de mult cu aligatorii cât să le rămână numele.

Am fost informat despre oraşul pe care ne pregătim să-l cucerim.

Se pare că nu este mai mult decât o aşezare mică protejată de ziduri din piatră de spumă. Zonele exterioare sunt construite în mare parte din bloc de fibră, care este cald, ieftin de obținut şi absolut inutil contra artileriei. Oraşul interior, care este de asemenea îngrădit, este construit din piatră, cu două temple. Trebuie să le cruțăm pe acestea, dacă putem. Cu siguranță informațiile se vor dovedi greşite. De obicei aşa se întâmplă.

– Țineți-vă bine.

O lovitură, destul de puternică să-mi zgâlțâie dinții, un aspirator trage gelul, apoi îmi pocnesc urechile, când aerul intră în capsulă cu destulă forță să deschidă uşile.

– Sus şi afară, strigă un sergent, dar vorbeşte cu echipa lui.

Eu doar am călătorit cu ei. Oamenii mei nu există; sunt un locotenent secund fără un platon, ceea ce mi se pare destul de ciudat.

Mă arunc pe pământ, cu fața în jos. Mă rostogolesc repede şi sunt acoperit din cap până-n picioare cu noroi şi sunt mai fericit. Iau nişte iarbă sălbatică şi o bag pe sub plasa căştii mele, apoi cobor vizorul.

Cel puțin sunt camuflat.

Tancuri cu roți groase coboară pe o rampă în spatele meu. Un subofițer începător stă într-unul, mâinile lui strângând manete late, cu degetul mare deja pe butonul de foc.

– Idiot, spune arma mea.

Vehiculul lui se clatină o dată şi împroaşcă apă când aterizează. Roțile alunecă, noroiul stropeşte în toate părțile, iar vehiculul se răstoarnă. Îi moare motorul o secundă mai târziu. Alte capsule au cam acelaşi noroc.

– Se apropie.

O duzină de oameni chemați la arme aşteaptă atenți.

– Ora douăsprezece, strig eu, adăugând: La pământ.

O aripă-de-liliac, venind tare şi repede. Rostogolindu-mă într-un şanț, văd şoferul tancului care crăpase cum îşi ridică puşca şi mă uit cum moare. Încă un martir glorios pentru sistemul mamă, orice naiba ar mai fi şi asta.

– Țintit, spune SIG-ul.

– Trage.

Omorâm aripa-de-liliac fără ezitare. Cumva am renunțat la șanțul meu pentru epava tancului cu roți groase. Sunt încă în viață la fel ca aproximativ jumătate din soldații din jurul meu, dar asta nu o să dureze mult.

Un tun ostil trage de pe un deal din stânga noastră, iar inamicii au o mitralieră pe bandă de modă veche printre copacii din dreapta noastră. Trebuie să atacăm perimetrul dintre copacii aceia, sau să luăm dealul, pentru că în momentul ăsta suntem în mijlocul focurilor. Numai că zona dintre aici și oricare dintre cele două terenuri este mocirloasă, cu smocuri de iarbă înconjurate de apă murdară.

– La pământ, fir-ar să fie!

Vreo doi soldați sunt la pământ, dar nu din cauză că am strigat eu. Unuia îi lipsește capul acum; celălalt probabil își dorește să-i lipsească. O aripă-de-liliac i-a luat picioarele de sub șolduri, cicatrizându-i rana în timp ce razele pulsatorii trec prin ea.

El țipă.

Un infanterist fără cască stă lângă el, astupându-și urechile. Miliție, după cum arată uniforma. Din două sute de mii de soldați, o mie dintre noi sunt din Cap-de-Mort, poate alți zece mii sunt din legiuni iar restul sunt oameni chemați la arme și recruți.

Înfig un cuțit prin inima omului rănit.

El se oprește din țipat.

– La pământ, îi spun infanteristului. Acum, adaug, când se lasă doar pe vine. Unde e sergentul tău?

Omul se uită la mine cu o expresie nulă.

– Sergent? spun eu.

Alt soldat indică cu degetul. Ce a rămas din sergentul lor privește în gol la cerul rece și gri, și nimeni nu s-a gândit măcar să-i fure pistolul cu plasmă.

– Tu ești noul sergent, îi spun soldatului care a indicat, dându-i lui pistolul.

După ce mă mai gândesc, îl pun să-și scoată casca și îi pun, în loc, casca sergentului. Cerințe vin din toate direcțiile.

– Jos, îl aud pe soldat spunând. Sunt noul sergent, adaugă el. Și apoi îi aruncă vechea cască infanteristului care se pare că nu are una.

O să se descurce.

– Acoperă-mă, îi spun.

Tun pulsatoriu sau mitralieră pe bandă? Pe care să o atac prima...? Observând un grup de soldați care și-au abandonat tancurile și trag de o mortieră spre deal, decid să atac singur mitraliera pe bandă dintre copaci.

În spatele meu, noul sergent trage o rafală cu noul lui pistol pulsatoriu, iar eu îmbrățișez pământul când focul de schimb trece peste capul meu. O a doua rafală, apoi încă una și încă una: i-a pus pe toți soldații lui să tragă acum. Dacă trăiește destul va fi un subofițer bun.

Rânjind pentru mine însumi, mă rostogolesc într-un șanț cu apă și îmi scutur capul. *Bun* și *subofițer*, astea sunt două dintre cuvintele pe care n-am crezut vreodată că o să le aud în aceeași propoziție. Canalul este destul de adânc să-mi permită să mă târăsc pe burtă printre ierburi și prin apa rece spre sunetul mitralierei pe bandă.

Infanteriștii țin pasul cu mine, iar eu sunt oficial impresionat. Omului cu pistolul automat trebuie să i se pară că avansează pe terenul lui. Sper doar că nu o să omoare prea mulți dintre ei până ajung eu la copaci.

– Al dracului haos, spune pistolul, când îl trezesc din nou.

– Amintește-mi să te resetez.

Trebuie să fie un buton de comportament pe undeva, pentru că nu-mi vine să cred că asta e personalitatea setată din fabrică. SIG GmbH nu ar mai avea profit.

– Distanță? cer eu.

– Aproape cincizeci de metri.

– Nu vreau *aproape*.

– Patruzeci și opt de metri, douăzeci și opt de centimetri, aproximativ. Pot să-ți dau o valoare și mai exactă dacă vrei.

– Poți să-l nimerești de aici?

SIG-ul se bosumflă.

– Ei?

– Normal. Ar fi de ajutor dacă mi-ai spune ce gloanțe vrei.

– Orice face stricăciuni minime.

– De ce?

– Pentru că vreau întreagă acea mitralieră pe bandă. Nu pentru mine, adaug eu repede, în cazul în care este genul gelos. Pentru oamenii din spatele meu.

Mă târăsc prin apa rece în timpul ăsta, pistolul spunându-mi cu grijă distanțe noi la fiecare câteva secunde până când îi spun să se oprească.

Încă suntem la treizeci de metri de copaci, şi soldatul cu mitraliera pe bandă este la câțiva metri mai departe. Aş încerca să-l ocolesc, dar asta ar însemna să părăsesc şanțul, iar şanțul este singurul motiv pentru care sunt încă în viață.

– Care-mi sunt opțiunile?

Este vorba de gloanțe, evident.

– Ceramică, proiectile, incendiare, explozive, *over blast*...

– Over blast.

Pistolul se armează şi se încarcă.

Şi aştept o explozie de flăcări deosebit de puternică din spatele meu. Ceva care-l va face pe omul dintre copaci să vrea să-şi țină capul jos. Când explozia vine, aştept să se termine şi ridic capul în tăcerea de o fracțiune de secundă care urmează, adăugând o împuşcătură de la mine. Faptul că gloanțele *over blast* nu trebuie să fie precise ajută; orice distanță de până la aproximativ trei metri e bine.

Sunt în picioare în secunda în care s-a descărcat arma, alergând pe-o distanță de zece metri pe terenul mocirlos al unei mlaştini adânci. Trăgătorul este pe partea lui, cu mâinile căuş la urechile sfâşiate; unul din ochi îi este spart şi îi curge sânge din nas, dar este încă destul de lucid să încerce să se târască departe de mine.

Moare în linişte.

Rotind mitraliera pe bandă, o întorc spre deal, unde tunul pulsatoriu inamic se ocupă de eliminarea soldaților care merg spre el. O mână de milițieni de-ai noştri sunt blocați la jumătatea unei pante; ei sunt ce a rămas din brigada pe care am văzut-o mai devreme.

O explozie de ceramică de la mitraliera pe bandă atrage atenția soldaților Ilsevillecți în direcție opusă. Unul din ei roteşte tunul spre mine, dând foc unui copac la câțiva paşi în dreapta mea, ceea ce este destul de bine pentru o tragere din ochi. Din păcate pentru el, asta eliberează milițienii blocați pe panta de jos. Trag în continuare, doar ca să fac viața mai interesantă, şi când îşi dă seama că e timpul să rotească tunul înapoi cum era, este deja prea târziu.

Dealul este cucerit.

Capitolul 26

– Domnule...

Este omul pe care l-am numit sergent. A rămas fără suflare, la fel ca şi cei patru soldaţi care se chinuie să iasă din mlaştină în spatele lui. Cinci oameni din zece, nu e o rată rea de pierderi pentru o luptă atât de crâncenă.

– Sergent?

– Acum ce facem, domnule?

– Atacăm.

Verifică să vadă dacă glumesc.

– Cap-de-Mort nenorocit, bombăne unul dintre ei, dar vocea sună impresionată fără să vrea.

– Cum te numeşti?

– Neen, domnule.

– Şi ceilalţi?

– Soldaţii Will, Shil, Franc şi Haze.

Cu părul retezat şi murdari, ei salută, părând agitaţi. În ordinea numelor sunt scund, încruntat, alb la faţă şi supraponderal. Doar Neen seamănă vag cu un soldat, şi asta probabil doar datorită modului în care îşi ţine pistolul. Cel puţin arată de parcă poate să împuşte pe altcineva mai degrabă decât să se împuşte singur.

– Rămâneţi cu mine, le spun eu. Dacă întreabă cineva, executaţi deja ordine. E clar?

Ei dau din cap, ca un mic şir de carne de tun ce sunt. Este tot ce pot să fac să nu-mi întorc spatele la ei şi să plec, lăsându-i să-şi împlinească destinul manifest, care este să fie măcelăriţi pentru binele suprem al lui OctoV. Dar să fii locotenent fără oameni la comandă, asta–i naşpa.

Aşa că îi ordon noului meu sergent să-şi aleagă un caporal.

– Franc, spune el, fără ezitare. Alegerea lui este un soldat tânăr şi agitat, dar este decizia sergentului.

– Bine. Acum distrugeţi nişte aripi-de-liliac.

Neen zâmbeşte, dă din cap. Molipsindu-se de dispoziţia lui, ceilalţi fac la fel.

– O să tragi cu asta, îi spun lui Neen. Şi o să-ţi arăt cum.

Mitraliera pe bandă este un model nou. Mai complicată decât oricare alta cu care am umblat; dar treaba cu mitralierele pe bandă este că toate urmăresc un anumit model, şi este unul vechi de secole. Intră o bandă, ceramica folosită este eliminată, undeva pe drum piedica şi ţeava se încing şi mecanismul de tragere se blochează. Un pistolar cu experienţă citeşte semnele, lăsându-şi arma să se răcească între focuri doar cât e necesar să tragă în continuare.

– Bine?

Pare nesigur, aşa că îi mai explic o dată, încercând din răsputeri să nu mă enervez, ceea ce nu e niciodată bine. Îi spun de bătaia mitralierei şi de faptul că nu are niciun pic de creier, şi cum poate asta să fie un avantaj când Iluminaţii încep să detoneze bombe inteligente.

Toţi suntem conştienţi că este o luptă în jurul nostru.

– Ai înţeles de data asta?

Se uită o dată la faţa mea, şi dă din cap.

– Bun.

Aripi-de-liliac continuă să-şi facă drum printre soldaţii noştri înainte să poată să se adune. De cele mai multe ori, cei proaspăt aterizaţi nici nu apucă să se îndepărteze de capsulă. Şi capsulele noastre tot aterizează, asigurând provizii nelimitate de carne proaspătă pentru aripile-de-liliac.

Avem douăzeci de mii de morţi deja conform tabelului informativ din vizorul meu. Din obişnuinţă, dublez pentru o valoare reală, şi o mai dublez o dată pentru cât vom fi pierdut până la căderea nopţii. Optzeci de mii, din două sute de mii: cam cât se aştepta probabil Înaltul Comandament. Flota se poate vedea în orbita joasă şi nava mamă a generalului Jaxx este o pată neagră pe cer deasupra acesteia. Un echipaj care a aterizat din timp a reuşit să asambleze o armă contra aparatelor de zbor. Cea mai mare parte a timpului şi-o petrec încercând să elimine avioane de luptă de mare înălţime, înainte să ne poată prăbuşi capsulele la pământ. Cam o

împuşcătură din zece îşi nimereşte ținta. Am fost în lupte cea mai mare parte a vieții mele, dar lupte ca asta nu am întâlnit.

Cărând mitraliera pe bandă la marginea copacilor, o aşezăm cu fața spre oraş, pentru că este evident că acolo este baza aripilor-de-liliac.

– Omoară-i pe toți, îi spun lui Neen.

Amintindu-şi pregătirea, îmi aruncă un salut.

Zâmbesc.

Mitraliera pe bandă atrage atenție, după cum ştiam c-o să facă. Imediat ce inamicul şi-a dat seama că am mutat-o, o aripă-de-liliac pleacă de la capsulă şi vine în viteză spre micul nostru pâlc de copaci. Gloanțe rup crengile şi apoi aripa-de-liliac este în spatele nostru, pregătindu-se de un nou atac.

– Este cineva rănit?

– Eu, spune o voce.

În spatele meu stă întins un soldat, cu o cracă ieşită prin stomac. Pe aici asta e o rană mortală, trei zile de infecții ale sângelui şi carne putredă. Îmi ia un moment să-mi amintesc numele lui. Este Will, cel mai mic dintre cei cinci.

– Voi, le spun lui Franc şi lui Neen. Trageți în continuare.

Franc pune curea la armă şi Neen ținteşte o aripă-de-liliac, făcând-o să se abată din drum.

– E valabil şi pentru voi, le spun celorlalți.

Deci Haze şi Shil îşi dezlipesc privirile de la infanteristul rănit, țintesc de-a lungul puştilor lor pulsatorii şi încep să tragă. Haze este un țintaş de rahat, dar măcar ținteşte în direcția bună.

– Tu eşti Will, nu?

El dă din cap.

– Este rău, nu-i aşa, domnule?

– Pe naiba, spun eu, e mai nimic.

Ochii lui vor să mă creadă.

– Vorbeşti serios?

– O da, absolut.

Soldatul zâmbeşte, şi încă zâmbeşte când îl înjunghii în inimă. Punând jacheta la loc, îi închid ochii lui Will şi fac semnul soldatului pe corpul lui. Să te ierte Dumnezeu, şi o viață mai bună data viitoare.

– Mort, le spune pistolul meu prietenilor lui. Nu a avut nicio şansă.

Ei se descurcă bine, nu au reuşit încă să nimerească o aripă-de-liliac, dar au împotmolit sigur câteva dintre nenorocite şi le-au scos

din luptă. Şi se descurcă bine în continuare; până în momentul în care li se blochează mitraliera pe bandă.

– Fir-ar, spune Neen.

Franc prinde cureaua, se arde la degete şi înjură.

– *Ajunge*, strig eu.

Amândoi soldații rămân nemişcați.

– Intrați în panică, şi vă împuşc chiar eu.

O aripă-de-liliac îşi termină tura şi se pregăteşte pentru încă una. Energia pistolului meu este acum mai mică de treizeci şi opt la sută, deci nu vreau să irosesc gloanțe, dar nevoile trebuie...

Trezindu-se, scanează zona de primejdii şi găseşte destule.

– Nu-mi spune, face el. Iar suntem în belele.

– Vezi aripa-de-liliac?

O diodă de pe pistol se luminează să arate că e *încărcat*, şi apoi se stinge din nou.

– Este blindată, spune el.

– Descurcă-te cu ea.

SIG *diabolo* huruie, o duzină de diode pâlpâie şi trece prin nişte comenzi de rutină pentru a înştiința încărcătura curentă de ceea ce trebuie făcut.

– Gata, îmi spune.

Aripa-de-liliac explodează ca un artificiu ieftin. Distrugem încă una în acelaşi fel, şi celelalte se retrag şi ies din bătaia armei.

– Au plecat, îi spun noului meu sergent, apucând mitraliera pe bandă de țeavă. Se pregăteşte să mă ajute când îl dau la o parte. Pare şocat, iar eu trebuie să țin minte cât de necopți sunt ei.

– Este fierbinte, spun eu. Îți arde carnea până la os.

Îndreptându-şi privirea spre brațul meu, Neen înțelege ce e evident.

– Rahat, spune el, apoi: scuze, domnule.

Aproape că îl întreb *Pentru ce?*

Fugim înapoi spre teritoriul nostru, în patru labe. Şi în timpul ăsta, prima salvă a unei rafale inamice reduce locația noastră precedentă la aşchii de lemn şi o urâtă coloană neagră de fum şi foc.

– De unde ați ştiut, domnule?

Este Franc, noul caporal. Nu există întrebări stupide, îmi reamintesc; doar o mie care sună aşa.

– Le-am distrus două aripi-de-liliac, spun eu. Crezi că or s-o lase de la ei?

– Nu, domnule.

O linie de miliţieni ne face loc să trecem. Unii din ei fluieră în aprobare; dar asta se termină în momentul în care apare un tânăr ofiţer gras. A aterizat mai târziu în mod evident, şi singurul motiv pentru care a reuşit să-şi păstreze uniforma curată este că noi am împins inamicul înapoi cinci sute de metri.

Noi fiind cei din prima serie, dintre care cei mai mulţi au murit.

– Asta-i unitatea ta? îl întreabă pe Franc.

Infanteristul priveşte spre Neen, care priveşte spre mine. Iar eu stau acolo, picurând noroi şi ţinând strâns o mitralieră pe bandă roşie şi încinsă, cu uniforma împroşcată de sânge şi fâşii din carnea altor oameni. Privirea tânărului trece peste mine şi se întoarce la Franc, care începe să devină agitat.

– Ţi-am pus o întrebare.

Locotenentul are una din vocile acelea. Genul care nu mi-a plăcut niciodată, chiar de la primele zile în Legiune.

Îl bat pe umăr.

El se întoarce, gura deschizându-i-se deja de furie. Aşa că îl lovesc cu genunchiul, destul de tare să îl ridic de la pământ şi să îl arunc grămadă la picioarele mele. Când îl întorc, faţa lui este inertă şi ochii îi sunt daţi peste cap.

– Numele meu este Sven Tveskoeg fir-ar al dracului, anunţ eu pentru toată lumea. Locotenent, Cap-de-Mort, Crucea de Obsidian, a treia nenorocită de clasă... Să-i spuneţi asta când se trezeşte.

CAPITOLUL 27

Soldații se dau din calea mea când îmi fac drum prin tabără. Poate au auzit despre ce s-a întâmplat mai devreme, sau poate este din cauza comentariilor SIG-ului pe care-l țin la șold la adresa lipsurilor lor:

– Cort de rahat.

– Uniformă groaznică.

– Numești aia o pușcă pulsatorie...?

Lupta s-a terminat pentru azi și ambele părți sunt ocupate cu îngrijitul rănilor. Nu știu cum e pentru forțele Înălțaților, dar ale noastre sunt destul de urâte. Am avut pierderi semnificative și milițienii jerpeliți printre care merg sunt destul de amărâți și speriați.

După ce a aterizat și ultima capsulă, avioanele de luptă de mare înălțime inamice se întorc la pista lor de aterizare, la marginea îndepărtată a Ilseville-ului. Și aripile-de-liliac au plecat, lăsând pe cer numai stele ciudate.

– Acolo, spun eu, arătând spre o movilă joasă care pare ceva mai puțin udă decât cele din jurul ei. Un grup de milițieni se străduiește din răsputeri să facă un foc din ramuri umede și fâșii din uniforma cuiva. Un cort din folie este deja ridicat cu intrarea îndreptată spre locul unde speră să fie focul.

Strădania lor este demnă de milă.

– Dați-vă la o parte, le spun eu.

Unul din ei rămâne și se trezește cu pistolul meu sub bărbie. Își strâng lucrurile în liniște. Când se întorc să plece, Neen le aruncă un cort nou din rucsacul lui și eu ridic din umeri.

– Trimite-ți pe cineva înapoi în câteva minute, îi spun conducătoarei lor.

Ea se întoarce.

– O să avem un foc.

Spun adevărul. Când se întoarce, flăcările dansează în jurul butucilor umezi, care sfârâie și troznesc producând abur. Vezi tu, să faci un foc este ușor când ai un toc plin de gloanțe incendiare. Fixat cum trebuie, un singur glonț poate să ardă cu orele; cu condiția să nu-ți arunce mâna în aer mai întâi.

– Frederica, spune ea. Sergent.

Este înaltă, cu pielea și părul închise la culoare. Frederica arată de parcă ar fi bună în pat și bună într-o luptă. Viața are nevoie de mai multe femei ca ea.

– Sven Tveskoeg, îi spun eu. Locotenent.

Se simte mai bine după aia, pentru că am grad mai mare și asta face pierderea locului mai ușoară.

– Care regiment?

– Cap-de-Mort.

Printr-o privire aruncată pe furiș verifică să vadă dacă glumesc.

– Ar trebui să plec, spune ea.

O privesc pe Frederica luând un vreasc aprins de la focul nostru. Este un sergent bun, și se întoarce să le spună soldaților ei cum au scăpat ca printre urechile acului, dar asta mă face să mă întreb ce etichetă mi-a pus.

În Legiune ne gândeam la ofițerii din Cap-de-Mort ca fiind creaturi mitice, elita unei elite. Răspunsul Fredericăi se bazează pe ceva diferit de respect: ceva mult mai primitiv.

– Ne mai vedem, spun eu.

Ea nu privește în urmă.

Fiind semi-cameleon, corturile noastre au adoptat deja verdele murdar al pământului de dedesubt. Ventrele Fooler o să ajute să le umezească modelul termic, în cazul în care Iluminații o să se deranjeze să cerceteze din zbor zona asta. Cu toate că, având în vedere focurile și fumul care se ridică spre cer, puțini oameni din Ilseville pot avea vreun dubiu că suntem aici.

În spatele taberei noastre se află un lac cu mal noroios. Se alimentează de la un pârâu îngust pe partea noastră și se transformă în mlaștină mai încolo. Suntem murdari, puțim a fum și trebuie să ne spălăm, plus că eu sunt obosit și am nevoie de ceva care să mă trezească.

Apa rece ar trebui să rezolve problema.

– Pregăteşte-te de înot, îi spun lui Neen, dezbrăcându-mă de armura de luptă şi aruncând-o în lac.

Sergentul meu pare şocat.

Era o oază în spatele Jebèl Jebel-ului, la sud de Karbonne. Îmi amintesc când locotenentul ne-a pus să ne spălăm de amintirile primei noastre lupte. Bineînţeles, era toiul verii atunci, noi eram murdari şi apa era rece.

Desfăcându-şi bocancii, Neen îşi dă jos jacheta, se dezbracă de bluză şi iese din pantaloni. Are corpul unui lucrător de fermă, deşirat dar lipsit de muşchi. Fără implanturi, fără augmentări. Mă face să îmi dau seama că nu ştiu de pe ce lume vine. Dintr-una înapoiată, după cum se prezintă lucrurile.

– Şi voi ceilalţi.

Franc se dezbracă următorul, desfăcând bocancii grei şi fâstâcindu-se cu închizătoarele. Când bluza lui cade pe jos şi dezvăluie sâni realizez ce e evident. Franc e femeie, şi soldaţii din grupul meu sunt amestecaţi. Franc nu are nici ea augmentaţii, dar a mai fost în lupte, pentru că trei cicatrice de cuţit îi traversează burta ca nişte urme de gheare.

– Aţi văzut destul, domnule?

– Nu, spun eu. Vino aici.

Se uită urât la mine, dar îmi ascultă ordinul.

Cicatricele sunt ridicate, cu copci urâte şi slab vindecate.

– Urât, spun eu, cu toate că am văzut şi mai urât. De cât timp?

– De acum şase luni.

– Luptă?

Zâmbetul lui Franc este trist.

– Ceartă în familie, spune ea, şi apoi aşteaptă să o las să plece.

O fac să aştepte.

Are umeri laţi, sâni mici şi şolduri strâmte, fără păr pe corp, nici măcar pe cap unde s-a ras sau ceva de genul.

– Sunt ferocşi pe planeta ta?

Este evident după expresia amuzată de pe faţa ei că răspunsul e nu.

Neen şi Haze sunt bărbaţi; Franc şi Shil nu sunt; cu toate că Haze are un corp aproape androgin prin fineţea şi albeţea lui. Shil este cea mai în vârstă, cel puţin aşa cred eu. Se dezbracă cu spatele la noi şi îşi dă bluza jos abia când este deja în apă.

– Spălaţi-vă uniformele, ordon eu. Focul o să le usuce destul de repede.

Apa este rece şi proaspătă şi are gust metalic. După o secundă, chiar şi Shil rânjeşte şi gâfâie pe măsură ce apa rece îi taie răsuflarea. Îi oblig să rămână în apă până când uniformele lor sunt curate şi lupta uitată. Şi apoi mă gândesc la alte lucruri.

– Ne trebuie mâncare.

– Dar avem... Neen ezită, nesigur dacă are voie să mă contrazică.

– Spune.

– Avem pachetele de mâncare, domnule. Indică din cap spre corturi. Tocmai a fost adus un cărucior, plin cu rații de rezervă pentru terenul de luptă. Săculeți de folie vidați cu rahaturi uscate care au nevoie doar de apă pentru a avea un gust de rahaturi uscate cu adaos de apă.

– Ați mâncat din chestiile alea?

Scutură toți din cap, deodată.

– Aşa să rămână. După ce am stors cea mai mare parte de apă din uniformă, mă îmbrac şi mă duc să-mi verific pistolul.

– Asta numeşti tu tabără? spune, ieşind din modulul de hibernare.

– Ai văzut mai bune?

SIG numeşte trei campanii cunoscute pentru infamia lor. Iar respectul meu pentru garda de corp a lui Aptitude ajunge la un nou nivel.

Îi spun lui Shil:

– Ia-ți puşca.

Face ce i se spune, încruntându-se furioasă.

– Ne întoarcem într-o oră, îi spun lui Neen. Dacă întreabă cineva, sunt în recunoaştere şi ordinul tău este să aştepți aici.

Salută, ochii lui îndreptându-se la femeia de lângă mine. Şi mă întreb dacă este ceva între ei. Ea trebuie să aibă aproape treizeci de ani, sfrijită ca un iepure jupuit şi zâmbeşte când îl vede. În restul timpului arată ca tunetul.

– Shil, îi spun eu când suntem singuri, câteva întrebări... Îl cunoşti pe sergentul Neen de mult timp?

Tancurile cu roți groase se răcoresc pe o movilă în spatele nostru. Dumnezeu ştie, maşinăriile sunt fără speranță în luptă; măcar să fie de folos la ceva, chiar dacă e vorba doar de o expediție de vânătoare prin mlaştină.

– Este fratele meu, domnule.

Al naibii de bine.

– Şi Franc şi Haze?

– Verii mei, dar Haze locuieşte în alt sat. Aşa că nu îl cunosc atât de bine.

– Şi miliția voastră amestecă sexe?

Shil îmi aruncă o privire încruntată care întreabă cum pot să nu ştiu ceva atât de esențial? Doar că înghite comentariul şi dă din cap în schimb.

– Ai o grenadă flashbang?

Dă din cap şi la asta.

– Bun, îi spun eu. Du-te pe partea aia. Cât de silențios poți. Aruncă-o într-un canal şi întoarce-te, cu cât mai puțin zgomot posibil.

– Unde o să fiți dumneavoastră, domnule?

– O să aştept.

*

Există un timp potrivit pentru lucruri şi unul nepotrivit. Vreau să-i explic asta lui SIG *diabolo*, dar este prea ocupat să stingă un rând de diode ca să mă asculte, şi abia mă abțin să nu azvârl inutila maşinărie într-un şanț şi s-o las să-şi petreacă următorii cincizeci de ani sub apă.

– Închiderea, zice.

– Aşteaptă...

Nu aşteaptă, aşa că îl arunc pe el în schimb după aligator.

Nenorocitul este negru şi cu pielea groasă, mai lung decât Shill şi probabil de patru ori mai greu. Şase picioare îl susțin când fuge spre mine prin noroi de grenada flashbang a lui Shil. Are dinții tociți, dar fălcile sunt puternice şi când se închid în jurul coapsei mele simt cum troznesc oasele.

Nimic nu se rupe, ceea ce e bine.

– Nu prea cred, nenorocitule.

Când bestia se rostogoleşte, încercând să mă tragă sub apă, apuc cuțitul laser şi răsucesc mânerul, până când lama este destul de luminoasă să se vadă de la un kilometru depărtare. Speriat de lumină, aligatorul se opreşte şi un miros de reptilă proaspăt arsă se răspândeşte brusc în aer.

– *Domnule...*

Este Shil, şi ţipă.

Va trebui să discutăm despre asta.

– Sunt bine.

Se opreşte brusc, încruntându-se.

– Am crezut că sunteţi mort.

– Ei, nu sunt. Şi Shil...

Se uită la mine.

– Nu ţipa, îi spun eu. Deranjează oamenii.

Ochii ei clipesc în pustietatea din jurul nostru.

– În luptă, mai spun. Poate să supere.

– De-asta l-aţi omorât pe caporalul Haven?

Amintirea unui subofiţer cu picioarele zdrobite îmi vine în minte. *S-a întâmplat abia în dimineaţa asta*, îmi reamintesc, cu toate că pare mult mai demult. Nu-mi amintesc să-l fi omorât, dar asta probabil că nu înseamnă nimic.

– Ajută-mă să mă ridic.

Se luptă cu greutatea mea, dar reuşeşte să mă ridice. Şoldul meu e mai bine decât merit, cu toate că mă doare şi bocancii mi s-au umplut de sânge. Uniforma mea este ferfeniţă pe o parte. Dacă mai eram în Legiune aş fi avut la mine aţă, ac, un cuţit şi carne uscată la vânt, trusa noastră de supravieţuire de bază. Dar acum, am cuţitul laser, ţepi de aruncat, oase fracturate în picior şi un pistol pe care va trebui să-l găsesc.

Uitându-mă la Shil este uşor să înţeleg greşeala de mai devreme. Ea nu este cheală ca şi Franc, dar părul ei a fost retezat până la craniu şi uniforma ei este o harababură largă de material ieftin, cu prea multe buzunare, petice şi închizătoare, toate garantate să se umple cu apă de fiecare dată când plouă. Arară ca oricare alt infanterist.

– Ai un ac şi aţă într-unul din buzunarele alea?

– Da, domnule.

– Cum stai cu nervii?

– Bine.

Este jignită, ceea ce e bine; dar trebuie să înveţe să nu lase să se vadă.

– Bine, *domnule*.

– Stau bine cu nervii, domnule.

– Bun, atunci repară-mi piciorul.

Leziunile o să mi se vindece mai repede dacă rana este închisă bine, şi o ţine pe Shil ocupată cât timp mi se sudează oasele, destul

cât să îmi pot căuta pistolul. Şi dacă nu îmi ajunge timpul, poate să jupuiască şi să dezmembreze aligarorul.

– Nu arată prea rău, spun eu, când treaba e terminată.

Până la urmă, jupuiesc singur creatura, în timp ce Shil îmi repară pantalonii. Bestia nu are oase, cu toate că are un posterior cu piele groasă, dinți ciudați şi plăci de ceva alb şi alunecos în loc de schelet. Ce aducea a picioare se dovedesc a fi înotătoare micşorate.

Aruncându-i mațele, plămânii rudimentari şi cea mai mare parte a pielii în mlaştină, îi tai capul, scap de ultimul segment din coada lui şi mă îmbrac înapoi în uniforma proaspăt reparată.

– Ține asta.

Bucata de piele pe care o ia Shil este destul de slinoasă cât sa-i justifice dezgustul.

– Gust-o, spun eu.

Ea se holbează la mine, îşi dă seama că vorbesc serios şi că se complică lucrurile dacă nu face ce i se spune. Deci face cum îi spun. Reuşeşte chiar să nu-şi şteargă buzele după aia.

– Scârba te omoară, îi spun eu. Până să se termine treaba asta, o să mănânci mâncare care acum te-ar face să vomiți. Mă înțelegi?

Mă uit în ochii ei până dă din cap, apoi mă mai uit puțin.

– Da, domnule.

– Bun, acum du-te şi caută-mi pistolul.

Cu aligatorul atârnând pe umărul meu şi pistolul la şold, pornesc un tanc şi aştept să facă şi Shil la fel. Trebuie să găsim prima aripă-de-liliac prăbuşită înainte să ne putem întoarce. Tot ce ştiu este că maşinăria a căzut undeva între locul în care am omorât aligatorul şi tabăra noastră. Pot doar să sper că mlaştina nu a înghi-țit-o încă.

Apa sare în toate părțile de la roțile noastre şi un miros neplăcut se răspândeşte în aerul nopții. Shil stă aproape şi îmi dau seama că este speriată de flăcările provocate de gazele mlaştinii, care dansează în jurul nostru.

– Nu este magie, îi spun eu.

Face oricum un semn împotriva deochiului.

Capitolul 28

– Te-au căutat nişte oameni, spune Neen, înainte să apuc măcar să dau jos cadavrul creaturii. Soldatul pare intimidat şi agitat, nu mai seamănă cu tânărul sergent mândru pe care l-am lăsat în urmă.

– Care oameni? întreb eu, azvârlind aligatorul pe foc. Planurile mele să leg, să atârn şi să spăl bestia mai întâi tocmai au fost anulate.

– Un locotenent...

– Cap-de-Mort?

Neen dă din cap, având grijă să nu îmi întâlnească privirea.

– Nu este problema ta, îi spun eu.

– Vrea să vă prezentaţi urgent. Este un cartier general instalat spre centrul taberei. Sunteţi aşteptat.

Nimeni nu îmi întâlneşte privirea. Orice a fost spus, ei sunt supăraţi. Iau pătratul de piele de la Shil şi i-l dau lui Franc.

– Ai un cuţit?

Ea dă din cap.

– Taie patru capete de mort din asta şi coase-le pe mânecile uniformelor. Din momentul ăsta, sunteţi auxiliari. Şi există doar o singură regulă: *orice e nevoie, asta facem...* Tăiaţi toate celelalte embleme. Întrebări?

– Nu, domnule.

– Şi tu.

Shil se uită la mine.

– Aruncă cipul de la aripa-de-liliac în apă în cazul în care este încă viu, şi ajut-o pe Franc să coasă peticele... Sora ta este pricepută cu acul, adaug eu, privind spre Neen. Mi-a reparat piciorul.

– A fost muşcat, spune Shil. De un monstru.

Toți se uită de la foc la piciorul meu și înapoi din nou.

– Tăiați carnea pe măsură ce se gătește, le spun eu. Împărțiți-o. Este mai mult pe chestia aia decât poate mânca oricare dintre noi.

– Am putea să-l păstrăm, spune Franc, adăugând, domnule.

– Da, aprob eu. Am putea. Sau aș putea pur și simplu să prind altceva mâine.

De când a început viermele să-și ia partea din tot ce mănânc și beau, totul are gust acru pentru mine, dar îl las pe Neen și grupul lui mai fericiți decât i-am găsit. Oricum, armatele luptă mai bine dacă sunt bine hrănite.

Cam la douăzeci de pași în semi-întuneric, în umbra dintre două corturi, trec pe lângă un locotenent înalt și bine îmbrăcat care merge în cealaltă direcție. Se grăbește spre focul nostru, cu ceva apropiat de mânie pe fața lui.

– Dacă pe mine mă cauți, sunt aici.

Locotenentul se întoarce, ochii lui înregistrând unsoarea de pe uniforma mea și faptul că șchiopătez, totuși mult mai puțin decât acum cinci minute.

– Tu ești locotenentul secund Tveskoeg?

– Ai o problemă cu asta?

Se holbează la mine de la o înălțime mare, singura problemă fiind că el este mai scund decât mine și nu este obișnuit să întâlnească oameni de două ori mai lați ca el.

– Ar trebui să știi, îmi spune, că am grad mai mare decât tine.

– Și tu ar trebui să știi că nu-mi pasă.

Cineva râde, și amândoi ne dăm seama că suntem ascultați de ambele corturi între care stăm. Fața i se încruntă, iar el se întoarce fără niciun cuvânt. Aștept doar cât să-i dau emoții și apoi îl urmez.

– Tveskoeg. Vocea este caldă, amuzată. Eu sunt căpitanul Roccaforte. Ia loc. Suntem cu toții nerăbdători să te cunoaștem. Căpitanul este imaculat îmbrăcat și picioarele lui se odihnesc pe un taburet de piele. Verific din nou dacă scaunul chiar stă pe un covor ornamentat și probabil neprețuit: așa e. Se pare că au aprins un foc bun.

– Arăți groaznic.

– Am tot omorât la chestii, îi spun.

Ceilalți privesc cu interes. Le-am spus de atâtea ori lui Neen și Shil să folosească *Domnule*, iar eu am uitat.

– Ce chestii?

– Un nenorocit lung, urât. Doi metri jumătate lungime şi o gură mare. Indic ruptura proaspăt reparată de pe uniforma mea. Îl mâncăm acum. Adică oamenii mei îl mănâncă. Eu sunt aici, evident.

Căpitanul zâmbeşte.

– Oamenii tăi, spune el, apoi dă din cap spre locotenentul care a venit după mine. Miles a amintit de ei. Nu credeam că ți-am dat vreun om.

– I-am găsit. Sergentul lor a fost omorât, apoi caporalul lor, şi-au pierdut jumătate din echipă şi aveau nevoie de îndrumare. Mă uit la el. Aş vrea să-i păstrez. Au calitățile unei unități bune.

Cineva pufneşte, iar eu privesc amenințător spre întuneric.

– Am eliminat o mitralieră pe bandă, spun eu. Am folosit-o să doborâm un tun cu plasmă. Am distrus şi câteva aripi-de-liliac...

– Voi ați făcut asta?

– Da, domnule, spun eu. Noi am fost. Îi cooptez.

Căpitanul pare interesat, iar eu mă bucur că nu mă întreabă ce înseamnă a coopta, pentru că nu ştiu. Este un cuvânt folosit în Legiune să descrie triburile care iau arme şi steaguri şi argint ca plată pentru a se lupta cu ferocşii.

– Ce implică să-i cooptezi?

– Le-am spus să facă embleme de umăr cu Capul-de-Mort.

Cineva protestează, şi căpitanul face linişte.

– Din ce?

– Pielea nenorocitului urât.

– Cine le face?

– Două dintre femei. Una din ele m-a ajutat să vânez bestia.

Căpitanul Roccaforte începe.

– Ai cooptat femei în Capul-de-Mort?

Mă priveşte oarecum ciudat.

– Sunt auxiliari, spun eu, folosind încă un cuvânt din Legiune. Eu fac parte din Cap-de-Mort; ei îmi datorează doar loialitate.

Căpitanul dă din cap, aparent mulțumit.

– Bestia asta a ta, cât de mare ziceai că e?

– Cam cât mine. Dar mult mai urâtă.

În spatele nostru cineva râde şi iese dintr-un cort. Este maiorul Silva, care se pare că a achiziționat o pereche de ochelari de vedere, foarte asemănători cu cei ai colonelului Nuevo. Reflectă lumina focului.

– *Dylidae lagarto*, spune el. Creaturi mortale.
– Acesta era semi-adormit, spun eu, adăugând un *domnule*.
– Sunt sigur că era, spune maiorul. Probabil murea de bătrânețe la fel ca și feroxul pe care l-ai omorât.
O pereche de ofițeri ai Capului-de-Mort se uită unul la altul. Locotenentul bine îmbrăcat devine ceva mai puțin arogant. Maiorul le spune că se poate să mă îmbrac ca dracu', dar sunt de asemenea o amenințare pentru sănătate.
– Avem o treabă pentru tine.
Aștept.
– Ceva neașteptat.
Vrea să întreb, și pare nepoliticos să refuz.
– Neașteptat, domnule?
– Am capturat un ferox.
– Futu-i. Spun asta fără să gândesc. Trebuie să fie pe jumătate mort de frig. Metabolismul ferocșilor este ciudat, are nevoie de cald și rece în egală măsură. Fără amândouă, bestiile mor. Unde îl țineți?
– Într-o capsulă. Am sigilat capacul cu un pistol de lipit. Îl pun pe Miles să te ducă acolo.
– Trebuie să mă întorc la cortul meu mai întâi.
Maiorul ridică o sprânceană. Chiar ridică.
– Aveți nevoie de mine ca să interoghez bestia, domnule?
– Dacă poți...
Știam că are dubii. Sergentul Hito, de pe nava mamă, era înclinat să creadă teoria maiorului că am halucinat.
– Atunci trebuie să mă întorc la cort. Sunt lucruri de care am nevoie.
Locotenentul mă conduce la tabără, unde ceilalți poartă deja noile embleme de umăr, cu degetele unsuroase de carne de la ce a mai rămas din aligator, ceea ce e mult mai puțin decât mă aștept.
– L-am împărțit, spune Franc.
– Bine, îi zic eu.
Pumnalul de la Capul-de-Mort și țepii de aruncat sunt în fundul bagajului meu, acolo unde le-am lăsat. O să am nevoie de amândouă, cu toate că nu pentru ce cred cei care mă privesc.
– Să mergem, spun.
– Ordinele mele sunt să te duc pe tine.
– Și eu vin.

Locotenentului nu-i place răspunsul ăsta.

– Nu a spus nimeni nimic referitor la a-i duce pe *ei*.

– Nu îi duci tu, spun. Îi duc eu. Dacă nu-ți convine, putem să așteptăm să-i adresezi problema maiorului Silva. Acum locotenentul chiar mă urăște, ceea ce este păcat, pentru că nu vreau să-i fur misiunea sau gradul.

Nici măcar nu știu ce misiune are.

El merge înainte, ceea ce e bine. Ceilalți vin în spatele meu. Mergem în zone ale taberei unde doar prezența mea și uniforma locotenentului îi lasă să intre. Focurile sunt mai mari, corturile mai elaborate, și simt miros de mâncare care nu a ieșit nici dintr-un pachet de folie și nici din vreo mlaștină. Cineva ciocnește pahare într-un cort din spatele nostru, toastând pentru victorie cu o voce care pare să creadă ce spune.

– Tu, îi spun lui Haze. Găsește un generator și încarcă ăsta.

El ia agitat SIG-ul, ținându-l cu două degete, iar eu îmi desfac cureaua și i-o dau cu tot cu toc.

– Și dacă nu mă lasă?

– Atunci menționează numele meu. Dacă asta nu merge, menționează numele maiorului. Și dacă nici asta nu merge, spune că sunt ordine directe de la colonel.

Acum pare mai agitat ca niciodată.

– Fă-o doar.

Soldatul dispare în noapte, o umbră ceva mai mare decât de obicei încercând să nu se împiedice de propriile picioare.

Ne opresc niște gărzi când ne apropiem de o capsulă care este înconjurată cu sârmă ghimpată.

– Locotenent Miles Uffingham.

Oamenii salută, dar tot nu se dau din drum.

– La ordinele maiorului Silva, spune locotenentul.

Amândoi paznicii stau pe loc. Începe să mă distreze situația. De asemenea, sunt cu un pas înaintea locotenentului Uffingham. Singurul motiv pentru care paznicii nu se supun unui ofițer cu grad mai înalt este că ascultă deja ordinele altui *senior*. Poate că ai nevoie de timp să înțelegi cum stau lucrurile când ești un om fără autoritate.

Franc, Neen și Shil înțeleg. Par din ce în ce mai agitați, și dacă nu trebuia să treacă prin tabără la întoarcere, cred că s-ar fi pierdut în întuneric cât de discret posibil.

– Colonelul Nuevo este aici? întreb eu.

Îi distrag atenția unuia dintre paznici de la locotenentul bine îmbrăcat. El rânjeşte la aspectul uniformei mele, şi apoi îşi aminteşte unde este. Dă din cap, nesigur cum să mi se adreseze.

– Vrei să-i spui că locotenentul secund Sven Tveskoeg este gata când este şi el.

– Sven... colonelul este îmbrăcat de luptă: armură întreagă de corp şi o cască, cu vizorul ridicat. Un pistol pulsatoriu stă într-un toc la şoldul lui. Există vreo şansă să meargă?

– Orice e necesar, domnule, spun eu, asta o să facem.

– Atât de rău, ei?

– Unde l-ați capturat, domnule?

– În pădure. Indică spre un rând de tufe îndepărtate. Una dintre patrulele de înaintare... priveşte în spatele meu şi îi vede pe ceilalți. Ei cine sunt?

– Unitatea mea.

Privirea lui trece peste cei trei soldați şi oftează.

– Alea sunt embleme cu Capul-de-Mort?

– Da, domnule... Oamenii ăştia sunt auxiliari.

Se holbează la mine, cu ochii aproape blânzi.

– Nu ştiam că avem auxiliari în regiment, Sven. Trebuie să fie ceva nou.

– Numai în secțiunea care vorbeşte cu ferocşi, domnule.

Colonelul râde.

– O, la naiba, spune el. Păstrează-i.

Încerc să nu mă întreb ce s-ar fi întâmplat cu soldații dacă el nu ar fi fost de acord.

Le trimit pe Shil şi Franc după lemne de foc, o cutie de incendiare şi orice altceva care pare că ia foc. Şi apoi, când paznicii se dau la o parte, îi arăt lui Neen cum să scoată nucleul din carcasa unui incendiar şi să extragă oxidul feric, aluminiul şi magneziul. După instrucțiuni, el mărunțeşte amestecul peste bețele pe care ceilalți au început să le stivuiască în jurul capsulei.

Franc şi Shil aduc cutii rupte, jumătate de tufă cu spini, o ladă de aprinzătoare de foc distribuite de armată (ceva ce nici măcar eu nu ştiam că există), şi o uşă veche cu tot cu mâner ruginit, balamale şi ramă de lemn.

– Unde ați găsit aia?

– O cocioabă, spune Franc. După copaci.
– Rupe-o în bucăți, îi spun.
Nu este un ordin care îi place. Ferma este sărăcăcioasă şi rău aşezată, pământul de lucrat este evident arid în cea mai mare parte din an. Aspectul jerpelit probabil că îi aminteşte lui Franc de casă. Cu toate astea, face ce i se spune şi face eficient, iar asta contează.
Shil rupe în bucăți o saltea de paie şi îi răspândeşte conținutul în loc de vreascuri. Pune deoparte o masă şi trei scaune pentru mai târziu.
Nu sunt sigur cât o să dureze să-i revină feroxului temperatura corpului, dar vreau bestia aproximativ mulțumită înainte de orice altceva. Presupun tot timpul că nevoia lui de căldură nu este strict legată de nevoia de lumină solară, pentru că dacă este aşa planurile colonelului s-au dus dracului şi eu sunt cel care trebuie să-i spună.
– Tu, îi zic lui Shil. Dă-i foc.
Shil se apropie şi dă foc la paie.
Praful de la incendiare luminează puternic şi lemnul umed trosneşte şi sfârâie până când e destul de uscat să ia foc. După alte cinci minute mă gândesc că trebuie să se fi încălzit în capsulă.
– Deschideți-o, le spun paznicilor.
O duzină de indivizi cu puşti pulsatorii stau în jurul capsulei, în timp ce un tehnician încearcă să se dumirească cum să deschidă capsula fără să se ardă. Până la urmă, iau unealta lui de tăiat, trec peste flăcări şi tai chiar eu lipiciul.
– Sunteți pregătiți? îi întreb pe oamenii cu puşti.
Sergentul lor dă din cap.
– Da, domnule.
– Bun, deci uite cum o să facem... O să bat în geam când sunt gata să plec. Dacă mă vedeți înainte de asta, înseamnă că feroxul mă foloseşte drept scut.
– Nu au inteligența necesară, spune o voce.
Este primul semn că nu ne-am descotorosit de locotenentul Uffingham.
Îl ignor.

*

Bestia este rănită. Are o rană pe față, iar sângele îi este năclăit în blana de sub armura lui de la gât. Focul nostru a încălzit capsula,

dar mai puțin decât mă așteptam. Bătând de câteva ori în perete, ridic geamul.

– Mai multă căldură.

Neen dă din cap.

Când mă ghemuiesc înapoi, Franc și Shil încep să facă bucăți scaune de lemn ca să le arunce pe foc. Un minut mai târziu, feroxul întoarce capul și își focalizează încet privirea pe fața mea.

Buzele se retrag și bestia deschide gura, descoperind caninii îngălbeniți. Unul dintre ei este rupt, de butucul crestat atârnând păr de om.

– Măcar ai mâncat deja.

Ochi întunecoși se holbează la mine.

Așa că răsucesc mânerul cuțitului laser și îmi ard dosul mâinii, încercând să nu tresar. Și în timp ce durerea dispare, mă cuprinde o frică fără rost, legată de un frig paralizant și o dorință de moarte.

Ce? întreabă.

Sven.

Ce Sven?

Sven a trăit cu ferocși.

Bestia deschide ochii neîncrezătoare, așa că îi trimit o amintire cu peșterile și Tinerelul.

Focul de afară ridică temperatura dinăuntru aproape la nivelul căldurii din deșert. Asta trezește feroxul și mai mult, deși căldura face de asemenea să sângereze rănile animalului pe măsură ce stimulează circulația periferică. Durerea, când ajunge la mine, practic mă dă pe spate.

– *Mai am puțin*, spune.

Amintindu-mi că el nu e Tinerelul, rezist tentației să dau din cap și gândesc *Da* în loc. Bestia, într-adevăr, mai are puțin.

Craniu-cu-șerpi a făcut asta.

Ce?

Îmbolnăvit.

Tu te-ai îmbolnăvit? întreb eu.

Dar s-a blocat într-o buclă cu un tunel și apă rece, amintindu-și cu intensitate și repetat aceiași douăzeci sau treizeci de pași. Este ceva tulburător să împarți ultimele clipe ale unui extraterestru, și nu doar din cauza fragmentelor din amintirile bestiei care se scurg în propriile mele gânduri pe măsură ce se pregătește să moară.

Așteaptă, îi spun. *Cine s-a îmbolnăvit?*

Craniu-cu-şerpi, spune. *A trebuit să protejeze... Făcut rău.*

Sunt prea multe găuri în gândurile lui, prea multă durere. Tot ce poate bestia să-şi amintească încă este că merge printr-un tunel, şi era pe moarte chiar şi atunci.

Moarte, cere el.

– Odihnă adâncă, şi o viaţă mai bună data viitoare.

Pumnalul meu trece prin plăci de armură şi intră în inima dinăuntru. Simt moartea bestiei şi nu-mi pică bine. Deci ori am devenit mai moale, ori e una dintre tulburările de comportament pe care le am înainte să mă obişnuiesc cu un nou set de reguli.

Fac semnul soldatului deasupra corpului lui din obişnuinţă, şi apoi bat de câteva ori în peretele capsulei. Doar ca să mă asigur că nu e nicio greşeală, bat încă o dată şi, chiar şi după asta, paznicii tot ţintesc puştile pulsatorii spre mine când mă caţăr peste margine, lăsând capacul de sticlă să se trântească în spatele meu.

– La naiba, spune cineva.

Şi atunci îmi dau seama că sunt acoperit de sânge.

– Eşti bine?

Este colonelul Nuevo.

– Da, domnule. Din păcate feroxul este mort.

– Din păcate?

– Nu a terminat de răspuns la întrebările mele.

– Dar l-ai interogat cu siguranţă?

Îi cer permisiunea să vorbesc cu el în particular.

Gărzile lui se îndepărtează şi la fel fac şi cei patru soldaţi ai mei. Focul din jurul capsulei este acum doar cenuşă, şi luna şi-a schimbat locul pe cer. Mă face să-mi dau seama cât de mult am stat înăuntru.

– Craniu-cu-şerpi, spun eu. Îţi spune ceva?

Colonelul începe să scuture din cap, şi apoi ezită.

– Posibil, spune el, dar vorbeşte cu el însuşi. Împletituri şi şerpi. Sună posibil... Ai văzut vreodată un cap-de-argint?

Sunt din nou în conversaţie.

– Nu, domnule.

– Au plete de metal în loc de păr, arată ca nişte împletituri. Ferocşii le pot confunda cu şerpii. Ezită. Vorbim despre ceva ce a zis feroxul, nu?

– Au cerut protecţie.

– Iluminații sunt telepatici, spune colonelul. Dacă tu poți vorbi cu ferocşii, poate că şi ei pot vorbi cu ferocşii.

Înălțații sunt mai puțin numeroşi decât noi, dar tehnologia lor este destul de bună să facă schimburi cu U/Liberă, care ne lasă să ne luptăm unii cu alții, probabil sperând să ne distrugem reciproc şi să rezolve problema în felul ăsta.

Uniunea Liberă administrează optzeci şi cinci la sută din galaxia cunoscută. Dacă le crezi propaganda, U/Liberă trăieşte într-o stare de beatitudine fără infracțiuni, scutiți de trauma bolilor şi a foametei, capabili să ajungă la adevăratul lor potențial într-un interval de timp de o duzină de vieți. După cum ne tot spun, sunt foarte dezamăgiți că nu vrem să ne alăturăm lor.

Într-o zi U/Liberă o să aleagă între Iluminați şi Octovieni. Pentru moment nu se implică, declarându-şi tristețea asupra inabilității noastre copilăreşti să facem pace unii cu alții. Şi pe lângă manifestările de tristețe, cumpără blănuri de lup de stepă, implanturi din zone sălbatice şi cantități obscene de diamante din sisteme solare de mult moarte. Orice este exotic, orice e natural. Ambră, gheață de cometă ca să amestece cu cocktailuri, cutii de bijuterii făcute din carapace de ferox.

Tocmai am lăsat în urmă o avere în material brut.

– Te încrunți.

Colonelul are dreptate, aşa fac.

– Bine, spune colonelul Nuevo. Cranii-cu-şerpi. Ce altceva ai descoperit?

– A scăpat de la Iluminați printr-un tunel de sub zidurile oraşului. Îmi semăna cu un canal.

Colonelul se holbează la mine.

– Puteai să priveşti în mintea lui?

– I-am văzut amintirile.

– Deci, spune colonelul Nuevo, există un canal. Chiar şi în semi-lumina focului care se stinge pot să văd calculele din ochii lui. Ia spune-mi, face el. Cât de bun este grupul ăla al tău de fapt?

CAPITOLUL 29

Shil nu vrea să-mi întâlnească privirea, Franc mă salută forțat și se scuză, iar Haze îmi dă SIG-ul *diabolo* și se întoarce, după care se întoarce înapoi.

– S-a trezit. Pare supărat și speriat... Și se uită la orice altceva în afară de sângele care-mi pătează uniforma.

– S-a trezit?

– Da, domnule... Așa că l-am resetat.

– Ce ai resetat?

– Parametrii de scanare.

– Te-ai jucat cu setările pistolului meu?

Vocea mea este joasă, ceea ce îl sperie și mai mult, și are dreptate, pentru că dacă nu vine cu un motiv foarte bun pentru care și-a făcut de lucru cu SIG-ul meu, o să-l lovesc foarte rău într-adevăr. Am văzut soldați omorâți pentru mai puțin.

Trăgând aer adânc, Haze spune:

– L-am oprit doar să nu mai consume atât de multă energie. Pot să restitui setările precedente, dacă asta vreți.

Și-a cumpărat o grațiere.

– Continuă.

– Cipul de luptă era setat la timp real plus.

– Și asta înseamnă?

Haze crede că îl testez. De fapt, ar putea la fel de bine să vorbească altă limbă.

– Cinci secunde cu siguranță, cincisprezece foarte probabil, două minute destul de probabil și cincisprezece foarte posibil; este o cerință enormă pentru orice IA. Se pare că erați îngrijorat de –

Haze ezită, dându-și seama ce tocmai a spus.

– Nu te opri acum, îi spun eu.

– Vreau să spun, face el, este evident că v-aţi aşteptat la o probabilitate înaltă/eveniment cu impact înalt chiar, aţi setat IA-ul cum trebuie şi aţi uitat...

Mda, Haze tocmai şi-a mai săpat o groapă.

Neen este singurul care rămâne cu mine în timp ce mă dezbrac de armura de luptă, îndes carne rece de *Dilydae* în gură şi îi fac semn să mă urmeze până la malul apei.

– Ţine de şase, îi spun eu.

Neen salută. Ce e mai rău, o face ca şi cum n-ar glumi.

Apa este mai rece decât era mai devreme şi noroiul este lipicios sub picioarele mele; prădători minusculi mă ciupesc de picioare şi alge de lac mi se agaţă de încheieturi ca nişte degete. Nu sunt superstiţios – ei, nu mai mult decât alţi soldaţi – dar noaptea asta îmi lasă un gust amar în gură.

Doar dacă nu e responsabil viermele de asta.

Idiotule, îmi spun. Toate luptele se termină cu sentimentul ăsta.

Mă doare o cicatrice de pe genunchi, cum se întâmplă de obicei când se face frig. Tăietura a ajuns până la os, o lovitură de sabie atât de puternică încât lama care a rămas fixată înăuntru a trebuit scoasă cu forţa. Ciudat, însăşi puterea loviturii mi-a salvat viaţa. În timp ce membrul tribului se chinuia să-şi retragă sabia, i-am înfipt un cuţit în inimă.

Karbonne pare departe de aici.

Adaptează-te sau mori, adaptează-te şi mori... opţiunile nu sunt foarte bune, dar una este cu siguranţă mai bună decât cealaltă. Când ies din apă, gândurile care se aglomerau în capul meu au dispărut. Feroxul este doar o bestie, amintirile lui de moarte sunt cu totul îndepărtate. Îi arunc armura mea lui Neen să o curețe, mă chinui să trag pe mine pantalonii uzi şi mă întorc la foc. Cam un minut mai târziu, iese abur din mine ca dintr-o tigaie pusă pe foc.

– Bun, fac eu. Spune-mi.

– Ce, domnule?

– Unde sunt ceilalţi. Ce-i nelinişteşte?

Expresia de pe faţa sergentului meu devine ştearsă.

– Neen. *Este un ordin.*

Se uită la mine, se uită la pistolul pe care tocmai l-am scos din toc, şi la pumnalul de la Capul-de-Mort înfipt în pământ la picioarele mele.

– Îmi permiteți să vorbesc liber, domnnule?

Râsul meu îl surprinde. Nu-mi aduc aminte când a folosit cineva ultima oară expresia asta şi a vorbit serios.

– Dă-i drumul.

– Ați torturat un ferox până la moarte, domnule. L-ați torturat aşa de tare că l-ați făcut să vorbească.

– Nenorociții ăia nu pot vorbi.

– Toată lumea spune că ăsta a vorbit.

– Toată lumea?

Gesticulează spre tabăra din jurul nostru. Este linişte; cel puțin aici, unde suntem noi. Toată bunăvoința câştigată prin împărțirea cărnii de aligator a dispărut cu un singur zvon.

– Eşti un auxiliar al Capului-de-Mort, îi spun eu. Nu te interesează ce cred alți oameni. Te interesează ce cred eu. Înțelegi?

El dă din cap.

– Bun, spun eu. Acum, feroxul era rănit, înghețat şi pe jumătate înfometat. Era captiv pe planeta greşită, în războiul altcuiva.

Ceilalți se furişează să asculte. O să-i învăț să se mişte mai silențios.

– Veniți lângă noi, spun eu.

Când ochii lui Neen se îndreaptă spre întuneric, el zâmbeşte şi îmi dau seama că tocmai a văzut-o pe sora lui. Ea este slabă ca un şobolan şi îşi poartă expresia încruntată ca pe o uniformă, dar o iert pentru moment, pentru că s-a menținut destul de bine când am vânat aligatorul, şi pe lângă asta arată bine dezbrăcată.

– Feroxul a vrut să moară, le spun eu. I-am oferit moarte în schimb de informații. Bestia a fost recunoscătoare.

– Domnule, spune Franc, strecurându-se printre mine şi Neen, nu asta spun majoritatea oamenilor.

Aşa că îi explic de ce e bine şi asta.

O lună se ridică sus pe cer şi dă un luciu argintiu mlaştinii din jurul nostru; râul străluceşte ca o panglică ieftină şi lacul meu se face oglindă. Se văd lumini în depărtare, oraşul Ilseville. Ar trebui să ne luptăm. Dacă asta era Legiunea, ne-am lupta. În schimb, aşteptăm să eşueze tratatele de pace. Aparent, U/Liberă vrea să aranjeze o supunere curată a oraşului.

Noi nu vrem asta. Iluminații nu vor asta. Dar trecem prin moțiuni pentru că Uniunea Liberă ne cere asta, nevoia lor de a interveni

fiind aproape la fel de puternică ca şi foamea lor de informaţii şi obsesia pentru orice lucru exotic. Care, destul de bizar, se pare că ne include şi pe noi.

Între timp ne uităm la oraşul Înălţaţilor cu sateliţii noştri de înălţime, iar ei se uită la tabăra noastră cu echivalentul lor şi amândoi suntem ocupaţi cu planurile următorului atac de mâine la prânz.

Cam la o oră după ce trupa mea se instalează, Franc iese afară din cortul pe care-l împarte cu Shil şi eu aud cum se pişă în întuneric. Pe drumul ei înapoi, se opreşte şi priveşte atent în jurul ei, dar nu mă vede cum stau în umbra unui tanc stricat. Neen se trezeşte cu două ore înainte de răsărit şi dispare spre centrul taberei; când se întoarce are un braţ din lemnele altcuiva cu care să întreţină focul nostru.

– Stai jos, îi spun eu.

Face ce i se spune.

– Câţi ani ai?

Soldatul se gândeşte să mintă.

– Optsprezece, spune el în cele din urmă.

Mă abţin din răsputeri să nu înjur.

– Şi ceilalţi?

– Franc are douăzeci şi unu. Nu ştiu de Haze.

– Şi Shil?

– Douăzeci şi opt, spune el. Ştii cum e. A fost recrutată pentru că eu sunt singurul băiat şi a trebuit să furnizăm doi soldaţi, toată lumea trebuia.

– Descrie-mi pregătirea ta.

Neen se uită la mine, întrebându-se cum să răspundă.

– Noi am primit uniformele şi puştile abia alaltăieri, spune el. Şi nu prea am avut o pregătire, de altfel. Suntem de pe următoarea planetă-n linie.

– Dar asta e… Mă gândesc mai bine. Îmi răsfoisem doar briefingul, de vreme ce majoritatea briefingurilor sunt nişte prostii; dar sistemul ăsta are trei planete, şi toate aparţineau inamicului până de curând.

– Aţi fost Iluminaţi?

– Nu, domnule. Nu noi. Doar oamenii importanţi au fost.

Plecăm spre canal şi spre oraş la răsărit. Tot ce avem în afară de uniforme şi arme este lăsat în urmă. Corturile noastre, rezervele

de hrană, rucsacuri şi Tancuri cu roţi groase. Vom face călătoria pe jos, pentru că avem şanse mai mari de succes în felul ăsta.

Pe măsură ce mergem, un soldat ne urează noroc, altul face semnul împotriva răului. Se opreşte când vede că-l observ.

– Vă place, nu-i aşa, domnule?

Shil îmi prinde privirea, începe să privească în altă parte şi apoi se obligă să se uite din nou. Poate că a observat cum mă uit la ea, sau poate că seamănă destul de mult cu mine ca să ştie că gradul nu înseamnă nimic.

Ceea ce faci cu gradul contează.

– Sunt obişnuit, îi spun eu. Şi ai face bine să te obişnuieşti şi tu.

– Ştiţi, domnule, spune ea, oamenii de pe aici zic că nu sunteţi om. Shil îşi ridică bărbia, şi eu ştiu că se întreabă dacă nu a întrecut măsura.

– Crezi că Iluminaţii sunt oameni?

– Dar asta e ideea, spune Shil. Ei nu vor să fie.

– În timp ce eu m-am născut aşa?

Shil se uită în altă parte şi următoarele minute trec într-o linişte apăsătoare.

– Nu am vrut să întrec măsura.

– Nu ai întrecut măsura. Crede-mă, ai ştii.

Ceilalţi trag cu urechea, aşa că adresez următorul comentariu tuturor.

– În limite normale, puteţi spune orice. Dar puneţi la îndoială sau refuzaţi un ordin şi vă omor pe loc.

Ei rânjesc când rânjesc eu, dar ştim cu toţii că nu e o glumă.

– Ce este în limite normale? întreabă Haze.

– Nu blasfemii. Nu trădare. Nu spuneţi că o să pierdem.

– O să pierdem? întreabă Shil.

Zâmbetul meu este trist.

– Nu dacă pot eu să fac ceva în privinţa asta.

Corturile noastre se termină puţin după conversaţia asta şi noi ne aşezăm în linie, îndreptându-ne spre un şir depărtat de copaci. Eu stau în faţă şi Neen după mine; restul merg la cincisprezece paşi depărtare unul de altul, încercând să calce numai pe urmele persoanei din faţă.

Pe măsură ce ne apropiem de copacii ăia, pământul devine mai ferm sub picioare şi bocancii noştri nu se mai afundă în noroi. Spinii sunt piperniciţi, plini de fragi care probabil că sunt otrăvitori. O

libelulă de mărimea pumnului meu pluteşte peste apa nemişcată; aripile ei sunt în aceeaşi măsură de radioase în semi-lumina de dimineaţa devreme pe cât îi este corpul de cenuşiu.

Mă opresc, simţindu-i pe ceilalţi oprindu-se în spatele meu.

Drumul pare liber. Până aici m-am bazat pe fragmentele de amintiri ale feroxului, dar el era în dureri mari şi câteodată aproape inconştient... De urme am nevoie de fapt.

Soldaţii mei aşteaptă.

Un vânt rece din spatele nostru poartă cele mai slabe urme de la focurile noastre îndepărtate. Suntem în afara câmpului vizual al taberei noastre. Ce trebuie să ştiu eu este dacă ne urmăreşte cineva din faţă. Viermele meu este inutil; nu a reuşit să detecteze nimic de zile întregi. Şi nu sunt sigur că i-ar recunoaşte pe Iluminaţi oricum.

Comunicat, legat liber, de bună voie. O duzină de fraze diferite pretind să explice ne-Iluminaţilor cum este să faci schimbarea. Presupun că nu multe sunt apropiate de adevăr.

Un semn rapid din mână şi ceilalţi încep să meargă înainte. Rădăcini se agaţă de bocancii noştri şi bucle joase de spini funcţionează ca sârma ghimpată, dar mergem înainte până se răresc copacii şi ajungem la un teren arat. Este primul teren de genul ăsta pe care l-a văzut oricare dintre noi de la aterizare. Urme uriaşe conduc spre poarta lângă care stau. Un smoc de blană este prins în balama şi sângele uscat de pe lemn indică locul în care s-a oprit feroxul să-şi tragă răsuflarea.

Am ce-mi trebuie.

Găsim cadavre după o oră. O femeie fără jumătate din craniu, şi un bărbat tăiat de la abdomen la umăr, în ciuda armurii de corp. Amândoi şi-au folosit armele, după mirosul ţevilor.

În spatele meu, îi aud pe Franc şi Haze vomitând.

Alte trei cadavre ne aşteaptă după încă o jumătate de oră. Unul este omorât curat, capul întors atât de mult că vertebrele au cedat pur şi simplu. Ceilalţi au trecut prin ceva mai multe chinuri, dar tot au avut o moarte mai uşoară decât primii doi.

– Dezbrăcaţi cadavrele, ordon eu.

Haze scutură din cap, şi apoi se dă înapoi, încleştându-şi maxilarul. Nu este tare, în vreme ce curg pumnii, dar tot nu l-am iertat pentru că şi-a făcut de cap cu pistolul meu, chiar dacă l-a făcut mai bun.

– Vrei să ajungi ca ei? întreb, indicând din cap spre cadavre.

Ceilalți stau nemișcați.

– Îmi pare rău, domnule, spune Haze.

Dezbracă cele trei cadavre de unul singur, ca pedeapsă. Băiatul este supraponderal și neîndemânatic și îi ia de două ori mai mult decât ar trebui, dar reușește până la urmă.

Două femei, un bărbat... toți foarte morți.

Shil, Haze și Franc își schimbă uniformele. Cu toate că le permit să-și curețe noua îmbrăcăminte mai întâi. Șanțul pe care-l folosesc este noroios, și eu nu sunt sigur că spălatul uniformelor face mare diferență, dar pentru ei pare să conteze.

Cam după zece minute ajungem la canal.

Sună simplu. Întâi două cadavre, apoi trei cadavre, un schimb de haine pentru noii soldați și un marș rapid spre intrarea într-un tunel. Dar gleznele mele sunt frecate rău de bocanci, și dacă eu mă simt așa, Dumnezeu știe cum trebuie să se simtă ceilalți. Am mers în pas de marș timp de două ore prin mlaștină și noroi, destul cât să extenueze soldați îndârjiți.

Le-am ordonat să facă și schimb de arme. Deci acum sunt înarmați cu puști pulsatorii care aparțin inamicului. Shil este cea care mă întreabă de ce. După ce s-a asigurat că înțeleg că nu vrea decât informații, și că nu îmi pune la îndoială judecata sub nicio formă. Vocea ei, în timp ce explică asta, este îndeajuns de impasivă cât să evite insolența desăvârșită.

Ne oprim, mă holbez la ea.

– Spune-mi tu mie, fac eu.

Shil își roade buza, primul semn de slăbiciune de care a dat dovadă de când am vânat aligatorul împreună, și se oprește din ros în momentul în care își dă seama că am observat. Neen și ceilalți ne privesc.

– Dacă sunteți capturat, spune Shil în final, spunem doar că facem parte din miliția din Ilseville și că dumneavoastră ne-ați prins. Și suntem foarte fericiți să fim salvați.

– Și...?

– Dacă e necesar, ne putem preface că v-am capturat pe Neen și pe dumneavoastră.

– Foarte bine.

Fratele lui Shil pare atât de șocat că mă face să râd. Așa că pun pe toată lumea să se așeze la intrarea în tunel și le spun ce o să se întâmple, de ce o să se întâmple și ce vreau de la ei mai exact.

Nu mă complic să le explic ce-o să se întâmple dacă o s-o facă lată. Nu sunt proşti; pot şi ei să înțeleagă asta.

În centrul Ilseville-ului este o Cameră de Comerț; este veche şi părăginită, impresionantă la prima vedere, dar slab apărată şi cu prea multe intrări. Astea sunt cuvintele colonelului şi ar face bine să spună adevărul. Înăuntrul camerei este un Înălțat; treaba noastră este să îl capturăm.

– Vrei să spui un Iluminat, spune Haze, fără să gândească. Se depărtează de mine înainte să apuc să mă întorc cu fața spre el măcar.

– Nu, spun eu. Vreau să spun Înălțat.

– Va fi păzit, spune Neen.

– Bine păzit, adaugă Shil.

Şi realizez ceva: oamenii ăştia ştiu despre asta.

– Ați văzut un Înălțat?

Toată lumea se uită la toată lumea. Dacă n-ar fi atât de amuzant, aş fi nervos.

– Haze a văzut, spune Franc. O dată, în trecere.

După cum spune asta, sună de parcă îi dă lui Haze povestea lui, o poveste pe care se aşteaptă să o confirme; şi după cum refuză băiatul să-mi întâlnească privirea, oricare ar fi povestea adevărată, este mult mai complexă decât o descrie simpla relatare a lui Franc.

– Haze, spun eu. Înălțatul ăsta pe care l-ai văzut *o dată*, descrie-l...

El ezită, dar numai pentru că se străduieşte să găsească cuvintele potrivite.

– Este ca o maşinărie, spune el în final. Are formă de piramidă şi este plin de lumini, aproape drăguț. Dar foarte periculos.

Asta e tot, întregul conținut al descrierii lui.

Nu contează cât de mult cer detalii, tot ce rezolvă nervii mei este să blocheze adevărul mai mult în gâtul lui. Intrăm în întuneric, în linişte, şi nimeni nu se uită spre mine pentru foarte mult timp.

CAPITOLUL 30

– Ca mațele unui vierme de gheață, spun eu, când suntem în tunel de douăzeci de minute. O mașinărie cu gură rotundă și-a făcut drum prin noroiul compact, răhățindu-se ciment pe ziduri pe măsură ce mergea, numai că cimentul se fărâmițează, spărturile descoperind pământul întunecat de dedesubt.

Neen mușcă momeala.

– Ce e un vierme de gheață?

– Cam ca ăsta, spun eu, doar că e natural. Mănâncă și-și face drum prin gheață, evident. Sunt oameni care trăiesc în ei.

– Unde? întreabă Shil.

– Pe Paradis.

– Ai fost paznic?

Reevaluează.

– Prizonier.

– Și acum ești ofițer al Capului-de-Mort? spune Haze, întorcându-se într-un final cu fața la mine.

– Lucrurile se schimbă.

Privește în altă parte, și apoi mă privește din nou când crede că nu mă uit. Așa că ridic cuțitul laser ceva mai sus și luminez ceva mai mult din tunelul prin care mergem. Toată lumea are secrete, dar sunt destul de sigur că băiatul ăla are mai multe decât majoritatea.

– Câtă încredere ai în Haze? îl întreb pe Neen câteva minute mai târziu.

– Am încredere în el cu viața mea.

– Înțelegi, îi spun eu, că o să te țin minte cu asta?

Murdărie alunecă pe sub picioarele noastre și fecale de lilieci împânzesc pereții. O apropiere rapidă a cuțitului meu spre tavan dezvăluie lilieci interminabili, atârnând în liniște. Ochi minus-

culi şi neprietenoşi ne privesc în timp ce mergem. Singurul lucru bun care poate fi spus despre împuţeala lor de amoniac este că ne distrage atenţia de la ce va urma.

– De unde ştii prin ce tunel trebuie să o luăm? întreabă Shil.

Mărind intensitatea cuţitului meu, luminez cu el pe un zid. Când păleşte, Shil este tot nelămurită, aşa că mă duc în spatele ei şi o apuc de umeri, simţind cum încremeneşte sub mâinile mele.

Asta ar fi un moment foarte bun să-i dau drumul. Dar nu fac asta, pentru că ar însemna să recunosc că am observat. În loc, o îndrept pe Shil cu faţa spre perete, îi dau ei cuţitul laser şi o ţin de încheietura mâinii, aducând lumina mai aproape de cimentul spart.

– Toată lumea, spun eu.

O urmă în rahatul de liliac iese în evidenţă, unde s-a împiedicat feroxul şi blana lui a lăsat urme de năpârlire. O mişcare din încheietura ei permite luminii să scoată în evidenţă o urmă mult mai mare, chiar deasupra cursului de apă.

Este urma unui călcâi de ferox.

Instinctul mă face să iau ultima secţiune în linişte. Pe aici a venit bestia şi a fost ţinută în Camera de Comerţ. Deci ştiu deja că este posibil să ajungi de la canal la cameră; întrebarea este pe unde a intrat feroxul în sistemul de canalizare?

Apă iese din ţevi mici care dau în tunel, şi deja începe să curgă repede prin porţi de evacuare pe ambele părţi. În oraşul de deasupra noastră tocmai a început să plouă, şi jgheaburi îndrumă surplusul în canalul ăsta.

Putem să ne descurcăm cu apa în creştere, pentru că dacă este cazul, o să înotăm pur şi simplu. Dar mi-e frică să nu pierd urmele feroxului.

– Acolo, domnule, şopteşte Haze.

Îmi îndrept cuţitul spre zid.

Are dreptate, este o urmă ştearsă la înălţimea umărului.

Altă dâră întinsă, o sută de metri mai încolo, ne arată că bestia a mers pe partea aia de zid o perioadă. Curentul este mai puternic pe acolo pentru că tunelul se curbează în altă direcţie, şi o scară ruginită a fost îndoită dinspre zidul unui puţ de acces susţinând ceva greu.

– Aruncă o privire, îi spun lui Neen.

Shil scutură din cap, acţionând din pur instinct. Până acum a făcut tot ce i-a spus Neen, frate mai tânăr sau nu, dar refuz să las

lucrurile să se strice între ei dacă situația devine serioasă, şi va deveni serioasă.

Trebuie să înțelegem asta toți cinci.

– Neen se duce, spun eu.

Se cațără repede şi dispare din vedere. Aşteptăm timp de cinci minute şi apoi zece. Sunt pe cale să îi atrag atenția lui Shil asupra furiei sale clocotitoare când auzim paşi pe scara de deasupra.

– Urcare grea, spune Neen.

– Cât de departe?

– Cam o sută de bare, dar scara se termină la o margine, la jumătatea drumului în sus. După aia e doar un zid. Vocea lui vine ca un fapt divers, în ciuda zgârieturilor de pe mâinile lui şi o tăietură urâtă pe o parte a capului.

– Am căzut, spune el, văzându-mi privirea.

– Avem nevoie de funii?

– Nu, domnule. Neen scutură din cap. Am dat de o rută...

Străzile din jurul Camerei de Comerț sunt aproape pustii. Un camion care elimină fum, câtevă automobile electrice cu trei roți sunt pline vârf de blănuri, afacerile mergând în continuare ca de obicei, în ciuda armatei stabilită după porți.

Puțini oameni se sinchisesc să se uite când Neen şi Franc trec pe sub o arcadă spartă şi se trezesc pe o alee îngustă. Uniformele miliției sunt cam la fel peste tot: uniforme de camuflaj şi bocanci, căşti ieftine şi curele de pânză. Haze se grăbeşte după ei, şi apoi încetineşte.

Shil merge următoarea. Tot arată ca un băiat la prima vedere, şi probabil şi la a doua. Dacă ar fi fost doar ei patru, totul ar fi fost bine. Dar sunt şi eu acolo, şi este greu să mă confunzi cu altceva decât ceea ce sunt.

Un ucigaş profesionist.

O femeie se întoarce, o înghionteşte pe alta. Un om pe o bicicletă giroscopică se opreşte să vadă la ce se uită şi se trezeşte privind fix în ochii mei.

Idiotule, îmi vine să zic.

Deschide gura să strige, iar eu trec strada într-o viteză orbitoare, îi cuprind gâtul gros cu un braț şi sucesc cu sălbăticie. Trosnetul capătă un ecou dat de un zid apropiat. Neen omoară una dintre femeile bătrâne şi Franc o omoară pe cealaltă. Face treaba curat şi dur, o singură înjunghiere prin inimă, apoi o tăietură la gât.

Am rămas fără cuvinte, şi de asemenea impresionat.

Rânjind, Franc îşi şterge cuţitul de pantaloni şi îl pune înapoi în teacă. Ochii ei prind privirea lui Haze şi el dă din cap. Când mă uit din nou la Franc, ea fredonează.

Sergentul meu, între timp, se uită la sora lui, care este orice numai fericită nu. După o secundă, se întoarce la a-şi pune victima la pământ. Cum reuşeşte un om atât de slab să susţină o femeie atât de grasă mă depăşeşte.

– Bun, spun eu. Băgaţi-i în tunel.

Franc se apleacă după victima ei şi Haze se apropie să o ajute.

– Shil, spun eu. O vorbă...

Ceilalţi se prefac că nu aud.

– Franc şi Neen tocmai ţi-au salvat viaţa, îi spun eu. Mi-au salvat mie viaţa, şi i-au salvat viaţa lui Haze de asemenea. Dacă se mai întâmplă asta, mă aştept să acţionezi mai rapid.

– Erau femei, spune ea.

– La fel eşti şi tu şi Franc.

– Femei bătrâne, spune Shil – mai are puţin şi plânge. Cu toate că am impresia că este mai mult de frustrare decât de orice altceva.

– Ce crezi că le oprea să sune alarma?

Aştept răspunsul ei şi, după o secundă, ea scutură din cap.

– Nu, spun eu, nu le oprea nimic.

La ordinele mele, Shil şi Franc iau baticele femeilor bătrâne şi le leagă la cap. După o clipă de gândire, iau un şal de la una dintre femei şi îl pun pe Haze să îl poarte ca batic. Toată grăsimea aia îl face să arate oricum ca o fată. Când sunt gata, scap de propria jachetă şi mă chinui să încap în haina omului pe care tocmai l-am omorât.

Acum suntem trei bărbaţi şi două femei, toţi din miliţie.

– Mergeţi în continuare, le spun eu. Cu ochii-n pământ, vorbind în şoaptă. Daţi-vă la o parte, fiţi politicoşi şi salutaţi orice pare că trebuie salutat.

– Şi dumneavoastră, domnule? întreabă Haze.

– O să fiu o sută de paşi în spatele vostru. Dacă auziţi vreo perturbare, continuaţi să mergeţi.

Capul-de-argint care începe să urmărească grupul lui Neen a trecut prin schimbare cu zeci de ani înainte să se nască soldatul. Este

înalt, împânzit de o încurcătură de tuburi care merg în bucle de la coaste până la picioare. Virusul i-a crescut plete de oțel din craniu, care se ondulează atunci când merge. Are cinci împletituri, şi este un nenorocit arogant, mult prea sigur pe el pentru a-şi păzi fundul.

– Hei, spune pistolul meu. Aruncă o privire la urât.

O baterie plină, şi setări care nu îi cer să prezică decât cu câteva secunde în viitor au făcut SIG-ul să devină hiperactiv, fericit şi vorbăreț. Preferam obiectul când era în modulul sictirit.

– Ştii, spune pistolul, că capetele-de-argint erau oameni? Unii dintre ei chiar recent…

Chiar când mă gândesc că SIG-ul este pe cale să povestească toată istoria capetelor-de-argint, se opreşte şi vreo cinci diode încep să pâlpâie într-o succesiune rapidă.

– Sincronizare, anunță.

– Ce dracu' înseamnă…

Şi apoi aflu, pentru că capul-de-argint merge cu încredere spre un zid şi dispare într-o sclipire de lumină.

– Mergi, spune SIG-ul.

Merg.

Găsim capul-de-argint la două străzi depărtare, intrând pe un drum pe care este deja grupul lui Neen, deşi capul-de-argint îşi face intrarea printr-o uşă din direcția opusă. Un truc ingenios, unul pe care l-am crezut legendă până atunci.

– La naiba, spune pistolul.

Capul-de-argint s-a oprit, aproape de parcă s-ar concentra să asculte. Şi pistolul meu a devenit foarte tăcut într-adevăr, până la punctul în care şi-a oprit luminile în poziția în care sunt.

Dacă o legendă este adevărată, cum o fi cu alta? Scoțând un țep de aruncat din teaca de la încheietura mea, irosesc o fracțiune de secundă ca să-i găsesc punctul slab şi-i dau drumul dintre degete.

– *Te-am prins*, spune capul-de-argint, întorcându-se.

Devine conştient de ținta mea când țepul îl loveşte în umăr. *Rana îl blochează pe Iluminat în prezent.*

– Pot să sugerez subsonicul?

Pistolul meu este fericit să se întoarcă la treabă.

Două împuşcături îl lovesc pe capul-de-argint în genunchii zdrobiți. Şi apoi, scoțând pumnalul, mă îndrept pur şi simplu spre creatura care se tânjeşte şi-i tai gâtul apăsând lama cu putere.

Pâlpâie din vedere, dar vătămarea este prea serioasă. Pentru o secundă este aproape transparent, şi apoi apare din nou, chiar la timp să-i permită cuţitului meu să-i taie de tot capul.

Zeu auto-proclamat sau nu, cade ca un zid.

– Cale bătută, spune pistolul.

O tăietură cu pumnalul şi cea mai mare parte a scalpului lui se desprinde. Este carne pe sub carapace, aşa că o curăţ şi aşez masa de plete de oţel pe capul meu. Se potriveşte la limită.

Ce fac în privinţa tuburilor acelea?

Scăpând de jacheta pe care am furat-o mai devreme, mă tai la umăr şi îmi înfig cuţitul în şold – doare ca dracu', dar fac asta oricum – şi apoi îndes cel mai gros dintre tuburi în rănile deschise şi privesc carnea începând să se închidă în jurul lui. Negrul nu este tocmai culoarea Iluminaţilor, dar braţul meu artificial cu siguranţă nu este normal, şi asta e bine. Iar pistolul meu, nici el nu este normal cu siguranţă.

– Pâlpâie mai rapid, îi spun eu.

– Ce?

– Fă ca şi luminile de pom de iarnă.

SIG-ul face aşa, cu foarte puţină graţie. Ne ia ceva timp să îi prindem din urmă pe ceilalţi.

– Neen?

Băiatul se întoarce, mă vede şi înjură. Aş rânji, dar capetele-de-argint se iau mult prea în serios pentru umor.

– Alinierea, spun eu. Cu toţii. Mergem să-i vizităm pe Înălţaţi.

Nimeni nu ne opreşte când traversăm piaţa; nimeni nu priveşte măcar în direcţia noastră. O copilă este pe cale să privească şi este plesnită de tatăl ei, care se apleacă agitat fără măcar să se uite la faţa mea. Dacă ăsta e genul de tratament pe care-l solicită Iluminaţii, nu prea cred că-mi place nici mie de ei.

Neen merge înainte, cu puşca ţinută la piept. Cele trei fete, care sunt de fapt două fete şi un Haze din ce în ce mai bosumflat, merg după el ca o umbră, oprindu-se când mă opresc şi eu şi ţinându-şi privirea la pământ.

În faţă este o poartă de oţel montată într-un zid din piatră de spumă. Este câte un paznic pe fiecare parte. Aceştia sunt soldaţi adevăraţi, nu fac parte din miliţie. Suntem priviţi, scanaţi de un fel de cameră de deasupra uşii, şi unul dintre paznici îşi pregăteşte deja pistolul.

L-ar omorî pe Neen imediat, dar pletele mele şi pistolul, care acum psalmodiază rugăciuni ale Înălțaților, îi dau omului de gândit.

– Deschide, cere pistolul meu, luând o pauză de la cântat.

Paznicul face loc să trecem.

Vrea să mă oprească, dar nu se încumetă să atingă pe cineva despre care crede că e Iluminat. Greşeala îl costă viața, când Franc îi înfige un cuțit pe sub bărbie până în creier.

Neen îl omoară pe celălalt paznic, o tăietură sălbatică cu oțel călit la jugulară. Îl lasă pe Neen acoperit de sânge, dar eu înțeleg situația destul de bine. Soldatul încearcă să îndepărteze amintirea victimei pe care a omorât-o mai devreme, găsindu-şi ceva justificabil. După rânjetul de pe fața lui Franc, nu pare s-o deranjeze prea mult chestiile de genul ăsta.

– Dați-vă înapoi.

Neen aruncă poarta în aer cu o mină antipersonal şi suntem înăuntru, cu pistoalele gata de luptă şi ochii noştri scanând o curte interioară. Nu este ce mă aştept. Cineva a acoperit întreaga zonă cu fibră de sticlă, care se preschimbă într-o mie de modele atât de repede că mă dor ochii.

– Nu te uita, îi spune Haze lui Franc.

Ea îşi retrage privirea de la tavan.

Podeaua de sub bocancii noştri este un strat subțire de apă peste pătrate enorme de marmură. Culori plutesc în apă ca nişte nori opalescenți, fără să se amestece, dar trecând una prin cealaltă în pete de purpuriu pur şi albastru.

O uşă din față începe să se deschidă şi Franc îşi ridică puşca pulsatorie.

– Îmi permiteți? întreabă ea.

Dau din cap, şi un soldat cade cu cea mai mare parte din cap lipsă. Este o țintă bună şi rânjetul lui Franc este mai larg ca niciodată. A trăit sub ocupația Înălțaților, îmi reamintesc eu; cu siguranță are pata pusă.

Intrăm în coridor şi omorâm tot ce ne iese în cale. Un Proaspăt-Făcut, cu craniul încă moale şi prima împletitură încă în creştere. Unul cu două împletituri, total maturizat, prea şocat că e atacat ca să se ferească la timp. O mână de paznici, care mor înainte să-şi dea seama ce se întâmplă.

Ne vede o fată şi începe să țipe. Franc este cea care o trage deoparte şi o face să tacă, vorbind de zor. Este fiica celui cu două

împletituri, în căutarea tatălui ei. Toți știm ce ea nu știe, că tatăl ei este mort.

Când se termină măcelul, apar două femei, cu totul umane și paralizate de teamă. Neen indică spre ușa din spatele nostru și le spune să iasă dracului de aici.

Eu dau din cap, Shil zâmbește. Incidentul de mai devreme este iertat.

– Acum ce facem, domnule? întreabă Neen.

– Găsim Înălțatul.

Tot ce am auzit spune că Înălțații sunt piramide vaste de diamant și silicon, capabile să se protejeze singure de orice. Când i-am spus colonelului Nuevo că Aucșii mei se pot descurca cu așa ceva mă lăudam, trebuie să fi știut și el asta.

– Este la etaj pe scările alea, spune Franc. Mi-a spus fata.

– De ce?

– I-am spus că suntem aici să-l protejăm.

– Este aici, domnule, spune Haze. Este primul lucru pe care mi-l spune de când l-am pus să poarte baticul unei femei jumătate de oră mai devreme. Cred că este bolnav.

Are dreptate.

O piramidă mică de metal atârnă de o pânză compleză care se întinde pe cea mai mare parte a tavanului. Un diamant cât pumnul atârnă de filamente în centrul piramidei. Lumini trec prin fiecare fir din pânză și chiar prin piramidă. Ele merg inegal, într-o mișcare zgomotoasă care nu prezintă fluiditatea pe care o merită obiectul ăsta.

O lumină palā pulsează în centrul diamantului. Numai Haze putea să compare Înălțații cu o mașinărie. Și totuși…

– Ce are?

Lăsându-se în genunchi în fața unor filamente încurcate, Haze privește mai îndeaproape.

– Scurt circuit, spune el. Vrei să-l repar?

– Poți?

– Pot să încerc.

Mă mulțumesc cu asta. Înălțatul se dezmembrează cu o explozie de flăcări și electricitate statică. Când dau drumul pistolului înapoi în tocul lui, Haze se holbează.

– Afurisitul pilota aripa-de-liliac, îi spune pistolul meu. Iar vrei să dai de alea?

CAPITOLUL 31

Sunt nişte reguli simple pentru cucerirea unui oraş. Prima regulă spune să pui mâna pe o bază bună. Asta nu înseamnă un loc sigur, pentru că dacă închizi un oraş cum trebuie chiar şi ghetourile sunt sigure. Înseamnă să găseşti un loc călduros, uscat şi comfortabil, preferabil cu provizii proprii de mâncare şi o pivniță plină de alcool.

Hotelurile sunt bune, la fel şi cluburile, barurile fistichii şi casele elegante. Dar suntem în Ilseville, unde primele trei din cele menționate sunt mai rare decât dinții unei găini.

Le ordon Aucşilor să urce dealul, pentru că dealurile sunt de obicei echivalente cu scump (în afara cazului în care sunt infernal de abrupte, ca pe Farlight). Bineînțeles, să găseşti un deal pe Ilseville nu e uşor. Oraşul este în majoritate drept, fiind construit pe o suprafață inundabilă. Puținele dealuri care există sunt artificiale, făcute din săpături excavate de la râul Ilseville, atunci când se construiau debarcaderele şi pistele de aterizare.

Descopăr toate astea în timpul cât le ia Aucşilor să meargă de la Camera de Comerț la un cartier rezidențial cu vedere la râu. Am aruncat împletiturile şi furtunul argintiu de corp, scăpând de amândouă imediat cum trupele colonelului Nuevo au început să năvălească pe porțile recent deschise.

– Ce ziceți de aceea, domnule? întreabă Franc, arătând spre o casă enormă pe partea umbrită a unei piețe.

– Sau aia? spune Shil, arătând spre ceva şi mai mare.

– Prea fistichie, îi spun lui Shil. Am pierde-o în favoarea colonelului. O luăm pe prima.

Tot este mare, pavată cu straturi de spumă solidificată tăiată astfel încât să semene cu gresia. Ferestrele înalte orientate cu fața

spre noi au gratii şi sticlă securizată, ceea ce sugerează că Ilseville nu este chiar raiul liniştit pe care îl descriau Iluminații. După cum cred, uşa de la intrare este armată pe interior cu rețea metalică şi încuietoarea este semi-inteligentă.

– Bună, spune pistolul meu.

Şi apoi explică, folosind un limbaj foarte simplu, exact ce o să pățească încuietoarea dacă nu cooperează. Trei secunde mai târziu, cinci zăvoare se desfac şi uşa începe să se deschidă sub ochii noştri. O menajeră în uniformă completă aşteaptă pe partea cealaltă.

– Bun venit, zice ea.

Dacă este şocată să fie întâmpinată cu o duzină de arme pregătite în față, se pricepe foarte bine să ascundă aspectul ăsta. Menajera este tânără, probabil în jur de douăzeci de ani, şi destul de deşteaptă să ştie că are şanse mai mari să scape cu viață dacă se lasă văzută şi se face utilă, decât dacă se ascunde după o uşă încuiată şi ajunge să fie vânată.

– A cui este casa?

– A lordului Filipacchi, de la Filipacchi Trading.

Numele nu-mi spune nimic.

– Acum este a mea, spun eu. A mea, şi a lor... Ai înțeles?

A înțeles.

Numele ei este Maria, şi mă conduce prin casă de parcă sunt într-adevăr noul proprietar. Sunt cinci etaje, fără să numărăm podul, ceea ce face ca asta să fie cea mai înaltă casă pe care am văzut-o vreodată. Un turnuleț de la etajul patru are vedere spre oraş şi îl păstrez pentru mine. Camera este murdară şi plină de mobilă veche.

– Mai sunt şi alți servitori?

Maria scutură din cap.

– Angajează câțiva, îi spun eu. Pune-i să pregătească încăperea asta.

Neen alege dormitorul lordului Filipacchi, dotat cu perdele de mătase şi un pat enorm care stă sub greutatea unei blăni imense. După privirile pe care i le aruncă Mariei, este evident cine ar vrea să se bage pe sub blană cu el.

Shil şi Franc decid să împartă un dormitor mult mai mic la etajul de dedesubt. Cât despre Haze, el trage o saltea într-un birou plin de calculatoare de la parter şi goleşte cămara şi bucătăriile de toți

carbohidraţii pe care îi poate găsi. Când verific, îşi mişcă degetele pe o placă, făcând rost de poze ale oraşului în timp real.

– Cum ai făcut asta?

Arată cu degetul mare spre tavan.

– Sateliți de înălțime, domnule, spune el, care se auto-ajustează. Stau în orbită până când U/Liberă le spune să coboare sau rămân fără combustibil de rezervă. – m-am gândit că n-ar fi rău să arunc o privire.

Bătaia la uşa noastră vine zece minute mai târziu. Este grea, cineva dând cu pumnul în lemnul solid. Vrea să ne impresioneze, aşa că îi las să aştepte.

– Soldați, spune Maria. Pare agitată.

– De unde ştii?

– Vizor, spune ea.

Aşa că Haze îşi mişcă degetele pe placă, înlocuind pozele de pe satelit cu poza unui ofițer al Capului-de-Mort şi a doi caporali.

– Domnule.

A accesat sistemul casei şi a trecut la vedere în detalii, aşa că văd nările fumegând ale locotenentului în uniformă. Evident, este Miles Uffingham, idiotul care m-a luat de la cort când colonelul Nuevo a vrut pe cineva care să vorbească cu feroxul.

– Lasă-i să intre, îi spun Mariei. Spune-le că o să coborâm într-o clipă.

Haze îl ia pe Neen şi eu le scot pe Shil şi Franc din camera lor. Arătăm groaznic, cu uniformele rupte şi fețele murdare.

– Înarmați-vă, le spun eu.

– Nu crezi...

– Evident că nu, spun eu, dar trebuie să părem hotărâți.

– Părem, domnule, spune Neen.

– Ah... Tveskoeg. Aici erai.

Asta vine pentru a-mi aminti numele lui Uffingham, să răspund la compliment. Nu mă deranjez. Sunt puțini ofițeri de stat major care n-ar putea fi îmbunătățiți cu un implant cu glonț în ceafă, iar Miles Uffingham nu este unul dintre ei.

– Colonelul vrea să te vadă.

– Bine...

– Poate ai vrea să te schimbi.

– În ce?

Să se întoarcă pe călcâi pare să fie un obicei la omul ăsta. Aşa că ieşim pe uşa noastră după locotenent şi îl urmărim până într-o piaţă, în linişte, şi mă bucur să văd că grupul meu scanează marginile acoperişurilor, purtându-se ca nişte soldaţi adevăraţi. Omul pe care îl urmărim merge pur şi simplu înainte de parcă nu există lunetişti, până se opreşte la uşa celei mai mari case din piaţă.

– Vizitatori pentru colonel.

Paznicii ne privesc. Cel puţin doi dintre ei se străduiesc din răsputeri să nu rânjească.

– Mă auziţi?

– Da, domnule. Sergentul lor imaculat îmbrăcat se pune în poziţie de drepţi, şi mă întreb dacă Uffingham are vreo idee despre cât dispreţ este în salutul acela. Când intrăm pe uşă după el, membrii staff-ului colonelului Nuevo se opresc din vorbit.

Poate e din cauza fetelor, purtând încă baticele şi ţinând amândouă puştile pulsatorii ale inamicului, sau poate din cauza petelor de pe uniforma lui Neen. Sau poate e doar din cauza mea, cu mâneca lipsă şi braţul artificial.

– Pe aici...

Camera în care suntem duşi este imensă şi cu tablouri atât de vechi agăţate pe pereţi că vopseaua este crăpată. De vreme ce Iluminaţii nu sunt adepţii pozelor, casa asta trebuie să aparţină cuiva îndeajuns de important să fie lăsat în pace. Şi are combinaţia pragmatică de vechi şi nou: mobilă de lemn şi uşi inteligente, vase chinezeşti şi cutii drexi ca să faci mâncare din nimic.

– Scump, spune pistolul, când îl trezesc din hibernare, cu bun gust, discret subapreciat, evident casa unui cunoscător...

Poţi să-ţi dai seama că urăşte locul.

– Scanează doar afurisita de cameră.

Asta face, şi îmi spune că suntem ţintiţi de două sute cinci arme diferite, ceea ce consideră ca fiind excesiv. Sunt scutit de discuţii prin intrarea unui subofiţer sanitar.

– Colonelul vă primeşte acum.

– Păstraţi liniştea, le spun celorlalţi. Nu răspundeţi decât dacă vi se pune o întrebare directă, nu vă holbaţi la nimeni şi lăsaţi-mă pe mine să vorbesc. Aţi înţeles?

– Sven.

Salutul meu este destul de potrivit cât să-i fure un zâmbet colonelului Nuevo.

– Arăți ca dracu'.
– Da, domnule.
O duzină de ofițeri stau aproape de biroul lui, aproape jumătate din ei fiind ofițeri ai miliției sau legionari; unii nici nu arată măcar ca soldați de carieră. Mă fac să mă întreb ce caută aici.
– Vrei să-mi spui ce ai în păr?
Îmi ia o clipă să-mi amintesc.
– Iluminat mort, spun eu. I-am folosit împletiturile ca să mă deghizez, nu am avut timp să mă spăl. Asta nu e absolut adevărat. Pur şi simplu nu m-am gândit la asta.
– Ai scalpat un Iluminat?
– Da, domnule... Dar l-am omorât mai întâi.
– Mă bucur să aud asta. Colonelul zâmbeşte. Şi scalpul lui a fost de ajuns să te deghizeze?
– Am folosit şi unul dintre tuburi. De la piept la şold.
– Greu de lipit?
– Nu a fost necesar, domnule. Am tăiat găuri.
– În tine?
Dau din cap, ridic bluza ca să poată vedea cicatricea.
– Şi auxiliarii tăi ce făceau?
– Omorau paznicii Înălțaților, domnule. Plus un ProaspătFăcut şi unul cu două împletituri. Am păstrat Înălțatul pentru final.
– *Ați omorât Înălțatul?*
– Da, domnule.
Sunt agitat, pentru prima dată de când am intrat în cameră. Nişte emoții foarte ciudate se observă pe fața colonelului.
– Cum?
– L-am împuşcat.
Colonelul Nuevo îşi închide ochii.
– Era pe moarte, domnule. Deja senil. Probabil mult peste nivelul de interogare. Orice ar fi rulat, o făcea din obişnuință. Echivalent cu a-ți aminti să respiri.
Vocea nu este a mea şi cu siguranță nu este a cuiva menit să vorbească. Haze a devenit roşu aprins, de parcă tocmai şi-a adus aminte ce i-am zis despre linişte.
– Tu eşti?
Este pe cale să dea cu şutul la tot, sunt sigur.
În loc, Haze salută.
– Unul din echipă, domnule. Numele meu este Haze. Eu am dezmembrat Înălțatul, ce a mai rămas din el.

Nu-mi amintesc să-i fi dat permisiunea să facă asta.

– Ce ai descoperit?

– Anemonă optică, diamant de memorie, câteva teraflipuri de procesor cuantic, lucruri obişnuite...

Colonelul îl priveşte foarte ciudat.

– Obişnuite pentru ce?

– O maşinărie, domnule. Haze priveşte în jur, se face roşu din nou. Ştie că este în centrul atenţiei; gândurile lui sunt doar prea concentrate la întrebarea pusă ca să-şi dea seama de ce. Dacă Haze ar fi ştiut, s-ar fi albit, şi asta din cauza fricii. Ce tocmai a spus este destul de aproape de blasfemie ca să nu mai conteze.

– Murea, spun eu. Poate era mort deja.

– Şi omul tău îi descrie corpul? colonelul ia în calcul asta. Maşinăria este pentru un Înălţat mort cum este carnea pentru un om mort, să zicem chiar pentru corpul mort al soldatului Haze?

Dau din cap, încercând să nu intru în panică.

O secundă mai târziu colonelul dă din cap.

– Asta ar fi tot, spune el. Privirea lui cercetează camera, provocând pe toată lumea să-l contrazică. Nimeni nu face asta.

– Alinierea.

Facem ce ni se ordonă, stând în poziţie de drepţi. Moment în care apare maiorul Silva, ţinând o pernă de mătase neagră, şi ambii ofiţeri se opresc în faţa mea.

– Pentru că a fost primul să intre în oraş, îl promovez pe Sven Tveskoeg la locotenent deplin, decorându-l cu Crucea de Obsidian, clasa a doua...

Salut, pentru că nu-mi vine altceva în minte.

Maiorul Silva îi oferă colonelului Nuevo perna şi colonelul atârnă medalia la gâtul meu şi toată lumea salută din nou. Când se retrage colonelul apare un sergent. Cară un braţ de haine murdare. Sunt uniformele pe care i-am făcut pe Franc, Shil şi Haze să le lase în urmă când am intrat în tunel.

– Luaţi haine noi, ordonă colonelul. Păstraţi emblemele.

Sergentul iese din cameră după noi. Vrea să se asigure că luăm uniformele care tocmai ne-au fost promise.

CAPITOLUL 32

Piața Ilseville pute a vomă, fum, sex şi urină. Un sergent al Capului-de-Mort vorbeşte cu o femeie lângă un copac, în timp ce un rând de subofițeri juniori îşi aşteaptă rândul. Copilul ei stă pe pământ, din fericire neştiutor de ce se întâmplă deasupra. Un templu al Înălțaților este în flăcări şi unul dintre caporalii care îşi aşteaptă rândul poartă boneta cu ciucure a unui mare preot.

Baruri şi bordeluri se redeschid în grabă pe străzile din spatele nostru, profitând din plin de ce avea să se întâmple oricum.

Un soldat hrăneşte flăcări flămânde cu mobilă ruptă în spatele casei noastre şi o bestie se învârte pe o frigare deasupra focului. Cu cele patru coarne şi omoplații înguşti, animalul pare rar şi exotic, de parcă ar fi fost furat dintr-o grădină zoologică.

Focul i-a înnegrit pielea, şi soldatul beat care taie din bestie o bucată cât pumnul reuşeşte să rămână cu o masă care este şi arsă şi însângerată. Dacă nu ajunge să vomite de la excesul de alcool, probabil se va îmbolnăvi în loc de intoxicație alimentară.

– Tot timpul este aşa, domnule?

Vocea lui Shil este joasă.

– Tot timpul, spun eu.

Un soldat se împiedică şi intră-n mine, iar eu îl lipesc de un zid, fiind nervos nu din cauză că e beat ci pentru că ştiu că am fost şi eu odată ca el, beat şi nerăbdător, aşteptându-mi rândul să intru la femei într-un oraş care tocmai a căzut.

– Încuie uşile, îi ordon Mariei.

Ea dă din cap.

Către ceilalți, spun:

– Puteți ieşi din nou afară, sau puteți să stați înăuntru. Oricare-ar fi alegerea, faceți decizia pentru toată noaptea. Uşa rămâne încuiată până dimineața.

Neen optează pentru o noapte în oraş.

Shil ar obiecta, dar el are grad mai mare decât ea şi eu îi urmăresc.

Franc priveşte spre Haze, care scutură din cap. Şi aşa s-au luat deciziile. Neen se strecoară înapoi pe uşă afară şi toți ceilalți rămân înăuntru.

– Anunță-mă când ai încuiat, îi spun Mariei.

– Da, domnule.

– Voi fi în camera mea.

Are douăzeci şi trei de ani, cu ziua de naştere peste două săptămâni, păr mătăsos între picioare şi sfârcuri cu o culoare palâ, ciudată, la lumina lumânării. Şoldurile ei sunt pline şi la fel şi fesele, prea pline pentru gustul meu, dar sânii ei sunt ridicați şi fermi şi ea stă călare pe mine fără nicio jenă, legănându-se într-un orgasm care pare convingător.

– Care este celălalt nume al tău?

– Nu am unul, domnule.

– Nu, îi spun eu, nici eu, nu chiar.

Pleacă din patul meu cu o pereche roşie de urme de palme pe fese şi o muşcătură sub un sân. Nu am niciun dubiu că, dacă îi ordon, va veni în camera mea din nou.

– Ne vedem mai târziu.

Maria chicoteşte.

Nu pot să dorm. Nu pot niciodată după o luptă.

Miezul nopții vine şi trece, întunericul intensificându-se când norii acoperă luna plină, şi negrul cerului nu face decât să lumineze mai tare focurile de pe străzile de afară. Unele sunt focuri de tabără simple, altele mai mari. De la fereastra aşezată două etaje mai sus de uşa de la intrare, pot să văd cel puțin cinci case arzând. şi altceva mai mare, de asemenea în flăcări. Alt templu poate, sau un bordel unde alcoolul a fost prea scump sau curvele nu aveau suficientă dăruință.

Nişte paşi scârțâie, iar eu mă rotesc.

Un punct dansează pe perete şi îmi găseşte pieptul, rămânând acolo.

– Cine e? cere Shil, vocea ei fermă.

Ține o pușcă pulsatorie.

– Sunt eu.

– Domnule?

– Da, spun. Eu.

– Avem o problemă, domnule?

– Nu. Mă uit doar la nişte idioți cum ard oraşul. Este în ordine, du-te înapoi să dormi.

Ea ezită.

– Noapte bună, Shil...

Cinci minute mai târziu, când ajung la capătul scărilor, o găsesc la o fereastră uitându-se la flăcări, fără armă. Este destul de evident că e îngrijorată de fratele ei.

– Ai încredere în el, spun eu.

– Este uşor pentru – începe ea să spună, apoi se opreşte. Scuze, domnule.

– El este sergentul tău, spun.

– La alegerea ta.

– Da, aprob eu. Alegerea mea.

Ceva din tonul vocii mele o face să se întoarcă. Suntem foarte aproape de o discuție şi nu e una pe care o poate câştiga.

– Franc ar putea fi un sergent bun, spune ea până la urmă.

Zâmbesc.

– Franc e la distanță de-o palmă de nebunie. Nu mă înțelege greşit, chiar îmi place asta la o femeie, dar ca înlocuitor pentru Neen? Scutur din cap. N-o să se întâmple niciodată.

– Dar eu, domnule?

– Te oferi?

Shil dă din cap.

Ea nu spune nimic când stau în spatele ei, şi chiar mai puțin când o apuc de umeri, simțind-o tremurând. Muşchii brațelor ei sunt fermi, şi omoplații se simt tari pe sub materialul cămăşii de noapte împrumutată. Pot să număr fiecare coastă pe măsură ce degetele mele coboară pe lateral, şi şoldul ei este ascuțit sub mâna mea pentru secunda care îi ia să se îndepărteze de mine.

– Ăsta e prețul tău? cere ea.

– De ce? Asta oferi?

Palma ei aproape mă atinge, şi apoi este lipită de perete, cu o mână răsucită la spate.

Când mă retrag, degetele ei coboară spre un cuțit de la șoldul ei care nu este acolo. Acțiunea este cu totul instinctivă, și spune mai mult despre viața ei de până acum decât am aflat în zile întregi.

– Neen are un talent înnăscut, îi spun eu. Descurcă-te cu faptul că este fratele tău sau te transfer.

CAPITOLUL 33

O bătaie la uşă mă trezeşte, şi un soldat anunţă că un *quartier* al oraşului s-a răsculat. Nu mă caută pe mine în mod special; ordinele lúi sunt să anunţe toate casele din piaţă. Alţi soldaţi patrulează străzile din spatele nostru.

Neen este în spatele soldatului, tolănit pe pragul uşii noastre. Are un ochi vânăt să se asorteze cu zgârietura pe care o are de când s-a căţărat în canal, dar este treaz şi în cea mai mare parte sobru şi pare foarte mândru de sine.

– Noapte bună?

Clătinându-se pe picioare, trânteşte un salut.

– Da, domnule. Foarte bună, domnule.

Dacă observă supărarea lui Shil o ignoră, presupunând că are mai multă legătură cu el decât cu mine.

– Căştile, spun eu tuturor.

Neen trebuie să se ducă sus.

Cu puştile pulsatorii pregătite ieşim pe străzi. Moment în care ceva devine evident. Cei din echipa mea fac parte din miliţie, iar eu sunt Cap-de-Mort, dar mulţi dintre soldaţii de aici nu sunt niciuna nici alta.

Suntem depăşiţi în număr de mercenari. Nu mercenari de tipul Legiunii: *înscrie-te, fii plătit cu un rahat şi mori la ordin.* Celălalt gen: jefuitori liber-profesionişti, oameni eliminaţi din miliţii pentru că sunt prea brutali sau au refuzat să execute ordine, foşti ofiţeri penali de batalion, selecţii din închisorile de pe vreo cinci planete, oameni precum persoana care puteam fi şi eu.

– Ce? întreabă Shil, văzând că m-am oprit.

Aştept.

– Domnule.

– Mercenari.
– Au ajuns cu ultima aterizare, spune Haze, şi apoi roşeşte.
A stat treaz toată noaptea, conectându-se la fluxul de informaţii. Avem ceva spectatori, se pare. Propaganda este una dintre cele mai mari arme din războiul ăsta. Este motivul pentru care OctoV se plânge de observatorii U/Libere, monitorizările Consiliului Suprem şi colecţionarii de informaţii liber-profesionişti, dar totuşi îi lasă să se implice.
– Mergi înainte, îi spun lui Neen. Vom fi chiar în spatele tău.
Ne conduce printre focuri de tabără care se sting şi soldaţi beţi care sunt călcaţi în picioare şi aduşi în stare de sobrietate. Focuri de armă se aud dintr-un cartier liniştit la orizont, ceea ce explică coloana de fum negru care se ridică în faţa noastră.
O mână de aripi-de-liliac s-a întors.
– Asta nu e posibil, spune Haze holbându-se în sus la cer.
Rotindu-se tacticos ca un peşte care iese la suprafaţă, un avion micuţ se învârte în jurul propriei axe şi cade ca o piatră supraîncărcată. Continuă să cadă, şi o a doua coloană de foc i se alătură primei.
– Cineva le controlează, spun eu.
El dă din cap, şi Franc indică după nişte ziduri îndepărtate, unde altă aripă-de-liliac cade din nori.
– Ce înseamnă asta? întreabă Franc.
Înseamnă că am dat-o-n bară.
Dar nu spun asta, pentru că ăsta e unul din lucrurile pe care pur şi simplu nu le spui.
– Rebeli, îi zic. Trebuie să le fi rămas câteva de ieri. Nu sunt sigur cum le controlează.
Mai este un Înălţat, evident.
O gaură stă ca un dinte căzut într-un rând de case la orizont. Clădirile de pe ambele părţi sunt ieftine, construite din fibră şi deja în stare de putrefacţie. După gaură, terenul se afundă şi putem vedea clădiri şi mai ieftine în depărtare. În mijlocul lor este un turn de metal, negru de vechime şi încercuit de cocioabe înghesuite sub ceea ce par a fi stâlpi de suport. După o secundă, îmi dau seama că sunt înotătoare.
– Ce s-a întâmplat cu casa? spun eu.
Soldatul se opreşte, observă gradul meu şi salută.
– Post de control, domnule. A fost atacat chiar înainte de răsărit. A omorât un căpitan.

Îl las pe om să plece şi el fuge simţindu-se evident uşurat. Următoarea persoană pe care o văd este maiorul Silva, arătând în continuare la fel de ordonat ca întotdeauna şi purtând în continuare ochelarii micuţi. Mă salută cu un zâmbet, ceea ce îmi spune tot ce am nevoie să ştiu despre cât de periculoasă este situaţia.

– Vino, spune el. Colonelul aşteaptă.

Îl urmărim pe om printr-o blocadă, pe sub un pod care susţine o cale ferată stricată până în molozul clădirii dărâmate.

– Sven...

– Domnule.

– Aveau o mitralieră pe bandă în turn şi lunetişti peste tot... Se apropie. Locotenentul Uffingham s-a oferit să scape de ei.

– Ce s-a întâmplat?

– Eşti noul locotenent *senior*.

Se pare că Crucea mea de Obsidian îmi garantează automat cinci ani de vechime. Aş putea să ghicesc ce părere are celălalt locotenent despre asta, nu că îmi pasă.

– Avem rachete, spun eu. De ce nu aruncăm dracu' în aer chestia?

Ochii colonelului Nuevo privesc într-o parte şi văd o fată, purtând uniforma cunoscută a unui observator al U/Libere.

– Fă cunoştinţă cu Paper Osamu, spune el. Are statut plenipotenţiar.

Plenipo- ce?

– Este fost legionar, îi spune pistolul meu. Ridicat în grade. Nu înţelege rahaturi de genul ăla.

– Sunt civili aici, protestează ea.

– Şi acolo, răspunde pistolul meu ţâfnos. Asta nu-i opreşte pe mecanizaţi să-şi prăbuşească avioanele peste noi.

– Nu sunt mecanizaţi, spune domnişoara Osamu, pronunţând cuvântul cu silă.

– Ei, este al dracu' de sigur că nu sunt oameni.

În momentul ăsta urmez sfatul nepronunţat al colonelului Nuevo şi pun pistolul înapoi pe hibernare. Următoarele câteva secunde se irosesc când Neen, grupul şi eu mergem spre o dărâmătură dintr-o laterală. Este evident de la şocul de pe feţele ofiţerilor mei că li se pare strigător la cer. Dar prea multe bătălii au fost pierdute pentru că ofiţerii erau prea îngâmfaţi să urmeze sfaturile subofiţerilor lor.

– Are cineva o părere?

Franc vrea să atace din faţă, Haze vrea să distrugă aripile-de-liliac prin hacking, preferabil sub protecţia unei pivniţe la

câțiva kilometri depărtare, Neen şi-a dat deja cu părerea şi Shil tot priveşte spre turn.

– Spune-o.

Ea ridică din umeri.

– Este un ordin.

Cu buzele strânse, face o gropiță luând o mână de pământ, şi apoi trasează o linie cu pumnalul ei. Se uită la mine în timp ce face asta.

– Bun, spune ea. Ăsta e râul... Şi ăsta e turnul lor. Îşi înfige pumnalul adânc în depresiune. Luând pumnalul lui Neen, face o linie mult mai scurtă, de la râu până la marginea adânciturii. Ăsta e canalul nostru.

Ridicându-se în picioare, îşi umple mâinile cu apă dintr-o baltă, şi varsă apa încet în râul minuscul, lăsându-o să meargă prin canal în depresiune.

– Bun venit în lumea mea, spune ea, unde dacă nu încerci să găseşti apă, încerci să scapi de ea.

Ceilalți dau din cap.

Dacă aveam un satelit de luptă, am putea să ardem şanțul cu el. Bineînțeles, dacă aveam un laser în orbita înaltă nu am avea nevoie să săpăm un şanț, pentru că am putea distruge turnul fără să facem stricăciuni în ghetoul din jurul lui. Asta mă face să mă întreb unde s-a dus nava mamă a generalului Jaxx.

Oricum, este un răspuns bun la o întrebare dificilă şi ar trebui să mulțumească observatorul U/Libere.

Aşa că mă duc să-l caut pe maiorul Silva.

– Poți să-mi dai soldați?

Maiorul pare uşor şocat. Când se întoarce este cu colonelul Nuevo. Observatorul U/Libere vine după ei.

– Aud că vrei mai mulți oameni.

– Da, domnule.

– Câți?

– Cam cinci sute.

Ochii colonelului Nuevo se fac mari. Nu îi place să fie luat prin surprindere de fața cu Paper Osamu.

– Vrei să ataci turnul cu cinci sute de oameni?

– Nu, domnule. Vreau să sap un şanț şi să-l inund.

Îmi dau seama că este dezamăgit. Suntem unitatea lui sinucigaşă, care nu se sperie de nimic. Existăm ca să le facem în ciudă

celorlalți ofițeri, să-i ținem în suspans. Opțiunile neprimejdioase şi soluțiile inginereşti nu sunt bine venite.

– Haze, spun eu, explică-i colonelului de ce este o mişcare logică.

Băiatul pare luat prin surprindere. Se fâstâceşte să găsească un motiv, când se împiedică de cel adevărat.

– Este un Înălțat înăuntru, domnule.

Haze se mai gândeşte puțin, şi înțelege ce e evident. Înălțatul controlează aripile-de-liliac. Deci încă funcționează integral.

– Dacă distrugem turnul, spun eu, riscăm să omorâm chestia.

Colonelul îşi recapătă zâmbetul.

Cinci sute de oameni sapă cea mai mare parte din zi. Făcând parte din miliție, se aşteaptă la treburile de rahat. Eu vreau să se ocupe mercenarii, dar nu este la alegerea mea şi maiorul Silva insistă să fie păstrați pentru mai târziu; satisfacția haină din vocea lui când spune asta este convingătoare.

Se difuzează avertismente şi se aranjează cu transportul. Şi când totul este gata, femeile, copiii şi bătrânii sunt evacuați sub privirea suspicioasă a lui Paper Osamu, martor licențiat şi plenipotențiar pentru U/Liberă. Începem să inundăm turnul chiar înainte de căderea nopții.

Înapoi la casă, Neen se retrage în camera lui în timp ce Haze se duce să se joace cu plăcile lui. Franc se scuză, şi cam după o oră mirosul de mâncare la cuptor se răspândeşte în casă.

– Nu ştiam că avem o cutie drexi.

– Nu avem, spune Maria. Găteşte de mână.

– Serios?

– Da, serios.

Rânjeşte la expresia feței mele.

– Vrei cafea?

– Sigur, spun eu. O să fiu în birou.

Cafeaua este fierbinte şi tare şi Maria fece destulă pentru doi. Văzând biroul ornamentat al lordului Filipacchi îngropat sub hărțile mele deschise, pune tava cu grijă pe jos. Hărțile sunt copii printate arătând Ilseville-ul cum era înainte, adică aproximativ la fel ca acum, în afară de zona proaspăt inundată şi un depozit unde sunt acum temple.

– Ce faci?

– Verific câteva chestii.
– Voi fi la parter, spune ea, ridicându-şi cana. Dacă, ştii tu...
– Dacă ce?
– Mă vrei.

Luând cana din mâna ei, o pun pe o hartă şi o îndrept pe Maria spre mine, ridicându-i faţa cu o mână.

– E loc de îndoială? Întinzându-mă după rochia ei, deschid primii doi nasturi.
– Nu aici, domnule, spune ea.
– Unde atunci?

Ar trebui să studiez harta şi să descopăr cea mai bună rută în acel turn, dar adevărul este că probabil o să renunţ oricum, pentru că eu şi planurile nu ne-am înţeles prea bine de la bun început. Majoritatea bătăliilor sunt simple; cel mai rapid şi mai rău grup câştigă. Oricine îţi spune altceva probabil are butoniere roşii sub insigna lui/ei şi trimite ordine de la câţiva kilometri depărtare în spatele primei linii.

Eu şi Maria mergem în camera ei împreună.

Corpul ei este la fel de plin ca data trecută, şi sfârcurile ei încă sunt destul de palide să fie aproape invizibile, dar văd lucruri pe care nu le-am observat atunci, ca şi urma îngrijit cusută a unei cicatrice de glonţ deasupra unui şold. A fost împuşcată din spate, apoi i s-a asigurat tratament medical de către o echipă care evident ştia ce face.

– Poveste lungă, spune ea.

Am destul bun simţ să nu întreb.

Dormim şi ne regulăm şi mai dormim puţin, şi răsăritul ne prinde în cadă, cu Maria aşezată în spatele meu curăţându-mi spatele cu ceva care seamănă cu pielea uscată a unui limax local. După o vreme, decid că sunt destul de curat şi facem schimb de locuri, cu toate că nu curăţatul spatelui mă preocupă când ajung în spatele ei.

Tocmai am ridicat-o pe Maria de şolduri, când se aude o bătaie sfioasă la uşă.

– Domnule...

Este Neen.

Ieri ar fi intrat direct în baie; astăzi ştie că Maria este înăuntru cu mine. La fel şi Shil, pentru că refuză să se uite în ochii mei când ne întâlnim pe scări, amândoi îmbrăcându-ne jachetele.

– Locotenent Tveskoeg?

Băiatul este tânăr, ceva mai în vârstă decât Neen, dar uniforma lui este imaculată şi cu o împletitură argintie revărsându-se pe umărul stâng. Săracul neisprăvit are chiar un pumnal ornamental, atârnat de un lanț la şold.

– Tu eşti noul ofițer de stat major?

– Da, domnule.

– Sper să rezişti mai mult decât ultimul.

Îşi roade buza.

– Colonelul vrea să vă vadă.

– Vin într-o clipă.

– Domnule... El ezită, nesigur încă în aroganța specifică a Capului-de-Mort şi neobişnuit să împrumute puterea oricui a trimis mesajul. Vrea să vă vadă acum.

– Şi o să vin într-o clipă.

Grupul meu se îmbracă cu noile uniforme, care sunt eliberate de Capul Morții cu toate semnele specifice scoase şi emblemele de piele cusute în loc. Băiatul clipeşte, deschide gura şi o închide din nou.

– Cum te numeşti?

– Benj...

– Celălalt nume.

– Flypast, domnule. Locotenent secund Benj Flypast.

Dau mâna cu el, ceea ce nu se aşteaptă, apoi îi fac cunoştință cu grupul, la care nu se aşteaptă chiar mai mult.

– Şi el e Haze, spun eu. Expertul nostru în Înălțați şi Iluminați.

Ambii băieți roşesc.

Colonelul aşteaptă nerăbdător lângă turn. Dat fiind că am inundat zona, miliția este din nou ocupată, acum să scoată apa. Se pare că un număr de soldați inamici au încercat să scape pe o plută improvizată în timpul nopții, dar nu au reuşit. Un şir de cadavre este dovada.

– Noi avem experți, experți adevărați. Ofițeri antrenați pe burse de la Cap-de-Mort, analizatori de date care şi-au petrecut întreaga viață studiind inamicul. Nici măcar nu ştiu ce caută grupul meu aici.

Aflu destul de repede.

– Intră în turn, ordonă colonelul Nuevo. Omoară orice vrei, în afară de Înălțat...

Sunt pete de apă în fiecare cameră; în unele locuri apa a ajuns la tavan, în altele poziția ferestrelor înseamnă că straturi de aer au rămas blocate înăuntru. Asta se observă pe câțiva pereți după urmele fluxului care a ajuns până sus. Încep să înțeleg de ce vrea colonelul să cerceteze grupul meu clădirea mai întâi.

Doar ca să facă treaba interesantă, m-a încărcat cu locotenentul Flypast, care trebuie călit. Deci acum băiatul merge în urmă şi îşi ține puşca pulsatorie de parcă o să se întoarcă la el să-l muşte.

– Raportează, îi spun lui Neen.

– Liber, domnule.

– Foarte bine. Continuă.

Până acum am verificat unsprezece etaje, omorând un singur inamic. Un om bătrân cocoşat peste un foc abia început. Evident a preferat să se ascundă decât să fie evacuat, nu una dintre cele mai bune decizii ale vieții.

Se pare că mai e unul, poate două etaje de verificat, şi rațiunea îmi spune că aici ne va aştepta oricine vrea să ne atace.

– Bun, îi spun lui Neen. Condu-ne încă un etaj.

El o ia pe scări, cu puşca în față. Shil urmează, cu Haze şi Franc după ea. Benj merge după ei şi eu la urmă. Neen se pricepe la asta, dar este supărat pe mine din cauza Mariei şi se vede după cum se mişcă. Umerii lui sunt țepeni şi mişcările prea rapide.

Să certi pe cineva că nu-şi menține calmul este ineficient, aşa că îmi înghit frustrarea.

– Stați pe loc.

Instrucțiunile lui Neen ajung până jos.

Un scârțâit vine din față. Poate fi metal încălzit, la aşa-zisa lumină a soarelui de pe planeta asta; pe de altă parte, poate fi cineva cu un pistol. Este decizia lui Neen, şi trebuie să i se permită să o facă.

Se zvoneşte că galaxia noastră ar fi plină de planete capabile să-şi schimbe singure vremea, dar majoritatea acestor planete sunt aşezate în centru şi aparțin U/Libere. Iluminații au habitatul Dyson, de asemenea cu climă controlată şi nemaipomenit de plăcută, dar nu-l împart cu nimeni. Cât despre conducătorul nostru iubit... OctoV are concepții tradiționale; ceea ce nu e rău, pentru că în mod sigur nu-şi permite altele noi.

– Înapoi...

Neen se ghemuieşte, făcând semn tuturor să se retragă. Shil ezită şi eu o apuc de gleznă, trăgând-o câteva trepte în jos. Reuşeşte să suporte loviturile în linişte.

– Aşteptaţi, ordonă Neen.

Întinzându-se în faţă, el aproape dispare din vedere.

Decizia lui Neen, îmi reamintesc.

Dar asta nu mă opreşte să devin nerăbdător.

Aşa că mă concentrez să aud zgomotele dinăuntru şi de-afară, în timp ce încerc să nu observ şoldurile lui Shil, care se află lângă faţa mea. Parţial sunt frustrat fiindcă nu pot să-mi folosesc pistolul. Se pare că Înălţaţii sunt mai răi decât Iluminaţii cu privire la abilitatea de a detecta amprente de date. Să folosesc pistolul aici ar fi ca şi cum aş urca pe scări strigând *Bună, sunt Sven, e cineva acasă?*

Asta e versiunea SIG-ului oricum. Bineînţeles, se poate să fie doar bosumflat din cauza lui Paper Osamu. Un zgomot de ţevi mişcate perturbă aerul din jurul meu. De afară se aude zgomotul unei pompe pe măsură ce inginerii scot ce a mai rămas din apă, şi cei cinci sute de miliţieni care au săpat canalul de ieri îl astupă din nou. Aerul care vine dinspre o fereastră deschisă este înţepător, pentru că apa a deschis canalele şi conţinutul latrinelor s-a revărsat.

– Nu încă, şoptesc eu, când Shil începe să înainteze.

Lunetistul care se ascunde în camera de deasupra se plictiseşte înaintea noastră. Un mâner scârţâie şi o faţă priveşte printr-o crăpătură. Se uită drept înainte când ar trebui să se uite în jos, şi glonţul lui Neen îl nimereşte sub bărbie, acoperind tavanul din spatele lui cu sânge, craniu şi creier.

– *Mişcaţi-vă...*

Alţi doi Înălţaţi cad atunci când Neen cercetează camera. Sunt morţi deja când intru eu pe uşă.

– Ai gândit bine.

– Mulţumesc, domnule. Neen se uită la mine, apoi se uită la sora lui şi ia o decizie. Îmi permiteţi...

Dau din cap.

– Vă rog nu o trimiteţi pe Shil în altă unitate.

– De ce aş face asta?

– Shil a zis că v-a rugat s-o faceţi pe Franc sergent în locul meu, şi acum sunteţi supărat pe ea.

– Las-o baltă, îi spun eu. Eu am uitat deja.

Înălțatul stă într-un colț. Oriunde ar fi stat inițial nu era aici, pentru că o încurcătură de filamente au fost tăiate în grabă. Un diamant imens este așezat în anemone optice, o harababură de teraflipuri sunt conectate la o matrice de memorie şi chestia pâlpâie ca luminițele la un festival.

Ceva îmi spune că colonelul va fi mulțumit.

Capitolul 34

– Cine a dat drumul la apă?
– Haze, domnule, spune Franc, tăind nişte fructe uscate pe un fund de lemn.
Nu mă pot abţine să nu observ că foloseşte cuţitul pe care l-a folosit s-o înjunghie pe femeia bătrână şi pe paznicul de la Camera de Comerţ.
Suntem în bucătărie şi ţevile fac zgomot într-un colţ. Ultima dată când a intrat altcineva în afară de Haze în baia lordului Filipacchi era atât de umedă că faianţa a început să cadă de pe pereţi.
– Vorbesc eu cu el.
Ea scutură din cap.
– Vrei să-mi spui ceva?
Franc scutură din cap şi la asta.
– Vă rog, domnule, spune ea, lăsaţi-o baltă.
Ceva în felul în care spune asta este aproape de disperare. A pus cuţitul jos şi stă cu faţa la mine, absolut lipsită de apărare. Câteodată comportamentul mecanic al oamenilor este cel care contează.
– El nu e ceea ce pare, nu-i aşa?
Asta îi atrage atenţia.
– În ce fel, domnule? întreabă Franc.
Mă gândesc.
– El este fată până la urmă.
Franc râde.
– O, spune ea, este cu siguranţă mascul.
Şi apoi faţa ei se înroşeşte, şi este evident că se gândeşte cum să abordeze ceva. Eu sunt şeful ei, ofiţerul ei comandant, dar ceva o îngrijorează la un nivel mult mai profund.
– Spune-mi.

– Vă rog, spune ea, lăsați-o baltă, domnule.

Nu așa funcționează armata.

Dar deja s-a resemnat.

– El are încredere în dumneavoastră, spune ea. Și mai e ceva, domnule. Franc ezită. Pistolul dumneavoastră i-a spus lui Haze că are nevoie de un model. Dumneavoastră sunteți acela.

– Franc...

– Așa i-a spus, domnule. Vorbesc serios.

Și eu.

– El e un soldat, îi spun eu. Un Auxiliar. Execută ordinele mele. Asta e tot. Și spune-i să stea departe de pistolul meu.

Până la sfârșitul săptămânii se stabilește o rutină. Maria cumpără mâncare, iar Franc o gătește. Neen își petrece nopțile în oraș, sau cel puțin așa face primele trei nopți, apoi se oprește când observă că Maria nu mai vine în patul meu.

Ea este dulce, mai mult decât dispusă.

Dar eu sunt neliniștit și mă cunosc îndeajuns de bine să-mi dau seama când am nevoie să dorm singur. Am o senzație de electricitate statică în gură și o durere în spatele ochilor pe care nu o am decât în ultimele zile dinaintea unei bătălii.

Cât despre Haze, el face băi, se joacă cu mașinăriile lui și iese numai când are chef. Și apoi într-o dimineață, spre sfârșitul săptămânii, nu este căldură în casă și nici apă și îl găsesc pe Haze în bucătărie, înfofolit în prosoape, fiind consolat de Franc.

– Cafea, cer eu.

Franc o face, ceea ce constă în aprinderea unui foc într-o găleată, folosind bucăți rupte dintr-un scaun de bucătărie, o mână de ustensile de gătit din lemn și scântei de la un bețigaș de iască, pe care și-l ține la curea.

– Adu-mi-o în birou.

Ea dă din cap, dar Haze este cel care vine la ușa mea cu cafeaua și cu vești. Rebelii ne-au tăiat electricitatea. În loc să atace nucleul de energie cum era normal, au ales să arunce în aer stația de pompare de alături. Fără apă, stația de energie a trebuit să se închidă.

– Mă gândeam că v-ar trebui asta, domnule.

Îmi dă o rezervă de energie.

– Pentru pistolul meu?

Haze dă din cap.

– Ți-am spus...

Acum este și speriat.

– Vorbim doar, domnule. Asta e tot.

– Despre ce?

– Azimut și unghi, cum să ținteşti pe înălțimea unei clădiri. Chestii generale. E vorba că, uneori, am nevoie să vorbesc despre chestii tehnice.

Vorbește serios.

Aruncându-i SIG *diabolo*, spun,

– Curăță-l, verifică-i bateria, și încarcă-l dacă are nevoie, dar ține minte cui îi aparține. Înțelegi?

– Da, domnule.

– Bun, pentru că altfel te lipesc chiar eu de perete.

În noaptea de după atacul asupra stației de pompare, o echipă sinucigașă atacă sediul colonelului Nuevo, și cea mai frumoasă casă din Piața Ilseville se transformă în ruine. Colonelul cinează într-un restaurant din apropiere; maiorul Silva și Benj Flypast dorm în camere de la etajele trei și patru, în ordine.

Mă trezesc și văd pionieri căutând în continuare prin moloz, și fum de la explozie răspândindu-se încă prin piață. Și o bătaie la ușă îmi spune că va fi una din diminețile-alea.

– Domnule...

Este Maria, ceea ce înseamnă că a trebuit să iasă din patul acoperit de blănuri al lui Neen, să se îmbrace aproape decent și să urce două rânduri de scări până la turnulețul meu. A rămas fără aer, dar asta nu e neapărat de la urcatul scărilor.

– *Știu.*

Observăm un tipar aici. Un tipar cunoscut în fiecare oraș cucerit. Maria a trecut din patul meu în patul lui Neen. În ansamblul general al lucrurilor, probabil că este o decizie înțeleaptă. Și cine știe, poate chiar îl place.

Trăgându-mi uniforma pe mine, mă duc la parter și răspund la ușă chiar eu. Să trimiți mesaje înainte și-napoi e doar o pierdere de timp. Un băiat, chiar mai tânăr decât ultimul, stă pe pragul ușii mele. Pieptul lui pare prea firav pentru revărsarea de împletituri argintii.

– Domnule, colonelul, domnule, el vrea –

– Să mă vadă.

Noul locotenent secund dă din cap.

– Vom veni.

– Nu, domnule. Vrea să vă vadă doar pe *dumneavoastră.*

Iau echipa cu mine oricum.

– Sven...

Colonelul stă lângă o fereastră; doi bărbați cu atitudine serioasă stau la o masă în spatele lui. Par agitați, obosiți și oarecum speriați. Ingineri, cred, încă incapabili să ne returneze energia. Casa în care am fost condus este mare, doar că nu la fel de mare precum cea care zace în ruine la trei străzi distanță.

– Bun, spune el. Ai venit singur.

– Ei mă așteaptă afară, îi spun eu, indicând din cap spre ușa de la birou.

Colonelul Nuevo oftează.

Cei doi bărbați de la masă sunt ca și cum n-ar fi, după câtă atenție le acordă. Luând două pahare de pe o tavă de argint, colonelul îmi toarnă ceva limpede și amar. Am impresia că el este cel care are de fapt nevoie de băutură.

– Am nevoie de un nou aghiotant... Își ridică paharul. Tu ești ăla.

– Eu?

– Am motivele mele, spune el. Un semn din mână îi eliberează pe cei doi bărbați, care își târșâie scaunele pe podea în graba lor să scape. Așteptați afară, le spune, dezamăgindu-i în mod evident.

– Ingineri?

– Nu, scutură colonelul din cap. Experți în Înălțați, cu totul al dracului de inutili, amândoi. O să împușc unul din ei. Doar că nu m-am hotărât pe care. A murit, să știi.

– Chestia?

– Pur și simplu s-a închis. Dar avem probleme mai mari.

Aprinde un ecran, atinge cu degetul o placă și orașul se întinde sub mine, văzut de la o înălțime mare.

– Vedere din nava mamă?

– Aș vrea eu... Satelit din orbita înaltă. Totuși, măcar ne-a lăsat și asta generalul.

Deci generalul Indigo Jaxx a plecat. Să-ndrăznesc să întreb unde? Cumva, mă gândesc că nava lui tot pierde timpul pe acolo prin orbita înaltă, ultima noastră linie de apărare și armă de atac.

– Concentrează-te, ordonă colonelul.

Ilseville este mai mic decât pare de la sol. Râul nostru este o ramură a unui râu mai mare care se despică pe teren și se pierde în

mlaştinile vaste de la orizont; terenul uscat pe care l-am atacat este doar un colţ mic din ansamblu. Norii se mişcă sub noi, acoperind imaginea. Nu sunt sigur ce ar trebui să văd, pentru că oraşul pare liniştit şi mlaştinile sunt pustii.

– Aici, spune el, pierzându-şi răbdarea.

Insecte negre traversează suprafaţa unui pârâu micuţ. Doar că pârâul este unul din râurile mari şi insectele sunt vase şi mai e cam o zi până ajung insectele la cercul de mărimea unei monede care este Ilseville.

– Hexaşeptari, spune el.

Număr cincizeci, şi apoi renunţ. În fiecare clipă apar mai multe la marginea ecranului. Este ca şi cum ai da cu piciorul într-un muşuroi de furnici şi apoi ai încerca să înţelegi efectul.

– Câţi soldaţi intră într-un vas?

– O sută, spune el. Poate mai mulţi.

– Vreţi să mă duc acolo şi să încerc să-i opresc, domnule?

Se holbează la mine, apoi zâmbeşte.

– Eşti nebun, spune el. Probabil de aia îmi place de tine. Bagă mâna într-un sertar de la birou şi scoate o mână de împletituri argintii. Pune-ţi asta, îmi spune el. Şi consideră-te promovat la ofiţer de stat major.

Colonelul râde, iar eu îmi dau seama că expresia feţei mele probabil spune totul.

– Ce ştii despre politică?

– Nimic.

– Bun, spune el. Şi rău.

Se pare că lui OctoV îi place să-şi aranjeze pariurile, aşa că răspândeşte pariuri împotriva sa, şi apoi se ocupă de şansele slabe cu sume mici care dau roade ocazional şi costă foarte puţin dacă sunt pierdute. Noi facem parte din sumele cele mici. Nu aşa explică colonelul Nuevo, dar asta vrea să spună.

Bătălia asta, pe care eu o credeam esenţială în planurile lui OctoV, este o diversiune pentru o diversiune. Şi mai sunt şi alte aspecte care complică situaţia şi mai mult. Decedatul locotenent Uffingham a fost nepotul MinistruluiImperial Othman, care este momentan dizgraţiat. Maiorul Silva îşi datora postul generalului Jaxx, care este în contact cu OctoV, făcându-l periculos ca patron, şi de două ori mai periculos ca inamic.

Colonelul Nuevo mă întreabă dacă înţeleg până aici.

Pare cel mai bine să spun că da, cu toate că mă gândesc să întreb ce este un Ministru Imperial – apoi decid că pot să descifrez şi singur. Este cineva îndeajuns de important să fie menționat cu acelaşi respect ca şi generalul Jaxx.

– Suntem un spectacol secundar, spune colonelul.

Privind de la ecran la râul dincolo de fereastra sa, mă gândesc să întreb dacă spectacolul secundar este pe cale să se termine devreme şi decid că ştiu şi răspunsul ăsta.

– Unde este bătălia adevărată, domnule?

Sistemul solar pe care îl pomeneşte îmi este vag cunoscut. Tot ce se poate spune este că e foarte, foarte departe. Cam după jumătatea spiralei exterioare dacă-mi amintesc bine.

– Război de uzură, spune colonelul Nuevo. La asta se rezumă totul. Câte brigade putem aduna? Cât de mulți dintre noi pot omorî? Cine se mişcă mai repede?

Turnându-şi încă un rând, colonelul îşi ridică paharul.

– Ia-ți decizia, îmi spune el. Moarte sau Glorie.

Nu-mi dau seama dacă glumeşte.

Dar următorul comentariu îmi răspunde la întrebare.

– Suntem înconjurați cu bombe sferice. Ştii de ce sunt acolo?

Răspunsul evident este să distrugă navele Iluminaților. Doar că, dacă răspunsul este atât de evident, de ce să mai pui întrebarea?

– Mercenarii, spun eu, abandonează luptele uneori.

Colonelul zâmbeşte cu tristețe.

– Deci, dacă eu aş fi generalul, s-ar putea să înconjor planeta asta cu sateliți proiectați să omoare trafic neaşteptat. Să zicem timp de următoarele şase săptămâni.

– Ce zici de şase luni, spune el. Şi se referă la tot traficul, neaşteptat sau nu.

– Mercenarii ştiu asta, domnule?

– Nu, spune el. Dar tu le vei spune.

CAPITOLUL 35

Există un Hot Bar Wild în orice oraş de pe fiecare planetă în capătul ăsta al spiralei. Poate fi ilegal; poate să i se facă reclamă pe faţă; poate avea alt nume... Dar este acolo. Tot ce trebuie să faci este să-l găseşti.

În Ilseville este în port, amplasat pe o bucată de teren nefolosit între două depozite dărăpănate. *Comerţ Imperial* scrie pe o placă, *Import/Export.*

Scândura este putredă, iar depozitul căruia îi face reclamă este părăsit.

Poate barurile de genul ăsta sunt în zone rău famate, sau poate strică zonele în care sunt aşezate. Cineva ştie, dar ăla nu-s eu.

Împingând uşa, mă îndrept spre o masă goală, întrecând un om imens cu tatuaje luminiscente, care îşi scutură împletiturile dintr-o parte în alta şi se încruntă. Ideea e să arate ca un Iluminat, dar nu seamănă deloc.

– A mea, spune el.

Îi pun pistolul la cap.

Omul pleacă, încruntându-se în continuare şi bolborosind ameninţări.

– Haide, spune SIG-ul. Te aşteptăm.

Trebuie să recunosc că sunt impresionat de Hot Bar Wild... Shil, pe de altă parte, este orice numai impresionată nu. Două gimnaste cam tinere îşi fac numărul pe o scenă joasă de lemn, şi nu poartă nimic, nici măcar păr pe corp.

Una dintre ele este aplecată pe spate atât de mult încât capul îi iese printre picioare. Pe măsură ce ne uităm, se descurcă mai repede decât un elastic, face sfoara şi ridică o monedă de aur cu vulva.

Ca să nu fie întrecută, partenera ei se lasă pe podea, îşi ridică picioarele peste cap şi le pune pe după braţe. Următoarea

monedă aterizează exact unde ţinteşte posesorul ei; o secundă mai târziu dispare.

Un grup de bărbaţi de lângă bar încep să aplaude.

– Aminteşte-mi de ce suntem aici, spune Shil.

– Mă ajutaţi pe mine.

Întorcându-mă spre Haze, ridic din sprâncene.

– Nimic nu e nici măcar pe-aproape, îmi spune el, verificând pe placă. Şi pistolul meu se împopoţonează cu o manifestare de diode luminoase. Indivizii ăştia au bani; şi când mercenarii nu-i cheltuie pe alcool, implanturi sau droguri, îşi cumpără arme, cu cât mai fistichii şi mai inteligente cu atât mai bine. Deci e bine să ştim măcar ce ne aşteaptă.

– Poftim, spun eu, aruncându-i lui Neen un sul de bani.

Neen îl prinde cu uşurinţă, îl sparge în douăzeci de monede de aur şi se îndreaptă spre bar. Vreau să ies de aici cu mai mulţi bani decât ne-a încredinţat colonelul Nuevo, dar trebuie să cheltuim puţin ca să facem lucrurile să meargă.

Neen plăteşte cu aur, pentru că asta folosesc mercenarii, şi unele obiceiuri sunt prea întipărite ca să fie schimbate chiar şi de OctoV. Neen trebuie să pară convingător în noua lui uniformă, pentru că lipsa emblemei stârneşte interes.

Eu port ceva foarte asemănător, toate tresele obişnuite au dispărut de la pieptul meu şi barele de locotenent lipsesc de la guler. Destul de curând unul din indivizii ăştia o să-l întrebe pe Neen sau pe mine cu ce unitate suntem.

Am planificat cum o să decurgă lucrurile.

Cineva o să fie pus la pământ tare. Este nedrept, dar este necesar, şi corect este un cuvânt care nu-şi prea are rostul într-un bar ca ăsta.

Neen îi spune barmaniţei să păstreze restul. Şi apoi, ridicând sticla pe care tocmai a cumpărat-o şi cinci shoturi, se îndreaptă spre masa noastră. Când vine, căzătura lui este convingătoare. Nu este vărsat alcool, nu se udă uniforma nimănui, dar scaunul cuiva este zguduit şi trebuie recâştigat respectul. Cel puţin, asta decide omul îndesat cu cicatrice pe faţă.

Îl bate pe Neen pe umăr.

Şi cade la pământ când Neen îi sparge sticla în lateralul capului. Un picior în maţe îl ridică pe om pe jumătate în aer, iar Neen continuă călcând tare pe încheietura omului.

Tot barul aude cum se rup oasele.

Un prieten al omului rănit se aruncă spre Neen, exact când trimit un glonț în tavan, aruncând ipsos pe mulțimea de dedesubt. O femeie țipă dintr-un separeu de sus, dar de frică, nu din cauza vreunei răni. Şi cele două contorsioniste rămân blocate la mijlocul manevrei, permițându-le sponsorilor o priveliște în exclusivitate pe care mișcările șerpuite nu o arătau înainte.

– Destul, spun eu.

– Sau ce?

Este prietenul umflatului.

Urechea lui dispare lăsând îndeajuns de multă carne drept decor pe masa din spate cât să o facă pe una dintre contorsioniste să vomite spontan. Se murdărește rău.

– Bună țintă, spune pistolul meu.

Nimeni nu e prea sigur la care eveniment se referă.

– Dă-i sergentului meu altă sticlă, îi spun barmanului.

Omul face ce i se spune. Nimeni nu sugerează să plătim.

La masă închinăm unul în cinstea altuia, a unității noastre și a nenorocitului de război idiot. Şi apoi Haze scoate un pachet de cărți și începem să ne jucăm. Cam după zece minute, un om în haină de piele, cu un pistol băgat în pantaloni, își face drum spre noi. Este slab, cu părul cărunt și poartă unul din implanturile acelea cerebrale foarte evidente. Pe tricoul lui scrie *Fericirea este o mitralieră caldă.*

Dând jos o mănușă care este întărită la articulațiile degetelor și la încheietură, întinde mâna.

– Ion, spune el.

Dăm noroc.

Indică cu capul spre un taburet liber.

– Este un joc deschis, spune Haze.

Așa că omul își trage un scaun și Haze îi dă cărțile, luând cinci monede de aur de la om în primele trei mâini. Evident, Ion nu e fericit. Runda a patra îi câștigă înapoi două monede, runda a cincea îi câștigă alte două și runda de după asta îi câștigă alte două, punându-l în frunte.

Omul lasă cărțile cu fața-n jos, ieșind din joc.

– Servește o băutură, spun eu.

Ion își aduce un pahar de la bar. L-am făcut mai fericit decât dacă ar fi câștigat zece monede la rând. Este ciudat, dar apoi ce-i face pe oameni fericiți așa este de obicei.

– Credeți că este o afacere rea? întreabă Ion.

Este portița de care avem nevoie.

– Da, spun eu. Foarte rea.

Ion își golește paharul, își toarnă altul și toastează în cinstea gimnastei proaspăt spălată care tocmai a revenit într-o combinație de fluierături și aplauze entuziasmate.

– Știi, spune Neen, aș fi surprins dacă măcar un sfert din noi scapă cu viață.

Trăgând cu urechea, o femeie întreabă:

– De ce?

Haze își dă paharul pe gât; mâna lui este fermă, dar cotul nu nimerește masa. N-ai zice că ăsta e tot alcoolul pe care l-am băut pe ziua asta.

– Generalul a dat-o-n bară, spune Haze, și câțiva mercenari de la masa de lângă fac schimb de priviri unul cu altul.

– A plecat, spune Neen. S-a cărat în Farlight.

– Da. Vocea lui Franc este dură. Se pare că s-a dus acasă la un pat cald.

Ion pare interesat, cu toate că este posibil să fie din cauză că tocmai și-a dat seama că Franc e femeie; cu capul ras și uniforma largă poate fi greu de observat.

– Și apoi, spune Haze, este flotila aceea de nave de desant ale Înălțaților care se apropie pe râu. Mii de nenorociți.

– Nave de desant?

– X7i-uri, spune SIG, refuzând să fie ignorat.

Denumirea nu înseamnă nimic pentru mine, dar colonelul era destul de sigur că o să însemne ceva pentru ei.

– Hexașeptari? spune Ion.

– Da, spune Haze. Și apoi, doar ca să complice lucrurile de tot... Jaxx a minat toate straturile superioare ale atmosferei. Nimeni nu intră sau iese timp de șase luni.

– Ești sigur?

Este un om care stă la două mese de noi.

Când Haze își bagă mâna pe sub masă, vreo cinci inși se pregătesc să-și scoată pistoalele. Dar tot ce caută el este placa, care se deschide când o atinge cu degetele pe suprafață.

Toată lumea așteaptă.

– Aici, spune Haze, împingând jucăria pe masă spre Ion, care întâi aruncă o privire la ecran și apoi se uită îndelung și atent.

Un satelit de arme se vede clar. În spatele lui e încă unul, cu unul după el și încă unul în depărtare. Dacă privești cu atenție și le verifici poziția, poți să vezi că fac parte dintr-un model.

– Cum dracu' ai făcut asta? cere Ion.

Și Haze tresare.

L-am pierdut. A ieșit din joc și s-a întors la a fi puștiul durduliu din colț pe care nu-l vrea nimeni în echipă. Franc îi atinge brațul, aproape cu sfială, și îl văd pe Haze cum se încordează și apoi se relaxează.

– Bombe sferice, spune Ion – vorbește cu un mercenar de la masa următoare. Cu miile.

Omul își trage un scaun fără să fie invitat.

Am face scandal pe tema asta, dar treaba merge de la sine și am atras atenția la jumătate din bar. Muzica s-a oprit și contorsionistele s-au bosumflat din nou, probabil pentru că nu găsesc pe nimeni să le cumpere o băutură.

– De unde știți asta? întreabă omul neinvitat.

Neen se uită amenințător la el, o adevărată privire ucigătoare. Exercițiul ăla cu privirea alunecoasă de șarpe pe care o aplică colonelul Nuevo chiar fără să-și dea seama. Neen a devenit mai dur în perioada scurtă pe care a petrecut-o pe planeta asta.

– Suntem Auxiliari ai Capului-de-Mort.

Mulți oameni devin foarte tăcuți.

– Ce dracu', întreabă Ion în final, e un auxiliar al Capului-de-Mort?

– Ca mercenarii, spune Shil. Doar că noi suntem plătiți mai puțin, avem sarcini mai urâte, și lucrăm pentru oameni ca el. Shil se uită la mine când spune asta, și nu sunt foarte sigur că glumește.

Zâmbesc oricum.

– Sven, spun eu, prezentându-mă. Locotenent Sven Tveskoeg, Crucea de Obsidian, clasa a doua.

– Pe naiba, spune o femeie. Un lucru e sigur la mercenari, spun ce au de spus.

– Nu arăți ca un ofițer, adaugă Ion, holbându-se la brațul meu.

– L-am pierdut omorând un ferox.

– Da, sigur...

Orice altceva ar avea de spus omul neinvitat se pierde când Neen palmează un pistol și îl pune la capul omului.

– Ăsta ar fi momentul să spui *La naiba, asta e chiar impresionant.*

Omul face ce i se spune.

Ion se uită la mine. Rânjeşte.

– Tu eşti omul care omorât un *lagarto*, l-a gătit şi a început să împartă bucăţi de aligator peste tot? Pare foarte mulţumit să mă vadă. Tot timpul am vrut să vânez unul. Cum a fost?

– Mare, spun eu. Urât.

– Ce ai folosit ca să-l omori?

Lovesc uşor buzunarul.

– Cuţit laser, foarte util. L-am folosit pe Paradis să tai tunele în gheaţă. Cuţitul ăla poate face cam orice.

– *Paradis?*

– Da. Am fost trimis acolo din greşeală.

Un om pe care nu-l recunosc ia brusc un taburet liber de la altă masă şi îl aşează foarte aproape de al meu. Arată de parcă încearcă să-şi dea seama dacă mă poate doborî. Amândoi ajungem la aceeaşi concluzie: nu poate.

Este unul din momentele alea de *tu-şi-cu-ce-armată*. De vreme ce armata mea stă în spatele meu şi majoritatea beţivilor din locul ăsta nu par să se ofere să facă parte din asta, omul nu este foarte fericit.

El este, totuşi, foarte nervos.

– Ai fost paznic pe Paradis?

– Nu paznic, spun eu. Prizonier.

Omul clipeşte. *Este imposibil*, vrea să spună. *Nimeni nu iese.*

Ion râde.

– Nu-mi spune, spune el. Ţi-au făcut o ofertă pe care nu ai putut să o refuzi?

– Da, spun eu. Să fac schimb cu tot ce aveam acolo pentru asta. Fac un gest indicând spre tot Hot Bar Wild, cu podeaua pătată de vomă, dansatoarele bosumflate şi ferestrele cu bare de metal. După cum am spus, am putea fi în orice club de noapte, într-o mie de oraşe diferite de pe o sută de planete diferite; se întâmplă doar să fim aici.

– Şi acum, îi spun lui Ion, o să-ţi fac o ofertă similară. Tu, şi o sută de prieteni apropiaţi, puteţi schimba tot ce e aici cu orice alt loc până la zece sisteme solare depărtare. O ofertă valabilă doar o dată. Pleci peste trei zile, pe singura navă cu un cod care-i permite trecerea de bombele sferice.

I-am atras atenţia cu totul.

– Care e şmecheria?
– Trebuie să trăieşti până atunci.
Cineva înjură, şi Ion ridică o mână, în semn de linişte.
– Explică-ne, spune el.

Capitolul 36

În primele ore ale dimineții, cu cea mai mare parte din oraș încă neștiutoare de ororile care urmează să se întâmple, aud zornăit de jos și îl găsesc pe Haze aplecat peste o găleată în bucătărie, vomitând.

– Alcool, spune el.

Nu vrea să cred că îi este frică.

Are un prosop înfășurat în jurul capului, și când Haze coboară pentru micul dejun își poartă bereta de la Capul-de-Mort. Nu mănâncă aproape nimic, și totuși arată mai voluminos decât săptămâna trecută. De asemenea, transpiră.

– Mahmureală, spune Franc, când vede că mă uit.

Pâine, brânză și o bucată rece de capră sunt așezate pe masă. Un ibric de cafea bulbucește deasupra unui foc așezat pe ce trebuia să fie un șemineu ornamental. Inginerii nu au mai reușit să rezolve problema orașului cu energia.

– Mănâncă, spune Maria. Și ia mâncare cu tine. Ochii ei sunt roșii, degetele ei mângâie umerii lui Neen când pleacă de la masă. Când se întoarce cu alt ibric de cafea, mâinile lui le acoperă pe ale ei în timp ce-i toarnă a doua ceașcă.

Ne conduce până la ușă ca să-și ia la revedere.

– Încuie imediat cum ieșim, spune Shil. O îmbrățișează pe cealaltă fată, ceea ce este o surpriză pentru noi toți.

Răsăritul este o crestătură roz departe la orizont când ne întâlnim cu Ion la cheiul râului. Milițienii s-au adunat deja, și șocul este expresia cea mai răspândită de pe fețele lor, pentru că li s-a ordinat să apere porțile până la apus. Împotriva inamicului, evident; dar și împotriva noastră, în cazul în care încercăm să ne retragem în siguranța orașului.

Chiar şi Ion este buimăcit.

– Numai voluntari, îi spun eu. Toată lumea care vrea să stea de partea asta a porţilor, poate. Restul, ţinem piept până la apus sau murim.

– Şi oricine scapă cu viaţă pleacă de pe planetă.

– Primii o sută, spun eu.

El pufneşte; amândoi ştim că cifra finală este puţin probabil să fie aşa de mare. Ion a adus cinci sute de oameni, o colecţie din cei mai urâţi, mai răi şi mai calici mercenari pe care i-ai văzut vreodată, iar eu mă bucur să-i văd pe fiecare dintre ei. Toţi sunt înarmaţi până în dinţi, în mare parte cu puşti pulsatorii. Câteva grupuri târăsc mitraliere pe bandă, în timp ce un om cu o constituţie ca de tanc trage de un aruncător de rachete cu opt ţevi.

Un aruncător de rachete ceva mai sofisticat – ei, destul de sofisticat să se mişte singur – este manevrat de două femei, care arată identic de la părul tăiat scurt la uniforme. Când privesc spre noi, este evident că şi feţele lor sunt identice.

– Gemene? îl întreabă Haze pe Ion.

– Val-urile 9 şi 11, spune el. Copii.

– După ce?

– Una după alta.

Spune asta de parcă trebuia să fie evident.

– Originala mai există? întreb eu.

Ion scutură din cap.

– Deci sunt copii ale unor copii? spune Shil.

– Nu suntem cu toţii, spune Ion, întorcându-se cu spatele la noi. Când îl văd din nou, am trecut de porţi şi el le spune Val-urilor 9 şi 11 unde să-şi aşeze aruncătorul de rachete. Privirea aspră pe care le-o aruncă toţi trei lui Shil este plină de dispreţ nemascat.

– Regulile diferă, îi spun eu.

– Da, spune Haze. U/Liberă foloseşte roboţi de luptă pentru genul ăsta de rahat. El indică din cap spre un grup de miliţieni care livrează muniţie la canalele pe care le-au săpat mai devreme. Mercenarii luptă, dar nu sapă şanţuri.

– Liberii nu au armată, îi spun eu.

Haze arată de parcă ar vrea să mă contrazică.

– Crede-mă, spun eu. Nu au nevoie.

– OctoV de ce nu are maşinării? întreabă Shil.

– Pentru că nu dispune de tehnologia Liberilor şi oamenii sunt mai ieftini.

CAPITOLUL 37

În singura zi în care ne-ar fi ajutat ceața, burnița sau orice altceva care să le strice de tot ziua trupelor care urmau să aterizeze, planeta decide să ne ofere cer senin şi nori pufoşi la înălțime mare.

Stăm băgați în adăposturi individuale. Imaginează-ți o săgeată cu vârf lat, îndreptată spre zidul oraşului: noi suntem vârful ei. Ion este în fața noastră şi într-o parte; Val-urile 9 şi 11 sunt într-un adăpost asemănător pe partea cealaltă. Avem oameni ascunşi pe ambele părți de-a lungul vârfului săgeții, aproape până pe malul râului.

Majoritatea suntem încă în viață, o mână de oameni sunt morți deja.

– Se apropie, spune pistolul meu.

S-au întors aripile-de-liliac, țipând deasupra mlaştinii, urletele lor de strigoi sunt de ajuns să tulbure pe oricine. Eu, eu sunt doar frustrat.

– Haide, spune pistolul meu. Doar unul.

Scutur din cap. Economisim muniție până se apropie Hexaşeptarii, SIG *diabolo* ştie deja asta.

– Într-un minut, promit eu.

Este o zonă de retragere în spatele nostru. Un singur şanț săpat în pământ şi acoperit cu tufe şi plasă termică care să-l ascundă de sateliții din față şi care detectează căldura, cu toate că m-am îndoit tot timpul că asemenea plase chiar funcționează.

– Sunteți gata?

Toată lumea răspunde afirmativ în afară de Haze, care stă aplecat peste placa lui, cu puşca neatinsă lângă el.

– *Haze.*

Când răspunde, vocea lui este cu puțin peste o şoaptă febrilă.

– Se întorc din nou.

Îi se scurge sudoarea pe faţă şi din când în când se scarpină furios în cap.

– Trebuie să vorbim, spun eu.

El scutură din cap, tresărind când întind mâna spre bereta lui.

– Vă rog, domnule, spune el, şi apoi, sunt de partea dumneavoastră.

– Bine. Vorbim mai târziu.

În sfârşit încep să înţeleg ce e evident – Haze este un ProaspătFăcut. Virusul nu este molipsitor, dar asta nu ar opri o duzină din cei mai apropiaţi mercenari să-l facă bucăţi pe loc, pentru orice eventualitate. Nu sunt sigur dacă este par sau impar, soldat sau gânditor. O să aflăm asta când o să-i cadă părul din cap şi o să-i crească boboci fie pentru una sau două împletituri.

– Te rog frumos, spune pistolul meu.

Îl pun pe Haze să-şi verifice placa, şi decid că Hexaşeptarii sunt destul de aproape ca să-i pot permite SIG-ului să tragă.

– Dacă ţii neapărat, spun eu.

Mai puţin de o secundă mai târziu, SIG a pus ţinta pe o aripă-de-liliac şi o torturează cu o mulţime de întoarceri şi spirale şi coborâri rapide, pe măsură ce micuţul avion încearcă să scape. Când aripa-de-liliac reuşeşte, SIG-ul o ţinteşte din nou, îi dă drumul şi o prinde iar.

– Este amuzant.

– Omoară odată nenorocita de chestie, îi spun pistolului, şi aripa-de-liliac explodează într-o bilă de foc care presară metal încins prin mlaştină.

– A fost nasol.

– Brutal, aprobă Franc, rânjind nebuneşte.

– Şi următorul meu şiretlic, anunţă pistolul, când o a doua aripă-de-liliac începe să-şi facă drum spre cer.

Val-urile 9 şi 11 sunt de asemenea ocupate. O lumină, o singură rachetă şi o a treia aripă-de-liliac cade pe pământ cu o bubuitură satisfăcătoare şi cineva aplaudă. Noi, şi cei cinci lansatori ai noştri, suntem responsabili pentru optsprezece aripi-de-liliac în ultimele şapte minute, cu preţul a treizeci şi una de rachete. Ştim asta pentru că Haze ţine socoteala – cel puţin placa lui ţine socoteala. Ne-au mai rămas o sută şaptezeci şi două de rachete.

– Shil, spun eu, de când ştii despre Haze?

Shil îngheață.

– Împarți camera cu Franc, spun eu. Cum ai putea să nu știi?

– Franc mi-a spus cu ceva timp în urmă, domnule.

– Și Haze chiar este vărul ei?

Shil vrea să mintă, dar adevărul o face să ezite. Ion este cel care o scutește de alegere.

– Vine, ne avertizează el.

Un avion de luptă de mare înălțime virează din poziție și se învârte lent într-un cerc deasupra mlaștinii. În timp ce ne uităm, pierde din altitudine și începe să picure foc din marginea din spate a aripilor.

Val-urile 9 și 11 manevrează mânerul de pe lateralul mașinăriei lor. Am auzit că echipamentul mecanic protejează aruncătoarele de rachete de bombe inteligente, dar de asemenea încetinește periculos de mult fixarea țintei. Și avionul folosește un câmp de forță, pentru că fiecare rachetă pe care o lansează explodează înainte să se apropie.

– Ia-l, îi spun SIG-ului.

Diode se aprind, pâlpâind într-o secvență rapidă care încetinește și apoi ezită. O a doua încercare eșuează în același fel.

– De două ori rahat, spune pistolul meu, încercând a treia oară.

Dar e prea târziu.

– *La pământ.*

Ne trântim pe jos, urmați de cei mai mulți dintre soldații din jurul nostru. Nu te poți lupta sau face față ploii de foc. Poți doar să supraviețuiești, dacă ai noroc. Zece inși nu au. Lichidul ia foc când ajunge la ei și le mănâncă uniformele, descoperind carne pe care se formează bășici; carnea descoperă coastele, oasele umerilor și coloana, osul arzând doar secunde mai târziu.

– Proiectile, ordon eu, și pistolul meu schimbă încărcătoarele.

Împușc primele cinci lumânări umane pe care le văd, dând din cap când văd că și alți soldați încep să facă la fel. Cei norocoși sunt omorâți de tovarăși, cei nenorocoși mor în țipete, în timp ce prietenii lor privesc paralizați de oroare. Înălțații ne fac să-i omorâm pe ai noștri, un șiretlic bun dacă îți iese.

– Ce? întreb eu.

Shil privește în altă parte.

– Domnule... Haze vrea să spună ceva.

Indic din cap spre o bucată de pământ de lângă mine.

– Vă rog, spune el, nu aici.

Ridic din umeri şi asta spune tot. *Unde atunci?* Este pe cale să vină iadul pe pământ şi ăsta este locul de care dispunem cel puţin timp de o oră, până ne retragem într-un şanţ în care trebuie să rezistăm de opt ori mai mult timp. Nici adăpostul şi nici şanţul nu au nici cea mai mică valoare reală; rolul lor de protecţie este complet întâmplător, cu totul artificial.

Unde vrea să mă duc mai exact?

Poate acolo, domnule? spune Haze.

Şi în gâtlejul meu viermele tresare pentru prima data în săptămâni de zile, şi sunt în genunchi vomitând înainte chiar să-mi fi dat seama că vocea lui e în capul meu. Ion se holbează din adăpostul lui, la fel ca şi Val-urile.

– Defecţiune de implant. Vocea mea este ceva mai mult decât răguşită.

Val-urile mă privesc compătimitor.

– Vrei să-l tăiem?

Pun mâna la gât, arătând poziţia viermelui.

– Mai bine nu, spun eu, încercând să rânjesc.

Ion mă priveşte ciudat.

– Te-am scanat ieri, spune el. În bar. Nu am detectat decât braţul şi nişte ciudăţenii la baza coloanei vertebrale.

Baza coloanei vertebrale?

– Implant biologic, îi spun eu.

Acum şi Franc şi ceilalţi mă privesc ciudat. Implanturile biologice sunt ilegale, pedepsite cu moartea. Moarte adevărată, de genul care elimină toate copiile. Presupunând că eşti destul de bogat să faci copii, ceea ce eu nu sunt şi probabil că nu voi fi niciodată.

– E o poveste lungă.

Şi e o poveste pe care nu am de gând s-o spun. Cele trei zile din Farlight în care s-a adaptat viermele sunt încă îndeajuns de reale ca să-mi dea coşmaruri.

Mă auzi?

Da. Te aud...

Pot să elimin avionul de luptă de mare înălţime. Băiatul e durduliu, febril şi agitat. Cu uniforma pătată de transpiraţie şi emblema cu Cap-de-Mort arată ca un copil surprins îmbrăcându-se cu haine de om mare, în joacă: ceilalţi încep să arate ca nişte soldaţi.

Ştii, spune el. *Nu-i aşa?*

Dau din cap. *Cum de-ai ajuns cu Franc?*

Aparţinea familiei mele. Haze pare jenat, şi eu îmi dau seama cât de puţin ştiu despre lumea lui. *Ne jucam împreună când eram copii...*

Toate astea sunt greşeli, adaugă el. *Războiul, oamenii înfometaţi, oameni care deţin alţi oameni sau plătesc pe alţii să se lupte pentru ei. Oameni ca tine şi ca mine* – Haze se gândeşte dacă ar fi prudent s-o spună, decide că da.

N-ar trebui să existăm.

Oh, fir-ar...

Am un ProaspătFăcut rebel, vârât într-un adăpost la o sută de metri depărtare de o jetelă, cu o bătălie pe cale să înceapă. Mă întreb cum aş putea să le explic Aucşilor dacă l-aş împuşca chiar acum.

Nu e nevoie, spune Haze. *Ordonă-mi, şi o fac chiar eu.*

De partea cui eşti de fapt?

Privirea lui se îndreaptă spre Franc, Neen şi Shil. Nu există niciun fel de ezitare în vocea lui. *De partea lor*, spune el.

– Du-te şi vorbeşte cu Val-urile, îi spun eu.

– Despre ce? întreabă el, cu voce tare.

– Despre avioanele de luptă de mare înălţime. Mă uit fix la placa lui. Spune-le cum poate fi folosită placa ta ca să treacă de scut.

Ţâşnind din adăpost, Haze fuge pe iarba umedă, aruncându-se în şanţul din spatele aruncătorului de rachete. Ambele Val-uri par surprinse.

– Ce vrei?

Pot într-adevăr să aud cuvintele de unde stau ghemuit? Sau ajunge întrebarea lui Val 9 în capul meu prin vierme? Este imposibil să-mi dau seama.

– Avionul de luptă de mare înălţime va ataca din nou.

– Evident.

– Pot să-l opresc.

– Poţi să-l opreşti să atace?

Haze scutură din cap.

– Pot să descifrez codurile, spune el.

Apoi îl puteţi doborî. Ar spune mai multe, dar Val 9 l-a apucat de gât şi se uită la Val 11, ochii ei calculând şansele ca asta să fie posibil.

– Ai face bine să nu minți.
– Nu mint, insistă Haze.

Se aşează cu placa lui, mişcând degetele pe ecran, în timp ce privirea lui trece de la avionul de luptă de mare înălțime, la aruncătorul de rachete din fața lui şi la cele două Val-uri, care au o privire dură şi suspicioasă.

– Este pe cale să se rotească.

Avionul se roteşte.

– Trageţi în el înainte să ajungă la râu, spune Haze.
– Noi decidem când să tragem.
– Nu, scutură Haze din cap. Trebuie să trageți în el înainte să ajungă la râu. În afara cazului în care e o țintă prea grea?

Ambele Val-uri arată de parcă ar vrea să-l apuce din nou de gât. Ieşind din adăpostul lor, încep să învârtă manivela, ridicând țevile; toată lumea îşi poate da seama că nu e o țintă sigură.

O secundă mai târziu, Haze iese din adăpost după ele.

– Ce face? întreabă Shil, pe un ton îngrijorat.

Franc se uită la mine şi zâmbeşte ciudat.

– Le ajută pe Val-uri.
– Val-urile nu acceptă ajutor, spune Ion.

Aşa că ridic din umeri, îi arăt şi ridică şi el din umeri la rândul lui. Se întâmplă lucruri ciudate în dragoste şi război, şi noi vedem efectele secundare din ambele cazuri.

Avionul de luptă de mare înălțime este mai aproape acum, cu o aripă deltoidă atât de subțire că e aproape invizibilă când este văzută din față. Un punct şi urma unei linii, lăsând în urmă apă de foc.

– Acum, spune Haze. Acum.

Aproape țipă.

Cele două Val-uri ezită timp de o secundă, şi apoi una din ele trage o manetă şi toate cele opt rachete sunt lansate deodată. Este o risipă şi şi-au consumat o zecime din muniție dintr-un foc, dar poate că este posibilitatea cu cele mai mari şanse de reuşită.

Urme de fum taie aerul către avionul care se apropie. Cam acum este momentul când rachetele noastre ar exploda, lăsând avionul de luptă de mare înălțime să treacă nevătămat prin fum şi şrapnel. Doar că rachetele noastre se apropie în continuare.

– La naiba, spune Ion, părând într-adevăr impresionat.
– Cinci, patru, trei, doi, unu... Val-urile numără cu voce tare. Când vine explozia, se îmbrățişează reciproc şi îl lovesc cu pumnul

în umăr pe Haze, ceea ce se pare că este toată afecțiunea de care sunt ele capabile.

– Priviți, spune Haze.

Ce a mai rămas din avion se prăvăleşte spre debarcaderele de pe partea cealaltă a râului: o zonă folosită pentru ancorare dacă cheiurile porților oraşului sunt deja blocate de aportul de încărcătură. Cade de-a dreptul, explodând într-o sferă de foc, apoi se întinde într-un fum negru, urmat de o sferă şi mai mare de foc când se aprinde şi combustibilul.

Val-urile 9 şi 11 şi Haze sunt aproape aruncați pe spate.

– La dracu', la dracu', la dracu'...

Ion spune asta ca o mantră. De parcă nu-i vine să creadă ce tocmai s-a întâmplat, la fel ca mine, sau treizeci alții, sau trei sute, sau oricâți sunt încă ghemuiți în adăposturi individuale, în fața porților oraşului. Haze ar ştii, dar e prea ocupat curățându-şi fața de noroi şi devenind roşu aprins când Val-urile uită de prejudecățile de-o viață şi încearcă să-l îmbrățişeze...

– Haze, strig eu. Întoarce-te aici.

Îmi aruncă o privire mulțumitoare.

Le-am doborât aripile-de-liliac şi am distrus un avion de luptă de mare înălțime, ceva ce pur şi simplu nu ar trebui să fie posibil. Până la urmă, sunt destul de sigur că Ion, cel puțin, este conştient de faptul că ce a fost mai bun tocmai a trecut.

Oricum, el râde şi glumeşte cu oamenii lui. Schimbând comentarii obscene în sus şi-n jos, glumele şi insultele pleacă din vârful săgeții, pe o parte, se întorc înapoi şi continuă pe partea cealaltă. Suntem undeva între pregătirea de foc şi adevăratul atac, iar liniştea se aşterne de-a lungul liniei pe măsură ce lumea începe să înțeleagă asta.

Casca de la urechea lui Ion fâşâie.

– Sigur, spune el. Am înțeles.

– Avanpost?

– Da. Au ajuns la ultima cotitură a râului. Îşi coboară vocea. Stăm împotriva Pumnului de Argint.

Mulți mercenari sunt de părere că toți cei din Capul-de-Mort ar trebui să fie aici cu noi, dar cei din Capul-de-Mort sunt păstrați pentru când este într-adevăr nevoie de ei, iar mercenarii sunt cei cărora li s-a oferit transport pe altă planetă, dacă supraviețuiesc. Oricum, Pumnul de Argint nu este un lucru bun: sunt trupe de

elită. Răspunsul Înălțaților la Capul-de-Mort al lui OctoV – în afara cazului în care nu e invers.

– Mitraliere pe bandă, sugerez eu, când prima navă de desant își face apariția.

Ion dă din cap. Sugestiile mele sunt permise. Controlul îi aparține lui Ion, așa ne-am înțeles în avans. Se aștepta la o discuție și era suspicios inițial că i-am acceptat cererile. Așa că i-am explicat ce e evident. Misiunea mea nu este să controlez mercenari, care au deja un comandant.

Eu sunt aici să omor ofițeri inamici. Este atât de simplu.

– Foc, strigă Ion.

O duzină de mortiere își azvârle încărcătura înspre râu.

– Încă o dată.

Apa explodează în jurul primelor cinci nave de desant în bufnituri regulate, dar nimic din ce folosim să îi bombardăm nu contează, și Hexașeptarii au fost special adaptați pentru râuri.

Câte o latură a fiecărei nave stă să cadă.

Un ofițer junior va fi primul pe mal și va muri în câteva secunde. Undeva în nava din spate va fi un alt ofițer pe care Iluminații n-ar vrea să-l piardă. Și undeva în nava din spatele acesteia va fi un grup de maiori și colonei și poate chiar și un general... Să-i omorâm sau să-i capturăm este prima noastră misiune.

– Puștile, spun eu.

Cu țeavă de dimensiune medie și ușoare de cărat, dar nu atât de ușoare încât să nu poată fi echilibrate, Ursula 12e trage o singură rază pulsatorie care poate omorî și topi armura de luptă al celui de-al cincilea soldat de după victima originală. Raza nu se întinde, abia se împrăștie.

O singură armă costă mai mult decât câștigă un sergent din Legiune într-un an, și noi avem patru: câte una pentru Franc, Shil, Haze și Neen. Am văzut cum se uită cei din jurul nostru la ele, și nu am niciun dubiu că o să fie o luptă pentru cine primește arma, dacă unul din noi cade.

Aș putea să opresc asta legând armele la ADN-ul nostru individual, dar un pistol mort lângă un soldat mort este o risipă criminală, așa că le-am lăsat decodate. Ion știe asta, dar numai Ion. Incidentele în care aliații trag în tine sunt destul de banale, fără să mai adaugi și ispita în combinație...

CAPITOLUL 38

Măcelărim o sută de oameni din Pumnul de Argint în câteva secunde de când prima navă de desant își descarcă trupa. Locotenentul lor secund cade, cu craniul pe jumătate lipsă. Arsura care îi trece prin inimă vine de la Neen, împușcătura mea îi taie trunchiul cerebral și este tehnic mort înainte să tragă vreun mercenar cu mortiera, dar nu se ceartă nimeni.

Toți suntem prea ocupați să omorâm.

Când alte patru nave își coboară rampele, un val de uniforme de elită coboară de pe danele de acostare de lemn ca un fum argintiu, ascunzând ce se vedea înainte. Când rândul din față cade, soldații din spate trec chiar peste ei, cu bocancii strivindu-i pe proprii lor răniți.

– La naiba, spune Franc, pe un ton impresionat.

Sunt la mai puțin de o sută de pași depărtare acum, și fiecare pas trebuie să coste.

– Luați ofițerii, spun eu echipei mele.

Un locotenent se răsucește când Shil îl nimerește în umăr, apoi cade când următoarea împușcătură îi aruncă în aer vertebrele de la gât.

– Bună țintă.

Ea ridică din umeri.

Fac o gaură într-un ciorchine de împletituri și văd maiorul din spate căzând în genunchi, apoi afundându-se în noroi când trei oameni trec peste el. Unul din ei e caporal, cu un aruncător de rachete la șold. Este o greutate aproape imposibil de cărat, dar el face asta oricum.

Să-l împușc este ca și cum m-aș împușca singur.

Soldatul din spate apucă aruncătorul şi înjură când oţelul roşu încins îi arde mâinile, dar tot are timp să lanseze o rachetă înainte ca şrapnelele să îi deschidă stomacul şi cade, prins între a reîncărca şi a-şi înghesui intestinele la loc.

Când cele cinci nave de desant se golesc, alte cinci le iau locul. Descărcările pe rampă sunt mai bine coordonate de data asta, îngrădind malul râului cu părţile de oţel unite.

Dobor un maior; cel puţin cred că e maior. Omul din spatele lui moare, şi omul de după el, şi următoarea împuşcătură perforează faţa unui caporal care coboară. Ea cade, cu pulpele în pământ, timp în care cei din spatele ei încearcă să ajungă pe teren solid.

Val-urile 9 şi 11 au aşezat aruncătorul de rachete în cea mai joasă poziţie posibilă; care tot nu e destul de joasă. Ele întorc mânerul în disperare în direcţie opusă, ridicând ţevile aproape vertical. Opt rachete urcă spre cer împreună, îşi schimbă sensul la înălţime şi cad spre următorul val de Hexaşeptari. Din păcate, rampele coboară cu câteva secunde înainte să apuce să fie lovite de rachete.

Şi majoritatea rachetelor ratează oricum.

Obuze sunt aruncate din oraş. Şi Pumnul de Argint plăteşte cu aceeaşi monedă, cu rachete de la baterii de pe partea cealaltă a râului. Mai este o întreagă luptă care are loc deasupra capetelor noastre, dar un lucru ştiu sigur: ambele părţi fac pagubă mare de vieţi inamice.

– Retragerea, ordonă Ion.

– Nu încă… Cuvintele mele sunt înghiţite de focuri de arme, şi este prea târziu oricum; mercenarii îşi abandonează adăposturile şi se duc spre şanţul din spatele nostru. Ghemuiţi peste arme, merg cu spatele, fără să scape măcar o dată Pumnul de Argint din ochi.

Ambele Val-uri mor, şi o femeie se năpusteşte în faţă, cade în genunchi în spatele lor, şi le taie pe ceafă cu pumnalul. Implanturile încă se contractă pe măsură ce-şi îndeasă fire, nervi rupţi şi nucleul în buzunar. Cel puţin amintirile lor se vor duce acasă.

– Trebuie să rămânem pe poziţii, strig eu către Neen.

– Zero minus zece, spune pistolul meu. Timpul e bun.

Şaptezeci de minute au trecut, cu zece mai mult decât trebuia să stăm. Pare imposibil, dar apoi îmi dau seama că alţi cincisprezece Hexaşeptari şi-au descărcat trupele, terenul inundat chiar din faţa noastră este impregnat de sânge şi eu aproape am rămas fără

muniție. Trebuie să mă retrag, cel puțin pentru că șanțul este următoarea mea sursă de gloanțe.

– Domnule, spune Neen. Vă rog. Pare îngrijorat că s-ar putea să vreau să rămână Aucșii în urmă.

– Retragerea, îi spun.

Următoarele câteva ore ne reduc numărul la mai puțin de o sută. Oricine reușește să reziste până la sfârșitul luptei are o scăpare garantată de aici. În afară de noi, evident...

Se cunoaște după o schimbare de tactică. Condus de hotărârea de a nu fi întrecut, Ion pregătește un șir de mitraliere pe bandă și umple golurile cu lunetiști, vreo cinci țintași pe care îi ținea de rezervă. Majoritatea sunt femei, ceea ce este interesant. Nu sunt sigur că știam că femeile țintesc cel mai bine. La sugestia mea, Aucșii li se alătură.

Din când în când vin echipe sinucigașe din partea Pumnului de Argint, și atunci chiar ne intrăm în fire, doborând echipele una câte una și lăsându-i pe ultimii în noroi, rău răniți și de obicei țipând.

I-am lovit tare, cu siguranță destul de tare să ne asigurăm că următorul rând de Hexașeptari își descarcă trupele pe partea cealaltă a râului, unde pionierii Pumnului de Argint sunt ocupați să ridice o tabără.

Noaptea se furișează pe lumea asta și un vânt rece vine de la mlaștina din jurul nostru. Un aligator își anunță provocarea – în afara cazului în care este altceva. La un moment dat cunoșteam sunetul fiecărui animal din deșert. Unde sunt acum, animalele și plantele sunt ciudate, vânturile sunt neașteptate și modelele apei sunt neclare.

Bineînțeles că putem să ne luptăm în întuneric, și pot și ei. Ochelarii cu vedere de noapte sunt împachetați în cutiile din spatele meu. Ion poartă o cască cu vizor care permite vedere ca ziua cu cel mai mic efort. Propria mea cască face cam același lucru. În momentul ăsta îmi doresc să fi insistat să primească și Aucșii căști similare.

– Ești bine? întreabă Ion.

Întorcându-mă, aflu că este lângă mine.

– Da.

El dă din cap.

– Bun. Mă întorc la porți. Voi intenționați să rămâneți?

Neen mă privește, privirea lui agitată, apoi resemnată. După câteva secunde s-a și obișnuit cu ideea: destul de impresionant, dacă nu zadarnic.

– Nu, spun eu. Vom veni cu tine.

Şaizeci şi opt de oameni din cinci sute cinci reuşesc să se întoarcă în oraş. Dacă ne scoţi pe mine, Neen, Haze, Shil şi Franc din număr, rămâi cu şaizeci şi trei care nici măcar nu vor ocupa toate locurile disponibile de pe ultima navă care pleacă.

Dar regulile colonelului sunt clare. Dacă nu erai după poartă când Pumnul de Argint a atacat nu eşti eligibil pentru unul din locurile respective. Pot să se milogească şi nava tot o să plece cu treizeci şi şapte de locuri goale.

Capitolul 39

Poate este din cauza trecutului lor, dar Franc, femeia rasă în cap cu un rânjet malefic şi o curea plină de cuţite, devine agitată de fiecare dată când vorbeşte Haze cu ea.

Ar fi caraghios, dacă n-ar fi trist.

Stăm aşezaţi în bucătăria propriei noastre case. Maria fierbe apă pentru cafea, pentru spălat şi pentru curăţarea rănilor pe care nici nu am realizat că le avem până nu am ajuns înapoi la căldură şi siguranţă.

Neen are o gaură în umăr, chiar sub braţul stâng. Este o rană curată care permite vedere pe ambele părţi. Nu sunt sigur dacă-şi dă seama cât e de norocos. Maria se frământă, Shil se străduieşte din răsputeri să nu fie geloasă, şi Haze tocmai i-a spus lui Franc că o s-o protejeze.

– De ce? întreb eu. Ce te aştepţi să se întâmple?

– Coşmaruri.

Maria şi Shil fac amândouă semnul împotriva deochiului. Maria, pot să înţeleg, dar Shil…

– Ce, domnule? cere ea, văzând că o privesc.

– Cum poţi să crezi în chestiile alea?

– Domnule, cum puteţi să nu credeţi?

A avansat de la a folosi *Domnule* ca insultă la a-l transforma în artă rafinată. Faptul că a învăţat asta de la mine nu mă ajută să-mi ţin cumpătul.

– Noaptea asta, spune Haze, va fi cumplită.

– Ştii ce planuri au? întreabă Neen. Viteza cu care pune întrebarea dovedeşte dorinţa să schimbe subiectul rapid.

– Da, spune Haze. Aşa cred.

– Un atac psihic? întreabă Maria.

El scutură din cap, fără să se sinchisească să-şi ascundă zâmbetul.

– Asta e o legendă, spune el. O să folosească gaze. Vântul vine dinspre mlaştină. Iluminații nu vor vrea să-l risipească.

– Ar trebui să-i spun colonelului.

– Spune-i acum, zice Haze, privind spre placa lui.

Colonelul Nuevo este beat. Unul dintre cele mai mari avantaje în a avea cel mai mare rang într-un oraş ocupat este că nimeni nu o să facă referire la asta, cel puțin nu în prezența ta. Celălalt este că atunci când decizi să te duci la plimbare, pentru că eşti plictisit şi nu ai nimic mai bun de făcut, jumătate de duzină de ofițeri şi gărzi de corp o să se plimbe în urma ta cu puşti cu alice ca nişte umbre elegante.

– M-am gândit că o să te găsesc aici, spune el, când deschid uşa. Aveam de gând să trimit pe cineva după tine, dar –

Dar ce nu mai iese; în loc, colonelul Nuevo se plimbă prin casă şi ezită când ajunge în hol.

– Unde e toată lumea?

– Stăm în bucătărie.

Mă urmează pe un coridor, cu sunetul bocancilor lui de cavalerie respingându-se de pereți în ecouri, urmat de milițienii lui cu trese argintii.

– Pâine, exclamă el, şi Franc rămâne nemişcată, cu o bucată proaspăt coaptă în mâini. Tot restul lumii se ridică în picioare, cu toate că Neen este ceva mai încet decât ceilalți.

– Eşti rănit.

Neen ridică din umeri, îşi dă seama că este nepoliticos, şi spune:

– Slab, domnule. Destul de curat, a ieşit direct pe partea cealaltă.

Este răspunsul corect.

Fără să i se spună, Maria pune o felie consistentă de pâine proaspăt coaptă în fața colonelului, apoi adaugă o farfurie mică cu ulei şi priveşte cum devorează totul.

– Cum a mers? întreabă colonelul; vorbeşte cu mine. Un maior şi doi căpitani aşteaptă să vadă ce o să răspund.

– Nu mai rău decât m-am aşteptat.

El zâmbeşte.

– Le dau drumul mercenarilor.

– Aşa aş crede, domnule.
– Vrei să pleci cu ei?
Scutur din cap.
Ceva fantomatic îi traversează fața.
– Somn uşor, spune el. Vino să mă vezi de dimineață...

Nava în care e Ion şi echipa lui explodează când trece de prima bombă sferică. Haze, pistolul meu şi cu mine vedem asta ca o minge de foc sus pe cerul întunecat, ca o nouă stea arzând deasupra Ilse-ville-ului. Când cenuşă şi fragmente de metal se revarsă asupra oraşului, SIG-ul spune:
– Mă bucur că nu suntem pe navă.
Nu pot decât să fiu de acord.
– Pumnul de Argint?
– Nu, spune Haze. Noi.
Purtăm amândoi armură completă de luptă, şi respirăm un amestec din canistrele ataşate la curele. Oraşul se întinde pe sub noi, un talmeş-balmeş de străzi şi piețe, toate otrăvite de gaz psihotropic care a fost adus de vântul de noapte.
Oamenii urlă ca animalele, şi vulpi de mlaştină țipă ca nişte copii ucişi. Am încuiat Aucşii înăuntru, în casa următoare. Toți s-au injectat cu narcotice de luptă într-o încercare să-şi suprime coşmarurile.
În afară de Haze, evident. El este pe acoperiş cu mine, şi vorbim despre cum să ne ocupăm de ce va urma. O să fie un par, un gânditor. I-au apărul deja doi boboci pe cap, şi cea mai mare parte din păr i-a căzut, fiind probabil în continuare încâlcit în scurgerea duşului, unde l-am găsit acum o oră.
Cumva, va trebui să găsesc o modalitate să-i spun asta colonelului Nuevo şi să o fac să sune bine. Şi sunt îngrijorat de abilitatea colonelului să se descurce cu visele.
Deşi, după cum se pare, nu era nevoie să mă agit.
Când ajung la cartierul general în dimineața următoare, colonelul Nuevo îşi spală voma de pe pieptul gol şi țipă la subofițerul sanitar pentru o uniformă curată. Subofițerul sanitar arată în felul în care merită să se simtă superiorul lui, dar evident nu se simte aşa. Colonelul Nuevo, se pare, a băut până a ajuns într-o asemenea stupoare că niciun vis nu a avut puterea să-i penetreze somnul.

– Om de nimic, îmi spune colonelul. Aşa că repet ce i-am spus inițial despre gaz.

– Jachetă, țipă colonelul, ignorându-mă.

Aducându-i o jachetă de îmbrăcat, subofițerul sanitar o aşează pe pat. Înainte să poată obiecta colonelul, îi spune:

– Este tot ce v-a mai rămas.

Colonelul Nuevo este cum nu l-am mai văzut până acum.

– Ştii ce se va întâmpla azi? întreabă colonelul, când mânecile îi sunt îndreptate şi a reuşit să-şi lege găicile.

Scutur din cap.

– Probabil e totuna. Ia-ți auxiliarii şi fă o nouă bază lângă catedrală. După al doilea zid… Ezită. Cine era fata care mi-a dat pâinea?

– Maria, spun eu. Menajera noastră.

Pufneşte.

– Ia-o şi pe Maria cu tine, zice el, şi apoi îmi spune de ce.

Maria şi Neen sunt în pat, fețele lor sunt golite de expresie şi ochii incapabili să-i întâlnească pe ai mei. Suficiente coşmaruri au trecut peste narcotice ca să le strice somnul, cu toate că somnul stricat nu este mare lucru comparativ cu ce a scos gazul de la unii oameni din oraşul ăsta.

Venind înapoi de la sediul colonelului, am renunțat să mai număr ferestrele deschise şi cadavrele frânte de pe străzile de dedesubt.

– Ridică-te, îi spun lui Neen. Împachetează numai ce ai nevoie, inclusiv armele, şi să fii jos în două minute. Şi Maria, la fel.

Îi dau şi lui Franc acelaşi mesaj şi mă duc să o caut pe Shil. Ea este în baie, pe jumătate dezbrăcată, spălându-se la subraț cu apă rece dintr-un bazin.

Corpul ei este la fel de bun cum îmi amintesc.

– Ieşi, spune ea. Când vede că nu ies, aruncă o cană de sticlă.

– Plecăm în două minute, îi spun eu. Dacă nu eşti gata, plecăm fără tine.

– Ce?

– Două minute. Ia-ți armele, îmbracă-te, ia ceva de mâncare.

– Aşteaptă, cere ea. Eşti bine?

Să fac o gaură cu pumnul în uşa ei este probabil răspunsul greşit, şi nu vreau să dau răspunsul greşit. Ei, poate că vreau…

– Nu, spun eu. Nu sunt bine. Nava în care era Ion şi prietenii lui a explodat azi noapte.

Shil înţelege pe loc, creierul ei fiind la fel de rapid ca şi limba ei. Dacă nava lui Ion ar fi fost eliminată de armele Înălţaţilor aş fi supărat, dar nu chiar aşa. Şi de vreme ce aproape sigur nu a fost un accident, asta nu mai lasă loc decât de o opţiune. Nu aveau niciun cod să dezactiveze bombele sferice. Mercenarii au fost trădaţi.

– Colonelul Nuevo?

– Mai degrabă generalul Jaxx. Probabil a planificat totul înainte măcar să aterizăm... Şi acum ne retragem în oraşul interior.

– Toţi?

– Mă îndoiesc destul de mult.

Îmi strâng armele într-o mânie rece care traversează casa ca un vânt arctic. Chiar şi Neen se ţine departe din calea mea. Mă aşteaptă aliniaţi când ajung în hol cam un minut mai târziu.

– Afară, le spun eu.

Shil a adunat toată mâncarea din bucătărie. Când îi spune Mariei să o care, Maria ia sacul fără să se plângă. Două puşti atârnă la spatele lui Shil, alte trei stau la şoldul ei; şi-a băgat pistoale în curea, cinci din câte văd.

Nimeni nu are nevoie de atâtea arme, nici măcar eu.

Doar că Shil începe să le împartă în momentul în care părăsim casa.

– Ia ăsta, spune ea, şi expresia de pe faţa ei este atât de hotărâtă că băiatul face ce i se spune. O să ai nevoie de el, îi spune Shil.

El pare nelămurit.

Câteva minute distanţă de uşă şi ea mai are doar o puşcă pulsatorie şi un cuţit băgat într-o parte a bocancului. Ţine aceste două arme în linişte pentru tot restul drumului.

– Ce se întâmplă, domnule? întreabă Neen. El cară sacul pe care sora lui i l-a dat Mariei.

Ridic din umeri, neîndrăznind să mă exprim în cuvinte.

CAPITOLUL 40

Ca bătălia să ajungă în centrul Ilseville-ului durează treisprezece zile. Atât de mult i-a trebuit Pumnului de Argint să distrugă porțile de la râu, să năvălească în orașul exterior cu soldații lor și să atace stradă după stradă și casă după casă până când întreaga zonă este înghițită de un cerc de flăcări. Șaizeci de mii din soldații lui OctoV rămân pe dinafara zidurilor interioare când se închid porțile acelea.

Majoritatea fac parte din miliție.

Toți vor muri.

Noi știm asta, inamicul știe asta; celor blocați le ia o perioadă să înțeleagă. Grup după grup se retrag spre porțile interioare așteptându-se să li se dea drumul. Unii înjură și alții își acceptă pur și simplu soarta. În principiu mercenarii sunt cei care mor luptându-se. Având în vedere părerea Iluminaților despre cei care se luptă pentru bani și nu pentru credință, nu este o alegere surprinzătoare.

Măcelul lor este urmărit de observatori neutri și privit cu o fascinație morbidă de întreaga galaxie cunoscută. Haze ne conectează de la Înălțați la U/Liberă, dar diferența dintre rapoartele lor de informații este mică. Trupele noastre sunt omorâte încercând să fugă și în lupte finale crâncene; puține comentarii sunt adăugate pentru că este nevoie doar de puține.

Iar Iluminații sunt isteți. Așteaptă până în după-amiaza zilei următoare, când un grup din miliția noastră prinde și decapitează doi ofițeri ai Pumnului de Argint înainte să înceapă cel mai brutal atac.

Pe parcursul a trei ore și jumătate, un singur zburător de înălțime tot trece aruncând o ploaie de foc peste ghetoul din zona decapitărilor, până când nu mai rămâne nimic din clădiri și cei dinăuntrul lor devin fragmente de cenușă.

– Fă ceva, se roagă Franc de Haze.

Avem rachete cu ținta pusă pe avionul de luptă de mare înălțime, dar majoritatea bateriilor noastre sunt ocupate cu protecția orașului interior, și oricum nimic din ce posedăm nu poate să treacă de scutul avionului. De parcă intenționând să demonstreze asta, o rachetă explodează prematur, iar avionul de luptă trece netulburat prin explozie, picurând foc de pe marginile din spate ale ambelor aripi.

– Te rog, se tânguie ea.

Aplecat peste placa lui, Haze scutură din cap. Lacrimi se scurg pe fața lui, care este mai subțire și mai bătrână decât era când a început măcelul.

– Nu pot, spune el. Nu am nivelul ăla de putere.

– Putere? spune Neen.

– Control, spune el, modificându-și cuvintele în grabă.

Îi las să-și vadă de-ale lor.

Ai fost vreodată beat timp de șase săptămâni? Crede-mă, este un adevărat efort. Hot Bar Wild a dispărut, în mod evident. Este peticul acela negru de cenușă aproape de marginea râului, dintre cele două petice de cenușă care erau depozitele.

Pot să mă duc acolo dacă vreau, cel puțin teoretic; pentru că un nou armistițiu tocmai a fost anunțat, și o să dureze îndeajuns de mult timp să ne ducă pe toți la începutul unei ierni crâncene.

U/Liberă numește probabil asta strategie.

După cum am spus, este un Hot Bar Wild în fiecare oraș, și dacă ai foarte mult noroc sau dacă orașul este foarte jerpelit, probabil vei găsi două, sau trei, sau patru…

SIG-ul și cu mine mergem în căutare de alcool.

Îl găsim mai întâi în pivnița unui bar din spatele catedralei, frecventat de răufăcătorii Ilseville-ului. Se încruntă și privesc amenințător spre mine, dar în momentul în care-mi pun pistolul pe masă și aurul în spatele barului decid că ar fi mai simplu să mă lase în pace. Și eu sunt impresionat; nici măcar nu e nimeni rănit când luăm decizia asta.

Aș împărți din rezervele colonelului, dar oferta aia de a mă urca pe nava lui Ion mă sâcâie. Atât de mult încât risipesc zile întregi în bar întrebându-mă doar dacă să-l omor sau nu.

Oferta lui și explozia puteau să fie o coincidență. Dar apoi, după cum îmi reamintește pistolul, puteam să fiu sergent de carieră în

Legiune cu un dosar lung şi impresionant în spatele meu, Franc putea să-şi folosească în continuare cuțitele la bucătărie, Haze s-ar fi putut naşte neinfectat, şi Shil ar fi putut să fie dată pe spate de farmecele mele sofisticate.

N-o amestecăm şi pe Maria, pentru că ea e normală. De fapt, nu prea ne dăm seama ce caută ea cu noi în primul rând.

– Ea a deschis uşa, spune SIG. Îți aminteşti?

Gândindu-mă la asta, îmi amintesc...

În a treia zi, Neen îmi dă de urmă.

– Domnule?

Dacă mă concentrez puternic, pot să-l văd într-un singur exemplar.

– Sergent.

Vrea să mă întorc la casă. Îi spun că a fost arsă, iar el îmi spune că se referă la cea nouă. Îl alung oricum.

Eu şi pistolul mergem în alt bar. La Frederico este amplasat deasupra unui magazin de maşinării, în spatele unei spălătorii şi are acces printr-o arcadă de cale ferată destul de dezgustătoare. Îi ia lui Neen opt zile să mă găsească şi se întoarce în fiecare zi timp de o săptămână, poate mai mult. Încearcă chiar şi să stea să bea cu mine, dar eu îi spun că bețivii sunt plictisitori şi că ar fi mai bine pentru el să stea acasă şi să i-o tragă Mariei.

Acum suntem la jumătatea noului armistițiu. Patruzeci şi două de zile de impas forțat în timp ce negocierile se pendulează între colonelul Nuevo şi generalul Înălțaților.

Va eşua. Toată lumea din bar dă din cap când îi spun asta lui Neen. Va eşua, pentru că lucrurile astea eşuează tot timpul. Te-ai gândi că U/Liberă ar fi învățat să nu mai încerce până acum. Toată lumea dă din cap şi la asta...

Ultimul bar este construit în zidul interior al oraşului. Trebuie să cunoşti pe cineva din barul precedent ca să afli că barul ăsta există; ceea ce e în regulă, pentru că după atâta timp cunosc cam pe toată lumea din barul precedent. Sunt supraviețuitori, ca şi mine.

Un peşte pe nume Vice – care poate să fie numele lui adevărat sau nu – îmi face cunoştință cu madama. Bătrână, fostă sergent de miliție, obişnuită să poarte rochii de mătase şi prea mult ruj.

Lăsați-vă pistoalele la uşă, scrie pe un avertisment. Se pare că a fost afişat ca o glumă. Multe lucruri ciudate se petrec la Madama Jess. Sunt scaune de tortură, bice şi lanțuri, şi o cameră cu o cadă de scufundare atât de rece că îngheață în jurul tău dacă stai înăuntru prea mult.

Asta nu mă surprinde, de vreme ce zăpada ascunde acum ruinele negre de după ferestrele noastre şi ajută să oprească împuţeala cadavrelor. Râul Ilseville este acoperit de gheaţă, şi Pumnul de Argint se foloseşte de armistiţiu să ridice tabere mai bune şi să întărească poziţia. Destui dintre clienţii Madamei Jess sunt de părere că U/Liberă este de partea Iluminaţilor ca eu să nu mă complic să mă contrazic.

Madama are chiar şi o pereche de contorsioniste nude care amuză clienţii. Cred că sunt cele două de la Hot Bar Wild; dar se poate să fie doar din cauza alcoolului, sau poate contorsionistele nude sunt un gen. Şi este ciudat, tot timpul crezi că vrei să cunoşti o femeie care-şi poate pune genunchii după urechi, dar când o cunoşti, este ca şi cum ai face sex cu o anemonă de mare.

– Vizitatori, anunţă pistolul meu.

Aşa că o ajut pe contorsionistă să se descurce şi mă chinui să-mi trag din nou pe mine pantalonii. Ea pleacă cu o monedă de aur şi un zâmbet care durează aproape până ajunge la uşă. Nu ştiu ce spune, dar Franc rânjeşte trist când intră în camera mea.

– Drăguţ, spune ea, aruncând o privire la scaunele de tortură şi lanţuri. Caut ironia, dar pare să vorbească serios, şi asta mă face să mă întreb cum e viaţa de acasă cu semenii lui Haze din lumea asta, lumea ei, sau oricare lume ar fi potrivită.

– Beat turtă, spune pistolul.

– Hai şi tu, sugerez eu.

Franc scutură din cap.

– Armistiţiul este pe cale să se încheie.

Se pare că sunt beat de o săptămână, nu că are vreo importanţă. Metabolismul meu face ca starea de beţie să fie greu de menţinut şi sobrietatea vine mult prea repede. Doar că asta tot nu e destul de repede pentru Franc.

– Este nevoie de tine.

– Colonelul?

Ea scuipă cu foarte mare acurateţe, nimerind fix în centrul unei plăci de gresie de pe jos. Cu părerea ei despre colonelul Nuevo clarificată, mă ajută să mă ridic în picioare.

– Este o cadă rece în camera de alături, spune SIG.

Intru cu pantaloni cu tot. Trebuie să fiu de ajutor cumva, pentru că uitându-mă la Franc nu pare posibil că ar putea să mă împingă peste margine de una singură. Apa este îngheţată, şi

pare şi mai rece când ea îmi afundă capul înăuntru şi mă ține acolo câteva secunde.

– Puți, spune ea.

– *Puți, domnule.*

– Ignoră-l, spune pistolul meu.

Haze s-a încuiat în pivniță, cu bucle lungi de sârmă din cupru bătută în cuie pe partea noastră a uşii. Sârma porneşte şi se termină la bateria unui tanc, care stă pe cărămizi sub o balama.

Când Franc îl convinge într-un final pe Haze să deschidă uşa, aflu că a mai bătut în cuie bucle similare de sârmă şi pe pereții scării care dă în pivniță. Brațul meu se freacă de una dintre sârme şi se văd scântei în întunecime. Este întuneric, dar nu am nevoie de lumină ca să-mi dau seama că plânge.

Aprind un chibrit oricum.

Ochi pustii se holbează la mine. Este ca şi cum ai privi în fața morții.

– Trebuie să vorbim.

El scutură din cap, îşi închide ochii. Vreau să-l scutur pe Haze sau să-l pălmuiesc, dar asta e doar de la mahmureală. Oricum, mi-e frică să nu-l afund mai tare, şi tocmai mi-am dat seama de încă ceva.

– Nu mai poți să-mi citeşti gândurile?

Orice spune este sub nivelul auzului meu, şi auzul meu e bun. El arată spre o lumânare, aşa că o aprind cu ultimul meu chibrit. Apoi arată spre o bucată de hârtie şi un creion de modă veche. Planul pentru sârmele de pe pereți este schițat pe o parte. A fost desenat şi redesenat de o mie de ori.

Haze îşi întinde mâna.

Îi dau hârtia, apoi creionul.

Mă caută. Scrisul lui este tremurat, mult mai rău decât scrisul de lângă desenele sârmelor, şi nici ăla nu e într-o stare prea bună.

– Cine?

Toată lumea

Trag aer în piept. Băiatul ăsta ne-a salvat viețile când a doborât avionul de luptă de mare înălțime înainte să ne dea foc la şanțuri pentru a doua oară. Şi cu gândul ăsta am aflat răspunsul.

– Iluminații?

Da. scrie Haze.

– Aici? indic cu degetul la cap.

El dă din cap, dar eu ştiam deja răspunsul.

– Mergem la vânătoare, îi spun pistolului meu.

– Era şi cazul.

SIG-ul este bosumflat, pentru că eu am fost beat, şi el a fost plictisit, dar mă iartă când îi permit să-şi aleagă singur muniţia.

– Gloanţe cu vârf teşit.

Bag un încărcător cu gloanţele respective.

– Proiectile.

Pistolului nu îi plac în mod deosebit proiectilele, dar amândoi ştim că sunt folositoare şi oricum săgeţile micuţe cu carbon ocupă atât de puţin spaţiu.

– Explozive, incendiare, *over blast*...

Combin alternativ gloanţele într-un singur încărcător, patru din fiecare, şi trântesc acest ultim încărcător în mânerul SIG-ului. Şi apoi, luând haina pe mine, îmi atârn o puşcă pulsatorie la spate, îmi bag SIG *diabolo* în curea şi verific dacă am un pumnal, ţepi de aruncat şi cuţitul laser.

Nimeni nu încearcă să mă oprească pe măsură ce îmi fac drum prin oraşul interior – majoritatea ofiţerilor din Cap-de-Mort mă ştiu după faţă, şi ceilalţi aruncă o singură privire la expresia mea încruntată şi se gândesc că trebuie să fiu într-o misiune oficială.

– Sven. Colonelul Nuevo se holbează la mine prin fundul unui pahar. Mă întrebam pe unde eşti.

– Domnule...

Suntem în buncărul lui, pentru că asta nu e o întâlnire oficială. Deci ajung să-i văd faimoasele ziduri până la urmă. Mai multe blocuri de aur decât îţi poţi imagina. Absolut inutile, dând impresia de protecţie. Amândoi ştim că o lovitură directă cu o rachetă ar înlătura cu totul Banca Ilseville de pe hartă, cu tot cu seif.

– Trebuie să ies.

– Nu eşti singurul. Zâmbeşte. N-o să se întâmple, totuşi. Nu-i aşa?

– Vreau să spun... Trebuie să mi se permită accesul la oraşul exterior.

Colonelul îşi toarnă încă un pahar. Pe masa lui este o sticlă, un pahar, un pistol şi o hartă a oraşului interior cu zeci de linii trasate cu creionul care o împart în pătrate mici. Arată de parcă s-ar fi jucat unul din jocurile alea în care blochezi fiecare lovitură şi faci

un x în fiecare spațiu ratat. Nimeni nu ar putea avea niciun dubiu cu privire la cine câştigă.

– Vrei să afli câte clădiri ne-au mai rămas?

Scutur din cap.

– Foarte isteț, spune colonelul Nuevo. Nu are niciun rost să te deprimi singur. Acum, spune-mi de ce ar trebui să-ți dau permisiune să pleci?

– Nu vreau să plec, îi spun eu. Vreau doar să merg în oraşul exterior.

– Nu vrei să pleci? Ridică din umeri. Eşti mai ciudat decât credeam. Tot restul lumii este disperată să scape de aici.

Va fi mai dificil decât credeam.

– Inamicul are mâncare, spun eu. Şi arme. Bun, nu câte ar vrea, dar mai multe decât noi. Vreau să atac câteva din depozitele lor de muniții, să le fac ceva pagubă înainte să aibă ocazia să se înfigă din nou în noi. Şi m-am săturat să fiu închis aici, vreau să omor nişte Iluminați.

Îşi ridică sprâncenele.

– Câți Iluminați întâlnesc.

Pentru o secundă, mă gândesc să-i spun colonelului că Haze este un ProaspătFăcut, şi apoi decid să nu complic problema.

– Pumnul de Argint se pregăteşte să atace, spune el.

– În curând, aprob eu. Cât pot să traverseze încă râul pe gheață fără să fie nevoie de pontoane sau poduri.

– Am spus eu asta?

Scutur din cap.

– Mi-am dat seama singur.

Colonelul Nuevo îşi ridică paharul.

– O să facem un ofițer respectabil din tine până la urmă.

– Doamne fereşte.

El zâmbeşte trist.

– Să ne prefacem că nu am auzit asta.

Luând o foaie de hârtie dintr-un sertar, colonelul îşi caută sigiliul oficial şi îl găseşte unde a găsit şi hârtia. Îşi mâzgăleşte semnătura în josul paginii şi aplică sigiliul.

– Scrie-ți singur ordinele, spune el. Mori, vezi dacă-mi pasă. Pot să-mi găsesc oricând alt aghiotant.

Salut, cu destulă impertinență să fie o insultă.

Comentariile lui asupra părinților mei, bunelor maniere şi lipsei mele de orice ar semăna cu buna creştere mă urmăresc până ies din

buncăr, lăsându-i pe căpitanul şi locotenentul din camera următoare să se întrebe ce este atât de amuzant să mă facă să rânjesc.

*

Pe când vine noaptea, sunt la fel de sobru ca şi luna argintie care se ascunde după nori plutind deasupra capului meu, şi mahmureala mea nu este mai mult decât un ecou îndepărtat. La ora 21:00 fix, o duzină de mortiere ajung de pe partea cealaltă a râului ca să sărbătorească încheierea armistițiului, dar aruncă în aer ce au mai aruncat deja în aer şi dărâmăturile pe care le distrug nu au nicio valoare oricum.

Străzile de după casa mea sunt liniştite în timp ce-mi fac drum prin zăpada proaspăt aşternută. O patrulă de miliție mă prinde în lumina torțelor, îmi vede uniforma şi se scuză. Ne salutăm unii pe alții şi merg mai departe, îndreptându-mă spre o stație de pompare cu un lacăt greu la uşă.

Am privit un sector de după zidul nostru toată seara. Casele sunt scumpe, folosite de gradele înalte din Pumnul de Argint şi de membri ai Înălțaților. Într-o casă la două străzi înapoi stă un trei-împletituri, în timp ce în altă casă dintr-o piață din spate stă un altul. Mă mulțumesc cu ei pentru început.

Potrivit hărții din biroul colonelului Nuevo, este un tunel care duce de la casa de pompare până la o stație subterană din oraşul exterior. Mai am cam cinci minute până aflu dacă este adevărat. Tăind lacătul, trag aer adânc şi mă stabilizez. Când ies din stația subterană mă gândesc la un singur lucru…

Să omor Iluminați, plus orice altceva îmi iese în cale.

Inginerii Pumnului de Argint au sudat un grilaj la capătul tunelului lor, aşa că înfăşor şnur de foc în jurul barelor, mă gândesc dacă să mă feresc şi decid că zgomotul făcut de grilajul care o să cadă ar fi prea mare ca să risc.

Metalul topit mă stropeşte pe față de parcă ar fi lacrimi.

Pe cealaltă parte este o scară lungă care se înalță în întuneric. Duce unde trebuie să ajung.

Capitolul 41

Străzile care aparțin Pumnului de Argint sunt la fel de liniștite ca ale noastre, la fel de pustii. Sunt tentat să bat la prima ușă la care ajung… Bat la ușă, omor pe oricine răspunde și încep treaba asta de acolo; dar nu am nicio idee câți paznici are un trei-împletituri în general.

Așa că urmez calea mai grea.

O țeavă ajunge până în fața casei. Uniforma mea de la Cap-de-Mort este neagră, afară e noapte și se văd puține lumini în orașul exterior. Până și focurile de tabără de pe partea cealaltă a râului sunt mai puține decât săptămâna trecută, dar luna argintie se tot face văzută de după nori, și rămân încremenit lângă o fereastră de la etajul doi, în timp ce o patrulă de cinci oameni trece pe dedesubt.

Nimeni nu se uită în sus.

Strecurând pumnalul între geam și ramă, ajung la încuietoare și aud cum se rupe cu un zgomot slab. Camera este întunecată, și aproape am intrat când văd o femeie între două vârste, singură în pat. Se ridică și deschide gura, dar o închide din nou când îmi pun un deget la buze. Probabil pistolul îi stimulează puterea de concentrare.

Suntem luminați de lumina lunii.

– Ține-ți gura, spune SIG.

Așa face.

Dacă este vreo uniformă lăsată pe jos, atunci e moartă oricum. Dar e în regulă, o rochie atârnă pe un scaun într-un colț. Rochia este scumpă dar murdară, pantofii uzați la călcâi și scâlciați.

– Ești din Ilseville?

Ea dă din cap, începe să turuie în ishvelică, așa că îmi pun iar degetul la buze, vorbesc în limba comună și îi spun să păstreze

liniştea, să se culce la loc şi să nu spună nimănui că era trează când am intrat.

– O să te omoare, îi spun eu.

– Şi dacă nu te omoară ei, spune pistolul, o să te omorâm noi.

Expresia de pe faţa ei spune că ştie asta deja.

Aştept în faţa uşii, întrebându-mă dacă o să ţipe. Când văd că nu, mă uit prin gaura cheii şi o găsesc deja prefăcându-se că doarme, cu capul acoperit bine de aşternuturi.

În camera din faţă este un maior, plus o blondă îndeajuns de tânără să fie fiica femeii din partea cealaltă a holului. Dorm unul în braţele celuilalt, cu păturile trase bine peste ei.

– Ceramică subsonică, sugerează SIG-ul, încărcată la un sfert, cu vârful teşit, striaţii prefabricate.

Se dă în spectacol doar.

Omul face parte din Pumnul de Argint.

Cel puţin făcea.

Glonţul meu trece fix prin canalul auricular, îi taie creierul şi ricoşează de peretele interior al craniului, spărgându-se în fragmente care cu siguranţă i-a făcut terci cerebelul de parcă i l-aş fi băgat într-un robot de bucătărie.

– Acum cine se dă în spectacol? întreabă pistolul.

Fata se va trezi cu un om mort în patul ei, dar măcar se va trezi, şi considerând că el are de trei ori vârsta ei şi ea are o buză spartă cred că o să se descurce.

– Pericol de scanare, spune pistolul, şi înainte să apuc să întreb *Scanat de ce?*, afurisita de chestie îşi opreşte laserul şi se închide.

Aşa că îmi bag SIG *diabolo* în curea şi vorbesc singur în loc.

La un etaj mai jos găsesc doi paznici stând în faţa unei uşi ornamentate.

Ei mor repede.

Ştergându-mi pumnalul, îl bag înapoi în teaca de neopren şi scot cuţitul laser, făcându-i lama invizibilă. Este un efort irosit, pentru că trei-împletituri stă în capul oaselor pe pat şi ochii lui sunt ferm fixaţi pe cuţitul din mâna mea. Ar fi trebuit să ştiu că Iluminaţii au un spectru vizual mai mare, la fel cum ar fi trebuit să ştiu cine scana împrejurimile de arme.

– N-o să scapi cu asta, spune el.

– Punem pariu? spune pistolul, ieşind brusc din modulul de hibernare. Şi apoi îmi spune mie: Se mai apropie şi alţi paznici.

– El i-a chemat?

Nimeni nu ştie sigur de ce putere dispun împletiţii. Cu siguranţă nimeni dintre ai noştri, şi probabil nici dintre ai lor. Iluminaţii au mult de câştigat din neştiinţa tuturor.

Trei-împletituri zâmbeşte în continuare cu îngâmfare când îşi dă seama că nu sunt unde eram. Asta e din cauză că sunt în spatele lui, întinzând o mână spre craniul lui ca să-i înfig degetele în nas şi să-i trag capul pe spate. Face chestia aia cu pâlpâitul, dar e prea târziu. Carnea se arde când i se deschide gâtul, şi cuţitul meu îi închide fiecare arteră în afară de ultima.

– Paşi pe scări.

Alt cap-de-argint, destul de tânăr să aibă o singură împletitură, dar tot cap-de-argint este… Îl omor repede, şi apoi îi împuşc pe ambii lui subofiţeri fix în cap, auzind cum li se lipesc creierii de perete.

– Şi din nou, spune pistolul, când alţi doi soldaţi se reped în cameră.

A ales subsonicul sau poate l-am ales chiar eu. O apăsare pe trăgaci şi ambii oameni cad la pământ. Dau foc implantului lui trei-împletituri şi îi zdrobesc amintirile cu călcâiul. Asta, la fel de mult ca şi moartea lui, este ce va supăra pe toată lumea de dimineaţă.

Închizând uşa după mine, ezit.

O capcană este ceea ce-mi trebuie.

Lipind o mină antipersonal de interiorul uşii, o setez la două mişcări şi o folosesc pe prima să închid uşa după mine.

Se vede o lumină la o fereastră de la ultimul etaj.

Întunericul se întinde de-a lungul celor cinci etaje de dedesubt. Este o casă bogată, cu un stil aproape preţios pentru oraşul ăsta; construită de un negustor de blănuri străin, probabil. Oamenii vor călători foarte departe ca să se îmbogăţească, chiar şi până în Ilseville.

Uşa de la intrare este zăvorâtă, ferestrele au încuietoare şi un sistem de alarmă pâlpâie deasupra uşii din spate. Cu siguranţă există un sistem de alarmă şi la uşa din faţă, probabil ascuns de o pătură de zăpadă. Trei etaje mai sus este o fereastră deschisă şi un punct roşu micuţ luminează şi dispare, luminează şi dispare.

Un soldat fumează.

Încerc să-mi aduc aminte ce reguli au Iluminaţii cu privire la lucrurile de genul ăsta şi nu reuşesc. Majoritatea regulilor lor par

să se refere la ce ai voie să mănânci şi ce nu, ce să porţi şi cu ce să dormi. Oricum, omul evident nu vrea să fie prins.

– Proiectile sau obişnuit?

Pistolul aproape că pufneşte.

– Tu ce crezi?

Setându-se la proiectile, pistolul semnalează când este gata iar eu aştept ca victima mea să tragă din nou din ţigară. Punctul acela micuţ face ţinta perfectă. După câte îmi dau seama, glonţul îl loveşte sub una din orbite şi îi explodează partea de sus a craniului, ratând cu totul trunchiul cerebral dar făcându-i praf lobul frontal.

Ţigara lui se stinge la picioarele mele, fumul spiralând ca un licurici pe moarte.

Zidul este nefinisat, cu puncte de susţinere uşor de găsit. Tot ce trebuie să fac ca să intru pe fereastră este să-i împing corpul din calea mea mai întâi.

Urc repede un rând de scări şi apoi altul; urc în linişte. În casă este rece, respiraţia mea vizibilă într-o dâră de lumină care vine de la baza unei uşi. Se pare că am ajuns la locul corect. Să omori persoana care este cel mai probabil să pornească alarma este destul de fundamental de fapt; şi într-o casă plină de oameni care dorm, oricine este treaz trebuie să fie ţinta evidentă.

Sper să fie Iluminatul, dar este un om la fel ca mine. Tânăr, dar destul de în vârstă să fi trecut prin ceva viaţă. Un soldat, care se îndreaptă mecanic spre un pistol, pentru că instinctul a preluat deja controlul asupra gândurilor lui. Ochii noştri se întâlnesc şi furia se schimbă în resemnare, fără să mai treacă prin frică.

Moare uşor, în picioare şi cu faţa spre mine.

În linişte spun o rugăciune pentru o moarte similară când îmi va veni timpul, apoi bat în lemn să ţin momentul departe.

Ceilalţi paznici mor mai urât.

Un glonţ în piept, un glonţ în gât. O lovitură cu piciorul în boaşe, o răsucire a gâtului cuiva şi un trosnet destul de puternic să trezească un cap-de-argint din camera de după. Glonţul lui nimereşte primul şi eu mă trezesc lovindu-mă de un zid, cu faţa lipită lângă o pictură scumpă, când lovitura mă învârte. Este sângele meu, într-un model de stropi pe un tablou antic.

Este rău, aproape la fel de rău ca atunci când feroxul mi-a luat braţul. Înregistrând gândul respectiv, verific în ce stare sunt: braţul artificial este la locul lui, picioarele mele nu sunt rupte, şi capul

meu se întoarce, cu toate că doare ca dracu', ceea ce e bine, pentru că să nu doară deloc ar fi mult mai rău. Toată paguba este o gaură în piept. Mi-a ratat inima, dar asta probabil că nu e dificil. Zece femei pot să-ți spună că nu am una.

Stă deasupra mea.

Este la fel de înalt ca mine, poate mai înalt. Şapte împletituri izvorăsc din craniul lui. Este cel mai bătrân cap-de-argint pe care l-am văzut până acum.

– Asta e tehnologie ilegală, spune el, împingându-mi pistolul pe podea cu piciorul.

– Şi poți să te duci dracu' şi tu, spune pistolul, apoi rămâne fără lumină când toate diodele se sting deodată.

Capul-de-argint zâmbeşte.

– Asta e momentul în care mori.

Şi undeva în mintea mea, un craniu rânjeşte.

– Nu aici, spun eu. Şi nu încă.

Răspunsul lui este un bocanc cu bombeu de oțel în stomacul meu. Alt picior ca ăsta şi ceva o să se perforeze. Aşa că mă ghemuiesc strâns, încercând să fac să pară instinctiv, în timp ce mă lupt cu instinctul care mă face să mă ghemuiesc ca o minge de la bun început. Este un truc complicat.

Următorul picior mă nimereşte în coaste, rupând câteva. Şapte-împletituri zâmbeşte la trosnet şi îşi trage piciorul în spate pentru o ultimă lovitură. Este momentul pe care l-am aşteptat. Altă coastă se rupe, şi muşchii stomacului abia supraviețuiesc loviturii, dar mă întind pe după glezna lui şi îl prind de vârful bocancului, apoi trag...

O singură răsucire îl blochează în prezent.

Piciorul lui se dizlocă sub genunchi, dar este cât pe ce, şi genunchiul cedează doar ca să prevină dizlocarea totală a şoldului. Şapte-împletituri cade, pentru că nu poate face nimic altceva, iar eu îmi trântesc cotul cu putere în gâtul lui. Nu sunt sigur ce fac toate tuburile alea argintii din trunchiul lui, dar i le smulg din corp oricum.

Şi apoi îi tai capul, fără să mă complic să verific dacă este mort mai întâi. Atârnă din degetele mele de toate cele şapte împletituri şi lasă o dâră de sânge când îmi fac drum pe scări în jos şi ies în stradă.

– Uau, spune pistolul, când suntem departe de casă. Cinci coaste rupte, un umăr zdrobit şi o splină perforată. Ieftin la jumătate de preț.

Am impresia că încearcă doar să fie drăguț.

Picioarele mele sunt grele ca plumbul, este rece şi tentația să mă întind în zăpadă pentru câteva minute este copleşitoare. Atât de copleşitoare încât pistolul mă înjură dintr-o parte a unei piețe pustii până în cealaltă.

Şi sunt înapoi în stația subterană de pompare înainte ca o explozie la două străzi depărtare să-mi spună că cineva tocmai a deschis o ușă la un dormitor pe care ar fi trebuit s-o lase închisă.

– *Bum*, face pistolul meu.

Trebuie să fiu de acord.

CAPITOLUL 42

Rânjesc, de asemenea sângerez şi încerc să mă caţăr pe o scară ruginită de metal în timp ce țin capul unui zeu auto-declarat, nu neapărat o combinație bună. Îmi ia mai mult timp decât aş vrea, dar reuşesc oricum, şi apoi îmi fac drum spre casă.

Capul ajunge într-o găleată, pentru că m-am săturat de deranj. Mâncarea, luată din bucătăria primei case, ajunge în cămară, lăsându-mă cu ce mă feream să fac.

Să văd cât de rea este rana mea de fapt.

Uniforma mea îmi este pe jumătate lipită cu sânge uscat în lateral, şi jacheta se decojeşte cu greu, cu toate că apa ajută materialul să se elibereze. Văd coaste sfărâmate şi muşchi sfâşiați, o arteră pulsând şi un ligament care arată de parcă s-ar potrivi undeva. Să-mi îndrept coastele mă face să tresar.

– Las-o. Vocea lui Shil este dură. Las-o dracului pur şi simplu. Se apropie de mine şi mă îndreaptă spre lanterna ei. Ce s-a întâmplat?

– Cineva m-a împuşcat.

Ea oftează.

– Evident. Cine?

– Un cap-de-argint.

Răspunsul meu o opreşte brusc.

– Unde era?

– În oraşul exterior. Am omorât trei Iluminați, plus câțiva oameni. Unul din ei puteam fi eu.

– Credeți-mă, domnule, spune Shil. Nimeni nu ar putea fi dumneavoastră.

– Sunt bine.

– Nu, spune ea. Nu sunteți.

Fără să-i spună nimeni, face focul, îmi găseşte un scaun şi îmi toarnă un pahar de brandy. O secundă mai târziu, are un al doilea pahar de brandy combinat cu două pahare de apă, şi încălzeşte amestecul într-o tigaie deasupra focului.

– Pot să fac asta şi singur.

Se opreşte în mijlocul activităţii şi apoi se aşează pe genunchi în faţa mea. Expresia feţei ei este dură şi se observă ceva iertător în spatele ochilor ei.

– Nu mă vreţi în grupul ăsta, nu-i aşa?

Ridic din umeri; doare.

– Ce am făcut? întreabă ea. Să vă fac să mă urâţi?

Te-ai ferit de mângâierea mea, te-ai oferit ca preţ pentru retrogradarea fratelui tău, mă urăşti şi tu pe mine... Sunt o duzină de lucruri pe care aş putea să le spun şi toate ar fi parţial adevărate, şi niciunul nu ar fi sincer.

Ştiu răspunsul adevărat.

Totul se trage de la acele porţi încuiate, avionul de luptă de mare înălţime scuipând foc în ghetou şi părerea lui Shil şi Franc despre măcelul miliţiei de către Pumnul de Argint. Franc se descurcă mai bine să-şi ascundă scârba, dar apoi ea a fost o posesie toată viaţa ei şi asta trebuie să fie un antrenament bun.

– Ascultă, spun eu, nu puteam face nimic.

– Ba da, domnule. Puteaţi să rămâneţi aici. Nu să ieşiţi în oraşul exterior.

Crede că-i ignor întrebarea.

– Mă refer la porţi...

– Domnule, nu este momentul potrivit.

– Ba da, spun eu, este, fir-ar să fie. Aşa că o să spun, şi tu o să asculţi.

Ea aşteaptă.

– Codul pentru încuierea porţilor a fost difuzat de un satelit înalt. Un satelit înalt aruncat acolo de către nava mamă a generalului Jaxx. Eu nu puteam să-l decodez cum nu putea nici Haze. Chiar şi colonelul era lipsit de putere să oprească ce a urmat.

– De ce, domnule? spune Shil.

Mă întreabă de ce a încuiat generalul porţile de la bun început. Shil înţelege deja de ce nu puteam niciunul di noi să le deschidem. chiar şi dacă am îndrăzni să încercăm să încălcăm ordinele generalului Jaxx.

– Ca să facă economie de hrană, poate şi de muniţie. Pentru ştia că mercenarii s-ar fi luptat până la sfârşit în momentul în care ar fi ştiut că sunt blocaţi. Dumnezeu ştie, eu nu sunt generalul...

– Aţi putea fi, spune ea. Într-o zi. Tuturor le este frică de dumneavoastră. Nimeni nu ştie niciodată ce urmează să faceţi.

– Ţie nu ţi-e frică de mine.

– Mie? spune ea. Sunt al dracului de înspăimântată.

Apa este fierbinte şi alcoolul înţeapă. Shil păstrează mixtura la un nivel sub fierbere, care este la nouăzeci şi şase de grade pe planeta asta. Şi după ce a curăţat rana, trage tigaia de pe foc.

– O să doară, îmi spune ea, fără să pară s-o neliniştească ideea aşa cum ar trebui.

Are dreptate, doare. Cu toate că încearcă să nu tresară când o apuc de mână.

– Ce făceaţi de fapt? cere ea, strângându-şi degetele rănite în palma mâinii când reuşeşte în final să şi le retragă.

– Omoram capete-de-argint.

– Da, spune ea. Aţi spus asta. Întrebarea este de ce?

Este o noapte pentru adevăr.

– Trezeşte-l pe Haze, spun eu. Întreabă-l cum se simte.

Shil face asta. Îi trezeşte de asemenea şi pe ceilalţi, şi îl trimite pe Neen după un doctor. El pleacă fără comentarii, în ciuda faptului că el are grad mai mare ca ea şi ea e sora lui. Franc coboară, aruncă o privire la pâinea şi brânza pe care am furat-o din bucătăria lui trei-împletituri şi zâmbeşte.

– Mulţumesc, spune ea.

Casa încă mai are mobilă de ars şi putem oricând să dezmembrăm din uşi când am rămâne fără, aşa că îi spun lui Franc să înteţească focul şi să facă nişte pâine prăjită şi cafea. Mi-e foame; vânatul îmi provoacă asta.

Şi apoi aştept, întrebându-mă dacă Neen o să apară cu doctorul înainte să poată fi convins Haze să iasă din pivniţă. Cafeaua mea se răceşte şi sita se încinge destul ca Franc să poată prăji pâine pentru toată lumea. Bucătăria noastră miroase a pâine şi fum de la lemne când uşa se deschide într-un final şi intră Neen, arătându-i pe unde s-o ia unei femei bătrâne care pare obosită.

Ea se opreşte, miroase aerul şi se vede clar invidie în ochii ei.

– Cum trăieşte cealaltă jumătate.

– A furat-o. Vocea lui Shil este feroce. Aproape a murit făcând asta.

Vorbeşte cu un accent pe care femeia bătrână îl recunoaşte. Dacă nu din oraşul ăsta, atunci din sistemul ăsta.

– A luat-o de la un *cap-de-argint*, spune o voce dinspre uşă. Ultimul cuvânt este plin de batjocură, cu toate că în cea mai mare parte este o bravadă. Haze arată ca dracu' – faţa lui este sălbăticită, o cârpă îmbibată de sânge îi înconjoară craniul, şi îi picură transpiraţie de pe maxilar – dar ochii lui sunt limpezi.

– Cum te simţi? întreb eu.

– Se pare că ar trebui să vă întreb eu pe dumneavoastră, domnule, spune Haze, privind spre umărul meu.

– Ca dracu', spun eu. Şi tu?

– Tot ca dracu', dar mai bine... Ezită. Vreau să ştiu cum aţi reuşit?

– Ce are şapte împletituri şi este greu de omorât?

Sună ca o ghicitoare, dar întrebarea mea este directă. Am văzut trei-împletituri şi cinci-împletituri, dar ultima mea victimă a fost mai înaltă, mai dură şi mai rapidă decât orice am înfruntat de la ferox şi până acum. Şi o bucăţică din mintea mea este arsă, de parcă ceva rece a ars-o de-a lungul marginii. Când privesc în sus, Haze a încremenit cam la trei paşi în interiorul camerei.

– Şapte?

– Da, spun eu. Urât ticălos.

Nici măcar nu zâmbeşte.

– Un general, spune el. Cu câte tuburi în piept?

Haze mimează ţevi intrând şi ieşind din propriul lui piept.

– Trei, poate patru, îi spun eu. Groase cât braţul meu.

– Şi era dur?

Îmi ating pieptul, privit de doctor, care desface ceva care seamănă cu un sul micuţ pentru bijuterii făcut din piele neagră. Foarte dur, de asemenea foarte nedoritor să moară. Până când i-am tăiat capul.

Haze vomită.

Reuşeşte să iasă din cameră în întuneric, dar putem să-l auzim cu toţii vărsând în curtea pietruită. În drum spre ieşire, trece pe lângă un cap-de-argint, care se holbează din găleata lui; nu sunt sigur că asta ajută.

– Lazlo, spune Haze, când se întoarce în cameră. Generalul Lazlo... El le conducea trupele.

– De unde ştii?

El ridică din umeri.

– Aud chestii.

Băiatul se poate referi la zvonuri, dar într-un fel cred că vrea să însemne exact ce spune. Haze aude chestii, şi asta e bine, pentru că şi eu aud chestii. Nu în ultima vreme, şi nu de când a decis Haze să stea afară din gândurile mele, dar aud chestii oricum.

– E în regulă.

– Nu, spune el. Nu e. O să te măcelărească.

Când mă trezesc, doctorul a plecat, umărul meu este bandajat şi sunt legat de un scaun în bucătărie. Prosoapele de sub scaunul meu sunt îmbibate în sânge, şi unele dintre ele au fost rupte în bucăţi drept cârpe. Franc goleşte o găleată de apă cu o tentă roz şi Haze este palid, strângându-şi stomacul de parcă cineva l-ar fi lovit cu piciorul în burtă.

– Ce-i cu el?

– Deci, spune Shil. Ţi-ai revenit.

Se ghemuieşte în faţa mea şi ceilalţi trei decid brusc că vor să fie în altă parte. Unul după altul, dispar din bucătărie, Haze la urmă.

– Mulţumesc, spune el, apoi închide uşa în spatele lui.

– Ştii, spune Shil. Sunt foarte tentată să te las acolo.

Dar nu mă lasă, taie sforile de pe scaunul meu, mă ajută să urc scările şi mă pune în pat; apoi se dezbracă pe jumătate şi se urcă în pat lângă mine.

– Supără-mă, spune ea, şi eşti mort.

Astea sunt ultimele cuvinte pe care le aud înainte să mă cuprindă somnul. Este tot acolo când mă trezesc, lângă mine când dorm din nou, şi tot acolo în dimineaţa de după, cu toate că percepţia mea asupra timpului este aiurea şi au trecut trei săptămâni până când mă întind după Shil, şi este pentru mai mult decât pentru simplul confort de a şti că e cineva acolo.

Îmi împinge mâna cu destulă putere cât s-o iau în serios.

– Trebuie să vorbim.

– Mai târziu.

– Nu. Vrem să ştim cine sunteţi cu adevărat.

– Sven, îi spun eu. Sven Tveskoeg, locotenent, Crucea de Obsidian, clasa a doua.

Preţ de o secundă Shil arată de parcă este pe cale să mă pocnească.

– Nici să nu te gândeşti, spun eu, şi apoi o prind de încheietură înainte să apuce să se arunce din pat. Este complet îmbrăcată, ceea ce înseamnă că sunt vizibil mai bine.

– Bine, spun cu o voce resemnată. Ce vrei să ştii?

Când se întoarce observ cât este de slabă. Brațele ei s-au micşorat şi încheietura este ca un băț în mâna mea; cât despre fața ei, este făcută în principal din goluri.

– Ai fost bolnavă?

Se uită la mine, şi se vede ceva întunecat în ochii ei.

– Ai fost inconştient timp de trei săptămâni, spune ea. A fost o alegere bună. Am început să ne încuiem morții în pivnițe ca să-i împiedicăm pe vii să îi mănânce.

Îmi amintesc supe şi pâine învechită, înmuiată în apă.

– Mi-ai dat mâncarea ta?

– Toată lumea v-a dat, spune Shil.

Mă împinge înapoi când încerc să mă ridic. Este destulă forță în corpul meu să trec de ea, dar rămân unde sunt şi o las pe Shil să stea lângă mine.

– Nimeni nu a fost nevoit să vă dea mâncarea, spune ea. Am ales. Şi înțelegem în legătură cu porțile. Doar că…

– Spune.

– Haze spune că sunteți ca el. ProaspătFăcut.

– Prostii.

– Şi colonelul Nuevo a tot trimis la fiecare oră un puştan să vadă dacă sunteți treaz şi toată lumea spune că Pumnul de Argint o să atace în curând.

– Colonelul?

Ea dă din cap, încruntându-se.

– Cum e vremea?

Shil are o expresie nedumerită când schimb subiectul, dar ceva mă îngrijorează în adâncul gândurilor de când l-am omorât pe şapte-împletituri şi tocmai mi-am amintit ce anume. Orice atac asupra noastră va veni înainte să se topească gheața.

– Se încălzeşte, spune ea.

– Adu-mi uniforma şi pistolul.

Jacheta mea a fost spălată şi peticită. Cineva a agățat o stea emailată la mânecă. Rană gravă: nu am nevoie de o insignă să-mi aducă aminte de asta. Îmi amintesc când pun doar picioarele pe pământ şi încerc să mă ridic.

– Era şi timpul, fir-ar să fie, spune pistolul, când înghite o rezervă de energie. Data viitoare când te mai plimbi prin propriul tău cap încearcă să mă hrăneşti mai întâi.

CAPITOLUL 43

Patru ofițeri pe care nu-i cunosc păzesc ușa de la vechea bancă. Toți au fost premiați cu Crucea de Obsidian, clasa a treia. Și sunt destul de sigur că cel puțin unul dintre ei era caporal ultima dată când ne-am întâlnit.

Nu e bine. De fapt, e atât de rău că înțeleg chiar înainte să intru pe ușă că suntem în ultimele zile și colonelul Nuevo se așteaptă să piardă. Și eu la fel, dar este de datoria colonelului să nu lase asta să se vadă.

Ofițerii salută.

Eu salut.

Pistolul meu pufnește.

Dau să-mi spun numele și gradul, dar cei patru știu deja. Cel mai tânăr ciocăne la ușă, trei bătăi, urmate de două, urmate de alte trei. Ca și cod sau mecanism de siguranță este inutil.

– Colonelul te primește acum.

O fată stă în capul scărilor. Este frumoasă; este de asemenea cam de aceeași vârstă cu Franc și vorbește dialectul local. Puștoaica ar trebui să se țină departe de noi pentru că majoritatea celor din orașul interior vor descoperi în curând că viețile lor depind de un jurământ că ne urăsc, ne-au urât dintotdeauna și nu au colaborat niciodată în niciun fel. Și s-ar putea ca nici măcar asta să nu fie de ajuns să-i salveze.

– Drăguță, spune pistolul meu.

– Fata? întreb eu, surprins.

– Ținuta ei.

Uitându-mă îndeaproape, văd că poartă un micuț toc sub brațul stâng; este evident că ține un pistol foarte subțire, pentru că nu l-am observat.

– Localnică?
– Mă îndoiesc, spune pistolul meu. Nu-i construită aşa. E mult prea focoasă.
Vorbeşte în continuare despre armă.
– Intră, spune o voce, când bat la uşa buncărului colonelului.
Colonelul Nuevo poartă uniformă completă. O dungă argintie coboară pe o parte a pantalonilor. Medalii îi atârnă într-un şir impresionant la piept şi trese de argint se revarsă pe pieptul lui; un epolet din zale îi protejează un umăr.
Gradul lui este indicat de către insignele de la guler, în timp ce Crucea de Obsidian, clasa întâi, îi atârnă la gât de o panglică neagră.
– Alătură-mi-te, spune el.
Numai că prima sticlă este goală deja, şi prin urmare colonelul scoate alta din birou. Cineva a folosit paharul înaintea mea – poate doi sau trei oameni, judecând după amprentele suprapuse. Băutura spirtoasă este amară, clară ca gheața şi atât de puternică încât, inhalându-i vaporii, mi se strânge gâtul.
– Am o cameră plină de aşa ceva, spune el. Pot să-ți dau şi ție câteva dacă vrei. Adică, zâmbeşte aproape fericit colonelul Nuevo, nu e ca şi cum există o posibilitate de a avea timp să le beau pe toate.
Pe biroul lui este aceeaşi hartă ca şi data trecută. Doar că are semnificativ mai multe pete de pahar şi încă ceva rânduri de blocaje care să indice pagubele aduse de rachetele inamice. Suntem înconjurați. Cadrele de rezervă ale inamicului au traversat râul. Colonelul a haşurat cu grijă pozițiile mortierelor inamice; sunt cu zecile.
– Pumnul de Argint mi-a hackerit placa, spune el. Aşa că acum folosesc numai asta. Trebuie să-mi păstrez planurile secrete.
Îmi pun întrebări despre fată, cât de multe vede şi aude, unde locuieşte şi cui îi spune, dacă există careva... Nu că ar face o diferență prea mare. Suntem evident dați dracu' oricum, la doar câteva ore depărtare de un atac cu toată forța.
– Ai stârnit un adevărat cuib de viespi, spune el, omorând acel şapte-împletituri. Te-aş medalia cu un Obsidian de clasa întâi, dar am rămas fără aşa ceva şi ai deja unul de clasa a doua.
Punând jos paharul, aştept să văd ce vrea de fapt colonelul Nuevo să spună. Omul a trimis mesageri la casa mea aproape timp de trei săptămâni; trebuie să fie mai mult scop în conversația asta decât vorbăria lui.

– M-ai lăsat să aştept.
– Scuze, domnule. Am fost rănit, domnule.
Trebuie să fie tonul vocii mele cel care îl face să-şi ridice privirea.
– Auto-cauzate, spune el. Ştii care este pedeapsa pentru răni auto-cauzate?
Scoţându-şi pistolul din toc, îl armează şi verifică siguranţa. Care este deja scoasă, altfel nu ar putea să îl armeze de la bun început.
Colonelul Nuevo chiar este foarte beat.
– Să te pui cu un şapte-împletituri, spune el. Mie îmi sună a tentativă de sinucidere. Nu este nimic curajos în sinucidere.
– Doar că, spun eu, ridicând paharul, şapte-împletituri este mort.
Iar eu sunt aici, bucurându-mă de o băutură cu ofiţerul meu de comandă. Paharul este ieftin, ceea ce e bine. Arată de parcă s-ar sparge uşor. Să zicem, de marginea biroului sau direct în faţa unui inamic.
Şi apoi mai e şi pistolul meu, care s-a deblocat fără să i se spună, şi face versiunea lui de vibraţii discrete la şoldul meu. Sună ca un tractor ieftin.
– O, fir-ar să fie, spune colonelul Nuevo. Pune paharul ăla jos şi spune-i jucăriei tale blestemate să se culce înapoi. Nu mai am destui ofiţeri ca să mai pot omorî pe vreunul dintre voi.
Ne îndreptăm spre inima amărăciunii lui.
– Ştii care sunt ordinele mele?
– Moarte sau Glorie?
– Normal... Punând jos pistolul, scoate un cilindru mic din buzunar şi îi deschide capacul. Butonul este roşu. Am crezut tot timpul că este un zvon. Din păcate, spune el, am rămas fără Glorie. Ceea ce ne lasă doar asta.
Degetul mare al colonelului Nuevo gravitează deasupra butonului de distrugere.
– Asta e tehnologie ilegală, spun eu.
El dă din cap.
– Drăguţ, nu-i aşa? De asemenea eficient – pot să distrug tot nenorocitul ăsta de oraş. Interior şi exterior, case şi temple, străzi, bulevarde, totul.
Pune un accent batjocoritor pe *bulevarde*, de parcă Ilseville este prea sărac, nesemnificativ şi retras ca să aibă străzi care se califică

pentru o etichetă atât de distinsă. Are dreptate, bineînțeles. Poate într-o sută sau două de ani va avea clădiri impresionante şi palate de sticlă fumurie, dar nu încă.

– Vrei să faci tu treaba pentru mine?

Scutur din cap.

– Ce păcat, spune el. Pentru că o vei face. Este un ordin direct.

Pune cilindrul pe birou, deschide un sertar şi scoate un plic. *Ultima zi*, scrie. Mă aştept la un cod, ceva complicat care trebuie tradus, dar instrucțiunile generalului Jaxx sunt necodate.

– Vezi, spune colonelul Nuevo. Apărați oraşul sau muriți.

Şi apoi spune ceva care mă face să-mi dau seama că omul ăsta mă urăşte, şi probabil m-a urât tot timpul; tot rahatul ăla că mă place a fost o minciună.

– Ai putea s-o faci, spune el. Nicio problemă. Până la urmă, tu ai omorât-o pe fiica lui Debro Wildeside.

Mă uit la el.

– Era un test, spune el. L-ai trecut.

– Domnule?

Colonelul ridică din umeri.

– Dacă poți să faci aia, spune el, aruncându-mi butonul de distrugere, sunt sigur că poți să foloseşti ăsta.

– Sven, spune pistolul meu.

Dar e prea târziu.

Deschizându-şi gura, colonelul îşi bagă pistolul îndreptat spre cerul gurii şi apasă pe trăgaci. Colonelul Nuevo, conducător de trupe Octoviene în Ilseville, tocmai s-a împuşcat mai degrabă decât să aştepte până în ultimul moment. De asemenea tocmai a rupt brațul unui scaun şi a dărâmat o sticlă de vodcă în timp ce a căzut.

– Idiot, spune SIG-ul.

Setând pistolul la proiectile, țintesc spre uşă şi îl prind pe primul paznic grăbit care îmi iese în cale.

– Explozive, îi spun eu. O să te ardă până te face cenuşă.

Stă exact unde este.

– Intră, spun eu.

Cei trei băieți din spatele lui intră fără să li se spună. Toți patru se aliniază de-a lungul unui zid la ordinul meu.

– Avem o problemă.

Şocul le păstrează fețele neschimbate. Aceştia sunt făcuți să fie ofițeri ai Capului-de-Mort, dar am văzut recruți noi mai buni.

– Sub influența alcoolului, le spun eu, colonelul și-a pierdut mințile și s-a împușcat.

– Fatal, adaugă pistolul meu.

– Informația asta este confidențială. Înțelegeți? Vă veți purta exact de parcă colonelul Nuevo este în viață. Vreau să stați de pază la ușa asta. Oricine vrea să-l vadă pe colonel, intrați, întrebați dacă îi primește, și apoi spuneți-i oricui așteaptă că colonelul a spus să se întoarcă mâine.

Patru perechi de ochi mă privesc.

– Ați înțeles?

Tuspatru dau din cap.

– Bun, spun eu.

Așezându-mă la biroul colonelului, dau drumul la placa lui și văd că rezerva de energie este aproape goală. Așa că dau scurt ordinul. Fiecare ofițer se va pregăti de atacul final, mâncarea nu mai trebuie să fie stocată, muniția trebuie să fie împărțită și toți ofițerii dispăruți vor fi înlocuiți de subofițeri. Toți subofițerii dispăruți vor fi înlocuiți prin avansări din rândurile soldaților. Bătălia pentru inima Ilseville-ului va fi sângeroasă. Orice se întâmplă, o să murim luptându-ne până la ultimul om.

Sper din suflet că placa colonelului a fost hăckuită, pentru că vreau să fie văzut ordinul ăsta de Pumnul de Argint, în aceeași măsură în care vreau să fie văzut de partea noastră.

Capitolul 44

Fiecare mitralieră pe bandă de care dispunem este sus pe zidurile oraşului, cu o mie de benzi de încărcare aşteptând în cutii deschise. Avem puşti pulsatorii, pistoale şi o mână de arbalete de vânătoare. Avem chiar şi cincisprezece rachete, cu toate că cel mai probabil o să le folosim în primele zece minute.

Atacul începe la răsărit, şi am dreptate în legătură cu rachetele.

– Duşmani, la ora două...

În spatele meu, cineva tuşeşte. Este un ofiţer de artilerie, un locotenent secund de două ori mai bătrân ca mine şi cu probabil de trei ori experienta mea. Majoritatea ofiţerilor din Capul-de-Mort îl tratează ca pe un fraier enervant.

– Domnule, omul dumneavoastră este gata?

– Ar face bine să fie, spun eu, aruncând o privire către Haze.

Băiatul dă din cap, cu capul înfăşurat într-un prosop plin de sânge. Le-am spus tuturor că are o rană la cap care nu se opreşte din sângerat; este mai uşor decât să încerci să explici împletiturile nou crescute.

– Ţintiţi şi trageţi, strigă ofiţerul de artilerie.

Un avion de luptă de mare înălţime cade, flăcări ridicându-se la contactul cu terenul mlăştinos, rezervoarele de combustibil luând foc dintr-o dată. Două dintre rachetele noastre ratează alte avioane şi ţintele lor se retrag.

– Eşti bine?

– Da, domnule.

Haze se şterge la gură cu dosul mâinii şi soarbe apă cu zahăr. Este palid ca hârtia, şi ochii lui sunt nişte fantome spălăcite a ceea ce erau înainte. Shil, Neen şi Franc stau de pază în jurul lui, ceea

ce mie-mi convine şi este mai bine decât să se țină după mine când merg de-a lungul zidului să verific cum merg lucrurile.

Eu sunt ochii şi urechile colonelului Nuevo, asta este povestea oficială. Până acum majoritatea ofițerilor par să accepte ideea. Şi avionul de luptă de mare înălțime pe care tocmai l-am doborât este departe de a explica expresia de hotărâre pe care o găsesc pe majoritatea fețelor. O mână de femei aşteaptă sus pe ziduri, gata să fie trimise în luptă dacă e nevoie.

– Vă ştiți ordinele?

Lunetistele privesc de la una la alta.

– Da, spun eu. Normal că le ştiți, fir-ar să fie. Acum repetați-le pentru mine.

– Omorâm orice pare să poarte prea mult argint.

– Atunci mergeți şi faceți asta, spun eu, privindu-le cum se îndepărtează, cu puştile la spate sau purtate în brațe.

– Un lunetist bun valorează cât zece generali, spun eu, repetând vechea mantră.

– Şi un SIG *diabolo* valorează cât cincisprezece lunetişti, spune o voce de la şoldul meu. Aşa că bănuiesc că tocmai ai devenit norocos.

– Atenție, țipă cineva în spatele meu.

O aripă-de-liliac se apropie la nivel jos.

– E a mea, țipă un puşti blond cu o puşcă pulsatorie.

Este o țintă imposibilă, doar că el este prea lipsit de experiență să ştie asta şi o nimereşte din prima lovitură. Aş vrea să spun că aşa am fost şi eu odată, înroşindu-mă şi nebăgând în seamă laudele prietenilor mei, dar aş minți. Eu nu am avut niciodată atât de mulți prieteni.

Smulgând Crucea de Obsidian de la gât, i-o arunc băiatului.

– Acum fă-o din nou.

Rânjeşte.

Cobor un rând de trepte când văd un ofițer cu fața tristă îndreptându-se spre mine. Căpitanul Mye consideră salutul meu ca semn că mi se poate adresa.

– Mi-ai transmis mesajele? spune el.

– Da, domnule. Colonelul a luat în considerare îndoielile dumneavoastră legate de strategia lui.

Evident neadevărat, dar destul de îngrijorător să surprindă orice ofițer. Căpitanul Mye vrea să păstreze din rezervele de muniție.

– Mă gândesc la ziua de mâine, spune el.

– Şi dacă ziua de mâine nu mai vine?

Se uită la mine, aşa că mă uit şi eu la el, iar pistolul meu ia o pauză pentru a ne aminti amândurora că suntem într-un război.

Ţinem piept Pumnului de Argint până seara, şi apoi jumătate din trupele noastre se odihnesc în timp ce cealaltă jumătate ține de pază. Cei care nu pot să doarmă stau de vorbă în umbra zidurilor, încălzite de focuri făcute din pături vechi, încălțămintea oamenilor morți şi cutii rupte de muniție. Nu mai avem mâncare şi am ajuns să răzuim zăpadă de pe ziduri pentru apă.

– Haide, spune Shil, când mă găseşte.

– Unde?

– La adăpost de vânt.

Nu-mi dau seama cât de frig îmi e până mă îndrumă spre un foc mic, şi Neen îmi pune o ceaşcă de cafea neagră în mâini.

– Asta de unde a apărut?

– Am făcut provizii, spune Franc. M-am gândit că ăsta ar putea fi un moment bun.

Indică din cap spre o oală aşezată îngrijit în cenuşă. Lângă ea este o piatră de ascuțit, plus o colecție de cuțite. S-a ocupat de ascuțitul cuțitelor tuturor.

Atunci îmi dau seama că Aucşii, cel puțin, ştiu ce urmează.

– Ascute-mi o margine, îi spun eu, scoțând pumnalul de la Capul-de-Mort din teacă.

Aceasta ia cuțitul, întorcându-l în mână aprobator.

– Frumos, spune ea.

– Dacă eu cad, spun eu, este al tău... Şi apoi, observând ceva în ochii ei, adaug: Dar numai dacă sunt omorât de inamic.

Franc zâmbeşte.

Zilele devin mai călduroase, dar nopțile sunt la fel de friguroase ca întotdeauna. O lună argintie pluteşte deasupra noastră şi nori subțiri plutesc de-a lungul cerului întunecat. Lunetiştii de pe ambele părți perturbă liniştea, bubuitul împuşcăturilor lor mai tulburătoare decât sunetul familiar al focului automat.

– Satelit de spionaj, spune Haze brusc.

Ochii mei se deschid dintr-o dată.

– Unde?

– Acolo sus, spune el, indicând spre o luminiță purpurie.

Traversează cerul de noapte ca un cărbune aprins suflat de vânt.

– Al nostru sau al lor?

– Niciunul, spune Haze. Este al U/Libere. Îşi verifică placa. Bănuiesc că vor să se asigure că murim respectând regulile.

Căpitanul cu faţa tristă vine în zorii zilei, cu doi locotenenţi seniori în urma lui, şi mie îmi seamănă cu delegaţia care şi este de fapt.

– Căpitane, spun eu, ridicându-mă în picioare.

– Locotenente, zice el, apoi trece la ceea ce contează. Spune-i te rog colonelului că trebuie să-l vedem cât mai repede cu putinţă. Tot ce obţin de la personalul lui este *Întoarce-te mâine.*

Încă mă gândesc cum să mă ocup de situaţia asta când o lunetistă cu păr roşcat vine în grabă, cu părul în bătaia vântului ca un stindard.

– Cinci-împletituri, spune ea. Cu un steag alb. Cere să vorbească cu dumneavoastră, domnule.

Ochii căpitanului Mye se îngustează.

– A cerut să vorbească cu locotenentul Tveskoeg după nume?

Se pare că cinci-împletituri aşa a făcut.

Este bătrână şi cu augmentaţii simple. Împletiturile ei sunt mai puţin ornamentate şi par mai eficiente decât cele ale oricărui alt cap-de-argint pe care l-am mai văzut. De asemenea, poartă o uniformă, ceea ce este neobişnuit.

Capul-de-argint este la fel de înaltă ca mine şi bocancii ei sunt aşezaţi ferm pe pământul de sub picioarele ei. Poarta din spatele meu este încuiată; o puşcă pulsatorie este aţintită spre capul ei, punctul laserului abia vizibil în lumina dimineţii.

O duzină de puncte similare sunt împrăştiate pe jacheta mea; asta nu este o surpriză, surpriza stă de-o parte şi de cealaltă a ei. Doi ferocşi mă privesc cu un rânjet trist. Împuţeala lor îmi aminteşte de peşteri şi îmi spune ceva despre capetele-de-argint. Ori nu este la fel de mofturoasă ca majoritatea celor din speţa ei, ori a stat suficient de mult în preajma bestiilor astea cât să fie obişnuită cu mirosul lor.

– Asta e o armă interzisă, spune ea, indicând din cap spre pistolul de la şoldul meu.

– Şi asta, spun eu, dând din cap spre cel mai apropiat ferox.

Ea zâmbeşte.

– Cinci-împletituri Ison, spune femeia, prezentându-se.

– Sven, spun eu. Locotenent Sven Tveskoeg, Crucea de Obsidian, clasa a doua.

Ochii ei caută medalia, nu reuşesc să o găsească şi se îndreaptă spre panglica băgată în a doua gaură de nasture; asta e de-a dreptul interesant.

– Tu l-ai omorât pe generalul Lazlo?

Dau din cap.

– Dur nenorocitul, îi spun eu. A murit cum trebuie.

Din nou zâmbetul acela.

– Poţi să mi te predai, spune ea, şi las oraşul în picioare. Alternativa este să ard Ilseville-ul până la temelii.

– Ceilalţi rămân liberi?

Poate a fost nechibzuit să par atât de surprins, dar nu trebuie să-mi fac griji. Generalul inamic râde – şi nu râde prefăcut, este adevărat. De parcă ce tocmai am spus este cel mai caraghios lucru pe care l-a auzit de ceva vreme.

– Nu, spune ea, trăgându-şi sufletul. Ceilalţi nu vor rămâne liberi.

– Atunci ce avem de câştigat?

– Nu distrugem oraşul.

Ridic din umeri, întrebându-mă de ce crede că nişte dărâmături şi clădiri distruse merită salvate. Nici măcar nu este planeta noastră, dacă analizezi bine situaţia.

– Oraşul stă în picioare şi locuitorii lui rămân în viaţă... Ochii ei sunt fixaţi într-ai mei. Poate că nu m-am exprimat corect. Dacă îmi refuzi oferta, o să măcelărim fiecare persoană vie din Ilseville. Soldaţi, civili, copii, chiar şi animalele. Poţi preveni toate astea.

– Şi eu?

– Tu o să mori.

Asta e evident.

– Unde, întreb eu, când şi cum? Nu că ar conta.

– În arena de la Bhose. În faţa unui unsprezece-împletituri.

Clipesc, şi prind unul dintre ferocşi privindu-mă; ochii lui sunt întunecaţi ca abisul, dinţii galbeni şi armura crăpată în faţă.

Un unsprezece-împletituri.

– Generalul Lazlo a fost fratele ei, spune capul-de-argint.

– Am nevoie de trei ore, spun eu. Să vorbesc cu colonelul şi el să vorbească cu ceilalţi ofiţeri ai lui.

– Informatorii noştri spun că colonelul Nuevo este mort.

– Atunci informatorii voştri se înşeală.

Caut ceva semne de îndoială pe fața capului-de-argint, dar ea zâmbeşte din nou.

– Ai treizeci de minute, spune ea.

Ajungem la un compromis pentru o oră.

Căpitanul Mye aşteaptă de partea cealaltă a porții, şi simt secunda exactă în care punctele de laser de pe spatele meu sunt înlocuite cu un singur punct pe piept, când şase lunetiste verifică să nu intre nimeni pe poartă odată cu mine.

– Ei? cere căpitanul.

Îndreptându-mi privirea spre cei doi ofițeri din spatele lui, scutur din cap. El ar trebui să înțeleagă că ce am de spus nu este pentru urechile lor. Doar că ei sunt ofițerii lui şi nu vrea să-şi piardă publicul.

– Spune-mi.

– Ne predăm, spun eu, sau suntem anihilați. Înălțații vor da foc la întregul oraş, cu civili cu tot. Nimeni nu scapă.

– Colonelul nu va accepta niciodată.

– Hai să-l întrebăm, sugerez eu.

Unul dintre locotenenții căpitanului dă din cap.

CAPITOLUL 45

Să prezinți o cerere de predare unui ofițer de grad superior poate fi privit ca o mişcare proastă pentru cineva care speră la o carieră pe termen lung în armată. Aşa ceva îi trece prin minte cu siguranță căpitanului Mye; pentru că se opreşte chiar înainte să ajungem la sediul colonelului şi se întoarce spre mine, cu o expresie serioasă pe față.

– În calitate de aghiotant al lui, spune căpitanul, este datoria ta să-i spui colonelului Nuevo. În special de vreme ce tu eşti cel care a negociat cu capul-de-argint.

Deci acum este *negociere*. Zâmbesc, să arăt că înțeleg.

– O să intrați bineînțeles cu mine?

Căpitanul Mye decide că este acceptabil.

Cei patru paznici de la uşa vechii bănci sunt reduşi la trei. Mă gândesc să întreb ce s-a întâmplat cu celălalt, dar renunț.

– Colonelul este ocupat?

Toți trei dau din cap. Paznicii par speriați şi obosiți atât de mult că se afundă fără măcar să ştie într-un puț fără fund al trădării şi politicii.

– Sunteți liberi, le spun eu.

Durează un moment să înțeleagă cuvintele mele.

– Lăsați medaliile şi insignele de grad, faceți rost o puşcă pulsatorie şi urcați-vă pe ziduri. Amestecați-vă cu ceilalți; fiți soldați obişnuiți din nou. Furați o uniformă de miliție dacă puteți. Este un ordin.

– Da, domnule. Mulțumim, domnule.

Este evident că se simt uşurați.

În cartierul general al colonelului Nuevo nu mai este nici fata blondă drăguță şi nici bucătarul colonelului, menajera lui şi toată

mâncarea din bucătărie. Cineva a lăsat să se stingă focul din boilere. Deci eu şi căpitanul coborâm în seif singuri.

– *Colonele?*

Prefăcându-mă că aud un răspuns, dau din cap şi mă strecor prin uşa pe jumătate deschisă.

– N-ar trebui să dureze mult, îi spun căpitanului Mye.

Împuţeala dinăuntru este îngrozitoare. Pantalonii colonelului sunt pătaţi de rahat şi ce a mai rămas din creier s-a lichefiat şi s-a lipit de covor; ceasul lui este afundat într-o încheietură umflată şi un şobolan i-a ros din degete.

Aş vomita, dar sunt obişnuit.

Pe masă stă cilindrul cu capacul încă deschis şi butonul roşu aşteaptă degetul meu. Pot să mă întorc la Cinci-împletituri Ison şi s-o arunc în aer pe ea, pe ferocşi şi cea mai mare parte din afurisita ei de armată. Bineînţeles, făcând asta îi omor şi pe Aucşi, şi ce a mai rămas din armata noastră şi toate familiile care sunt încă în Ilseville, dar aşa e războiul…

Sau poate e politică.

De parcă unul nu este doar jumătatea celuilalt.

Închizând capacul, răsucesc o bandă care fixează capacul în loc şi deşurubez baza. Un trăgaci de hidrogen subţire cât un ac cade pe birou. Îl pun în buzunar şi caut mai adânc în cilindru, agăţând nucleul cu degetele, şi apoi mă aşez la masă, scot o bucată de hârtie împăturită din jachetă şi îmi scriu noile ordine. După asta, mai este un singur lucru pe care trebuie să-l fac.

Unicul glonţ pe care îl trag spre tavan ricoşează de stratul de oţel de dedesubt al seifului şi aproape mă omoară.

– Asta a fost o mişcare inteligentă, spune pistolul meu.

Ce spun nu este de repetat.

– Ne predăm, îi spun căpitanului Mye, arătându-i hârtia.

– Am auzit…

– O împuşcătură, da. Colonelul Nuevo şi-a luat viaţa. Ridic din umeri, cu cât de multă insensibilitate posibil. Era de aşteptat în circumstanţele astea.

– Generalul Jaxx o să vrea un al doilea martor, spune căpitanul, îndreptându-se spre mânerul uşii.

– Domnule, spun eu.

Este pe jumătate în seif când îşi dă seama ce vede. Căpitanul Mye încearcă să se întoarcă, dar sunt cu un pas în faţa lui.

Moartea îi şterge expresia de şoc de pe faţă.

După ce am pus pistolul colonelului Nuevo în mâna căpitanului, îi bag degetul prin siguranţa trăgaciului.

Mie îmi arată a sinucidere.

Auzind decizia colonelului Nuevo, Cinci-împletituri Ison ne dă timp până la următorul răsărit să ne pregătim de predare. Mă gândesc că îi trebuie timpul ăsta să strângă o colecţie adecvată de camere, observatori şi colectori de date din U/Liberă.

Cererile ei sunt simple. Ne vom preda. Vom renunţa la toate armele. Orice foc tras la nervi va fi considerat ca venind din partea tuturor. Soldaţii Capului-de-Mort trebuie să părăsească Ilseville-ul individual. Fără marşuri şi fără companii. Galaxia va vedea o masă dezorganizată de oameni învinşi, îndreptându-se plini de recunoştinţă spre captivitate.

În orele care rămân îi demobilizez pe Aucşi şi le dau câte o mână de monede din seiful colonelului Nuevo. Ultimul meu ordin este simplu: îşi vor distruge emblemele din piele de aligator.

Ei fac parte din miliţia locală, au fost obligaţi la serviciul militar de către mine. Ei sunt nelimitat de recunoscători că sunt salvaţi de Iluminaţi.

O sută de socoteli sunt încheiate în noaptea aia. Un grup de miliţieni prinde trei soldaţi ai Capului-de-Mort pe alee, lovindu-i cu picioarele pe doi dintre ei până la moarte. Dacă i-ar fi omorât pe toţi trei ar fi putut să scape cu basmaua curată. Dar cinci soldaţi ai Capului-de-Mort intră în tabăra miliţiei după mai puţin de o oră şi împuşcă o duzină de soldaţi ca răzbunare.

În prima noapte după o lună de zile în care inamicul nu încearcă să ne omoare, suntem ocupaţi omorându-ne între noi. Mâine ne predăm, fără onoare, fără să ni se permită să ne păstrăm armele şi cu căştile în mâini când părăsim oraşul.

Veştile despre căderea Ilseville-ului vor fi răspândite peste tot.

U/Liberă ştie deja. Generalul lor Observator a părăsit oraşul interior în după-amiaza asta, fiindu-i asigurată trecerea în siguranţă şi un paznic de încredere de către Iluminaţi. Sunt prudenţi, Înălţaţii; arătând cât de civilizaţi pot să fie. Toate zvonurilea alea despre măceluri în masă şi poveşti jalnice despre oraşe arse sunt minciuni, evident. *Uitaţi-vă la noi*, spun acţiunile lor.

Cum puteți să ne comparați pe noi cu Capul-de-Mort? În ce fel semănăm noi cu OctoV?

Între timp ne distrugem între noi turbați de frică, ură şi dorință de răzbunare, şi poți pune pariu că U/Liberă ştie şi asta.

Când vine timpul, mă duc să mă alătur celor învinşi.

Îi dau lui Franc pumnalul meu.

Capitolul 46

Cinci-împletituri Ison pleacă în zbor la jumătate de oră după ce ne predăm. Înainte să plece, Ison ține un discurs pentru camerele adunate, despre granițe sacre, integritate teritorială și ce se întâmplă cu oamenii care-i subestimează pe Înălțați. Discursul îi este adresat lui OctoV; cel puțin asta spune ea, cu toate că-mi pare adresat mai mult U/Libere.

Și apoi, cu Ison plecată, suntem adunați într-o coloană și ni se spune să mergem la marș spre sud, spre portul de la Mica și să așteptăm transport. Acolo ne îndreptam de la bun început.

Nervii mă previn să fac o gafă. Nervii și bunul simț, instinctul de supraviețuire și mândria. Coloana noastră este pe drum de cinci zile deja, mărșăluind prin lapoviță și printr-un strat cu pretenții de zăpadă, ca un ecou slab al iernii. Cei bolnavi și răniți, cei flămânzi și slabi cad în fiecare zi, împușcați în cap sau călcați în picioare de bocancii celor din urma lor.

– *Mișcă-te*, mârâi la femeia de lângă mine.

Târându-mi bocancii, trag un picior în fața celuilalt și merg în continuare prin noroi, în ciuda faptului că o susțin pe lunetista roșcată, cu toate că *aproape o car* ar fi, probabil, o descriere mai bună.

Cine știe care este numele ei? A căzut acum cincisprezece minute. Așa că un ofițer al Pumnului de Argint a luat-o, ridicându-i fesele în aer, și și-a făcut treaba cu ea la marginea drumului, proptindu-i pistolul la ceafă înainte măcar să se retragă din ea.

Apoi m-a surprins privind.

– Ai de gând s-o cari?

Prostia m-a făcut să zic da.

Deci acum car o femeie care plânge şi care vrea să ştie de ce nu l-am lăsat pe nenorocit să o omoare pur şi simplu.

Dormim lângă un şanţ, fără corturi şi fără hrană, în timp ce noul nostru prieten din Pumnul de Argint umflă un cort balon şi mănâncă pachete de raţie care se încălzesc singure. Raţiile Înălţaţilor sunt probabil la fel de rele ca ale noastre, dar mă roade stomacul de foame şi aş mânca aproape orice.

– Dispari, spune lunetista.

Deci asta fac, zece paşi întregi.

Asta mă duce la marginea unui gard cu laser. Nu există un motiv întemeiat pentru ţarcul pe care îl construiesc Înălţaţii, pentru că suntem prea zdruncinaţi să ne gândim la evadare şi, oricum, nu avem unde să ne ducem.

Ce mă deranjează de fapt este liniştea.

Pistoale şi rachete, focurile mortierelor şi pocnetele armelor mici au devenit o coloană sonoră pentru viaţa mea în asemenea măsură că absenţa lor mă şochează mai mult decât orice alt zgomot. Numai atunci când vreun paznic împuşcă un soldat rătăcit mi se pare ziua vag normală. Când îi spun asta lunetistei, mă priveşte ciudat; şi ăsta poate să fie motivul pentru care nu se mai uită la mine deloc.

Puţim, toţi.

Rahat, transpiraţie, moarte şi înfrângere; cine să fi ştiut că au mirosuri atât de asemănătoare?

Mi-e dor de pistolul meu şi de aroganţa lui. Facem ce facem, facem cum trebuie, şi nimeni altcineva nu ne întrece. Poate că aroganţa lui este comparabilă cu a mea.

Ziua următoare, lunetista merge timp de o oră aproape fără ajutor, şi apoi încearcă să se aşeze. Agăţându-mi braţul de al ei, o ridic pe picioare şi o fac să meargă în continuare. Pumnii ei sunt atât de slabi că nici nu-mi fac vânătăi. După atâta timp, îmi amintesc să o întreb de nume: este Rachel.

– Ei, mergi futu-i, îi spun lui Rachel.

Furia e bună. O ajută să treacă de seară.

Dimineţi se transformă în după-amieze care sunt înghiţite de noapte. Dar succesiunea nopţilor nu atenuează destul suferinţa lui Rachel. O dată, câţiva paznici vin pe la noi, cu câte-o lanternă în mâini şi cu intenţia de viol. O singură privire la starea în care-i ea este de ajuns să îi facă să caute în altă parte.

Se crapă de ziuă, altă femeie plânge şi un bărbat este mort, cu capul spart şi cu sânge închegat la gură. Un băiat se oferă să ajute să-l îngropăm, dar plecăm înainte să terminăm treaba.

Oricine altcineva ar fi renunțat la Rachel până acum, şi ştiu că soldații din Pumnul de Argint pun pariuri pe cât timp o să mai rezist. Majoritatea au pierdut deja, ceea ce explică probabil răutatea şuturilor pe care ni le dau când trec pe lângă noi.

Vine noaptea din nou, a opta – cel puțin, cred că este a opta. Sunt ridicate corturi şi inamicul mănâncă, lăsând doar o mână de paznici care să ridice gardul cu laser care ne ține încuiați. Foamea noastră le uşurează munca pe zi ce trece.

– Ridică-te, îi spun lui Rachel, la răsărit.

– Cară-te.

Îi dau o palmă atât de tare că trebuie să o car pentru tot restul zilei, cu toate că îşi recapătă cunoştința cam pe la amiază. Soldaților din Pumnul de Argint care mai sunt încă în pariu li se pare foarte amuzant.

Personal, eu sper să-i văd pe toți morți.

Dimineața următoare este în mare parte la fel. Eu vreau să se ridice Rachel; ea vrea să dispar sau s-o las să moară... Încăpățânarea pură mă opreşte în a o lăsa. Rachel e vie şi o să rămână vie.

– Ridică-te, spun eu, înfigându-mi degetele în părul ei.

Umbre se mişcă în spatele meu, şi mă întorc aşteptându-mă să văd un paznic. Doar că este cu totul altcineva.

– Bună, spune Shil. Încă te mai bazezi pe farmecul tău?

După ce am înjurat destul de tare ca un soldat din Pumnul de Argint să întoarcă privirea, îmi reduc furia la tăcere şi trag adânc aer în piept, şi apoi încă o dată.

– Bine, spune Shil. Ți-ai făcut clar punctul de vedere. Eşti al dracului de fericit să mă vezi.

– Ți-am spus să rămâi în urmă.

– Nu. Ai spus că nu sunt Aux, îți aminteşti?

– Da.

– Deci, spune ea. Cine dracu eşti tu să-mi spui mie ce să fac oricum? Se uită urât, trecând cu privirea de mine, spre locul unde stă Rachel. Ai nevoie de ajutor cu ea sau nu?

În jurul nostru cei înfrânți îşi ridică bagajele, chinuindu-se să se încalțe cu bocancii uzi şi încercând să se ridice în picioare. Câțiva privesc cu o ură nedeghizată spre soldații din Pumnul de Argint, dar majoritatea sunt prea terminați să le mai pese.

– Atâta timp cât nu le anulează pariul, spun eu.

Shil mă priveşte ciudat.

– Mai aveai puţin şi o lăsai în urmă, spune ea, de câteva zile deja.

– Ce legătură are asta?

Ridicând-o pe Rachel între noi, pornim în linişte pe o rută care abia se poate numi drum, şi când soarele ajunge la cel mai înalt nivel al traseului lui, cam la înălţimea unui pom de la orizont, dacă ar fi crescut pomi în sălbăticia asta – cam pe atunci, Neen şi Franc apar în spatele nostru, se pun de o parte şi de alta a lui Rachel şi ne eliberează de ea.

– Fantastic, spun eu. Nu-mi spuneţi…

– Mda, face Neen. Şi nouă ne pare bine să vă vedem.

Este mai înalt decât mi-l amintesc, chiar mai slab. Părul lui dezordonat a fost ras până la craniu şi este înapoi în uniformă, cu tot cu emblema Capului-de-Mort făcută din piele de aligator. Şi ceilalţi la fel, observ, chiar şi Maria. Numai Haze poartă uniformă de miliţie, cu o beretă mare trasă bine peste urechi.

– Cum te descurci cu –

Mă priveşte ameninţător, aproape împiedicându-se când îşi îndreaptă atenţia la drum din nou.

– Negândindu-mă la asta.

Coloana noastră este acum o treime faţă de cât era când a plecat din Ilseville. Nicio cameră nu se găseşte pe drumul ăsta să ne monitorizeze. Capitularea noastră a fost ştirea. Marşul nostru pe coasta Mica vine ca de la sine. Cel mult, câteva familii vin de la fermele lor să ne vadă când trecem. Arată ca toată lumea de pe planeta asta: prost îmbrăcaţi, uzi şi înfriguraţi.

O femeie îi dă lui Franc supă şi este înjurată de un paznic.

Înjură şi ea şi trei bărbaţi din acelaşi sat apar brusc în spatele ei, ceea ce este interesant. Înălţaţii pot să deţină planeta asta, dar se pare că mai au de câştigat inimi şi minţi.

Sorbind din cană, Franc zâmbeşte în semn de mulţumire. Când mă uit din nou, i-a dat cana lui Haze.

În acea noapte facem un foc din ce lemne găsim, şi ne înghesuim în jurul lui în timp ce Rachel îşi spune povestea. Este deprimant de familiară. A fost fiică în loc să fie fiu, a fost chemată la arme în locul fratelui ei care este prea tânăr să se prezinte. Cea mai mare greşeală a ei a fost să se dovedească utilă cu o armă-n mână.

– Doar că, spune Rachel, nu am de gând să schimb taberele din nou.

Îmi ia un moment să înțeleg ce vrea să spună.

– Ai făcut parte din...?

– Miliția Înălțaților, înainte să mă alătur grupului ăstuia.

– Aşa am fost toți, spune Franc. Încă mă mai gândesc la asta ca o revelație întâmplătoare de trădare, când Franc adaugă: Şi nu avem de gând să tot schimbăm tabere până murim. Plănuim să evadăm.

Rachel pare interesată.

– Cum intenționați să faceți asta?

– N-am nici cea mai vagă idee, spune Franc. Shil s-a gândit că Sven s-ar putea să ştie.

Să râd este probabil răspunsul greşit, dar de vreme ce alternativa este să-i înjur ca pe un grup de idioți, nu am ce să le ofer mai bun.

CAPITOLUL 47

Şapte cargoboturi stau ancorate în portul Mica. Sunt vechi, rău îngrijite şi ruginite. Aditiv antioxidant a fost pulverizat pe marginile nevopsite, câte-un steag zdrenţăros flutură la pupa şi funii duc de sus de pe punte până la bolarzii ruginiţi de jos, pe debarcader.

De unde suntem noi până pe ţărmul opus sunt opt mii de metri. Mergând de-a lungul fiordului ar însemna să navighezi pe un ţărm îndeajuns de răsucit pentru a fi fractal. Am putea să reuşim să-l parcurgem pe jos într-o săptămână dacă avem noroc. Aşa că suntem pe cale să facem o călătorie de o mie trei sute de kilometri pe navele acelea, de-a lungul coastei de aici până în Bhose.

Există o singură problemă.

Şase din navele astea nu vor ajunge.

Descopăr asta uitându-mă la ultima dintre ele. Oricine a pulverizat pe *Winter Wind* cu aditiv antioxidant îşi pierdea timpul, pentru că este evident că oţelul era deja în stare bună. De fapt, vasul este mai nou decât celelalte şase cu câţiva ani, dacă nu cu câţiva zeci de ani. Ar trebui să ne uităm la ele şi să vedem doar şapte nave ruginite. Şi după cum înjură prizonierii din jurul meu, asta este exact ceea ce văd cei mai mulţi dintre ei.

– Ce este? întreabă Shil.

– Nu sunt sigur încă, dar ceva este-n neregulă. Vom avea nevoie de arme.

Haze şi Franc privesc unul la celălalt, şi apoi privesc în altă parte.

– Ce? întreb eu, înţelegându-le gestul.

Franc se înroşeşte, dar Haze se holbează la mine cu nişte ochi aproape pustii. Nu am nici cea mai vagă idee unde este el, dar este evident că nu-i un loc ştiut de niciunul dintre noi.

– Eu sunt o armă, spune el în cele din urmă. Şi dumneavoastră la fel.

Oftez.

– Are cineva un cuțit? Ceva cât de cât util?

– Ce vrei? întreabă Rachel.

– Un pistol, îi spun eu. Dar mă mulțumesc şi cu un cuțit.

Ea pleacă fără să mai spună nimic. Părul ei roşcat este simplitatea întruchipată de a-l urmări când merge pur şi simplu spre o pereche de soldați din Pumnul de Argint. Unul dintre ei se întoarce să vadă cine este, şi zâmbeşte deosebit de neplăcut. Brațele lui se întind să o prindă şi Rachel se lasă prinsă.

– Ăsta e nenorocitul care –

– Da, spune Shil, tăindu-mi din scurt furia. Ştim.

Ambră şi Artefacte, scrie pe un semn deasupra bărbaților. Pe măsură ce ne uităm, unul din ei încearcă o uşă din spatele lui, vede că e închisă şi o conduce pe Rachel pe partea cealaltă a unui depozit, cu toate că *o târăşte* ar fi un termen mai potrivit. Cel de-al doilea soldat al Pumnului de Argint stă de pază, rezemat de un perete.

Aproximativ cinci minute mai târziu, reacționează la ceva nevăzut şi dispare pe după colț. Când se întoarce Rachel, vine din altă direcție şi îi sângerează gura, dar nu cât să-i suprime zâmbetul de pe buze.

– Eşti bine? întreabă Haze.

– Sigur.

– Ce s-a întâmplat? spune el, şi apoi roşeşte.

– Nimic de genul ăla, spune ea.

Râsul lui Franc este trist.

– Nu-mi spune. Au avut parte de mai mult decât se aşteptau?

– Da, spune Rachel. Chair dacă e ceva mai puțin decât sperau.

În jachetă a ascuns un pistol, două cuțite şi o legitimație, cu numele de Sergent Zil Lanlyr.

Este sânge pe lama unuia dintre cuțite. Nu ştiu ce înseamnă de fapt privirile dintre Shil şi Rachel, şi nici nu vreau să ştiu; în momentul ăsta sunt fericit doar că sunt amândouă de partea mea.

Paznicii îmbrâncesc prizonierii pe pasarelă în prima navă. Când nivelurile inferioare au fost umplute şi chiar şi puntea este aglomerată, pasarela este mutată de-a lungul debarcaderului până la următoarea navă, care se umple la fel de repede.

Şi apoi pasarela este mutată la a treia şi a patra navă. Un grup de soldaţi de la Pumnul de Argint începe să aleagă prizonieri din mulţime pentru a cincea navă şi unul dintre ei se întinde spre mine, fiind pocnit de un sergent pentru asta.

– Lasă-l.

Soldatul este mult mai dur cu următorii câţiva prizonieri pe care îi alege din mulţimea noastră care se micşorează. Când a cincea navă este plină, pasarela este mutată din nou şi cea mai mare parte din înfrânţii care au mai rămas sunt conduşi pe vaporul următor. Un caporal vrea să o prindă pe Rachel, care se dă înapoi când Haze se bagă între ei.

Caporalul pare şocat, evident nesigur de care dintre ei să se ocupe mai întâi. Întinzându-se pe după mine, o alege pa Rachel. Aşa că îl apuc de încheietură, îl răsucesc şi-l împing de marginea unei macarale. Doar că îl ţin de încheietură, aşa că i se dizlocă umărul cu un sunet umed de aspiraţie.

El urlă.

Unul dintre ceilalţi paznici îşi duce mâna spre toc când apare un ofiţer, cu pumnii deja încleştaţi. Pumnul lui îl pocneşte pe caporalul rănit, punându-l la pământ, şi apoi îşi lipeşte pistolul de fruntea mea.

– Haide, îi spun eu. Apasă pe nenorocitul ăla de trăgaci.

Neen se apropie, dar se opreşte când scutur din cap. Asta e un test şi aş face bine să am dreptate, pentru că altfel sunt mort.

– Ei? spun eu. Ai curaj?

Locotenentul se retrage, cu pistolul ridicat în continuare şi cu ură pură în ochi. Omul ăsta m-ar omorî dacă nu i s-ar fi spus că asta e datoria altcuiva.

– Ăştia sunt Aucşii, sunt cu mine, ok?

Gestul meu îi încadrează pe Neen şi pe ceilalţi, inclusiv pe Rachel, care pare îngrozită.

– Ok?

El dă din cap, nu tocmai privindu-mă în ochi.

– Deci am intrat iar în joc? întreabă Franc.

– Da, îi spun eu. Propria mea rezervă de carne de tun.

Ea rânjeşte, ştiind că nu este o glumă.

Suntem pe cale să fim încărcați pe ultima navă dintre cele şapte care este chiar demnă de mare. Haze şi cu mine stăm lângă o pasarelă, holbându-ne la hula uleioasă a portului Mica, cu bărcile locale şi navele vechi cu aburi şi pescari ținându-se departe de orice dracu' se întâmplă pe ponton.

Nori de furtună se adună la orizont, marea creşte mai mult ca atunci când am ajuns şi valuri încep să se destrame în vânt. Se poate să ne aflăm aici în noaptea asta printr-o coincidență, sau ar putea să fie totul perfect planificat; oricum, Iluminații au ce le trebuie: o furtună este pe cale să vină fix peste noi.

Toți soldații cred în noroc, care este doar dibăcie folosită cu înțelepciune. Şi sunt lucruri pe care pot şi le voi face fără măcar să mă gândesc la ele ca să aduc norocul de partea noastră din nou, lucruri rele şi sângeroase.

Numai că nu o să ajungă doar ele.

– Haze, zic eu. O întrebare.

Ochii lui se deschid larg, şi apoi gura i se încleştează. Ştie că n-o să-i placă ce sunt pe cale să-l întreb.

– Cât de priceput eşti de fapt?

Vrea să pretindă că nu înțelege întrebarea. Nereuşind, vrea să mintă... În loc, schimbă subiectul.

– Încă nu le-ați spus celorlalți ce o să se întâmple cu dumneavoastră în Bhose.

– Nici ție nu ți-am spus.

Se încruntă un moment.

– Arena, spune Haze. Vă luptați cu doi ferocşi.

– Poți să vezi viitorul?

– Vise, spune el, adăugând: nu ale mele... Şi apoi Haze ezită, întrebându-se cum să spună ce urmează. Este un trei-împletituri pe aici pe undeva. Nu s-a prea gândit la multe altele.

– La naiba.

Haze dă din cap.

– Încă ceva. Trei-împletituri este speriat. Nu aş fi putut să rămân anonim dacă nu era. Este din cauza implantului biologic din gâtul dumneavoastră; este îngrijorat că o să se reseteze.

– Mă îndoiesc, îi spun lui Haze. Corpul meu şi-o trage cu implantele.

– Nu corpul dumneavoastră este problema.
– Atunci ce este?
– Mintea dumneavoastră, spune Haze. Reparați asta şi nu mai aveți nevoie de ajutorul meu.

CAPITOLUL 48

Adânc, în pântecul navei noastre, motoarele pornesc, iar puntea de sub picioarele noastre începe să tremure. Unul dintre vasele din față are probleme. O bufnitură slabă anunță că motorul lui se rotește, dar refuză să pornească.

Unul dintre ofițerii de acolo îi spune ceva unui subofițer. Auzim cum pornește motorul cam trei minute mai târziu și, când se întoarce, subofițerul își freacă pumnii.

– Sub punte, ne spune un caporal inamic.

Ceilalți se uită la mine.

– Faceți ce spune.

Cineva râde în spatele meu, așa că mă întorc cu fața spre el. Este un căpitan al Capului-de-Mort pe care nu îl recunosc, purtând tot setul de panglici de luptă.

– Ai o problemă?

– Am grad mai mare ca tine, spune el.

– Și ce-i cu asta? întreabă Neen, și ceilalți râd.

O parte din mine este îngrozită; altă parte din mine știe exact ce fel de lucru aș fi spus la vârsta lui Neen, cu toate că insubordonarea mea s-a limitat la sergenți. Vezi tu, pe atunci, încă mai credeam că locotenenții sunt ca niște zei.

Sub punte, pereții sunt curați și panoul-grătar spre care suntem conduși este proaspăt curățat. Lumini incorporate indică rutele de ieșire și intrare, și echipajul se mișcă de la o treabă la alta cu o eficiență rece. Este un vas militar. Probabil înarmat până în dinți și cu siguranță cu echipaj profesionist.

– Acolo, ordonă un paznic.

Urmează șapte clicuri, când se activează încuietorile electronice. Este momentul să întreb dacă mai are cineva o armă, şi dacă inamicul trage cu urechea, atunci asta e.

Întrebarea mea este întâmpinată de expresii nule pe fețele lor.

– Haideți, spun eu. Cine are?

Când Neen dă din cap, întâi Shil şi apoi Franc ridică mâinile. El învață repede. După cum i-am spus lui Shil cu mult timp în urmă, este talențat.

– Ce aveți?

Shil scoate un pumnal şi Franc caută în bluză, palmând un cuțit. Numai când Rachel scoate alt pumnal îmi dau seama că Franc a avut tot timpul arma.

– Să văd.

Este pumnalul meu de la Capul-de-Mort, încă uleios şi foarte ascuțit.

Întorcându-se cu spatele, una dintre femeile mai tinere își bagă mâna sub fustă şi scoate un cuțit. Este nefinisat şi făcut din metal ieftin, dar a ascuțit marginea cât de bine se poate şi vârful este destul de dur să treacă prin orice în afară de armură de corp.

Patru cuțite.

– Altcineva?

– Eu am asta. Este unul dintre sergenții de miliție cu un baston telescopic. Dar nu va fi de ajuns. Avem nevoie de un pistol, cel puțin.

Ochii lui se deschid larg când bag mâna într-un buzunar şi scot pistolul pe care l-a furat Rachel de la soldatul din Pumnul de Argint de pe ponton.

– Foarte frumos, spune căpitanul. Dar tot avem o uşă încuiată. Şi în orice caz, de ce te-ar urma pe tine? Dacă nu l-ai fi omorât pe şapte-împletituri, colonelul Nuevo ar fi putut să negocieze o retragere acceptabilă.

– OctoV omoară oamenii care se retrag.

Vocea mea vine ca un fapt divers.

– Dragul nostru împărat mai are trei cristale până la Înălțare.

Căpitanul este supărat, asta este evident. Prea supărat, mi se pare mie. Şi de unde dracu' ştie că era un şapte-împletituri oricum? Nu este ca şi cum colonelul Nuevo a mediatizat asta peste tot. Şi apoi sunt medaliile acelea. Nu poți să ai panglici pentru două bătălii

care au avut loc în aceeaşi săptămână pe părţi opuse ale braţului spiralei, pur şi simplu nu este posibil…

– Trădătorule, spun eu, apropiindu-mă.

Gâtul lui se rupe cu atâta uşurinţă că îi pun corpul la pământ înainte ca majoritatea oamenilor să realizeze că m-am mişcat.

– Dumnezeu să-l binecuvânteze pe OctoV, spun eu întregii camere.

Orice vede Haze pe faţa mea nu este ce văd restul oamenilor, pentru că el zâmbeşte.

– Trebuie să vorbim, sugerează el.

Conversaţia mea cu Haze este scurtă şi la subiect. Viermele din gâtul meu este pe moarte, dar pentru că simbioţii sunt greu de omorât, moartea lui mănâncă resursele corpului şi extrage energie de unde poate. Pot să accept implantul biologic sau să mor şi eu, astea sunt singurele două posibilităţi pe care le am.

– De ce nu mi-ai zis înainte?

– Nu v-am cunoscut îndeajuns de bine, spune Haze.

Îmi dau seama acum ce persoană retrasă este de fapt.

Se pare că metabolismul meu se luptă cu ceva care a intrat deja în acord cu frecvenţa mea mentală şi i-au crescut tentacule care-mi ajung până în creier şi se înfăşoară în jurul măduvei spinării ca iedera.

Haze nu le numeşte tentacule, le numeşte rădăcini arborescente, dar mie-mi sună a tentacule.

– Chestiile astea, spun eu. Cum sunt prinse?

– Sven, spune el…

Haze n-ar trebui să-mi spună Sven, dar trec cu vederea.

– Sunt crescute. Viermii sunt o matrice virală cu un parazit modificat genetic; nu sunt vii în nicio formă pe care aţi înţelege-o dumneavoastră.

– Sună a tehnologie de Înălţaţi.

– Da, spune Haze. Este.

Vreo zece oameni privesc conversaţia noastră intensă, pe jumătate şoptită, aşa că aştept în timp ce Haze trege aer adânc ca să se liniştească.

– OctoV, spune el. Ştiţi ce este?

Îi înşirui titlurile conducătorului iubit, pronunţând cuvintele întocmai cum se procedează la buletinele de ştiri, o listă lungă de fraze grandioase care şi-au pierdut semnificaţia din cauza folosirii prea dese. Haze verifică dacă vorbesc serios.

– OctoV este un Înălțat, spune el.

Mă surprinde mai puțin decât ar trebui.

– Suntem soldați într-o luptă a mașinăriilor, spune Haze. Ei bine, augmentații au minți compuse. Văzând pe fața mea că m-a pierdut, simplifică. OctoV este rebelul, Înălțații sunt cei originali. Au început ca mașinării pentru Iluminați, dar lucrurile s-au schimbat.

Ar fi trebuit să știu asta după vizita trecătoare a lui OctoV în mintea mea când eram în Farlight. Atât de rece, atât de distant, atât de evident că nu se potrivește cu imaginea legendei unui eroic copil împărat pe care a răspândit-o chiar el.

Decizia mea vine de la sine.

Suntem aici; trebuie să fim în alte parte. OctoV sau Înălțații, nu sunt cine știe ce opțiuni, dar sunt singurele pe care le avem, pentru că măreția și bunătatea U/Libere nu este pe cale să ne adăpostească. Și de vreme ce suntem deja de partea lui OctoV, am putea să rămânem de partea lui.

– Viermele, spun eu. Ce trebuie să fac?

– Să nu mai încercați să-l omorâți.

– Corpul meu îl omoară, îi spun eu.

Haze scutură din cap.

– Este mintea dumneavoastră.

Zâmbetul lui este trist, și în privirea lui pot să văd bărbatul din spatele băiatului; puterea care va deveni dacă supraviețuiește îndeajuns de mult. Haze este la fel de uman ca și mine…

Și, când mă străfulgeră gândul ăsta, lumina îmi invadează craniul și Haze mă blochează atât de tare și atât de repede că mă împiedic, cu ambele mâini încleștate la cap. Shil vine spre mine înainte să apuc să o îndepărtez, dar Haze face asta pentru mine.

– Lasă-l, spune Haze.

Mintea mea este un zid circular care se prăbușește sub valuri care o lovesc brusc: citiri din propriul meu corp, niveluri de oboseală, rezistență și pagube de luptă. Se pare că sunt într-o stare mult mai bună decât am crezut, și jumătate din nivelurile mele de pericol nu au fost nici măcar atinse.

Și apoi, pe măsură ce mi se stabilizează gândurile, zidul pălește și apare altul în loc, doar că de data asta zidul este al meu, și zidul creat de Haze inițial se restrânge ca să-l cuprindă doar pe el, și apoi dispare – cu toate că Haze este tot în picioare în fața mea, cu mâna sub cotul meu când încerc să mă ridic.

– Încuiați-l, spune Haze.

Şi aşa fac. Este ciudat să primesc ordine de la cineva care primeşte ordine de la mine, dar are dreptate şi eu trebuie să fiu invizibil pentru oricine caută ecouri de frecvențe în orice dimensiune este asta în care mă aflu acum.

– Ce dracu' tocmai s-a întâmplat? cere Shil.

– A devenit un zeu, îi spune Haze.

Băiatul glumeşte doar pe jumătate.

Scutur din cap, înțelegând ceva.

– Înger, poate... Demon, posibil. Dar nu suntem zei; niciunul dintre noi nu se apropie de nivelul ăla.

– Ai devenit un înger? spune Rachel.

– Nu chiar, spun eu. Am devenit doar o maşinărie de luptă mai bună.

– Apropo de asta, spune Haze. Am un cadou pentru dumneavoastră.

Întorcându-se cu spatele la cameră, îşi ridică jacheta şi bluza, şi îşi dezlipeşte de pe piept un pachet înfăşurat într-un material ciudat argintiu.

– Ăsta vă aparține, spune el, desfăcând pachetul.

– Prea bine, spune pistolul meu. Încearcă să nu mă pierzi din nou.

CAPITOLUL 49

De vreme ce este strânsă o mulțime în jurul meu, le spun adevărul. Cele șase nave cu care călătorim nu vor ajunge la destinație și nu putem face nimic să le salvăm.

De parcă ar fi așteptat momentul, unde sonore scutură pereții și înțeleg instantaneu că nu este o coincidență. Citesc doar semnalul emis de o rachetă care se apropie de ținta ei la o jumătate de kilometru depărtare.

Urmează o a doua explozie și apoi o a treia. A patra explozie vine absolut inevitabil, și nu doar miliția este supărată când a cincea și a șasea navă explodează. Cei mai mulți dintre noi am avut prieteni sau colegi pe navele alea.

– De ce? întreabă cineva.

– Pentru că toți cei pe care-i vor Înălțații sunt deja aici, spun eu.

– Este adevărat, zice Haze. Restul a fost doar de fațadă. Se vede furie în ochii lui, o ură înverșunată către cei care l-au creat.

Suntem maxim douăzeci și cinci de oameni. Două sute de mii au aterizat, în zilele dinainte să-i fi recrutat pe Aucși, când viitorul meu era un caz simplu de a ajunge pe pământ, a împușca orice nu era de partea noastră, și a continua să împușc până muream sau rămâneam doar noi.

– Ascultați, le spun eu. Credeți că o să fiți lăsați în viață dacă vă purtați cum trebuie? Vă înșelați. Dacă nu vă omoară ei, vă omor eu... Ne vom lupta, cu toții. Și vom câștiga.

Îi manipulez, evident. Dar mă manipulez și pe mine, și încerc să îmi regăsesc furia. Doar că a dispărut, înlocuită de o claritate rece care mă înspăimântă.

– Haze, spun eu. Supraveghează perimetrul.

Orice este pe cale să spună, înghite când îmi vede privirea amenințătoare.

– Fă-o doar, îi spun eu.

Către ceilalți, spun:

– O să descui ușa.

Shil se holbează la mine de parcă aş fi nebun, şi Neen nu înțelege de ce l-am înlocuit cu Haze, şi nu am timp să-i explic că nu am făcut asta.

Întorcându-mă dinspre Haze, mă îndrept cu fața spre toată camera.

– Tăceți şi ascultați.

Suntem în semi-întuneric. Încăperea este spațioasă, cu podea de oțel şi luminată din tavan de straturi plate de luminex, care emit o lumină apropiată de amurg. Poate că experții lor psihanalişti sunt de părere că asta o să reducă posibilitatea ca noi să ne opunem. Dacă este aşa, suntem pe cale să dovedim că nu au dreptate.

– Luptăm acum, sau murim cu toții mai târziu oricum. Ei ascultă; pericolul de moarte de obicei atrage atenția oamenilor.

– Haze, spune-le de ce.

– În cea mai mare parte ştiți ceva despre care Înălțații cred că este util, zice Haze. Dacă aveți noroc o să vă ia mințile. Dacă nu, o să vă rupă corpul mai întâi, pentru că este o metodă mai rapidă de a extrage informații.

– În orice caz, le spun eu, ați pus-o.

– Aşa să ştiți, zice pistolul.

Oamenii scutură din cap şi îşi sug dinții, chestiile pe care le fac mulțimile când aud adevăruri pe care preferă să le ignore.

– Crede cineva de aici că este o minciună?

Privirea mea trece prin toată camera. Nimeni nu crede.

– Deci, spun eu. Uitați ce se va întâmpla… O să vă scot de aici, şi omul ăsta o să mă protejeze în timp ce fac asta.

Faptul că stau aproape de zăvoare nu are nicio legătură cu ce este pe cale să se întâmple, dar cu toate astea traversez camera până la uşă şi pun mâinile de ambele părți ale carcasei de la încuietoare.

– Eşti gata? îl întreb pe Haze.

Un zid de linişte îmi cuprinde mintea aproape înainte ca el să dea din cap.

Pot să văd interiorul uşii, să examinez cum funcționează; învelişul de ceramică este legat de nişte striații în metal cu un strat de

carbon rezistent la tensiune. Încuietoarea operează electronic, cu o suprareglare manuală fixată într-un perete, pe partea opusă a uşii.

Planuri a tot ce văd se desfăşoară în faţa mea şi îmi provoacă o durere de cap, până când clipesc ca să dispară o hartă şi înţeleg că suprapunerile pot fi aduse sau îndepărtate după voinţă.

Şapte zăvoare ţăcăne, reintrând în rama din jurul uşii.

– Impresionant, spune Haze. Aţi verificat coridorul de afară?

Când scutur din cap, expresia feţei lui se goleşte pentru un moment.

– Liber, spune el.

Treptele de pe nava asta se află la o distanţă mare una de alta, de parcă cineva a forţat scările de lemn şi pe cele de fier să se înmulţească între ele, şi apoi a sudat bastardul care a rezultat din asta de pereţi. Un marinar stă în capul primului set de scări, dar este cu spatele la noi.

Este singur, spune Haze.

Agăţându-mi mâinile de gleznele omului, sar în spate, aterizând perfect cinci metri mai jos. Aterizarea lui este mult mai dezordonată. În timpul căzăturii, capul lui se loveşte de marginea unei trepte şi face cuţitul din mâna mea inutil.

Neen îl duce pe om înapoi în camera încuiată. În buzunarele lui este un cuţit, un pistol, un baston şi un baton de ciocolată pe jumătate mâncat. În jurul gâtului lui este o medalie de Legba Uploaded. Descoperirea ei îl supără pe Neen, care poartă una foarte asemănătoare.

– Multe nume, spune Haze, multe feţe.

Neen repetă mantra, şi asta rezolvă totul cumva. Cu toate că dându-i Mariei ciocolata probabil că ajută.

– Vreţi să mergeţi la pescuit din nou? întreabă Haze.

– Nu, scutur din cap. Este destul pentru acum. Caută depozitul de arme.

Deja mă obişnuiesc să-i văd expresia goală a feţei. Nu este ceva ce vreau să încep şi eu să fac. Nivelul ăsta de decuplare te poate omorî într-o luptă. De asemenea, şiretlicul cu uşa m-a consumat de parcă aş fi alergat cinci kilometri în urcare pe un munte, cu un rucsac plin de pietre în spate.

– Un nivel mai jos, spune Haze.

– Să mergem.

Neen preia conducerea, Shil urmează. Suntem înarmaţi şi eu am două cuţite şi pistolul băgate în curea. Cipul lui de luptă este

închis pentru moment, ca eu şi Haze să nu trebuiască să irosim energie protejându-l.

SIG-ul nu este amuzat.

Dar apoi nu înțelege de ce ne mai trebuie şi alte arme oricum, considerând că avem deja cel mai deştept pistol creat vreodată.

– Şi modest, spune Shil.

Haze şi Maria merg în spatele meu, cu Franc la urmă, şi Rachel mergând chiar în fața ei.

Restul rămân exact unde sunt. Sunt două lucruri interesante în legătură cu asta. Unu, Aucşii lucrează în continuare în echipă. Şi doi, ceilalți fac ce le spunem, indiferent dacă au grad mai mare ca noi sau nu.

Noi suntem Capul-de-Mort. Şi mai mult decât atât, folosim nişte tehnnici evident furate de la Iluminați.

– Acoperă-mă, îi spun lui Haze.

El blochează camerele de supraveghere de pe tavan, ca să repete aceeaşi buclă nesfârşită în care nimic nu se-ntâmplă pe măsură ce ne îndreptăm spre un nivel inferior. Şi când ating cu degetele uşa depozitului de arme, Haze ridică un zid în jurul minții mele care este rece şi alb şi cu margini bine definite, ca gheața sau sticla înghețată. Uşa este semi-conştientă; încă mă mai gândesc la asta când îmi dau seama că aş putea pur şi simplu să omor uşa la un nivel local, lăsând la o parte mecanismele de siguranță şi algoritmele de complicitate.

Ce complicitate?

Doar că sunt în depozitul de arme şi nu-mi mai pasă. Ziduri după ziduri de puşti pulsatorii, distribuite de marină; câteva mitraliere pe bandă, doar că sunt prea grele pentru oricine în afară de mine să le care, şi oricum o mitralieră pe bandă, fără cuvă, măreşte riscul să te împiedici în propriile tale picioare şi să tragi în tavan.

Şi apoi văd ceva cu adevărat interesant.

– Ce? cere pistolul meu.

– Acolo.

Scanează depozitul de arme, înrăutățindu-i-se starea de spirit când vede ce văd eu.

O puşcă pulsatorie cu muniție nelimitată, supranumită *creatoare-de-cenuşă.*

Creatoarea-de-cenuşă are culoarea gri-ardezie, cu un punct mic roşu drept cătare şi rază laser şi o țintă aşezată într-un tub elegant

sub țeavă. Rezerva de energie este un disc consistent, atârnat exact în fața trăgaciului. Țeava este de lungime medie, cu vârful îngust. Mânerul poate adăposti trei încărcătoare, în cazul în care raza pulsatorie nelimitată nu este adecvată. Trebuie să fie cea mai frumoasă armă pe care am văzut-o vreodată.

– Rahat ieftin, spune SIG-ul meu. Model grosolan. Probabil se blochează la prima folosire. Nu pot să-mi imaginez de ce ar vrea cineva aşa ceva.

– Dar are o rezervă de energie de te duci dracu'.

– N-are valoare.

– Deci nu vrei un transfer?

– Nu e posibil, spune pistolul meu. Absolut incompatibil.

– Dar dacă s-ar putea?

Haze clădeşte un cod să facă creatoarea-de-cenuşă să accepte caracterul de bază al SIG-ului, în timp ce eu creez o conexiune fizică. Având în vedere cunoştințele mele proaspăt descoperite şi câteva rahaturi pe care-a trebuit să le rezolv în Legiune, când a trebuit să fac un Colt SW 37-12 să accepte cipul de luptă al unui *diabolo*, este practic o joacă. Adaug o rezervă de schimb automată aproape fără să mă gândesc, verificând dacă se răsuceşte cu uşurință şi se împătureşte din nou fără nicio problemă.

Tocmai am creat SW SIG-37 *diabolo*. Primul pistol automat în totalitate inteligent din galaxie, cu rezervă adăugată şi abilitate de creator-de-cenuşă. Cu toate că asta nu e deloc impresionant față de celălalt lucru pe care l-am făcut, adică să facem pistolul meu să tacă.

– Rânjeşti, spune Shil.

Plecăm din depozitul de arme cu destule arme atârnate la gât să pornim un mic război – care este şi planul. Haze face şmecheria cu camerele de supraveghere şi suntem înapoi în camera încuiată în câteva minute.

– Poftim, spune Neen. Ia o armă.

Toată lumea vrea o puşcă pulsatorie, chiar şi cei care n-au mai fost niciodată pe lângă aşa ceva. Îi oblig pe toți să ia şi cuțite, pentru luptă corp la corp. Şi apoi eu şi Aucşii ne băgăm o duzină de cuțite în curele şi ne agățăm câteva pistoale la gât. Nu avem nevoie de ele, dar deja suntem demni de propria noastră legendă.

– Merg eu înainte...

Cuvintele lui Neen sunt pe jumătate afirmație şi pe jumătate rugăminte. Trebuie să i se spună despre situația lui Haze, pentru că

până acum Neen crede că am fost doar norocoşi pe coridor. Şi cu toate că ştie că Haze e diferit, nu are nici cea mai vagă idee cât de diferit este. De asemenea, nu am timp pentru asta.

– Dați-vă la o parte cât vorbesc cu sergentul meu.

Oamenii fac ce li se spune.

– Dacă eu cad, îi spun lui Neen, ați dat de dracu'.

Propriul meu sergent mă priveşte amenințător.

– Dar dacă se întâmplă asta, spun eu, tu conduci Aucşii. Pentru că tu eşti cel mai bun lider din camera asta. Nu că ai avea prea multă competiție. În afară de Franc, şi ea e nebună.

Un rânjet îi luminează fața.

– Preiei comanda şi iei gradul meu.

Îi explic despre camerele de supraveghere, despre cum şiretlicul meu cu încuietoarea nu e nimic comparat cu puterea de care dă dovadă Haze de fiecare dată când ridică un zid mental.

– O să câştigăm asta, îi spun eu.

– Chiar credeți?

– Prea sigur, fir-ar să fie, spun eu. Chiar dacă murim cu toții făcând asta.

Neen râde.

Capitolul 50

Toată lumea ascultă când le spun că Neen mă va înlocui dacă va fi să cad, şi cu toate că unii ofiţeri din miliţie se încruntă, pentru un moment nimeni nu obiectează. Le-am dat indivizilor ăstora pistoale şi am descuiat uşa temniţei lor. Şi mai la obiect, pentru ei, noi suntem speranţă.

O împuţită, rău îmbrăcată şi amărâtă de speranţă, dar cu toate astea tot o speranţă.

– El e Haze, spun eu, prezentându-l. Are mai multe rahaturi în cap decât aveţi voi în maţe şi el este ofiţerul meu în informaţii. Dacă n-aţi mai auzit de oameni ca el este din cauză că sunteţi un grup de indivizi ignoranţi.

– Haze, mai zic. Află unde trebuie să fim.

Expresia feţei lui devine nulă pentru o secundă.

– Pe partea asta, spune el. Trei niveluri mai sus, o sută de paşi înainte. Nava asta este setată la pilot automat. Ezită, şi apoi se întoarce. Sunt treisprezece oameni între noi şi centrul de control.

– L-aţi auzit, le spun Aucşilor. Acolo mergem.

– Câţi sunt pe navă cu totul? întreabă Neen.

– Cincizeci şi opt, spune Haze, fără să dispară. Este evident că a aflat numărul ăsta mai devreme. Privind spre mine, întreabă: Facem asta zgomotos sau în linişte?

– Amândouă.

Un cuţit îl nimereşte pe primul paznic în spate. Este o moarte curată şi atunci când Neen trece lama cu grijă printre două coaste şi reduce la tăcere inima unui om. Omoară alţi doi într-o succesiune rapidă, ambii în linişte.

Totul merge bine, mult prea bine. Nu ţine prea mult.

Suntem cu un nivel deasupra locului în care eram, şi următoarea noastră țintă este pe scări, când un trei-împletituri apare brusc.

– La naiba, spune Haze, cu un ton foarte supărat pe el însuşi.

Împletitul țipă, de asemenea apasă un buton de alarmă, şi Shil şi Franc trag amândouă, cu degetele apăsate tare pe trăgaci în timp ce îl reduc pe împletitură la o umbră cleioasă pe treptele din spatele lui.

Din păcate, sirena urlă în continuare.

Cu paşi zgomotoşi, Neen ajunge primul la trepte, trăgând de la nivelul şoldului. Vreau să fiu în fața lui, dar lucrurile nu se desfăşoară destul de repede să ajung acolo la timp. Cinci inamici sunt la pământ, lăsând opt din treisprezece. Doar că se deschid şi alte uşi acum, şi un soldat al Pumnului de Argint strigă ordine prin apropiere.

O mână mă apucă de braț.

Îl pocnesc pe Haze fără să gândesc. Nu sunt supărat pe el, nu cred că ar fi trebuit să mă protejeze mai bine, doar că sunt pornit pe violență şi reflexele mele au luat-o mult înaintea gândurilor. Este tot ce pot să fac să opresc o a doua lovitură.

– Greşeala mea, spun eu.

Ridicându-se în picioare, Haze mă apucă din nou. Lacrimile se amestecă cu sângele de la gura spartă, în timp ce ochii lui intră şi ies din starea de concentrare, în timp ce încearcă să explice.

– Îmi pare rău, zice el.

– Las-o baltă.

– A devenit iar vizibilă. Nu eram pregătit.

Apucându-l la rândul meu, îl întorc şi-mi dau seama că îi e frică de mine. Îi mai este frică şi de locul în care se află, de orice dracu' este în capul lui şi de oricine tocmai a devenit iar vizibil. Dar se menține: adică vreau să spun că în fața mea se desfăşoară, dar păstrează zidul.

– Cine a devenit vizibilă?

– Ea este aici, spune el. Pe navă.

– *Cine este aici?*

– Duza, unsprezece-împletituri.

Îi dau drumul lui Haze şi îl rezem de un perete. Este o luptă cu arme la nivelul de deasupra, dar asta trebuie spus.

– Ascultă, îi spun eu. Nimeni altcineva nu ar fi putut să facă ce ai făcut tu.

Fără măcar să-şi dea seama, Haze îşi şterge sângele de la gură cu dosul palmei şi ceva se întăreşte în vocea lui.

– Orice trebuie făcut.

Da. A nimerit-o.

– Du-mă în camera de control.

– Dacă reuşesc, spune el. Va trebui să renunț la scuturile tuturor celorlalți. Duza va ştii câți suntem... Şi unde suntem.

– Fă-o doar.

La nivelul de deasupra se dau lupte cu arme pulsatorii. Shil şi ceilalți au dispărut; doar o mână de milițieni rămân la baza scărilor. Sunt înarmați dar speriați, şi acum că i-am observat sunt şi mai speriați.

– Urcați-vă acolo şi muriți, le spun eu.

Ei fac ce li se spune.

Când ajung în capul scărilor, îmi dau seama că singurul lucru pe care îl avem în favoarea noastră este cruzimea pură a lui Shil şi Neen, care sunt lipiți de podea, trăgând cu raze pulsatorii în orice soldat al Pumnului de Argint îndeajuns de prost să-şi scoată capul pe după colțul coridorului.

Împotriva noastră sunt numărul lor, pregătirea şi armurile mai bune.

Cel puțin lucrurile astea sunt împotriva noastră până în momentul în care îmi scot pistolul din toc şi îi spun să maximizeze potențialul de luptă.

– Eşti în joc, îi spun.

– Era şi timpul, fir-ar să fie.

Scanând coridorul, SIG-37 proaspăt îmbunătățit trece printr-o duzină de opțiuni de încărcare într-o fracțiune de secundă, cu toate că pariez că o să aleagă creatoarea-de-cenuşă.

Vreau să spun, din ce alt motiv aş căra trei rezerve de energie?

O rezervă are şaptezeci şi şase de ore în condiții normale de luptă, sau măcar aşa scrie pe etichetă. Pariez că le consumăm pe toate trei înainte să se temine toată povestea asta.

– La pământ.

Focul se întinde pe coridor deasupra capului lui Neen.

Când privesc înapoi, Rachel şi Maria îngenunchează în spatele meu ca să completeze golurile – doar că nu sunt goluri, pentru că SIG-37 trage o linie de plasmă care topeşte metalul şi taie ceramica ca şi cum ar trece o sârmă încinsă prin unt.

SIG-37 aproape că fluieră pe măsură ce face o gaură într-un zid de oțel armat doar ca o simplă distracție, apoi dizlocă o bucată din tavan.

– Mişcă, îmi spune.

Dar fac asta deja.

Ajungem în fugă într-un colț, ne rostogolim în lateral şi dăm foc pasajului din față, incinerând cinci sau şase paznici. Norocul este de partea noastră, sau cel puțin nebunia curată. Camerele de deasupra noastră se rotesc de zor, iar eu le elimin şi apoi dau foc panourilor de luminex, cufundând zona în întuneric.

– La naiba, zice Shil.

– Vino după mine.

SIG-37 ne luminează calea. De asemenea le dă soldaților din Pumnul de Argint o țintă, dar niciunul dintre ei nu apucă să tragă vreun foc.

– La ora cinci...

– La ora patru, jos...

– La ora doisprezece...

Reacțiile mele sunt atât de rapide că aproape-mi rup muşchii, cu toate că am renunțat de mult să mă mai îngrijorez de asta. Sunt fericit să sacrific fiecare persoană de pe partea asta a liniei, inclusiv pe mine, ca să elimin un unsprezece-împletituri.

– Lunetist pe acoperiş, țipă cineva.

Nu există un acoperiş, dar frazele vechi sunt greu de schimbat şi un glonț țâşneşte dintr-o conductă de aer în coridorul din față.

– Al meu, spune pistolul.

O explozie de plasmă aruncă un corp făcut cenuşă pe puntea de dedesubt. Tavanul topit cade într-un model de stropi în jurul lui.

– Maria e rănită, domnule.

Este vocea lui Shil.

– Cât de grav?

Ochii ei se îndreaptă spre locul în care Neen se ghemuieşte lângă iubita lui. I-a acoperit jumătatea de jos cu jacheta lui, nu este un semn bun. Are una dintre mâinile Mariei într-a lui, în cealaltă mână ținând un pumnal.

– Acoperă-mă, îi spun lui Shil.

Lui Neen îi spun:

– Vrei s-o fac eu?

El scutură din cap.

– Datoria mea.

Când mă întorc cu spatele, Neen îi înfige cuțitul sub coaste şi străpunge inima Mariei. Când îşi ridică privirea, este o întunecime în ochii lui.

– Moarte uşoară, îi spun eu, bătându-l pe umăr. Nimeni nu poate să ceară mai mult.

Întunecimea rămâne unde este, aşa că mă duc să-l caut pe Haze.

– Cât mai avem?

Haze devine absent şi se întoarce fâstâcindu-se.

– Un etaj mai sus, de-a lungul unui coridor. Ezită. Montează o mitralieră pe bandă. Vrei să îl ajut pe Neen să o doboare?

Băiatul tremură, chiar tremură. Orice face Haze în propriul lui cap este evident că îl omoară.

Este timpul să schimbăm regulile.

– Nu, spun eu. Las-o pentru ceilalți. Vreau să le hăckuieşti satelitul de înălțime şi să-mi aranjezi o transmisie în afara planetei.

– Pe cine vreți să chemați, domnule?

– Pe toată lumea...

Se uită la mine, nelămurit.

– Vreau să spamez toată nenorocita asta de galaxie, îi spun eu. Trebuie să ajungă la U/Liberă. Trebuie să ajungă la OctoV. Trebuie neapărat să ajungă la Înălțați.

Haze se luptă cu problema, gândurile lui fiind aproape vizibile când jonglează cu opțiunile şi ajunge la o concluzie care nu îi place.

– Este posibil, spune el. Dar va trebui să vă dezvălui şi pe dumneavoastră.

– Mie-mi convine.

– Generalul Duza va putea să vă vadă.

– Asta e ideea. Îl apuc de umeri, făcându-l să se concentreze. Tocmai mi-a venit o idee. Ştii când Iluminații trec în alte dimensiuni. Cum fac asta?

Îmi transmite mesajul direct în minte. Ceea ce mă dă dracului, pentru că nu înțeleg nici măcar unul dintre concepte, până când încep să se desfăşoare şi mintea mea se chinuie să țină pasul cu ce cunoaşte acum inconştientul meu.

Abilitățile mele au niveluri de care nici nu ştiam că există, şi urăsc genul ăsta de rahat, l-am urât tot timpul. Dă-mi un pistol şi dă-mi un inamic şi o să fac tot ce pot de fiecare dată. Mă doare capul de la chestiile astea de Înălțați, la propriu.

– E bine?

Este Neen, stând lângă mine. Se pare că suntem în altă zonă a coridorului şi ritmul lui de foc a încetinit în măsura în care un soldat

al Pumnului de Argint îşi scoate puşca pe după un colţ, începe să tragă şi decide să iasă pe după arma lui să vadă ce se întâmplă.

Cinci oameni diferiţi îl incinerează până nu mai rămâne nimic.

– Cum mai e cu mitraliera aia pe bandă?

Neen pare nelămurit.

– Am omorât-o.

De ceva timp, rămâne nespus.

– Bun, îi spun lui Haze. Fă-o în cinci minute.

Haze dă din cap.

Lui Neen îi spun să preia comanda.

Neen vrea să zică ceva, doar că Haze numără secundele în descreştere pe degete şi ajungem la zero înainte ca Neen să poată obiecta. Înger sau demon, sunt pe cale să aflu…

Capitolul 51

– Sunt Sven Tveskoeg, locotenent al Capului-de-Mort, Crucea de Obsidian clasa a doua. Acum o jumătate de oră o navă sub comanda generalului Duza a scufundat şase nave surori care transportau prizonieri Octovieni spre Bhose. Sunt un soldat, un fost legionar, ne aşteptăm să murim. Dar asta nu a fost o manifestare de război, nici măcar nu a fost execuție juridică, a fost uciderea a cinci mii de femei şi bărbați neînarmați.

Dublez numărul din instinct.

– O simplă verificare a înregistrărilor precedente din satelitul de înălțime va descoperi adevărul. În afara cazului în care, bineînțeles, acestea sunt misterios defecte... Vreau să mai adaug ceva. Cu mine sunt cincisprezece supraviețuitori, ultimii martori în viață la această atrocitate. Am evadat şi ne-am înarmat. Şi partea asta a mesajului este pentru echipajul de pe *Winter Wind*. Înarmați-vă, pentru că vă vom omorî pe toți. Şi măcar puteți să muriți cu o armă în mână, nenorociți laşi ce sunteți. Ceva ce voi nu le-ați permis prizonierilor voştri...

Neen se holbează la mine cu ochii larg deschişi, Shil are mâna peste gură. Niciunul dintre ei nu se concentrează la coridorul din fața lor.

– Vedeți-vă de treaba voastră, le spun eu.

Ultimul lucru pe care îl văd înainte să dispar este cum dau din cap.

Lumină albă şi electricitate statică; molecule dansează ca fumul şi culorile se lovesc una de cealaltă până când tot ce-mi mai rămâne este întunericul. Asta nu se putea să fie uşor. Haze este ca un ecou în mintea mea şi îmi dau seama că a ridicat zidul din nou.

Sunteți acolo, spune el.

– Sunt aici, spun eu.

Unsprezece-împletituri se întoarce, cu gura deschisă de şoc. Este înaltă, mai în vârstă decât mă aşteptam, cu carnea ca un stejar bătrân. Femeia asta emană putere, şi este rapidă.

A dispărut înainte să îmi dau seama, o lovitură din lateral aruncându-mă într-un perete. Ar fi trebuit să folosească un cuțit, nu pumnul, şi peretele a dispărut, undeva în spatele meu, pentru că sunt afară pentru fracțiunea de secundă care îmi ia să ajung în altă parte.

Duza se roteşte, mă priveşte amenințător.

Apăsând pe trăgaci, eliberez o explozie care rupe un perete din centrul de comandă, dând cale liberă vânturilor de noapte şi ploii. Când mă întorc, SIG-37 curăță camera de orice ar putea să fie om. Nici măcar nu este ceva intenționat.

Mă uit la Duza.

– În spatele tău, spune pistolul meu.

O explozie incinerează locul în care stăteam. Doar că nu sunt nici acolo, pentru că sunt în spatele Duzei îngrijindu-mi şoldul ars.

– Prea încet, aud pistolul meu spunând. Mişcă-te mai repede.

Când Duza se întoarce din cauza vocii, o apuc de prima dintre cele unsprezece împletituri. Electricitate îmi arde carnea şi imaginea osului pâlpâie acolo unde ar trebui să fie pielea palmei mele. Scap SIG-37 când fac shimb de mâini, care înjură foarte urât când cade pe jos. Dar fac schimb de mâini instinctiv şi tot instinctiv îmi înfig degetele în împletitura Duzei. Până la urmă, ea îşi rupe pur şi simplu cosița de oțel din propriul ei cap.

Lumină albă şi electricitate statică.

Mă aşteaptă când trec printr-un zid, cu pistolul deja ridicat. Câteva lucruri se întâmplă simultan.

Duza spune:

– Se termină aici.

Dar ăsta e cel mai nesemnificativ dintre ele.

Când degetul ei se încordează pe trăgaci, arunc pumnalul cât de tare posibil, fix spre fața ei, şi ea chiar ținteşte atât de bine cum spune lumea. Ştiu asta pentru că îmi vaporizează cuțitul la jumătatea drumului. *Carbon, crom, cobalt, mangan, molibden, silicon şi vanadiu.*

Gust întâmplarea.

Şi o şi văd, doar că o văd din spate, adică unde stau acum. Şi Duza are dreptate; aici se încheie chestia asta. Înfăşurându-mi degetele într-o mână de împletituri, îi trag capul pe spate şi simt cum generalul pâlpâie de zor pe măsură ce încearcă să treacă în altă dimensiune. Frica, durerea şi strânsoarea mea o țin blocată pentru puținele secunde de care am nevoie ca să-i tai capul cu propriul ei cuțit.

Şi este adevărat: carnea ei chiar este la fel de tare ca un stejar bătrân.

– Legătura asta pe care o ai cu cuțitele, spune pistolul, când îl ridic din nou. Trebuie să vorbim despre ea la un moment dat.

– Domnule?

Strigătul vine de la Neen.

– Da, spun eu. Eu sunt.

– Puteți să opriți focul, domnule. Am reuşit.

Aucşii aruncă o singură privire spre capul tăiat care atârnă în mâna mea şi se privesc unii pe alții.

– Ar trebui să scăpați de ăla, domnule, spune Neen.

Mă aştept la un raport al luptei, numărul morților şi răniților, ce măsuri vor lua Aucşii ca să încuie ce a mai rămas din paznici şi echipaj, dar este evident că Neen se gândeşte la alte lucruri. La fel cum fac cu toții.

– De ce? întreb eu.

– Pentru că, spune Haze, suntem pe cale să avem vizitatori.

Shil începe să-mi îndrepte uniforma, apoi aruncă o privire la fața mea şi decide să o lase aşa cum e.

– Ia pistolul, sugerează ea. Cu toate că ar fi bine să-l ții îndreptat spre podea.

Deja ştiu cine este afară.

– Cum arăt?

– Ca naiba.

– Vrei să spui *Ca naiba, domnule*...

Salută pe jumătate la plesneală, apoi îşi îndreaptă privirea spre şoldul meu ars.

– Vrei să bandajez asta mai întâi?

– Nu, spun eu. O să rezist.

Am ieşit împreună. Nu doar eu şi Aucşii, ci toată mulțimea, până şi fetele care au fost alese să țină echipajului de urât în timpul

călătoriei spre Bhose. Avem o colecție amestecată de cuțite, puști pulsatorii și pistoale, cu toate că toată lumea are grijă să-și țină cuțitele în teacă și degetele departe de butoanele de foc și trăgace.

Un lucru pe care poți să-l spui despre Uniunea Liberă este că au atâta putere încât își permit să vorbească cu foarte mult calm. Nu e nevoie să ridici tonul când poți să lovești planete întregi cu aceeași ușurință cu care ar îndepărta un copil o muscă.

Puntea de pe *Winter Wind* este luminată, cu toate că niciunul din noi nu poate să găsească sursa. Un fel de câmp de forță ține furtuna departe, astfel că ploaia se scurge pe ziduri invizibile în depărtare. Deasupra valurilor joase plutește un oval negru întins care se mișcă ușor până când atârnă nesusținut lângă puntea noastră distrusă.

– Atenție, strigă Neen.

Și în timp ce ne uităm, o bucată din oval dispare. Nu se deschide, nu se retrage sau clipocește, pur și simplu dispare, și o femeie tânără coboară pe puntea noastră. Poartă o jachetă simplă, pantaloni negri obișnuiți și încălțăminte de culoare deschisă; într-un fel efectul este mult mai elegant decât are dreptul să spere.

O recunosc imediat.

– Paper Osamu, spune ea, prezentându-se.

Știm cu toții că cetățenii Liberi pot să-și înlocuiască trupul și să-și deghizeze vârsta, deci există o șansă ca domnișoara Osamu să fie mai în vârstă decât noi, poate cu secole. Dar arată cam de vârsta lui Neen, ceea ce mi se pare ciudat pentru cineva care tocmai s-a anunțat ca nou-promovata Ambasadoare a U/Libere pentru secțiunea asta a spiralei exterioare.

– Care dintre voi este Sven Tveskoeg?

Înaintez, conștient de faptul că șoldul rănit mă face să șchiopătez.

Citiri din capul meu îmi spune că vom fi priviți de camere din momentul în care apare nava ovală până în momentul în care dispare. Deci încerc să-mi țin umerii drepți și bărbia ridicată, dar oboseala mă face să mă împiedic și, când Paper Osamu dă mâna cu mine, îmi este imposibil să nu tresar.

Îmi întoarce mâna distrusă într-a ei, astfel că pielea arsă este vizibilă pe pielea neagră a mănușii ei.

– Ești rănit.

– A avut loc o luptă.

Gura ei se strâmbă, ceea ce ar putea să fie începutul unui zâmbet.

– Am auzit, spune ea. De asemenea am verificat sateliții locali de supraveghere și ai dreptate, se pare că toți au suferit de aceeași defecțiune simultan. Cu toate că – face o pauză, ca o persoană obișnuită să vorbească public, și atunci știu sigur că este mai în vârstă decât arată.

– Am identificat epave, de asemenea cadavre. O echipă a U/ Libere colectează dovezi chiar în momentul ăsta și dacă ce spui este adevărat – ezită cu adevărat de data asta – și sunt înclinată să cred că este, atunci o să completez un raport de crimă galactică. Genocid de gradul trei. Este posibil să fii chemat să prezinți dovezi.

– Ați ajuns aici repede.

Cuvintele îmi ies pe gură înainte să reușesc să le opresc.

Paper Osamu zâmbește.

– Avem nave rapide.

Ce vrea să spună este *Avem nave care fac găuri în spațiu și trec prin sloturi inexistente*. Tonul vocii ei este îngâmfat, și privirea ei când scanează puntea este puțin cam prea neutră. În orice clipă o să ne ofere tuturor echivalentul U/Libere al mărgelelor și îmi voi pierde cumpătul.

Asta nu e o idee bună.

– Avem răniți, spun eu. Aveți rezerve medicale în plus?

– Ceri ajutor?

Ceva din tonul vocii lui Paper Osamu mă îngrijorează. Este formal. Am intrat într-o negociere în care doar ea, și altă jumătate de trilion, cunosc regulile. Din păcate, noi nu ne numărăm printre ei.

– Da, spun eu, fără să-mi dau timp să mă răzgândesc. Vă cer ajutorul.

Se deschid sloturi pe lateralul navei ei și iese praf. Doar că praful ăsta se mișcă din proprie inițiativă și se înfășoară în jurul mâinii și șoldului meu înainte să pot obiecta. Alții din spatele meu sunt de asemenea împachetați.

– Stați pe loc, spune Paper Osamu. O să vedeți că ușurează lucrurile.

Suntem tratați cu o prezentare completă a puterii U/Libere., Atunci îmi dau seama că scena asta este difuzată la Înălțați ca și pe Farlight și în celelalte orașe ale lui OctoV. La porțile Ilseville-ului,

Iluminații i-au provocat pe Liberi, deghizând-o ca pe o provocare pentru OctoV.

Ăsta este răspunsul.

Şi este o simetrie elegantă în faptul că U/Liberă ne foloseşte pe noi ca să-i prevină pe Înălțați, la fel cum Înălțații ne-au folosit pe noi ca să provoace U/Liberă. Înțeleg încă un lucru despre politică: prezentarea contează.

– Mulțumesc, spun eu, ridicându-mi mâna proaspăt vindecată. Asta chiar e foarte impresionant.

Gura lui Paper Osamu tresare.

– Mă bucur că-ți place, spune ea. Vă mai putem ajuta cu ceva?

Privirea mea îi absoarbe pe ceilalți, nava distrusă pe care stăm cu toții şi oceanul întunecat din jurul nostru. M-am săturat de lumea asta. Mă gândesc că ne-am săturat cu toții.

– Dacă nu vă deranjează, spun eu, am vrea să plecăm de pe planeta asta.

Capitolul 52

Şase săptămâni trec înainte să fim eliberaţi de către Uniunea Liberă. Ei nu sugerează nici măcar o dată că suntem prizonieri sau ostatici de orice fel. Suntem trataţi cu respect, hrăniţi bine, ni se asigură tratamente medicale suplimentare şi ni se permite acces la o sală de gimnastică şi una de forţă. Bineînţeles, suntem de asemenea ţinuţi în izolare şi ni se permite să vedem outsideri doar când mergem la tratamente medicale sau când suntem interogaţi.

Ce fac eu este periculos, îmi spune Paper Osamu.

La început, cred că se referă la a fi soldat.

Nu e aşa, se referă la trecerea în alte dimensiuni cu viermele, citirea evenimentelor înainte să se întâmple, şi furtul de informaţii din toate sursele disponibile. Este periculos, destul de posibil ilegal. Şi, se pare, există o şansă foarte mare ca asta să mă omoare.

Nu am voie să fac asta cât timp sunt pe nava ei.

În total, sunt interogat de cinci ori. Tot timpul de Paper Osamu, cu toate că spectatorii se schimbă. Nava ei se află într-un loc nespecificat, dar evident în afara sistemului nostru.

Totul este atât de liniştit că încep să cred că am intrat printr-una din acele găuri din spaţiu despre care vorbeşte Haze. Când îi sugerez asta domnişoarei Osamu, ea zâmbeşte binevoitor şi vorbeşte despre sunetul care se reprimă singur şi inginerie acustică. Asta este momentul în care decid să nu-mi mai împart alte teorii cu ea.

Îi permite lui Haze accesul la bibliotecă.

După câteva zile, la sugestia lui, mi se oferă acces şi mie.

Sunt zece la puterea a douăzeci şi patra de stele vii – dincolo de numărat în orice sens real. Stelele moarte pot fi de dimensiunea unui oraş mic sau de zece ori mai mari decât soarele Karbonne-ului. Durează un milion de ani ca energia unui singur foton eliberat în centrul unei stele să ajungă la suprafața stelei respective. Există un număr de stele care sunt de fapt mai bătrâne decât universul, ceea ce sugerează niveluri de complexitate neînțelese încă.

Haze se distrează, dar pe de altă parte se dezvoltă cu paşi rapizi într-un două-împletituri. La sfârşitul zilei, eu sunt tot o maşinărie de luptă. Cu toate astea, unele dintre lucrurile pe care le învăț sunt interesante, şi câteva sunt chiar utile.

Tehnologia Iluminaților este ilegală în zonele care aparțin U/Libere, dar numai pentru că U/Liberă o consideră nefinisată şi instabilă. Încărcarea de personalitate este perfect legală pentru cetățenii U/Libere, la fel ca şi conectarea la o minte de grup, cu condiția să fie de comun acord. Augmentări corporale, fie virale sau chirurgicale, sunt des întâlnite. Dar tehnologia neregulamentară se consideră nesigură din fire, deci interzisă.

Instinctiv, caut informații despre OctoV.

Minte de grup renegată, acum auto-asimilată, scrie în titlu. OctoV a fost Înălțat, dar acum este separat. *Id*-ul egoului lor. Articolul arată clar că Liberii consideră asta un lucru rău.

În seara aceea primesc o vizită din partea lui Paper Osamu. Este îmbrăcată frumos şi cu o atitudine intens profesională. Dacă vreau să cer azil din partea Liberilor, ea este de părere că mi se va oferi cu siguranță.

Sunt, se pare, *mai mult decât se vede*. De asemenea, *mai mult decât suma componentelor mele*. Ascultând doar lucrurile astea îmi intensifică durerea de cap. Ideea de exilare devine mai puțin atractivă când întreb de Aucşi.

– Defineşte *Aux*.

– Trupa mea de luptă – Shil, Haze, Neen, Franc şi Rachel, suntem o echipă.

Ceva îmi spune că Paper Osamu se întreabă dacă să-mi ofere azil este o idee bună. Nu că are de ce să-şi facă griji; refuz în momentul în care înțeleg că azil înseamnă să-i las pe ceilalți în urmă.

Cer să îi văd.

Domnişoara Osamu îmi spune că nu este posibil.

Toți – ce a rămas din armată – suntem ținuți separat în funcție de grad, detaşament şi sex, aparent din cauză că Paper Osamu este de părere că modelele noastre sociale şi sexuale de relații interpersonale sunt nedrepte, şi nu vrea să se implice încurajând modelele ierarhice cât timp suntem în grija ei.

Haze spune că este o puritană, şi că anunțul ei legat de faptul că post-sexualitatea este ideală demonstrează doar că este atât de plictisită de regulat că nu vrea să mai beneficieze nici alții de aşa ceva. După cum roşeşte Haze când spune asta, dă de înțeles că lucrurile între el şi Rachel au evoluat mai mult decât ar fi ghicit oricare dintre noi.

În dimineața de după ziua în care mi s-a oferit azil, Paper Osamu mă trezeşte în zori să-mi spună să-mi strâng bunurile; cu toții suntem trimişi înapoi în grija Octovienilor. Aproape inevitabil, suntem arestați pentru trădare, dezertare şi laşitate în momentul în care punem piciorul pe nava mamă a generalului Jaxx.

Capitolul 53

Judecata mea este simplă şi rapidă, verdictul ei evident. Sunt reprezentat de un locotenent pe care nu l-am cunoscut nicio dată. Abia se sinchiseşte să mă vadă înainte.

Un colonel stă în spatele unui birou.

Poartă uniformă întreagă, cu tot cu panglici de luptă şi cu Crucea de Obsidian, clasa întâi. Împletituri se revarsă pe pieptul lui, pentru că împletiturile se revarsă întotdeauna, iar ochii îi sunt reci ca sticla. Gura lui este în permanenţă strâmbă, ca şi cum nu suportă putoarea de trădare din camera aceea micuţă.

Eu sunt judecat primul.

Verdictul meu va fi aplicat şi la ceilalţi. Asta e logica şi procedeul legal al Capului-de-Mort: eu am condus grupul care a cucerit nava capetelor-de-argint.

Colonelul întreabă dacă înţeleg.

– Da, spun eu. Înţeleg perfect.

– Citeşte acuzaţiile.

Acuzaţiile sunt simple. Cu toate că despre soldaţii Octovieni se presupune că trebuie să lupte până la ultimul om, am executat un ordin de la colonelul Nuevo să ne predăm. Din moment ce datoria noastră faţă de OctoV este mai presus de orice alte datorii de supunere, acesta a fost un act de trădare.

– Cum pledezi?

– Vinovat.

Colonelul îşi ridică privirea de la placă, mâna lui suspendată deasupra lucrurilor de care se ocupa de fapt în timp ce s-au citit acuzaţiile. Poate că se aştepta să pledez nevinovat.

– Doar că nu colonelul Nuevo a dat ordinul.

Ofițerul desemnat să mă apere se înclină în față. Mi se va permite să fac o declarație scurtă, dar asta vine mai târziu. Până atunci, eu trebuie să tac din gură.

Doar că colonelul are alte principii în sala lui de tribunal, şi el are grad mai mare decât toată lumea, aşadar când omul decide să mă interogheze direct, ofițerul apărării se aşează înapoi în scaun şi îşi menține cu grijă expresia neutră a feței.

– De unde ştii că nu l-a dat el?

– Pentru că am fost acolo.

Colonelul se uită urât la mine.

– O să mi te adresezi cu *domnule*.

– De ce?

Merită să spun, doar ca să-i văd expresia feței. Cu toate că, spre meritul lui, morala legată de grad, respect şi ierarhie este spusă pe un ton aproape conversațional. Şi când spun *Interesant*... el ignoră cu grijă faptul că nu adaug *domnule* la sfârşit, nici de data asta.

– Şi asta unde a fost?

– Piața Nero. Sediul nostru din Ilseville.

Omul verifică ceva pe placa lui.

– Trimiteai un mesaj?

– Am fost aghiotantul colonelului Nuevo.

Îşi controlează bine uimirea. Putem continua aşa pentru încă cinci minute, poate chiar o jumătate de oră, dar nu văd motivul. Aşa că decid să simplific lucrurile, pentru că aşa ar trebui trăită viața.

– Am trimis un ordin.

Sala de tribunal este în tăcere. Am atenția lor totală. E adevărat, ofițerul de acuzare este aproape negru de furie, dar de vreme ce colonelul tace, îşi impune să păstreze şi el liniştea.

– A fost o parte a unui plan mai mare.

Ofițerii privesc de la unul la altul. Colonelul îşi verifică placa, şi apoi o verifică din nou. Orice speră să găsească nu e acolo.

– Eşti sub jurământ, îmi aminteşte el.

Intenția mea a fost să cer îndurare pentru Aucşi, şi să iau toată responsabilitatea asupra mea. Doar că asta nu a mai fost o opțiune când am aflat că judecata mea este şi a lor. Îmi trebuie un plan mai bun.

Punându-mi pumnul la inimă, în vechiul semn de respect din Legiune, mă aventurez periculos de aproape de adevăr, cu câteva modificări vitale.

– După ce a semnat foaia de ordine, colonelul Nuevo s-a împuşcat; Căpitanul Mye a făcut la fel... Asta ne-a lăsat să executăm ordinele inițiale.

– Ne-a? cere colonelul.

– Aucşii. Eu, sergentul Neen, caporalul Franc şi soldații Rachel şi Shil, plus soldatul Maria, care a fost omorâtă în luptă.

Îşi verifică placa.

– Mai este cineva în grupul vostru.

– Haze, spun eu. Ofițerul nostru de informații.

Colonelul se înclină în față, interesat fără să vrea. Prejudecata este un lucru minunat. Ne-a categorisit ca pe un grup de milițieni conduşi de un ofițer dezertor. Doar că am luat controlul asupra unei nave a capetelor-de-argint şi am chemat U/Liberă. Şi ofițerii de miliție nu prea se complică să strângă informații.

– Ai fost un locotenent, spune el, înconjurat de maiori şi căpitani. De ce ai ştii tu planul ăsta?

– Nu pot să răspund la întrebarea asta.

– De ce nu?

– Pentru că nu sunteți autorizat.

Apasă butoanele corecte, foloseşte cuvintele corecte şi chiar cele mai năstruşnice minciuni o să pară posibile. Atât de posibile, de fapt, că încep să le cred şi eu. Ceva se vede în mod evident pe fața mea, deoarece colonelul vorbeşte intens cu un maior care stă chiar în spatele lui.

– Cine poate confirma asta?

Întregul tribunal, toți cei cinci ofițeri, ştiu ce am de gând să spun chiar şi înainte să-mi deschid gura. Exact la fel cum ştiu că judecata nu le mai aparține.

Apare sergentul Hito să mă conducă de la celula mea. Nu sunt sigur ce mă enervează mai mult, să încerc să-mi dau seama ce să-i spun generalului Jaxx sau faptul că sergentul refuză să-mi răspundă măcar la o întrebare din câte îi pun.

În cele cinci minute cât ne trebuie să ajungem de la sala de tribunal până la lifturi, să coborâm cincisprezece etaje şi să ne îndreptăm spre biroul generalului, Hito este tăcut. Nu-mi spune să tac şi nici măcar nu scutură din cap, pur şi simplu mă ignoră până în momentul în care bate la o uşă grea de oțel.

– Intră...

Ordinul este destul de puternic să fie auzit clar în coridor.

Un maior pe care nu-l recunosc își ridică privirea, se uită la mine și dă din cap spre sergentul Hito în semn că e liber să plece. Maiorul este tânăr și puțin cam prea conștient de eleganța lui, și văd cum se strâng buzele sergentului, dar el salută pur și simplu, se întoarce pe călcâie și mă lasă în antecameră.

– Ce-i aia? cere maiorul, holbându-se la săculețul argintiu din mâna mea.

– Un cadou pentru general.

– Îl iau eu.

– Nu, nu-l iei.

Se holbează la mine, cu gura căscată la insubordonarea mea. Și, într-un sfârșit, încep să mă simt și eu bine pentru prima dată în zile întregi. Problema în a fi șef este că nu e nimeni deasupra ta pe care să-l insulți.

– Dă-mi-l.

Scutur din cap.

Așa că face ceva de-a dreptul stupid, își scoate pistolul. Acum, știu că nu mă va împușca pentru că asta l-ar enerva foarte tare pe generalul Jaxx, și nici chiar omul ăsta nu e atât de prost. Și există o lege de bază în luptă: să nu scoți niciodată arma dacă nu ești pregătit să o folosești.

– Dă-l încoace, spune el, întinzându-și cealaltă mână.

Scutur din cap din nou.

– Te previn.

Să râd nu este cea mai bună decizie, și nici să-l lovesc pe om în stomac când încearcă să mă pocnească cu pistolul, dar după ce l-am lovit o dată, ar fi păcat să nu termin treaba.

– Este de ajuns. Vocea este blândă, dar numai unui neghiob i-ar scăpa tonul aspru ascuns în profunzime. Să lovești un ofițer senior este o ofensă gravă.

– Mai gravă decât trădarea?

Generalul Jaxx se uită la mine, înainte să-și îndrepte atenția către maior.

– Poți să pleci, îi spune omului. Pe măsură ce ne uităm amândoi, omul își pune pistolul în toc și părăsește șchiopătând biroul exterior, având grijă să-l salute pe general înainte să iasă.

– Trădarea, spune generalul, este un lucru urât.

– Da, spun eu. Cel mai urât.

– Se pare că ai omorât un căpitan al Capului-de-Mort pentru trădare.

Aşa ştiu că a interogat cel puţin un supravieţuitor înaintea mea.

– Nimeni nu e rănit, spune generalul, de parcă mi-ar citi gândurile. Am schimbat câteva cuvinte cu unul dintre generalii de miliţie.

Zâmbeşte, observând că sunt zăpăcit.

– Omul s-a deghizat în soldat de rând. Nu e un lucru impresionant după părerea mea. Cu toate că el e foarte mulţumit... Se pare că l-ai omorât pe căpitan pentru că l-a insultat pe OctoV. Ce a spus omul?

– Că dragul nostru conducător este o simplă maşinărie.

– Şi tu ce crezi?

– Eu? Ridic din umeri nepăsător. Eu refuz să cred asta.

– Că este o maşinărie?

– Că există ceva simplu la OctoV.

Generalul râde şi îşi toarnă un pahar de whisky dintr-o carafă de pe o măsuţă. Nu-mi oferă şi mie.

– Mai departe, spune el.

– Cine ştie dacă OctoV este o maşinărie? spun eu, turnându-mi singur un pahar. Sau dacă contează? Eu nu mă ocup de întrebările complicate. Eu mă ocup de cele simple.

– Cum ar fi?

– Putem să cucerim dealul? Da, probabil... Aucşii sunt buni? Da, suntem al naibii de buni... Am câştigat la Ilseville? Cu siguranţă... Asta e nivelul meu. Las lucrurile dificile în mâinile oamenilor ca dumneavoastră.

Generalul Jaxx mă priveşte cu foarte mare atenţie.

Şi asta nu mă deranjează, pentru că fiecare minut în care mă priveşte este un minut în care nu ordonă execuţia mea. Când îşi termină paharul de whisky, îi torn încă unul, şi faptul că mă lasă să mă apropii atât de mult mă face să mă simt ceva mai sigur pe mine. Cu toate că este posibil să fie din cauză că sunt ameninţat de câteva sute de sisteme de apărare ascunse.

Ca să verific, las băutura jos şi spun:

– O să-mi bag mâna în buzunarul jachetei. E bine?

Zâmbetul lui îmi răspunde la întrebarea cu sistemele de apărare. O parte din mine vrea să scaneze camera, să văd ce are, dar nu sunt sigur că e o idee foarte bună. Haze a sugerat să-mi folosesc

viermele cât mai puțin și motivele lui sunt la fel de convingătoare ca și cele ale lui Paper Osamu. Suntem și așa într-o încurcătură foarte mare.

Băgându-mi mâna în buzunarul jachetei, găsesc ceea ce caut. Bucata de hârtie împăturită este de-a dreptul murdară, mototolită de transpirație, ploaie și sânge.

– De-asta ne-am predat, spun eu, punând-o pe masa dintre noi.

Generalul o despăturește cu grijă, o citește o dată și apoi o citește din nou. Pocnește din degete și vine în grabă o ordonanță.

– Verifică asta, spune el.

Așteptăm în liniște până se întoarce caporalul. Pare agitat, ceea ce este de înțeles considerând circumstanțele.

– Foaia este autentică, și semnătura este veritabilă. Scrisul nu este al colonelului Nuevo...

– Este al meu.

Generalul Jaxx este surprins.

– Poți să scrii?

– Vechiul meu locotenent m-a învățat.

Îl trimite pe caporal cu un semn din mână.

– Deci, spune generalul. Te aștepți să cred că colonelul Nuevo a pierdut Ilseville-ul intenționat... Ca parte dintr-un plan mai mare. Dar că ai fost singurul ofițer căruia i s-a spus?

Dau din cap.

Generalul râde.

– Îmi imaginez, spune el, că ăsta ar fi momentul să te întreb ce este în săculețul argintiu.

– Doar că știți deja.

El scutură din cap.

– Tehnologie liberă, spune el. Depășește scanerele noastre.

– Atunci de unde știți că nu e o bombă?

Generalul Jaxx se uită la mine de parcă aș fi un idiot.

– Pentru că Paper Osamu mi-a dat cuvântul de onoare că vei fi adus înapoi la mine nevătămat și neînarmat. Mi-a dat de asemenea și un pistol, despre care a susținut că îți aparține.

– Îmi aparține.

– Da, spune generalul. Asta spune și pistolul.

Indică din cap spre săculețul din mâna mea.

– O să luăm sacul mai târziu, sunt sigur că prietena noastră colonel Madeleine o să vrea să se joace.

Aminteşte de bătrâna care mi-a făcut braţul cel nou.

– Cum mai e?

– La fel ca şi în ultimii două sute de ani. Enervantă, dar genială. Ochi reci mă examinează. Îi place de tine. Mă îndoiesc că-ţi dai seama cât de neobişnuit este.

Şi îmi amintesc că şi omului ăstuia îi place de mine. Cineva a spus asta cu luni de zile în urmă, poate sergentul Hito.

– Domnule... Liberii mi-au oferit azil.

Mă gândeam că asta o să-i atragă atenţia.

– Şi tu ai refuzat?

– Da, domnule.

– Fiind conştient de pedeapsa pentru capitulare?

Omul oftează adânc, aproape nervos.

– Am omorât un trei-împletituri.

Ochii albaştri se întorc să mă privească.

– Apoi am omorât un şapte, doar că a trebuit să-i las capul într-o găleată, pentru că mi s-a părut stupid să-l iau după mine la marş. Deci nu există nicio dovadă.

– Azil, şi două împletiţi morţi... Ştii, spune generalul, aproape că te cred.

– Dar am adus asta.

Ia sacul, şi tresare de la putoare când desface şiretul.

– Încă unul?

Nu este nevoie să răspund, pentru că extrage deja conţinutul, ţinând craniul putrezit de împletituri.

– La naiba, spune el. Xantro ... Tamdell? Generalul pare nedumerit. De unde ai luat ăsta?

– L-am omorât, chiar înainte să vină U/Liberă.

– Este un zece-împletituri, spune el. Ce căuta un politician important pe nava aceea?

– Avea unsprezece şerpi, domnule, îi spun generalului. Unul s-a rupt în timpul luptei.

– Duza?

Dau din cap, văzând încântare în ochii lui.

Politica este o chestie ciudată. Implicaţiile mi-au scăpat, dar am înţeles acum. Capitularea de la Ilseville îl doare pe general la fel de tare cum ne doare pe noi. Bineînţeles, el nu este mort ca majoritatea care au aterizat, dar a scăzut în ochii lui OctoV, şi să scadă în ochii lui OctoV nu este un lucru bun.

– Lasă-mă să văd dacă am înțeles bine. Ai omorât-o pe generalul Duza?

– Da.

– Cum?

– I-am tăiat capul.

– *Domnule*, spune el. Adică, *Da, domnule... I-am tăiat capul, domnule.*

Apoi Jaxx râde îndeajuns de tare să mă sperie.

– Ah, Tveskoeg, spune el. Ce-o să facem noi fără tine?

Fără mine?

– O să găsiți pe altcineva... domnule.

– Într-adevăr o să găsesc, spune el.

EPILOG

Golden Memories este aproape pustiu când intrăm pe uşă. O mână de fete pe jumătate dezbrăcate stau de vorbă într-un colţ. Per Olson, omul de la şantierul de dezmembrări, stă la o masă cu fiul lui, care demontează un robot păianjen cu o intensitate pe care numai băieţeii o pot aplica la o asemenea treabă.

Lisa este prima care mă vede.

Şi apoi Lisa vede Aucşii din spatele meu. Poate că este intimidată de mulţime; poate că ceva din privirea lui Shil o avertizează că lucrurile s-au schimbat. Oricare ar fi, Lisa este deopotrivă o supravieţuitoare şi o persoană care învaţă repede. Traversează barul şi mă pupă cu grijă pe ambii obraji.

– A trecut ceva timp.

– Da, spun eu. Mai mult decât mă aşteptam. Ce face nepoata mea?

Nepoată...? Ochii lui Shil se îndreaptă spre faţa mea. Ceilalţi se mulţumesc să asculte.

– O ajută pe Angelique.

O amintire despre Lisa şi verişoara ei îmi inundă mintea: sunt dezbrăcate, puţin bete şi foarte, foarte doritoare. Încerc să o suprim.

– Ce e, domnule? cere Franc.

– Amintiri vechi, îi spun eu.

– O să fie şi mai şi, spune Haze, şi mă bucur că m-a întrerupt. Ca şi durerile de cap. În curând veţi pierde feedback-ul.

Shil se încruntă, pentru că ne-am înţeles să nu vorbim despre lucrurile astea în public. Doar că Golden Memories nu este *în*

public, şi probabil că ar trebui să-i spun şi Lisei asta. Aucşii ştiu deja, cu toate că sunt nelămuriți de motivele mele. Vezi tu, pe măsură ce încep să învăț, ăsta nu e întotdeauna un lucru rău.

– Lisa...

– Da?

Gesticulând spre grupul din jurul meu, spun:

– Aceştia sunt Aucşii. De acum, ei sunt proprietarii acestui bar.

– El e proprietarul, spune Shil cu fermitate.

– Ignor-o, spun eu, spre amuzamentul evident al lui Neen. Toți suntem proprietari, este valabil şi pentru cafeneaua de alături şi casa cu camere de închiriat de după. Tu o să te ocupi de barul ăsta.

Lisa arată de parcă ar vrea să mă îmbrățişeze.

Shil, pe de altă parte, pare supărată. Este ceva ce-mi scapă în nefericirea lui Shil, dar nu-mi dau seama ce este. Am primit o recompensă pentru că am omorât-o pe Duza; pe asta o cheltuiesc. Ar trebui să fie fericită să aibă un loc pe care să-l numească acasă.

– Lisa...? strigă cineva de pe stradă, şi două fete intră în grabă pe uşă, ținând un coş între ele. Este cald şi umed afară, iar căldura din Farlight le-a lipit câteva şuvițe de păr pe fețe şi le-a lăsat pielea lucioasă de transpirație.

– Sven, spune Angelique.

Brațe lipicioase mă cuprind şi sărutul ei abia mi-a ratat gura. Şi apoi o vede pe Shil încruntându-se şi se retrage, cu toate că am impresia că este prea târziu. Dar o să mă ocup de asta mai încolo, pentru că privirea mea este fixată pe fata care stă nemişcată în uşă.

– O să dureze doar o clipă, le spun celorlalți.

Aptitude a crescut. Ar fi o greşeală să spun că ar putea aparține de locul ăsta, dar nu mai este copilul răsfățat pe care l-am târât printr-o clădire în flăcări, după ce i-am omorât întreaga familie. Adică pe cei din familia ei care nu erau încarcerați pe o planetă închisoare.

– N-am crezut că o să te întorci.

Vocea ei este joasă, atât de joasă că trebuie să mă chinui să aud, şi stau aproape în fața ei.

Întinde o mână să dea noroc.

Întind şi eu mâna.

Degetele ei sunt lipicioase de transpirație şi are bătături de la muncă. Un cerc de aur îi înconjoară un deget – inelul ei este ieftin, dar frumos; ceva ce şi-a cumpărat singură de la un magazin local.

– Sven, zice ea.
– Aptitude.
Ne privim reciproc.
– O să mă întorc mereu, spun eu. Le-am promis lui Debro şi Anton că o să am grijă de tine, şi aşa o să fac.
Şi brusc plânge în braţele mele, cu sughiţuri copilăreşti, care îi zgâlţâie umerii şi îi irită gâtul.
– *N-am crezut că o să te mai întorci.*
– Şi ţi-am zis –
– Ştiu, *dar n-am crezut*... Se şterge la nas cu dosul mâinii, apoi vede în ce hal mi-a făcut jacheta, şi arată de parcă o să izbucnească în lacrimi din nou.
Shil este cea care vine să-i dea fetei un şerveţel.
– Eu sunt Shil, spune ea. Să înţeleg că-l cunoşti pe nebunul ăsta?
Aptitude zâmbeşte fără să vrea.
Shil priveşte spre bar, spre umezeala de pe umărul meu şi apoi spre Aptitude. Pune lucrurile cap la cap.
– La naiba, despre asta e vorba?
Dau din cap.
Oftează.
– De ce nu mi-ai spus?

*

Eu şi Shil terminăm o sticlă de *cachaca* în noaptea aceea, aşezaţi sub un pin în curtea din spate. Mă întreabă dacă am regulat-o pe Angelique şi recunosc că e adevărat. Aşa că mă întreabă dacă intenţionez să fac asta din nou şi îi spun că nu aşa merge treaba cu mine, de unde trebuie să-i spun cum merge treaba. Ceva care este mai complicat decât am crezut, de vreme ce n-am mai pus asta în cuvinte până acum.
Nu mă întreabă de Lisa, aşa că las mărturisirea asta la o parte.
Shil este atât de beată că aflu mai multe decât vreau să ştiu despre soarta băiatului cu care trebuia să se căsătorească. Moartea în luptă îmi sună mult mai bine la sfârşitul poveştii.
Şi apoi vorbim despre Aptitude.
Capul lui Shil este pe umărul meu, cu toate că asta este probabil din cauza băuturii. Ventilatorul din bar pufăie, învârtindu-se leneş,

iar sunetele nopții acestui oraș ciudat sunt destul de îndepărtate să pară mai puțin amenințătoare decât ar trebui.

– N-ai...

Întorcându-mă, mă uit la ea.

– Aptitude este o copilă.

– Știu bărbați pentru care nu ar fi contat.

– Da, dar nu asta e ideea.

– Vrei să-mi spui care e ideea?

Așa că ajung să-i spun lui Shil despre perioada când am fost exilat pe Paradis. Nu-i spun al cui copil este Aptitude, pentru că nu e nevoie să știe. Dar îi explic clar că este fiica unor oameni care contează foarte mult pentru mine și am promis să o protejez.

– Nu aici a crescut, nu-i așa?

Privirea mea absoarbe curtea întunecată, motocicleta plutitoare, stricată, dintr-un colț și ghemotocul de blană care ne privește de pe un zid. Se pare că Aptitude a adoptat o pisică vagaboandă.

– Nu, spun eu. Locul unde a crescut este la un milion de kilometri de aici.

– M-am gândit eu.

Înainte să adormim într-un final în locul în care stăm, Shil îmi pune o ultimă întrebare. Este legată de întrevederea mea cu generalul Jaxx, care a avut loc cu trei zile în urmă.

– Ce a vrut?

– Vrea să avem grijă și să ne bucurăm de vacanță.

Ea se încruntă la mine.

– Vorbesc serios, îi spun eu.

– Poate, dar ce vrea de fapt?

Asta nu e o conversație pe care plănuiam să o am, cel puțin nu până la sfârșitul lunii următoare, adică momentul în care trebuie să ne prezentăm la o clădire elegantă într-o zonă a Farlight-ului care se află într-adevăr la un milion de kilometri depărtare în orice sens care contează de pensiunea sărăcăcioasă în care stăm acum. Dar eu sunt beat și Shil stă rezemată de umărul meu, iar eu încă nu pot să concep răspunsul.

– Liberii vor să ne împrumute.

– *Ce vor?*

– Ai auzit ce-am zis. Aparent, Paper Osamu ne-a cerut după nume. Ne vor spune de ce când ne vom prezenta la ambasada lor peste cinci săptămâni.

– Lucrăm pentru U/Liberă?
– Da, spun eu. Ăsta e planul...
O solicitare de la U/Liberă este la fel de bună ca un ordin din partea oricui altcuiva. Şi sunt bogaţi, foarte bogaţi. După părerea mea, nu strică dacă o parte din averea aia ajunge şi pe la noi. Luând încă o gură de *cachaca*, înghit băutura spirtoasă, înainte să-i dau lui Shil sticla.
– Bea, spun eu.
Ea face ce îi ordon.